

ÇOK SEVİLEN TÜNELDEN ÖNCEKİ BEYAZ EV SERİSİNİN YAZARINDAN...

IŞIL IŞIK

Ardelen II

📌 artemisyayinlari ✖ artemiskitap @ artemisyayinlari

ARTEMIS

Vasilko'nun talimatıyla İstanbul'a gelen Arden'in yeni görev yeri bellidir: Beyaz Ev. PLAZA'nın sağladığı imkânlarla yeni bir eve ve ofise yerleşen Arden'in, Beyefendi'nin malikânesine yani Beyaz Ev'e girmesi için önünde yalnızca bir seçenek vardır: Eren...

Hedeflerine odaklanmışken, bir yandan PLAZA'nın soruşturmalarıyla diğer yandan da Beyaz Ev'in merkezinde dönen karanlık olaylarla uğraşması gerekir. Evin sınırındaki ormanda bulunan insan uzuvları yüzünden İstanbul'daki yeni görevi tehlikeye giren Arden, olayları çözmeye çalışan Komiser Emris ve ekibiyle de mücadele etmek zorunda kalır. Ancak hiçbir plan, hiçbir eğitim, onu Eren'le yollarının kesişeceği ana hazırlamamıştır. Çünkü kalbini ona kaptıracağını hiç hesaba katmamıştır.

Tüm bu karmaşada Arden'e yardım eli uzatan tek kişi ise Romanya'dan geçmişin gölgeleriyle birlikte gelen, çoktan mezarda olması gereken eski bir dosttur.

Tünelden Önceki Beyaz Ev evrenine dair merak edilen birçok soru, bu kez Arden'in gözlerinden yanıt buluyor...

Beyaz Ev'in kapıları
bir kez daha açılıyor...

Bu kez, içeri girmeye cesaretin var mı?

YAYIN NO 2683

ARDEN 2

İŞİL İŞİK

Yayın Yönetmeni: Yusuf Tan

Editor: Hasan Ozan Elma

Son Okuma: Mihriban Onur

Kapak İllüstrasyonu: Pınar Nur Güven

Kapak Tasarımı: Dilan Kaya

Sayfa Tasarımı: Rumeysa Sarı

1. Basım: Kasım 2025

ISBN: 978-625-5882-61-5

Sertifika No: 43949

Arden 2

© 2025, İşil İşik

Bu kitabın tüm yayın hakları Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticaretthane Sokak No 15 Cağaloğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76

e-posta: editor@artemisyyayinlari.com - www.artemisyyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiğdemhane Yolu Acar Sitesi No 4 Bayrampaşa / İstanbul

Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

IŞIL IŞIK

Arden
II

Düzenleme
Ny.ozlem

Ninova

**Kimi cehennemler ateşle yanmaz.
Bazıları insanın kendi gözlerinin içinde, sessizce kavrulur.**

1. Bölüm

Her hikâye bir mezarlıkta sonlanmıyordu. Bazıları bizzat mezarlıkta başlıyordu. Belki de en güçlü olanları. *Belki de...*

Beyefendi'nin cenazesi bir hayli kalabalık olur sanmıştım. Yanılmışım. Tam tersine çok az kişi katılmıştı.

Mezarlıkta uzak bir köşe bulup, defnedilmesini seyrettim. Açılan mezara yerleştirildikten sonra üzeri toprakla kapatıldı. Toprağın üzerine çiçekler dikildi ve sulandı. *Ölü toprağına can suyu...*

Toprağa verilmesinin ardından kalabalık dağılmaya yüz tuttu. Kalabalığın içinden birisi, mezara yakın taş yola çıktı. Gençti. Diğerlerine göre çok aykırı duruyordu. Üzerinde yırtık bir kot pantolon, deri ceket, burnunda güneş ışıklarıyla parıldayan piercing... Diğer insanlar arka arkaya sıralanıp genç olanla tokalaşmaya başladılar. Baş sağlığı dilekleri...

Sanırım bu oydu. Beyefendi'nin ölmeden önce bahsettiği kişi, torunu...

Tek tek tüm taziyele kabul etti. Sıraya girmiş kişilerle tokalaşma faslını bitirdi. Kalabalık tamamen dağıldıktan sonra genç adam mezarın başına yeniden döndü. Bir süre mezarın başında bekledi. Pek üzgün veya bitkin görünmüyordu.

Yanında kimse kalmayınca selam vermeye karar verdim. Gizlendiğim köşeden çıktım ve sakın adımlarla mezara doğru yürüdüm.

Ben ona doğru yaklaşıırken o etrafına bakınıyordu. Fakat beni fark etmedi. Kimsenin kalmadığından emin olduktan sonra mezara doğru eğildi ve yeni ekilmiş çiçeklere doğru öfkeyle tükürdü.

Tükürdüğünü görünce şaşırdım. Hiç beklemiyordum. Belli ki dedesine karşı hisleri düşündüğümün tam tersiydi...

Doğrulduktan sonra arkasını döndü ve yürümeye başladı. Mezar-
dan birkaç metre kadar uzaklaşmıştı ki arkasından seslendim:

“Başınız sağ olsun. Siz torunu Eren olmalısınız.”

Sesimi duyunca yüzünde utangaç bir ifadeyle bana döndü. Muh-
temelen az önceki tükürme sahnesini görüp görmediğime dair içinde
bir tereddüt yaşıyordu. Hafifçe beni süzdükten sonra karşılık verdi:

“Teşekkür ederim,” dedi, “evet, torunu Eren ben.”

Ona doğru birkaç adım daha attım ve tokalaşmak için elimi
uzattım.

“Arden ben de.”

*Ve Arden o gün, bir mezarlıkta doğmuştu işte. Eren’in gözlerinde,
Eren’in bakışlarında. Ne zaman göçüp gideceğini bilmeden...*

“Yeni duydum, duyar duymaz çıktım yola ama yetişemedim. Çok
üzüldüm inanın.”

Bana bakarken zihninden onlarca soru geçtiğini gözlerinden anla-
yabiliyordum. Kendi kendine *kim bu kadın* diye düşünüyordu. Onu
daha fazla zorlamamak için hemen açıklama yaptım:

“Dedenizden aldığım bir bursla okumuştum. Hayatıma dokunan
bir insandır. Bu yüzden çok kıymetliydi benim için.”

Az önce mezarına tükürdüğü dedesinin, bir öğrenciye burs ve-
rebileceğini ve hayatına dokunacak bir iyilik yapabileceğini tahmin
edememişti sanırım. Haklıydı da. Yeni görevim için basit bir maske-
lemeydi bu sadece.

“Ne güzel,” diye karşılık verdi, “şimdi ne iş yapıyorsunuz peki?”

“İç mimarım,” diye yanıtladım, “üst mahallede bir ofisim var.”

Eren bunu duyunca, “Çok güzel bir meslek,” dedi, “sizin adınıza
çok sevindim.”

“Müsait olduğunuz zaman kahve içmeye beklerim mutlaka,” diyerek ilk temasım için kapıyı araladım. Hemen sonra konuyu yeniden dedesine getirdim: “Herhangi bir hastalığı var mıydı? Ölüm nedeni nedir?”

Eren dedesi hakkında konuşmaktan pek hoşnut değildi. “Yaşlılık işte,” diyerek geçiştirdi, “yaşlılığa bağlı çoklu organ yetmezliği.”

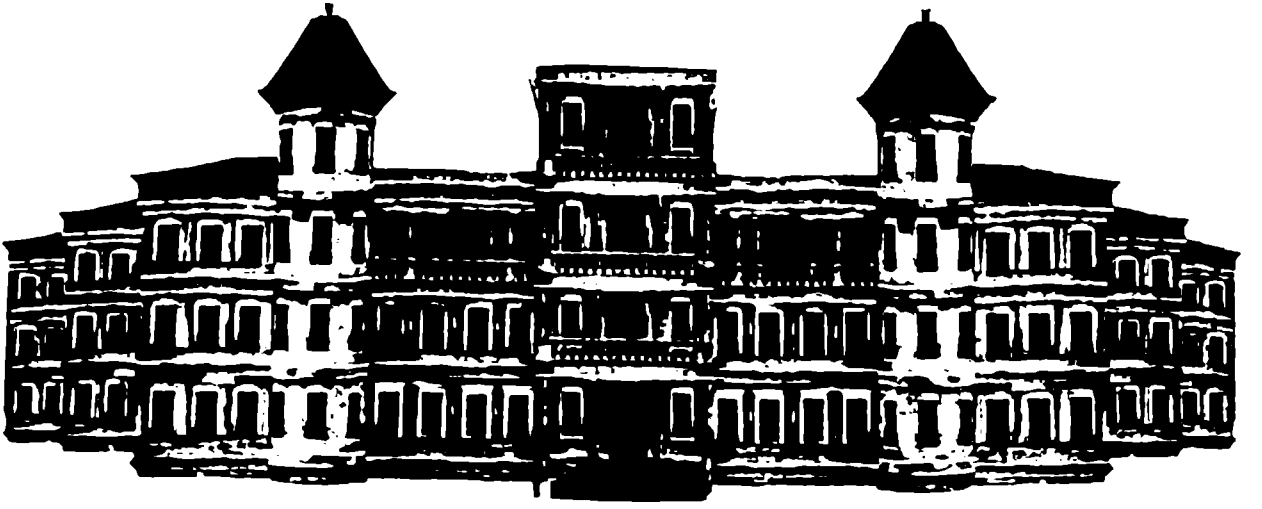
“Işıklar içinde uyusun. Herhangi bir ihtiyacınız olursa ben hep yardımcı olmak isterim.”

“Nezaketiniz için çok teşekkürler.”

“Rica ederim. Yeniden başınız sağ olsun. Görüşmek üzere.”

Eren’le vedalaştıktan sonra onun gideceği yönün ters yönünde, mezarlıkların arasında bir süre ilerledim ve bekledim. Mezar taşlarının arkasına kamufle olarak Eren’i izledim. Cep telefonunu çıkardı ve telefonla konuşarak mezarlığın çıkışına doğru yürüdü. Görüş açımdan çıktıktan sonra beklediğim yerden ayrıldım ve hemen yola koyuldum.

Yeni operasyonum hızlı başlamıştı. Hızımı devam ettirmeli ve bir an önce Beyefendi’nin yaşadığı eve ulaşarak operasyonun altyapısını oluşturmak için keşfe çıkmalıydım.

2. Bölüm

Mezarlığın çıkışındaki ilk taksiyi çevirdim ve malikânenin bulunduğu semte gitmesini söyledim. Malikâne, İstanbul Boğazı'nı gören bir tepeye konumlanmıştı. Etrafında boy boy ağaçlar bulunuyordu. Boğaz'a doğru inen kısmı tamamen ormanlıktı. Evin diğer yakasında ise yerlilerin bol olduğu klasik bir İstanbul mahallesi yer alıyordu.

Mahalleye doğru giriş yaparken bakışlarım malikânenin iki kulesindeydi. Kuleler neredeyse her yerden görünüyordu. Taksi şoförü kulelere dikkat kesildiğimi fark etmiş olacak, "Çok şatafatlı bir ev," dedi, "ama bugün biraz karışık oralar."

"Neden karışık?" diye sordum.

"Ben de henüz öğrenemedim ne olduğunu," diye karşılık verdi, "ama altındaki orman polis kaynıyormuş şu an. Az önce telsizden diğer şoför arkadaşlar söylediler."

Malikânenin altındaki orman polis kaynıyormuş...

Bu da ne demekti şimdi?

Beyefendi'nin yaşadığı evin yakınlarına polislerin doluşmasına sebep olan neydi?

Taksi şoförünün vermiş olduğu bilgi tuhafıma gitmişti. Beyefendi'nin ölümünün hemen sonrasında, malikânenin altındaki ormanda

polisler olması... Tuhaf ve kesinlikle kurcalanması gereken bir durumdu.

“Ben müsait bir yerde ineyim,” dedim ve mahallenin girişindeki ana yolda indim. Normalde yeni yaratacağım persona çalışmalarım için önce mahallede gezinmem ve keşif yapmam gerekiyordu. Özellikle de Plaza’nın ayarladığı ofisi kontrol etmem şarttı. Fakat bu yeni aldığım bilgiyle rotamı değiştirmek zorundaydım. Ormanda polislerin neden bulunduğunu öğrenmeliydim.

Taksiden iner inmez yürüyerek malikânenin etrafındaki ağaçların arasına girdim. Sağıma soluma bakındıktan sonra aşağı yönde, ormana doğru ilerledim.

Ormanın derinliklerine doğru ulaştığımda ağaç gövdelerinin arasındaki kalabalığı fark ettim. Uzaktan bir süre izledikten sonra, kendimi belli etmeden kademe kademe yaklaştım.

Olay yeri şeritleri geniş bir alana asılmıştı. Şeridin etrafında meraklı insanlar, şeridin diğer tarafındaysa polisler bulunuyordu. Kalabalığa karışmadan, birkaç metre geriden izlemeye koyuldum. Neler döndüğünü anlamaya çalıştım.

Uzaktan pek bir şey algılayamamıştım. Polisler sık sık şeritle ayrılmış alanın ortasında bir noktaya gidiyorlar, eğilip fotoğraf çekiyorlardı. Ancak benim bulunduğum noktadan neyin fotoğrafını çektiklerini görmek imkânsızdı. Mecburen kalabalığın arasına girebilmek için yakınlaştım. Polislerin görüş açısına girmeyecek bir yerde durdum. Şeridin diğer tarafına dikkatle bakındım.

Gördüğüm tablo gerçekten dehşet vericiydi. Beyaz tulumlar giymiş inceleme polislerinin odaklandığı yerde kesik bir kol bulunuyordu. Hemen kola dikkat kesildim. Bileği inceydi, elindeki turnaklar bakımlıydı. Büyük ihtimalle bir kadın koluydu. Kesik yeri ise pürüzsüzdü. Sanki hiçbir zorlama olmadan, özel bir aletle kesilmiş gibi...

Kolu görmemle birlikte beraberindeki sorular da anında zihnimde belirdi.

Yerdeki kesik kol ile malikânenin bir alakası olabilir miydi?

Beyefendi’nin ölümünün hemen sonrasında eve yakın bir alanda meydana gelmesi tamamen tesadüf müydü?

Ve en önemlisi, kol varsa ceset de var mıydı?

Ceset varsa neredeydi?

Cesetle ilgili sorgulamalarım arka arkaya sıralanırken geçmişten bir sahne gözümün önünde canlandı bir anda... Yıllar öncesinden, Mağdurlar Okulu'ndan mezun olmadan önceki sisli bir an... Vasilko'nun acımasız eğitimlerinden birinde, eğitim aldığımız şehrin yakınlarındaki bir köye tatbikata götürülmüştük. Köy hakkında kulaaktan kulağa yayılan dedikoduysa, köyün merkezinde iki ayrılıkçı grubun sıcak çatışmaya girdiği ve köy halkı dâhil yüzlerce kişinin bu çatışmalarda öldüğüydü.

Vasilko'nun tatbikat için bu köyü seçmesi ise manidardı; çünkü köyün dört bir yanı kurşun delikleri, patlama izleri ve yanık kalıntılarıyla doluydu. Gerçek bir çatışmanın gölgesinde gerçeğe yakın bir tatbikat...

Tatbikatın başlamasıyla gruplar hâlinde köyün içine sızma operasyonunda bulunmuştuk. Vasilko'nun askerleri düşman safları olarak karşımızdaydı ve tatbikat mermileriyle onları etkisiz hâle getirmeliydik. Köyün sınırlarına girmemizle birlikte her taraftan sis bombaları atılmış ve göz gözü görmez hâle gelmişti. Mecburen en yakınlardaki evlerin avlularına ve bahçelerine doğru kaçışmıştık. Sisler dağılmaya yüz tutunca bizi başka bir sürpriz karşılamıştı. Görüş açımıza giren birçok noktada, çeşitli insan uzuvlarına ait maketlere denk gelmiştik. Her tarafı kanlar içinde kollar, bacaklar, kesik kafalar... Üzerimizdeki baskı ve gerilimin artması için, yeterince ürpertici bir köyde fazlasıyla korkutucu insan parçaları...

Asıl şaşkınlığı ise sisler tamamen dağıldıktan sonra yaşamıştım. Parçalardan birinin yanından geçerken bir kesik bacak maketine gözüm takılmıştı. Aşırı derecede gerçekçi bir maketti. Nasıl bir maddeden imal edildiğini anlamak için hafifçe eğilip parmak uçlarımla dokunduğumdaysa korkunç gerçekle yüzleşmiştim. İnsan parçalarının hiçbirisi maket değildi. Hepsi ama hepsi gerçektir. Köy baskınında ölen kişilere ait cesetlerin parçalarıydı. Kimileri çürümeye başlamış, üzerlerindeki kanlar pıhtılaşmış ve koyulaşmıştı.

Parçaların gerçekliğini fark ettikten sonra soğukkanlı kalmayı başarmış ve onlara bakmadan ilerlemeye devam etmiştim. Ancak herkes benim gibi davranamamıştı. Birçok arkadaşım, ceset parçalarını fark edince kismaya başlamış, bazıları ise çığlık çığlığa kaçmıştı. O kişiler tatbikatın sonunda Vasilko tarafından bizzat uzuvları raşımakla cezalandırılmışlardı.

Tam Vasilko'ya yakışır bir ceza...

Karşımdaki kesik kol beni o sisli ana götürdü. Gözümün önündeki sis tekrar dağılınca, kalabalığın arasından çıkıp geriye doğru uzaklaştım. Ağaçların arasından olay yerine tekrar baktım.

Olay yerini izlerken bu kez başka bir şey dikkatimi çekti. Sivil giyimli iki polis. Polislerden ilki orta yaşlardaydı. Kocaman bir göbeği vardı. Diğeri ise daha genç ve atletik bir görünüme sahipti. Daha çok dikkatimi çekense, genç olanın etrafına aşırı öz güvenli ve keskin bakışlar sunmasıydı. Genç olan bir şeyler söyledikten sonra göbekli olan polis elindeki ajandaya notlar alıyordu. Belli ki genç olan rütbeli bir polisti. Komiser ya da başkomiser... Renkli gözleri, açık ten rengiyle Türklerden çok Slavları andırıyordu.

Bakışlarım rütbeli polisin üzerindeyken, yüzündeki bir detaya takıldım. Sağ gözünün altında, elmacık kemiğinde bir yara izi vardı. Belirgin bir yara izi... Bir kesik gibi.

Ben polisleri izlemeye dalmışken, göbekli olan polis eliyle bir tarafı gösterdi. İşaret ettiği yön benim olduğum taraftı. Ormanın hemen arkamda kalan kısmı... Kafamı arkaya çevirdiğimdeyse malikânenin kulelerini gördüm. Evet, göbekli polis, amirine Beyefendi'nin evini işaret ediyordu.

Artık Beyefendi'nin evi polislerin radarına girmişti.

Bu durumsa operasyonum için başıma gelebilecek en talihsiz olaydı.

3. Bölüm

Polislerin malikâneye yoğunlaşma ihtimali işlerimi kesinlikle zora sokacaktı. Kaçınılmaz bir durumdu. Buna asla müsaade etmemeliydim. Hız kesmeden işe koyulmalı ve tedbirlerimi almalıyım.

Geldiğim yönün tersinde, malikâneye doğru ağaçların arasında hızla yürüdüm. Evi uzaktan bir süre izlemeli ve eve gizlice girebileceğim bir yol bulmalıyım. Ağaçların arasında yokuş yukarı bir süre ilerledikten sonra taksinin beni bıraktığı yolun kenarına çıktım. Yolun diğer tarafından geçip evin ön girişine ulaşacaktım ki girişe yakın bir noktada başka bir taksinin durduğunu fark ettim. Hemen çalılıkların arasına gizlenip taksiye bakındım.

Taksinin arka kapısı aralandı. İçinden tanıdık bir sima çıktı. Eren... Mezarlıkta tanıştığım, Beyefendi'nin torunu...

Eren taksiden indikten sonra elindeki montu parmaklarıyla tutarak bir omzuna savurdu. Ardından evin ön girişine uzanan patika yola girdi. Gizlice peşine takıldım. Yolu bitirmeye yakın bir yerde duraksadı. Birkaç saniye derin derin nefes alıp, sol tarafındaki bir ağaçta asılı duran tabelaya baktı.

"No: 22 - Beyaz Ev"

Demek bu malikânenin bir ismi vardı. Beyaz Ev.

Tabelaya bakarken kendi kendine söylendikten sonra kafasını Beyaz Ev'e çevirdi ve evi izleyerek sakin adımlarla devam etti.

Sanki yıllardır bu eve hiç gelmemiş gibiydi. Mezarlıkta dedesinin mezarına tükürdüğünü anımsayınca, bu düşüncem ister istemez pekişti. Büyük ihtimalle dedesiyle arası hiç iyi değildi ve yıllar sonra bu cenaze haberiyle ülkesine dönmek zorunda kalmıştı.

Evin bahçe kapısına doğru vardığında bir den ortalık karıştı. Eren'in tam önüne pat diye yaşlı bir adam çıktı. Elinde kocaman bir kürekle... Eren'in yolunu kesti ve küreği doğrultarak saldıracakmış gibi bir pozisyon aldı.

Bunu görür görmez Beyefendi'yle bir gece önce aramda geçen diyalog aklıma geldi.

"Senden son bir isteğim daha var genç kadın," demişti, "ama yine söz vermeni istiyorum."

"Nedir?"

"Torunum. Şu hayattaki tek varlığım... Ona hiçbir zaman sevgimi gösteremedim maalesef. Her şeyin dışında tutmaya çalıştım. Onun ne bu işlerle alakası var ne de olan bitenlerden haberdar. Masum. Ona bir zarar gelmesini istemiyorum."

Dikkatle dinlemiştim söylediklerini. Torunundan bahsederken gözlerinin içi ışıldamıştı. Sevgisi, merhameti gözlerinden okunuyordu.

"Bana bir söz vermeni istiyorum. Ona bir zarar vermeyeceksin ve onun zarar görmesini engelleyeceksin."

Beyefendi'ye söz vermişim. Çünkü ona borçluydum. Yıllar öncesinde, çömezlik günlerimde sızdığım bir grup beni deşifre etmişti. Büyük bir silah takası esnasında, Vasilko'ya mesaj yollamak adına beni öldüreceklerdi. Takasa aracılık edense Beyefendi'ydi. Vasilko'ya çalıştığımı anladığı için mi yoksa tamamen bana acıdığı için mi, bilinmez; son anda araya girerek benim üzerime başka bir pazarlık yapmıştı. O pazarlık sayesinde hayatımı kurtarmış ve bir daha konusunu açmamıştı. Karşılığında ise hiçbir şey istememişti. Sadece, "Gün gelir benim de sana işim düşebilir..." diyerek geçiştirmişti. Yıllar sonraysa benden sadece tek bir talepte bulunmuştu. Torununu korumam... Torunu Eren'e asla zarar vermeyecek ve onun zarar görmesini engel-

leyecektim. Bu benim için bir çeşit vefaydı. *Herkesten çok kendime karşı olan bir vefa...*

Verdiğim söz aklıma gelince hızla ağaçların arasına girdim ve ikisinin de beni göremeyeceği bir açıdan onlara yakınlaştım.

Yaşlı adam, Eren'e doğru bir hamle yaparak bağırdı: "Sen de kimsin? Ne arıyorsun burada?"

"Ben Eren. Bu evin sahibinin torunuyum."

Yaşlı adam Eren'in verdiği yanıtı hiç umursamadı. Küreğini Eren'e saldıracakmış gibi tutmaya devam ederek bir adım daha yaklaştı.

"Sen de kimsin? Ne arıyorsun burada?"

Bunun üzerine Eren omzundan sarkıttığı montunu indirdi. Montuyla gard pozisyonuna geçti. Bu hareketi komiğime gitmişti. Yüzüme bir gülümseme yerleşti. Sanki karşısında kızgın bir boğa vardı, o da acemi bir matadordu. Ceketini tutuşundan, duruşundan, verdiği geç tepkiden Eren'in gerçekten bu taraklarda bezi olmadığını anlamak zor değildi.

"Dedim ya amca, ben Eren. Bugün ölen adamın torunuyum."

Eren'in açıklamaları bir işe yaramıyordu. Adam neredeyse Eren'e saldıracaktı. Olası bir hamlesine karşın ağaçların arasında yerimi aldım ve adamın hamle yapmasını bekledim. İlk hamlesinde adamı durduracak ve Eren'e bir zarar vermesine müsaade etmeyecektim.

"Amca, sen manyak mısın? Anlamıyor musun? Ben bu evin yeni sahibiyim!"

Eren yeniden kendini ifade etmeye çalışmıştı ancak bir işe yaramamıştı. Yaşlı adamın laftan anlayacağı yoktu. Artık başka bir çare kalmamıştı. Operasyonumu zora sokacak olsa da yaşlı adamın bundan sonraki ilk adımında bir anda ağaçların arasından fırlayacak ve küreği elinden kapacaktım.

Tam pusuya yatmış, adım atmasını beklerken, bahçe kapısından başka bir kişi koşarak geldi. Saçları önden hafif dökülmüş, yüzündeki çizgiler belirginleşmiş, zarif giyinmiş birisi...

"Nurettin Bey, ne yapıyorsun? O, Eren Bey!"

İkinci adamın bu cümlesini duyduktan sonra duraksadım. Kriz çözülecek gibiydi. Adamın yüzüne dikkatle bakınca, Beyefendi'nin

cenazesine katılan kişilerden olduğunu fark ettim. Diğer adama anında hamle yaptı ve elindeki küreğin sapından yakaladı. Bunu yaparken bu kez olabildiğince yüksek bir sesle bağırdı:

“O, EREN BEY! BEYEFENDİ’NİN TORUNU!”

İkinci adamın bağırmasından sonra Nurettin’in yüz ifadesi bir anda değişti. Saldırgan tutumundan uzaklaştı ve yüzüne tatlı bir tebessüm yerleşti.

“Eren Bey demek... Halil Bey, neden söylemiyorsunuz Allah aşkına, Eren Bey’imizin geleceğini...”

Halil, Eren’e bakışlarını çevirerek, “Nurettin Bey bahçıvanımız. Çok yaşlandı. Kulakları artık pek iyi işitmiyor. Kusura bakmayın lütfen. Buyurun,” diyerek açıklama yaptı. Hemen ardından da eliyle kapıyı işaret etti.

Eren, “Sorun yok,” diye karşılık verdi ama Nurettin’den hâlâ çekindiği ortadaydı. Montunu gard pozisyonundan indirmeden yürüdü. Nurettin ise bu kez saygı göstermek için onun önünü kesti ve “Hoş geldiniz beyimiz!” diyerek önünde reverans yaptı.

Karşımda gerçekleşen tablo çok komiğime gitmişti. Gülmemek için kendimi zor tuttum.

Bu ev, daha önceki görevlerimde bulduğum evlerden hiçbirine benzemiyordu. Ormanda silahlı korumalar yoktu. Kapının önüne park etmiş zırhlı araçlar da... Hatta çok profesyonel bir şekilde gizlenmediyse, etrafta güvenlik kameralarının esamesi bile okunmuyordu. Diğer evler her an birilerini öldürmek için hazırda bekleyen timlerle doluyken, Beyaz Ev’in tam tersine renkli bir çalışan kadrosuna sahip olduğu aşikârdı.

Eren ilerledikten sonra Nurettin eğildiği yerden doğruldu ve “Maşallah, ne kadar büyümüş, ne kadar yakışıklı olmuş,” dedi.

Bunu duyan Eren birden duraksadı. “Siz beni hatırlıyor musunuz?”

Halil hemen araya girdi:

“Çalışanların büyük bir kısmı sizi tanır Eren Bey. Sizin çocukluğunuzdan beri devam eden kişiler.”

Eren, aldığı son bilgiyle yeni bir şaşkınlık yaşadı ve bahçe kapısından geçerek Beyaz Ev’e doğru ilerledi.

Girişteki herkes ayrıldıktan sonra, “*Şimdilik bu kadar,*” diye kendi kendime mırıldandım ve geri döndüm. Beyaz Ev’in aşağısındaki mahallenin yolunu tuttum. Belli ki Beyaz Ev’e sızmam biraz zaman alacaktı.

4. Bölüm

İstanbul görevimin başlamasının ardından Plaza'nın destek biriminden bildirimler gelmişti. Olası her koşula hazırlıklı olmam için ön hazırlıklar yapılmıştı. Öncelikle kalmam için yakınlarda bir yerde bana bir ev tahsis edilmişti. Lazım olabilecek teçhizatlar, silahlar, teknik ekipmanlar; hepsi o evin içerisinde hazır bulunuyordu.

Aynı bildirimde ayrıca Beyefendi'nin evinin yakınlarında kullanmam için bir ofisin hazır bulunduğu da yazılıydı. Adresini de paylaşmışlardı. Olası bir ihtiyaçta ofisin nasıl kamufle edilmesi gerektiğini bildirecektim.

Beyaz Ev'den ayrıldıktan sonra mahalleye giden yola girdim. Kendi hâlinde insanların yaşadığı bir mahalleydi. Genellikle eski, iki katlı ahşap evlerden oluşuyordu. Ortadan geçen bir dere mahalleyi ikiye bölmüştü. Derenin ön kısmındaki alan mahallenin meydanı gibiydi. En işlek dükkânlar ve iş yerleri bu alanda bulunuyordu. Derenin diğer tarafındaki evlerin de ilk sıradakileri yine iş yerleri ve ofislerden oluşuyordu. Onların arkasındaki evlerden itibaren ikametler başlıyordu.

Cep telefonumdan anlık konumu takip ederek ilerlerken bir kahvehanenin önünden geçtim. Kahvehanede oturanların bir kısmı ters ters beni süzdüler. Sanırım mahallede yabancı bir sima görmeye pek

alışık değillerdi. Ofisin kurulumundan sonra mahallelinin merakını giderecek kadar bilgiyi benim ağzımdan duymaları şarttı.

Mahalle keşfi yaparak dereye kadar yürüdüm. Derenin diğer tarafına uzanan köprüden geçtim. Köprüyü geçer geçmez sıralanan ahşap evlerden biri Plaza'nın bana ayarladığı ofisti. Camları gazete kâğıtlarıyla kapatılmıştı.

Ofisin kapısına kadar ilerledim. Etrafı kolaçan ettim. Talimatlara uygun şekilde elektrik sayacının bulunduğu panoyu buldum. Pano-nun kapağını açtım ve elimi sayacın arkasına uzattım. Anahtarlar sayacın arkasına yapıştırılmıştı. Anahtarları aldım ve panonun kapağını kapatıp kapıya yöneldim.

Kapının kilitlerini açtıktan sonra içeriye girdim. İçerisinin atıl ve terk edilmiş olabileceğini düşünmüştüm. Yanılmışım. Tam tersine mükemmel şekilde restore edilmiş ve aslına uygun şekilde ahşaplarla yenilenmişti. Ahşapların cilaları parıldıyordu. Aklımdaki maskeleye yöntemi için ziyadesiyle uygundu.

Alt katı dolaşp nereye ne lazım olabileceğinin listesini yaptım. Sonrasında üst kata çıktım. Üst katta lavabo, mutfak ve ortada geniş bir çalışma alanı vardı. Çalışma alanının ön kısmındaysa bir balkon... Bu kat için de gerekli olanları ihtiyaç listesine ekledikten sonra balkona yöneldim.

Balkon da binaya uygun şekilde yenilenmişti. Önü tam dere yatağına denk geldiği için bir hayli havadardı. Balkonun korkuluklarına yaklaşıp etrafa bakındım. Şirin bir mahallede, şirin bir ofis... Mevcut kimliğim için olabilecek en iyi koşullar...

Etrafa bakındıktan sonra kafamı karşıya çevirdim. Boğaz, yemyeşil ağaçların arasından ihtişamlı maviliğiyle görünüyordu. Bir İstanbul görevi için gayet lüks bir yer seçimi... Boğaz manzarasına bakarken gözüm sol tarafa kaydı. Ağaçların arasından görünen iki beyaz kuleye...

Evet, Beyaz Ev'in kuleleriydi.

Beyaz Ev'e dikkat kesilince bu ofisin asla tesadüfi bir seçim olmadığını anladım. Belli ki benden önce de kullanılan bir yerdi. Beyaz Ev'i uzaktan gözetlemek için kullanılan bir yer...

“Vasilko...” diye mırıldandım, “işini hiçbir zaman şansa bırakmayan Vasilko...”

Dünyanın en büyük istihbarat ağını yöneten bir kişinin Beyaz Ev’i es geçmesi elbette ki imkânsızdı. Albay Vasilko, uzun bir süredir burayı izletiyordu. Beyefendi’nin attığı her adımdan haberdardı. Beyefendi’deki Vasilko’ya ait belgelerin bulunması için operasyonun bana devredilmesiyle de benim kullanımına açılmıştı.

Beyaz Ev’e dikkatle yeniden baktım. Beyefendi hakkında edindiğim bilgilerde çok uzun yıllardır bu evde yaşadığı yazılıydı. Hatta bu evde doğmuş ve ömrü bu evde geçmişti. Evine o kadar sadıktı ki yurt dışı seyahatleri haricinde hiçbir zaman başka bir yerde kalmamıştı. Yürüttüğü tüm işleri ise bu evden takip ediyordu. Burası onun hem yaşam alanı hem de karargâhıydı.

İşin en tuhaf yanıysa kocaman malikânede sadece kendisinin yaşamasaydı. Evin çalışanları dışında hiç kimse bu evde kalmıyordu. Yüzlerce odası, metrelerce bahçesi ve hatta ormanı bile olan Beyaz Ev, sadece tek bir kişi içindi. Bütün ihtişam, tek bir kişiye aitti.

Beyefendi de Vasilko ile aynı ekolden geliyordu. Gizemlerle, sırlarla dolu; sessiz ve derinden işlerini yürüten bir adam... Yıllardır hangi işlere bulaştığını kimse bilmiyordu. Ölürlen bile sırlarını korumayı başarmıştı. Ellerimi tutup son nefesini verirken bile...

Beyaz Ev’e sanki onun ruhu sinmiş gibiydi. Tüm ihtişamıyla duruyordu.

Ve tüm sırlarıyla...

Tüm bu gizemin arasına bu sabah yeni bir sır daha eklenmişti: *Ormanda bulunan bir kesik kol...* Gerek Beyefendi gerekse Beyaz Ev’in gizemini çözmek, sanırım hiç kolay olmayacaktı.

Uzun uzun Beyaz Ev’e bakarak derin düşüncelere daldıktan sonra içeriye girdim. Cep telefonumdan Plaza’nın sistemine erişerek, ofis için gereken malzemelerin listesini ilettim ve acil olduğunu bildirdim.

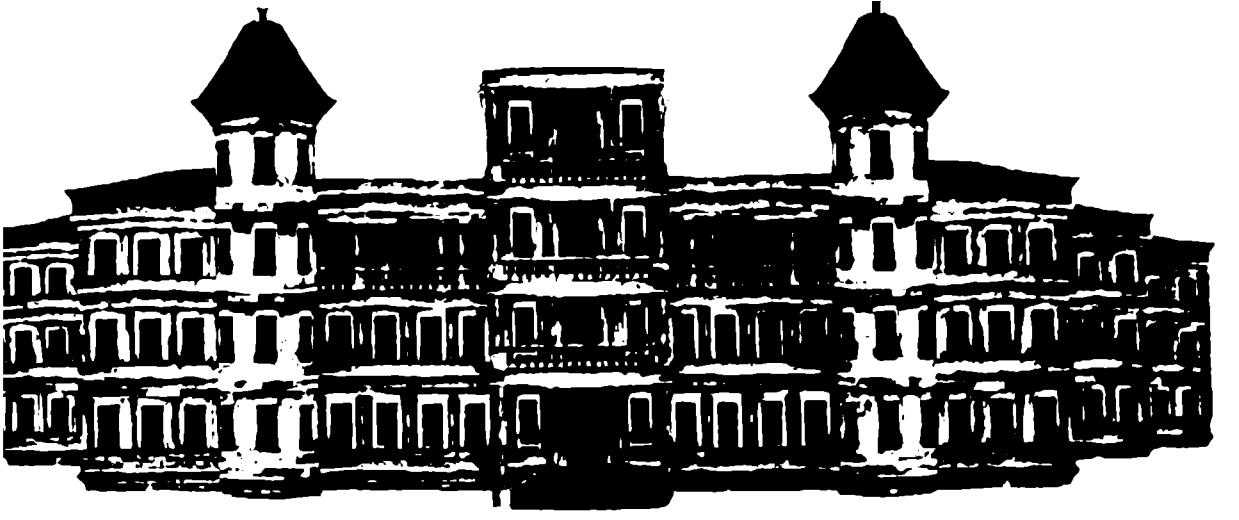
Sırada Plaza’nın benim için ayarladığı ev vardı. Bu mahalleye çok yakın olan, Kuzguncuk’taki ev... Eve gidip, ayarlanan teçhizatları kontrol etmeli ve sonrasında artık biraz dinlenmeliydim.

Ofisteki işlerimi tamamladıktan sonra aşağıya indim. Kapıyı kilitledim. Derenin üzerinden geçen köprüye doğru adımlamaya başlamıştım ki tam köprünün girişine park etmiş bir araba dikkatimi çekti. Belini arabanın kaputuna yaslamış, kollarını göğsünde kenetlemiş bir adam güneş gözlüğünün ardından bana bakıyordu.

Hayır, olamaz!

Bakışlarımı yavaşça adamın yüzüne çevirince, Beyefendi ve Beyaz Ev'den sonra bana ait bambaşka bir gizemin de yeni başladığını fark ettim.

Arabanın başında bekleyen kişi Drogo'ydu.

5. Bölüm

Drogo'yu karşımda görünce hem şaşırmıştım hem de bir anda sinirlerim tepeme çıkmıştı.

Ne işi vardı burada?

Üstelik pişkin pişkin bana bakıyor ve sırıtiyordu.

Beni gözetleyen birileri var mı diye etrafı hızlıca kolaçan ettim. Kimse yoktu. Hemen sonra hızlı adımlarla Drogo'ya doğru yürüdüm. Yanına yaklaştığımda beni kucaklamak istercesine doğruldu ve kollarını iki yana açtı. Bu hareketini hiç umursamadan önünden geçtim ve arabanın diğer tarafına geçerek kapıyı araladım. Drogo'ya bakışlarımla binmesini işaret ettikten sonra arka koltuğa geçtim. Direksiyonun başında bir şoför vardı.

Drogo yanıma oturur oturmaz, "Beni gördüğüne hiç sevinmemiş gibisin," dedi.

Sesimi yükselterek, "Ne işin var burada?" diye sordum. Kızgın bakışlarımı gözlerine diktim. Arabanın içi camlardaki kaplamadan ötürü dışarıya istinaden oldukça karanlıktı. O esnada Drogo sürücü koltuğunda oturan şoförüne doğru iki parmağıyla *arabayı sürebilirsin* manasına gelen bir hareket yaptı. Ardından bana doğru dönerek gözlüğünü çıkardı ve cevap verdi:

“Tamam Edna... Hemen tavrı yapma. Senin için onca yol geldim.”

Rahat tavrı beni çileden çıkarmaya yetmişti. *Her zamanki Drogo!* Derin bir nefes aldıktan sonra, “Şu mahalleden bir an önce çıkalım!” diye bağırdım.

“Nereye gitmek istersin? Boğaz manzaralı bir restorana ne dersin? Ya da istersen Ayasofya taraflarına geçebiliriz, hazır gelmişken turistik bir gezi hiç fena olmaz ha?”

Pişkin tavırları devam ediyordu. Mahalle içerisinde Drogo ile görünmek tüm operasyonumu en başından berbat edebilirdi.

Arkama yaslanıp camdan dışarıya bakmaya başladım. En sonunda ciddiyetimin farkına varabilmişti. O da araba içinde aynı pozisyonu aldı ama dışarıyı izlemek yerine bana bakıyordu.

Mahalleden biraz uzaklaştıktan sonra ağaçlarla çevrili bir yola girdik. Evler tamamen bitmiş, araba sayısı azalmıştı. Ağaçların arasında sağ tarafa giden bir patika fark ettim. Ön tarafa doğru eğilerek şoföre oraya girmesini işaret ettim. Dışarıdan görünmemizin zorlaştığı bir yere varınca, “Durabilir misiniz lütfen,” diye rica ettim. Günlük hayatta Drogo’yla İngilizce konuşuyorduk ama şoföre Türkçe seslenmiştim. Türk asıllı olan aile büyüklerim ve akademide aldığım eğitimlerden ötürü Türkçe’yi ana dilim gibi biliyordum.

Sakince kenara yanaşan adam arabayı durdurduktan sonra mahremiyetimiz için aradaki paravanı kapatmayı da ihmal etmedi. Ama bu benim için yeterli değildi.

Etrafa göz gezdirdikten sonra arabadan indim. Hemen peşimden Drogo da çıktı.

“Tamam Edna. Kızma hemen...”

“Drogo. Gerçekten ne işin var burada? Bir de yanında şoför getirmişsin!”

Kızdığımı anladıktan sonra ciddileşmeyi başarabilmişti sonunda.

“Şoförü uçaktan iner inmez, sahte kimlikle havaalanında ayarladım. İstanbul’un yolları ve trafiğiyle baş edebilmek için. Kimse buraya geldiğimi bilmiyor, kimse pasaporttaki ismimi bilmiyor. Sorun yok, merak etme,” diye beni teskin etti. “Jan... Jan için geldim Edna. Jan’i bulmama ve intikam almama yardım edeceğine dair söz vermiştin.”

“Evet, yardımcı olacağımı söyledim fakat ne bu acele! Üstelik sen beni nasıl buldun?”

Bu sorumdan sonra sanki önemli bir iş başarmış gibi sırıttı.

“İz sürmek çok zor olmadı. Yani benim için.”

“Düzgünce anlat! Nasıl buldun?”

“Tamam, tamam...” diye ellerini yukarı kaldırdı, *teslim oluyorum* hareketi yapar gibi. Sonra da açıkladı: “Şu ihtiyar herif. “Şu ihtiyar herif. Onun ölüm haberini alınca seninle alakalı olabileceğini düşündüm. Edna İstanbul’da kesin dedim kendi kendime. Adamın yaşadığı malikânenin bulunduğu semtte dolaşırken de senin ofise girdiğini gördüm. Hepsi bu kadar.”

Söyledikleri beni asla ikna etmemişti. Yalan söylüyordu. Beni bu kadar hızlı bulması normal değildi.

“Ne zaman geldin?”

“Birkaç saat olmadı bile. Uçaktan indikten sonra buraya geldim direkt.”

Yeniden derin bir nefes aldım. Drogo’nun başka halırlar çevirmedikten emin olmalıydım.

“Adamın cenazesini henüz birkaç saat önce toprağa verdiler. Ne ara haber aldın da İstanbul’a geldin Drogo?”

Onun hareketlerini sorgulamaya başlamam hoşuna gitmemişti. Yüzündeki tüm mimikleri artık çok iyi tanıyordum.

“Birkaç saat önce gömüldü ancak dün gece öldü. Her ne kadar ben de ölmüş olsam bile benim de kendimce sağlam istihbaratlarım var Edna. Ölür ölmez haberi bana ulaştı. Gecedan bu saate kadar İstanbul’a ulaşmaksa hiç zor olmadı.”

“Drogo! Senin şu an Romanya’da olman ve saklanman gerekiyordu! Yaşadığın öğrenilirse...”

“Tamam,” diye sesini yükselterek sözümü kesti. “Tamam Edna. Biliyorum. O konuda için rahat olsun. Tüm Romanya hâlâ ailecek öldüğümüzü düşünüyor. Kimsenin yaşadığımdan haberi yok ve olmayacak. Hatta arkamızdan miras kavgası başladı bile. Bana biraz güven.”

Ceketinin iç cebinden bir sigara çıkarıp yakmaya çalıştı. Uzanıp elindeki sigarayı aldım.

“Ne zamandan beri sigara içiyorsun sen?” Sigarayı ortadan ikiye kırıp cebime sıkıştırdım.

“Sakin ol artık!” Bir sigara daha çıkardı ama yakmadı. “İnsanların bir hayaleti kovalamaktan daha önemli işleri var.”

İnsanlardan kastı Vasilko’ydu.

Ve hayır.

Onun için her iş önemliydi. *Bir hayaleti kovalaması gerekse bile...*

“Vasilko’yu tanıımıyorsun. Bu organizasyonu bilmiyorsun. Örgütün işleyişini anlamıyorsun. Anlamayı da beklemiyorum zaten. Ayrıca anlatmak için harcayacak enerjim de yok!” Ses tonum giderek yükselmişti.

Sigarayı koyu lacivert renkli takım elbisesinin iç cebine geri koydu. Ciddi bir tavra büründü.

“Bak,” dedi, “her şeye çok dikkat ediyorum. Zaten teknik olarak bir ölüyüm bir kere daha ölemem ya!”

Ellerimi göğsümde kavuşturdum. “Operasyonumu berbat edeceksin!” diye mırıldandım.

“Berbat etmeyeceğim, söz veriyorum. Ayakaltında dolaşmayacağım. Her şey yolunda Edna!” Birkaç adım atarak bana yaklaştı. Gözlerime bakarak ekledi: “Ama yakınında olacağım.”

Son vuruşunu yapmıştı. Gitmeye niyeti yoktu.

Drogo’nun açıklamasından sonra bir süre sustum.

“Pekâlâ. Madem her şey yolunda, yolunda kalmaya devam etmeli Drogo. Bu yüzden senin Romanya’ya geri dönmen gerek.”

Söylediklerim Drogo’nun pek hoşuna gitmemişti.

“Jan... Jan’dan intikam almadan hiçbir yere dönmem Edna.”

“Jan’dan intikam almak için bana ihtiyacın olduğuna emin misin?”

Bingo!

Tuzak soruyu yutmuştu. Cevap veremedi. Kafasını öne eğmekle yetindi. Jan bahanesiyle hemen arkamdan İstanbul’a gelmiş olması mantıklı değildi.

“Şu an buna ayıracak vaktim yok. Yeterince meşgulüm.”

“Ne meşguliyeti?”

“İşlerimi sana anlatacak hâlim de yok...”

Bu karşılığımın sonra bir süre sustu. Önümde çember çizercesine turladı. Daha sonra yeniden bana döndü.

“Yeni bir görev mi Edna?”

“Bu seni hiç ama hiç ilgilendirmez Drogo!”

“Her zaman böyle ketum musun?”

“Her zaman!”

“Hadi ama Edna. Artık sırdaş sayılırsınız. Birbirimizi biliyor ve tanıyoruz.”

Haklıydı. Romanya operasyonumda bir istisna yapmış ve Drogo’yu öldürmemiştim. Hatta bununla kalmayıp bütün amacımı da ifşa etmiştim. Büyük hata...

Belki ben de değişiyordum. Önceliklerim. Hayattaki yerim...

Belki olması gereken buydu.

Belki de çok geç kaldığım...

“Evet. Yeni bir görevdeyim. Senin yüzünden bu görevimin aksamasını istemiyorum.”

“Ben... Ben sanmıştım ki. Şu ihtiyar ölünce İstanbul görevin bitti. Hatta kendi kendime ne kadar da hızlı demiştim. Aylar süren Romanya görevinden sonra birkaç gün süren İstanbul...”

Bunu derken yine sırtıtmaya başlamıştı. Aramızdaki gerginliği yumuşatmaya çalıştığı belliydi.

“Hayır, o ölümle bir alakam yok. Ve asıl görevim yeni başlıyor. Bu yüzden hemen Romanya’ya dönüyorsun ve benden haber gelene kadar ortalıkta görünmüyorsun. Vasilko yaşadığını öğrenirse ikimizin de sonu olur!”

Son ısrarım da pek işe yaramıştı. Üstelik verdiği karşılık, Drogo’dan kolay kolay kurtulamayacağımın en büyük işaretiydi.

“İşte bunu pek sanmıyorum Edna,” dedi. “Bir süre İstanbul’da olacağım. Senin yakınlarında.”

6. Bölüm

Drogo'nun bir anda ortaya çıkması bütün planlarımı altüst etmişti. Geri dönme konusunda gösterdiği direnç işlerin karmaşıklaşmasına neden olacaktı. Belli ki direnç göstermeye de devam edecekti. Şu anda göstereceğim çabanın bir manası kalmamıştı. En iyisi bir süre Drogo'yu idare etmek, ortalarda görünmemesini sağlamak ve sonra yeniden gitmesi için baskı kurmaktı.

“Ne yapıyorsan yap Drogo! Ama sakın bana ayak bağı olma ve ortalıkta görünme.”

“Meraklanma Edna. Sana yük olmam. Şimdi, güzel bir yemeğe ne dersin?”

Dalga geçiyor olmalıydı...

“Hayır. İşlerim var. Yola çıkmam gerek.”

“Nereye gideceksen ben bırakabilirim. Malum burada bir işim yok. Jan için seni beklemek dışında...”

Normalde bana tahsis edilen eve gidecektim. Ama Drogo'nun ortaya çıkışı planımı değiştirmişti. Plaza'ya gitmeli ve Vasilko ile görüşme için randevu talep etmeliydim. Görüşme bahanesiyle de arşive girmeli ve Karnoviçlerin operasyonuna dair herhangi bir raporun yazılıp yazılmadığını kontrol etmeliydim. Ayrıca Vasilko'nun nabzını

da ölçmek zorundaydım. Aksi hâlde bu andan itibaren atacağım her adım büyük bir risk taşıyacaktı.

“Jan için ne gerekiyorsa yapacağım. Ama zamanı geldiğinde! Şimdi ise gitmem gerek.”

“Tamam, nereye gitmek istiyorsun. Seni bırakayım.”

Arabaya yeniden bindik. Aynı şekilde arka koltuklara kurulduk.

Ön tarafa doğru, “Maslak,” dedim. Adam GPS cihazına konum bilgisini girerken, “Harita nereye götürürse ilerle lütfen,” diye seslendim.

Gerginliğimin azalması Drogo’yu fazlasıyla rahatlatmıştı. Hemen normal sohbe başladı. Hatta arada şakalaşır gibi, “Sensiz Roman-ya’nın hiç tadı yok,” dedi. Bakışları, gülüşü, ilgisi... Sanırım onca şeye rağmen Drogo’nun içinde bir yerlerde bana ait kırıntılar duruyordu.

İstanbul’u birbirine bağlayan köprülerden birinden geçerken, altımızda uzanan maviliğe bakarak, “Vay canına...” dedi. Dudaklarından fısıltılar dökülüyor, gözleri hayranlıkla parlıyordu. “İstanbul gerçekten muhteşem bir şehir.”

“İlk defa gelmiş gibisin,” diye karşılık verdim.

“İlk defa değil ama ilk defa Asya’dan Avrupa’ya arabayla geçiyorum böyle,” diye gülererek yanıtladı.

Sıkışan trafikte ilerlerken bir süre İstanbul hakkında konuştuk. Sanki iki sıradan arkadaş gibi... Üstelik beni o kıvama getirmeyi başarmıştı Drogo. Nasıl yaptığını bilemeden...

Maslak yakınlarına geldiğimizde, “Tamam, beni şurada indir,” diyerek yol kenarındaki bir otobüs durağını işaret ettim.

Şoför durağa doğru yanaştı.

“Ee, yeni telefon numaranı vermeyecek misin Edna? Her görüşmek istediğimde ofisinin önüne gelmemi istemezsin sanırım.”

Drogo’dan kurtuluş yoktu. Telefonunu elime aldım ve yeni numarama çağrı bıraktım.

“İşin bittikten sonra görüşelim lütfen,” dedi, “saat kaç olursa olsun. Hem yeni evimi gösteririm sana.”

Yeni evi. Burada evi bile vardı. Harika!

Karşılık vermedim ve arabadan indim. Drogo'nun uzaklaşmasını bekledim. Takip edilip edilmediğimi anlayana kadar bir süre telefonla oyalanıyormuş gibi yaparak sabit bir şekilde kaldım. Daha sonra Plaza'nın yolunu tuttum.

Plaza'nın bir başka şubesi İstanbul'daydı. Gökdelenler ve yüksek katlı iş merkezlerinin arasına kamufle olmuştu. Birçok Plaza şubesine göre çok daha önemli bir şubeydi. Plaza'nın Orta Doğu, Asya ve Arap ülkelerine açılan kapısı gibi... Avrupa sınırları dışında kalan tüm işlem ve görevler buradan yürütülüyordu. İstanbul'un yüksek nüfusu, kozmopolit yapısı ve turist merkezi olması, herkesin rahatlıkla erişimini kolaylaştırıyordu.

Maslak sokaklarında bir süre yürüdükten sonra "THE PLAZA" binasına giriş yaptım. Resepsiyonun arkasındaki ihtişamlı logosu beni karşıladı önce. Her zaman olduğu gibi güvenlik protokollerini yerine getirdim. İstanbul'daki Plaza'ya en son yıllar önce gelmiştim. Henüz o zamanlar ajanlık seviyesinde bu kadar yükselmemiştim. Girişteki görevliler AA seviyesinde olduğumu önlerindeki ekranlardan görünce birden paniklediler. Aynı Budapeşte'deki gibi... Dejavu yaşıyordum sanki. Sadece çok daha profesyonellerdi. Hızlıca kendilerini toparladılar ve giriş işlemlerini gerçekleştirdiler.

Belli ki buraya da yıllardır bir AA gelmemişti. *Onlar için istisna, benim içinse alışıldık bir an yaşanmıştı yine...*

Tüm güvenlik kapılarından geçerek Plaza'ya giriş yaptım. İlk gittiğim yer her zaman olduğu gibi Plaza Lobi olmuştu. İçerisi diğer Plaza şubelerine göre çok daha geniş ve kalabalıktı. Neredeyse tüm masalar ve koltuklar dolmuştu. Bazı masalardakiler kendi aralarında eğlenirlerken, bazı masalarda ise çeşitli ülkelerden kişiler ajanlarla görüşmeler hâlindeydiler.

Tanıdık birileri var mı diye bakınırken, barın önündeki taburelerden birinde yaşlı bir adam fark ettim. Yüzünün yan hatlarından eskiden çalıştığım birisine benzetmiştim. Ona odaklanarak taburelere doğru yanaşırken ihtiyarı hatırlamıştım. Ajanlığımın ilk yıllarında çalıştığım Aleksandr'dı. O zamanlar dilden dile yayılmış olan bir efsaneydi. Uzmanlık alanıysa insan yüzleriydi. Her türlü maskeyi o

kadar incelikle yapardı ki gerçeğinden ayırt etmek imkânsızdı. Özellikle Sovyetler zamanında Doğu Avrupa ülkelerinde birçok siyasi ve bürokratin kopyalarını yapmış ve onların suikastlardan kurtulmasını sağlamıştı. Hatırladığım kadarıyla da Yugoslavya kökenliydi. Yugoslavya'nın dağılmasıyla birlikte ailesiyle Türkiye'ye göç etmişti.

İlk yıllarımda bir yer değiştirme operasyonu için görevlendirilmiştim. Prag'daki, üst düzey bir askerî komutanın yanına sızabilmek için... Komutanın eşinin korumaları arasında bir kadın asker ile benim fiziğim bire bir uyumluydu. Vasilko o kadın askeri ortadan kaldırmış, onun yerine sızmam için beni seçmişti. Aleksandr ile o zaman tanışmıştım. Yüzüme o askerin kopyası olan öyle bir maske yapmıştı ki hiç kimse fark edememişti. Böylece komutanın eşinin yanına sızmış, Vasilko'nun istediği bir askerî hareket planını rahatlıkla çalabilmiştim.

Yüzüme maskeyi yaptığı sırada saatlerce sohbet etmiştik. Bir hayli sevecen ve muzip bir yapısı vardı. Hatta benim yaşlarımda bir kızının olduğunu söylemiş ve benden de şefkatini esirgememişti.

"Selam Aleksandr. Beni hatırladın mı?"

Taburenin koltuğunu döndürerek bana doğru yüzünü çevirdi. Tepeden tırnağa süzdükten sonra, "Prag?" diye sordu.

"Evet. O kişiyim," diyerek gülümsedim ve sarılmak için kollarımı açtım.

Tabureden indi ve bana sarıldı.

"Yalnız Türkiye'de Aleksandr değil, İskender'im. Bu arada senin adın neydi?"

"Peki İskender," diye karşılık verdim. "Arden diyebilirsin."

İskender, huysuz bir ihtiyara dönüşmüş gibiydi. Ancak aynı sevecenliğini koruyordu. Ayaküstü biraz sohbet ettik. Neden İstanbul'da olduğumu sormamıştı bile... Tecrübeliydi.

"Senin işler nasıl gidiyor? Maske yapmaya devam mı?"

"Yok be kızım. Çoktan ıskartaya ayırdılar bizi. Nerede o eski görevler... Şimdiki ajanlar sızma operasyonlarından it gibi uırsıyorlar. Herkes içeriden parasıyla muhbir yapıp işin kolayına kaçmaya çalışıyor. Ben de öyle gidecek yer bulamayınca buraya geliyorum. Emekli olmuş gibi..."

“Sen efsanesin ama... Okulda bile seni bize anlatırlardı.”

“Ya ne demezsin. Yürüyen ceset olmuş bir efsane!”

İkram ettiği içkiyi bitirmemin ardından, “Ne zamana kadar buralardasın?” diye sordu. “Biliyorsun, İstanbul benim memleket artık. Plaza dışında herhangi bir ihtiyacın olursa çekinmeden söyle. Her yerde elim kolum uzundur.”

“Tam olarak ne kadar kalacağımı bilmiyorum. İşe bağlı açıkçası,” diye karşılık verdim.

Aslında İstanbul’da acil durumlar için birisinin varlığı işime gelirdi. “Numaranı alayım?” diyerek telefonumu çıkardım. “Başım sıkışırda ararım seni.”

Numarasını aldıktan sonra, “Bana müsaade,” dedim, “seni gördüğüme çok sevindim.”

Taburelerden indik ve iyi dileklerle sarıldık. Tam yanından ayrılacağım sırada aklıma bir fikir geldi. Yeniden ona döndüm.

“Bu arada hâlâ maske yapıyor musun?”

Ellerini kaldırıp parmaklarını gösterdi.

“Bu parmaklar başka bir boktan anlar mı sence? Yıllardır kimse istemedi ama elbette ki yaparım.”

Aleksandr’ın, yanından ayrıldıktan sonra B4 katına indim. Müsaait odalardan birine geçip bilgisayarı açtım. Plaza’nın sistemine bana özel kullanıcı adı ve şifremle giriş yaptıktan sonra ilk iş olarak çevrim içi mesajlaşma programından Vasilko’nun özel kalemî Sergei’ye, Vasilko ile görüşmek için talep yazdım.

Toplantı talebini gerçekleştirdikten sonra sistemdeki araştırma sekmesine girdim. Arama boşluğuna Drogo Karnovic yazıp arattım. Ekranda kısa bir süre sonra Drogo hakkındaki son bilgiler görüldü.

İlk olarak Romanya Polis Teşkilatı’nın RTS-121-22 sayılı raporuna denk geldim. Raporda Drogo Karnovic’in Valestri Karteli saldırısında öldürüldüğü yazılıydı.

Bir başka raporda ise cenazesinin hangi mezarlıkta bulunduğuna dair bilgiler yer alıyordu.

Emin olmak için başka bir detaya daha girdim. Hastanedeki ölüm raporu. Bu raporda da bedenine isabet eden çok sayıda mermiye bağlı olarak gelişen iç kanama, organ hasarı ve hemorajik şok sonucu ölüm meydana geldiği rapor edilmişti.

Rahat bir nefes alıp, “Vay be...” diye mırıldandım, “Drogo’yu hafife almışım...” Drogo gerçekten de arkasında hiçbir iz bırakmamıştı. Güncel tüm bilgi ve belgelere ölü olarak kayıt düşülmesini sağlamıştı. Şimdilik ortada korkulacak bir durum yok gibiydi. Ama karşımızda da asla hafife alınmaması gereken Vasilko vardı.

Drogo hakkındaki bilgilere bakmaya devam ederken, Sergei’den yanıt geldi:

“Beş dakika sonra.”

Sergei’nin yanıtından sonra bilgisayarımı kapattım ve B4 katından çıktım. B2 katındaki toplantı odasına geçtim.

Birkaç dakika sonra Albay Vasilko hologram görüntüyle karşımdaydı.

“Nasılsın Nedra?”

Yine sesi normalden çok mekanik geliyordu. Belli ki kriptolu ses kullanmaya devam ediyordu.

“İyiyim efendim, teşekkür ederim.”

“İstanbul operasyonu nasıl gidiyor?”

Hızlıca Beyefendi’nin ölümünü, cenaze sürecini ve olanları anlattım. Hemen sonrasında da Beyaz Ev’in yakınlarında bulunan kesik koldan bahsettim.

“Haberim var kesik kol vakasından. Birkaç saat sonra da bir parmak buldular. Şimdilik Beyaz Ev ile ilgili olup olmadığı belirsiz.”

Birkaç saat sonra da bir parmak... Bundan haberim yoktu.

“Efendim. Beyaz Ev yerel polislerin radarına girdi maalesef. Kesik kolun bulunduğu yer Beyaz Ev’in orman sınırlarına çok yakın. Polisler illaki eve dikkat kesileceklerdir. Belki de operasyonu erteleye...”

Her zaman olduğu gibi açıklamamı bitirmeme müsaade etmedi:

“Sorun yok Nedra. Sen operasyonuna devam et. Aradığın belgeler kesinlikle o evde. O ihtiyarın başka bir yerde saklama ihtimali yok. Ne yap et ve belgeleri bul.”

“Anlaşıldı efendim.”

“Romanya operasyonuyla alakalı başka bir gelişme oldu mu? Arkandan iz sürmeye çalışan birileri var mı?”

Romanya’nın konusunun açılacağını hiç tahmin etmemiştim. Hazırlıksız yakalanmışım.

“Hayır, herhangi bir sorun yok efendim.”

Yanıtımdan sonra Vasilko bir süre sustu. Onu artık çok iyi tanıyordum. Bu suskunluğu iyiye işaret değildi. Kafasını kurcalayan sorular olduğu aşikârdı. Devamında soracağı sorulara nasıl yanıtlar vereceğime dair kendimi hazırlarken korktuğum olmadı.

“Tamam. Artık tamamen İstanbul operasyonuna odaklan. Diğerleri gibi uzun sürmesin. Bir an önce bitsin.”

“Anlaşıldı efendim.”

Vasilko talimatını yineledikten sonra toplantıdan ayrıldı. Sistemin tamamen kapandığına emin olana kadar bekledim. Ardından B2 katından çıktım.

Yorulmuştum. Biraz dinlenmeye ve kafamı toplamaya ihtiyacım vardı. Plaza’nın konaklama kısmına geçmek için asansörlere doğru yürüdüm. Asansöre bindikten sonra kimliğimi tanıttım ve kolay kolay kimsenin giremediği 12. katın düğmesine bastım.

12. kat sadece AA seviyesindeki ajanların kullanabildiği yerdi. Katta benden başka kimse yoktu. Odama girdikten sonra pencereye doğru yaklaştım. Güneş batmaya yüz tutmuştu ve İstanbul kızıl ışıkların altında tüm güzelliğiyle ayaklarımın altındaydı.

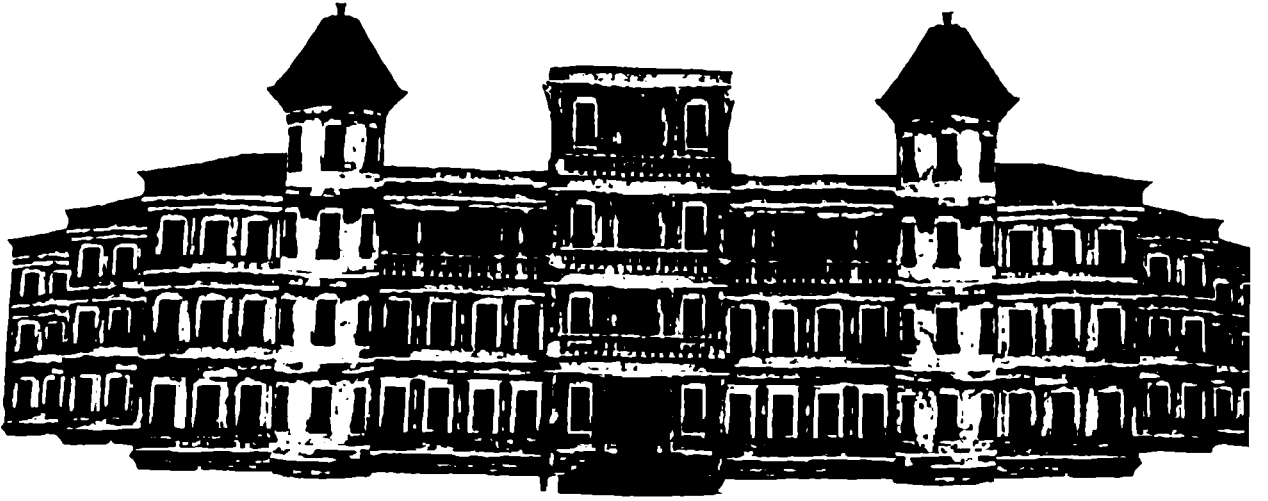
Bir süre güneşin batışını izleyerek pencerenin önünde oturdum. Bir kadeh şarap açtım ve bundan sonra neler yapabileceğimi düşündüm.

İstanbul görevim için yapabileceklerim aslında netti. Vasilko haklıydı. Diğer operasyonlarım gibi uzun soluklu bir çalışmaya gerek yoktu. Beyaz Ev’in keşfini hızla tamamladıktan sonra evin içine gizlice girebileceğim bir yol bulmam yeterliydi. Eğer Beyefendi hakkında

dedikleri doğruysa, belge o evin içindeydi. Başka hiçbir yer aramadan sadece o evi hedefime koymam illaki işlerimi kolaylaştıracaktı. Önceki operasyonlarım gibi aile üyelerinden biriyle yakınlaşmam, o ailenin içine sızmam veya çalışan pozisyonunda içeriye girmem şimdilik gereksizdi. Zaten aile diye bir kavram da kalmamıştı. Beyefendi'nin ardında kalan tek kişi torunuydu. Olan bitenlerden habersiz, kendi hâlindeki masum çocuk Eren...

Güneş tamamen batıp karanlık çökünce oturduğum koltuktan kalktım. Artık harekete geçmenin zamanı gelmişti...

Düzenleme
Ny.ozlem

7. Bölüm

Pearl Jam – Black

Plaza'dan çıktıktan sonra doğrudan Beyaz Ev'e gitmeyi ve içeriye girecek bir yol bulmayı planlamıştım. Fakat saat henüz erkendi. Gerek çalışanların gerekse Eren'in henüz uyumamış olmaları büyük ihtimaldi. Bu nedenle hem vakit geçirmek hem de ortaya çıkan yeni sorunumu kökten çözebilmek için telefonumu çıkardım ve Drogo'yu aradım.

"Neredesin?"

"Oo... Bu kadar çabuk arayacağını beklemiyordum Edna! Hemen özledin mi beni?"

"Drogo... Neredesin?" diye sordum.

"Evimdeyim. Yeni evimde."

"Tamam, konum at. Geliyorum."

Drogo yanına uğrayacak olmamın heyecanıyla, "Hemen atıyorum," diye karşılık verdi ve telefonu kapattıktan sonra konumu mesajla yolladı. Drogo ile haberleşmek için kullandığım telefon takip edilemez bir hattı. Plazayla haberleşmek için kullandığım telefon takip edilebi-

lirliğı nedeniyle riskliydi. Attığı konumu inceledim. Araşehir tarafında bir yerdi. Bundan sonra yoğunlukla bulunacağım semte ve Beyaz Ev'e çok uzak sayılmazdı. Bilinçli bir seçim miydi yoksa tamamen tesadüf müydü, bilemedim. Bunu ise yanına gidince bizzat görecektim.

Taksiyle yeniden Anadolu Yakası'na geçtim. Drogo'nun attığı konuma yaklaşıncı etrafıma bakındım. Yüksek katlı binalar iç içe sıralanmışlardı. Kimisi iş merkeziken kimisi konutlardan oluşuyordu. Drogo'nun konumu ise içlerindeki en yüksek bina sayılabilirdi. Ya geldiğimi anlamış ya da beni gizlice izlemişti. Yüksek katlı apartmanın önünde taksiden indiğim esnada mesaj attı.

"30. Kat, daire 66. Güvenliğe bildirdim. Aaron Virek'e geldim dersin."

Güvenlikten geçtikten sonra asansöre bindim. 30. katın düğmesine basmak için düğmelere bakınırken, son katın 25'te kaldığını fark ettim. 30'a nasıl çıkacağımı düşünürken kapı kapandı ve asansör hareket etti. Ekranda 25'e kadar olan sayılar arka arkaya göründü. Fakat sonrasında hiçbir kat sayısı belirmedi. Asansör durup kapı açıldığında Drogo tam karşımda duruyordu.

"Hoş geldin Edna..."

"Aaron Virek kim?"

"Daha gelir gelmez yeniden sorguya mı başlayacaksın?"

Asansör önündeki boşluktan açık duran daire kapısına yöneldim. Son katta sadece Drogo'nun dairesi bulunuyordu. Kapıdan geçip içeri girerken arkamda kalan Drogo'ya aynı soruyu sordum:

"Aaron Virek kim?"

"Türkiye'de ben ama herhangi biri değil."

Drogo'nun tuttuğu daire bir gökdelenin tahmin ettiğim gibi son katındaydı. Tavandan tabana uzanan cam duvarlar, tüm şehri ayaklarının altına seriyor, panoramik bir manzara sunuyordu. Gece mavisi gökyüzüyle birleşen bu manzara, neredeyse gerçeküstü gibi görünüyordu. Oturma alanı endüstriyel tarzda dizayn edilmişti. Yere yakın koyu ve açık renklerle harmanlanmış mobilyalar keyifli bir şekilde yerleştirilmişti. Ortada kıvrımlı, bej renkte alcantara kaplama modern bir koltuk vardı. Önündeki düşük sehpanın üzerinde birkaç

dergi, kitaplar ve cam bir vazoda tek bir beyaz gül duruyordu. Sol tarafta gri renk detaylarla tasarlanmış bir bar bölümü yer alıyordu. Tavanından sarkan ışıklar ince cam teller gibi aşağıya süzülüyor, daireye sıcak bir ışıltı katıyordu. Her şey düzenli, sade ve şıktı. Drogo'nun böyle bir yer ayarlayacağını nedense hiç düşünmemiştim.

"Nasıl buldun bu evi?"

Son sorum Drogo'yu sinirlendirmeye yetmişti.

"Yeter artık Edna! Benim gücümü ve çevremi küçümsemeyi ne zaman bırakacaksın?!"

Evet, sanırım haklıydı. Koskoca Karnovic ailesinin lideri ve Romanya'nın hayatta kalan en büyük mafyasıydı karşımdaki sonuçta. Bana rağmen hayatta kalmayı başaran...

İsyankâr cümlesinden sonra herhangi bir karşılık vermedim. Tam karşımdaki boydan camlı pencereye yaklaştım. Etraftaki diğer gökdenlenleri izledim. Gördüğüm bir detayı Drogo'ya sordum.

"Buranın çatısı da helikopter pisti mi?"

"Evet. İhtiyacım olur mu bilmiyorum ama buna dikkat ettim. Acil bir durumda beni almaya gelecek bir helikopteri de ayarladım."

Drogo'yu yine hafife almıştım. Aslında her şeyi planlamıştı. En ince ayrıntısına kadar... Güvenlik ve dikkat yönünden üzerine daha fazla gitmeme gerek yoktu. Sadece geri dönmesini sağlamak adına bir kez daha konusunu açmalıyım.

"Sorgulaman bittiyse ne içmek istediğini sorabilir miyim?"

Drogo'nun bu sorusundan sonra arkamı döndüm. Bar tezgâhının arkasına geçmişti. Gerginliği azaltmak için, "Ne içeceğimi az çok tahmin etmelisin..." diye yanıtladım.

Verdiğim yanıtla yüzünde tebessüm oluştu. "Elbette..." diye mırıldandıktan sonra iki bardak çıkardı. Bir tanesine Beluga Noble doldurdu. Bu kaliteli bir Rus votkasıydı. Votkayı yavaş yavaş bardağa koyarken bana kaçamak bakışlar atmayı da ihmal etmedi.

"Rus votkası bu, sever misin?"

Bu sorusunun ardından başka bir ima geleceğini anlamıştım. Cevap vermedim. Kollarımı göğsümde kavuşturup camdan dışarı bakmaya devam ettim.

“Sizin oraların votkasıdır.” İsrarla nereli olduğumu anlamaya, ağzımdan laf almaya çalışıyordu. Belki hakkımda bir araştırma yapmış ya da yaptırmıştı ama tongaya düşmeyecektim.

“Bizim oraları iyi biliyorsun demek, ha?”

“Bilmiyorum ama anlatırsan dinlemek isterim.”

“Belki bir gün...” diyerek kestirip attım.

Kendisine de her zamanki gibi viski doldurduktan sonra maşayla buz kovaşından kendi bardağına iki tane buz koydu.

“Bu viskiyi içtiğini hiç görmemiştim,” diye laf attım.

Elindeki Macallan marka İskoç viskisine bakarak, “Tarzım değil ama yeni bir deneyim, yeni bir viski!” Şişeyi bana doğru döndürdü.

“30 yıllık Sherry Oak, özel üretim. Denemek ister misin?”

“Tarzım değil,” diye yanıtladım onun taklidini yaparak.

Gülümsemekle yetindi. Hemen ardından kafasını kaldırıp, “On the rocks?” diye sordu ama Ruslarınkine benzer tok, garip bir aksanla söylemişti bunu.

“Neat!” diye cevapladım istifimi bozmadan.

Karşılıklı atışmamız sonlandıktan sonra bardakları alıp yanıma geldi. Bardağımyı bana uzatmadan önce koltukları işaret etti. “Oturmak ister misin?”

“Şimdilik böyle iyi,” diyerek kendi bardağımyı aldım ve yönümü yeniden manzaraya çevirdim. Drogo da aynısını yaptı. Bir elinin pantolonun cebine soktu ve aynı yöne dönerek viskisini yudumlamaya başladı. Ben ise tek seferde kafama dikmişim votkamı.

“Drogo... Gerçekten dönsen iyi...”

“Edna. Bunu konuştuk. Sadece bir süre kalmak istiyorum. Ne işler çevirdiğin umurumda değil, inan. Burnumu sokacak hâlim de yok. Ayrıca bu süreçte Romanya’dan uzakta olmam bize avantaj sağlar.”

“Neden avantaj sağlayacakmış?”

“Orada herkes bizi tanıyor. Ailem sabırlıdır, saklandıkları yerden gerekirse yıllarca çıkmazlar. Ama ben o kadar sabırlı değilim. İllaki ortalıklarda görünürüm. Yaşadığımı gizlemem zorlaşır. Bu süreçte İstanbul’da kalmak bu nedenle daha iyi.” Viskisinden bir yudum daha aldı.

“Ayrıca inanılmaz gerginsin. Biraz rahatlatan lazım. Zaten fazlasıyla stresli şeyler yaşadın.”

Aklıma Matias geldi. Yüzüm düştü. Drogo hemen fark edip toparlamaya çalıştı.

“Lütfen! Bırak kalayım, dün de söylediğim gibi sana ayak bağı olmayacağım söz veriyorum.”

Haklıydı. Uzun bir süre Romanya’da bulunmasındansa Romanya dışında olması daha iyi bir fikirdi. Tabii hemen yanı başımda olmasına gerek yoktu. Fakat artık ısrar etmeyecektim. Gösterdiği hassasiyet ve verdiği sözlerle güvenmek istiyordum. Zaten elimden ne gelirdi ki?

“Pekâlâ. Bir daha *geri dön* demeyeceğim.”

“Bir bardak daha?” Elimdeki bardağa uzandı.

“Hayır gerek yok,” diyerek boş bardağı kendime doğru çektim.

“Jan hakkında hiç araştırma yaptın mı?” diye ciddi bir ses tonuyla konuya girdi. Drogo’nun en büyük mahareti buydu. Bana sürekli flörtöz tavırlar sergilerken, konu ne zaman iş olsa anında ciddileşebiliyordu.

“Henüz fırsatım olmadı. Romanya’dan sonra direkt İstanbul’a geldim.”

Viskisinden bir yudum daha aldı. Başımı hafifçe çevirip yüzüne baktım. Gerilmişti. Yüz kasları belirginleşmişti. Bakışlarını manzara-daki bir noktaya sabitlemişti. Jan’dan intikam almak için yanıp tutuşuyordu.

“Sen peki? Hiç bakabildin mi?”

“Evet.”

“Neler buldun?”

“Senin söylediklerinin doğru olduğunu...”

Bu karşılığında sonra küçümsercesine bir kahkaha sundum.

“Ne yani? Bana inanmamış mıydın yoksa?”

“İnandım elbet. O yüzden anlaşılmaya vardık. Ama yine de teyit etmem gerekiyordu.”

“Nasıl teyit ettin? Başka bir bilgiye ulaştın mı?”

“Kaynaklarım bende kalsın şimdilik Edna. Evet, haklıydın. Jan hakkında İngiltere’deki yakalama kararı çoktan kaldırılmış. Davanın seyri biz İngiltere’den ayrıldıktan sonra tamamen değişmiş. Karanlık bir el dosyasına müdahale etmiş ve Jan süttten çıkmış ak kaşık gibi cinayetden beraat etmiş.

Başka bir kaynağımsa onun İngiliz Gizli Servisi’ne çalıştığını doğruladı. Edindiğim bilgilere göre bizim yanımıza yerleştikten sonra olmuş bu. Yıllar önce...”

Anlattıktan sonra bir süre duraksadı. Derin bir nefes ve viskisinin bir yudum daha...

“Benim anlamadığım şu: Amaçları neydi? İngilizler Jan’i nasıl bir operasyon için kullanacaklardı?”

Drogo mantıklı bir yolda ilerliyordu. Tek bilmediği, istihbarat dünyasının incelikleriydi.

“İlla bir operasyon için kullanmaları şart mı?” diye sorarak fikir yürütmesine yardımcı oldum.

“Sonuçta bir amacı olmalı, değil mi? Bir hedefi...”

“Amacı vardı elbette Drogo. Ve amacına hizmet ediyordu.”

“Neydi?”

Bu kez ben derin bir nefes aldım.

“Bak. İstihbarat politikaları genelde ikiye ayrılır. Taktik istihbarat ve stratejik istihbarat. Bunu şöyle tarif edebilirim. Taktik istihbaratta daha somut ve kısa vadeli bir hedef vardır. Yani bir operasyonel amaç. Mesela benim gelip sizdeki belgeleri ele geçirmeyi amaçlamam gibi. Hedefim belgelerdir. Yürüttüğüm tüm istihbarat çalışmaları ise buna yöneliktir. Amacıma ulaştığımdaysa iş biter.

Stratejik istihbaratta ise böyle bir kural geçerli değildir. Daha uzun soluklu, daha büyük planlar vardır. Bazen bu planlar henüz hazır bile olmayabilir ancak bunun hiçbir önemi yoktur. Önemli olan sürekli bilgi akışının sağlanması ve tahmin edebileceğinden çok daha uzun bir sürecin yönetilmesidir.

İngilizler dünyada stratejik istihbaratı en iyi bilen kişilerdir. Bizim gibi üç aylık beş aylık planlar ve operasyonlarla ilerlemezler. Elli yıllık, yüz yıllık planları vardır. Önemli olan sürekli bilgi akışıdır.

İlla seni manipüle etmesine ya da sana karşı operasyon yürütmesine gerek yok. Jan'ın görevi uzun yıllar boyunca senin yanında olma-
tı, yani Romanya mafyasının içinde yer almaktı. Belki de hepsi bu.”

Açıklamam Drogo'nun kısmen yatışmasını sağlamıştı.

“Peki, biz de onlar gibi yıllarca bekleyecek miyiz?”

“Hayır. Buna gerek yok. Zamanı geldiğinde Jan'i bulacağız ve in-
tikamını alacağız. Sadece bunun için daha dikkatli olmalısın. Ve tıpkı
onlar gibi sabırlı davranmalısın. Bu süreçte yapacağın küçük bir hata
tüm planına engel olabilir. Hatta senin sonunu getirebilir.”

Bu cümlelerimden sonra gülümsedi.

“Gerçekten ölebilirsin diyorsun yani...”

“Dikkatli olmazsan evet...”

Viskisinin kalanını kafasına dikti. Bakışlarını keskinleştirdi.

“Ne gerekiyorsa yapacağım Edna. Bu süreçte senin altını çizeceğin
her şeye de dikkat edeceğim. İçin rahat olsun.”

Hırçın ve aceleci Drogo'nun yerini artık sakin ve sabırlı bir Drogo
almıştı. Amacına ulaşmak için doğru yolu seçmişti. En doğru yolu...

“Seni daha iyi kamufle etmemiz gerek Drogo. Her ne kadar İstan-
bul'da olsan bile tanınma ihtimalin var.”

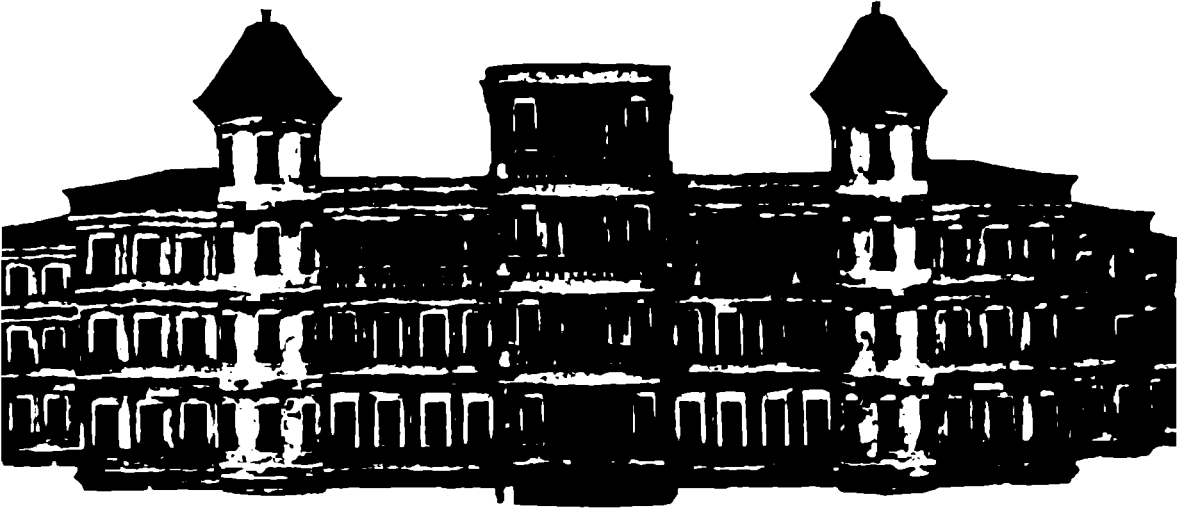
“Nasıl olacak bu?”

“Elini kolunu sallayarak istediğin gibi sokaklarda gezemezsin yani!
Gezmek istiyorsan da bunu doğru şekilde yapman gerekli.”

“Bir planın var mı peki?”

Drogo'nun bu sorusundan sonra gülümsedim.

“Sanırım bize yardımcı olacak birisini tanıyorum.”

8. Bölüm

Drogo'nun evinden çıktıktan sonra saatime baktım. Gece yarısını geçmişti. Yorgundum. Kuzguncuk tarafındaki, bana tahsis edilen eve gitmek için bir taksiye atladım.

Yol boyunca Drogo ile konuşmalarımı düşündüm. Ona Jan'i bulma konusunda söz vererek ileriye gitmiştim. Benim görevim değildi. Ayrıca Vasilko'dan habersiz Jan'in peşine düşecek olmam da oldukça riskliydi.

Ne söz vermek ne de verdiğim sözü tutmak zorundaydım aslında... Ama garip bir şekilde zaman içerisinde böyle bir huy edinmiştim. Eskiden olsa hiç umursamaz, başımdan savmanın yollarını bulabilirdim. En kötü ihtimalle görevimi tamamlar ve Drogo'yu da ortadan kaldırabilirdim. Fakat Drogo'nun tutumu mu, bana karşı hisleri mi yoksa benim içten içe Vasilko'ya beslediğim öfke mi neden olmuştu buna, kestiremiyordum. Söz verirken içim rahattı, sonrasında da...

Belki de yıllarca sadece düşman biriktirdiğim için vermiştim bu sözü. Her görevden, her operasyondan sonra düşmanlarımın sayısı giderek artmıştı. Sanırım artık dostluk kurmak istiyordum birileriyle. Güven verecek, sözünde durabilecek kişilerle... Drogo ile son

zamanlarda yaşadıklarımız da buna sebep olmuştu belli ki. İkimizin ortak sırları bile bulunuyordu. Bu nedenlerle sözümde durmam şarttı. Şart olmasa bile yapmak istediğim buydu... Ancak İstanbul operasyonu uzadıkça da Drogo'nun varlığı her geçen gün tehlikesini artırıyordu.

Drogo'dan sonra Vasilko ile görüşmem aklıma geldi. Romanya operasyonunun konusunu açmış, ağzımı aradıktan sonra konuyu kapatmıştı. Bu işin içinde bir bit yeniği olduğu kesindi. Ayrıca Beyaz Ev ve civarını da hâlâ denetim altında tutmaya devam ediyordu. Bu iş için görevlendirilen tek kişi olmadığım aşikârdı. Kesik kol vakasından sonra bir de parmak bulunmasını ben es geçmiştim. Fakat Vasilko'nun başka adamları yakalamıştı. Şu an benden öndeydiler. Bunu hazmedemezdim.

Taksi Üsküdar'daki sahil yolundan Kuzguncuk'a girmek üzereyken, Beyaz Ev'in bulunduğu semti söyledim ve yolu değiştirmesini istedim. Bu saate kadar ormanda kimse kalmamıştır düşüncesiyle, parmak olayını araştırmak için ormana yöneldim.

Yaklaşık on dakika sonra Beyaz Ev'in alt kısmında bulunan alana yakın bir yerde taksiden indim. Bir süre Boğaz'ı izler gibi bekleyerek etrafı inceledim. Kimsenin olmadığından emin olduktan sonra ağaçların arasına daldım.

Beyaz Ev'in altındaki orman yaklaşık iki kilometre ilerimde kalıyordu. Boğaz'a paralel olarak ağaçların arasında ilerledim. Bir süre sonra sabah uğradığım, kesik kolun bulunduğu bölgeye ulaştım. Olay yeri inceleme şeritleri hâlâ ağaçların gövdelerinde asılıydı. Fakat bölgede hiç kimse kalmamıştı.

Kesik kolun bulunduğu yeri baz alarak, yine Boğaz'a paralel ilerlemeye devam ettim. Bu kez etrafıma daha dikkatle bakınıyor ve başka bir olay yeri inceleme şeridi var mı diye kontrol ediyordum. Yaklaşık on dakikalık bir yürüme mesafesinden sonra, karanlığın içinde parıldaayan sarı şeritleri gördüm.

Sakin adımlarla şeritlere yaklaştım. Orman karanlıktı ve neredeyse hiçbir yerden ışık almıyordu. Gözlerimi kısarak şeritlerin olduğu kısma baktım. Tıpkı önceki gibi ağaçlarla çevrilmiş bir alandı. Orta-

sında, inceleme ekiplerinden kalma kâğıt parçaları ve bant artıkları bulunuyordu. Parmağın bulunduğu yer kesinlikle burasıydı.

İkinci yeri tespit ettikten sonra sırtımı Boğaz'a vererek Beyaz Ev'e doğru döndüm.

Evet, Beyaz Ev'in kuleleri buradan da net bir şekilde görünüyordu. Karanlığın ve ağaçların arasından gökyüzüne ulaşmaya çalışan bir koridor gibiydi...

Kulelere baktıktan sonra kafamı sol tarafa çevirdim. Geldiğim ve kesik kolun bulunduğu yöne... Ardından yeniden kulelere...

Bir süre öylece kaldıktan sonra etrafıma yeniden bakındım. Karanlık ormana... Bu esnada iki farklı şey dikkatimi çekti.

Bunlardan ilki, iki olay yeri ve Beyaz Ev'in konumunun âdeta mükemmel bir üçgen oluşturmasıydı. Eşkenar bir üçgen... Aralarındaki mesafe, bulundukları açılar... Eğer paranoyakça düşünmeye başlamadıysam kesik kol ve parmağın bırakıldığı yer özellikle seçilmişti.

İkincisi ise ormanın içinde çeşitli yerler ışık alırken, bu iki lokasyonun hiçbir ışık almamasıydı. Ağaçların sıklıkları, dalların yoğunlaşması gibi etkenlerle ne bir yapay ışık ne de ay ışığı bu iki olay yerine de vurmuyordu.

Ortaya çıkan tablo netti.

Kol ve parmağı buraya bırakan kişi ya da kişiler bu ormanı herkesten çok daha iyi biliyorlardı. Bunu bilmekse pek de görüldüğü kadar kolay değildi. Uzun bir keşif, deneme ve hatta ölçümler gerektiriyordu. Eğer tahminlerimde yanılmıyorsam, uzuvları bırakmadan önce defalarca bu ormana gelinmiş ve inceleme yapılmıştı.

Peki ya gerçekten bu iki olayın Beyaz Ev ile bir alakası var mıydı yoksa tamamen tesadüf müydü?

Beyefendi'nin ölümü bu olayların başlangıcı ya da bir sonucu muydu?

Tüm bunların yanıtını ise zaman gösterecekti. Şu andan itibaren geçecek her an...

Yönümü yeniden Beyaz Ev'e çevirdim. Kulelerden de alt kısmındaki herhangi bir pencereden de ışık yayılmıyor gibiydi. Yaklaşmak ve yeniden bakmak için ideal bir zamandı.

Yokuş yukarı ağaçların arasından ilerleyerek Beyaz Ev'e doğru devam ettim. Yaklaştıktan sonra kulelerin altındaki pencereler belirginleşmeye başladı. Evet, hiçbir ışık yanmıyordu. Sanki bir anda ölüm sessizliğine bürünmüş gibiydi.

Merakımı gidermek için daha da yakınlaştım. Beyaz Ev'i bir bütün olarak görebileceğim bir yere. Yeniden baktım. Ne alt katlarda bir ışık vardı ne de üst katlarda. İşin tuhaf yanıysa, arka bahçesindeki aydınlatma direkleriydi. Aydınlatma direklerindeki lambalar da sönmüştü. Böylesine şatafatlı ve lüks bir malikânede, çevre aydınlatmalarının gece çalışmaması tuhaftı.

Beyaz Ev'e doğru adım adım yaklaşırken fark ettiğim başka bir şeyse bir uğultuydu. Uğultunun kaynağının rüzgâr olduğunu düşündüm ilk önce... Parmağımı dilimle ıslatarak rüzgârı ölçtüm. Hayır, herhangi bir yerden hiçbir esinti gelmiyordu. Uğultu bizzat evden, evin içinden geliyor gibiydi. Üstelik tüm pencereleri, kapıları kapalı olduğu hâlde...

Duyduğum sesle kısa bir süre ürperdim. Adımlarımı sıklaştırdım. Eve yaklaştıkça uğultunun yükseleceğini düşünmüştüm. Fakat yanıldım. Uğultu bir anda kesildi. Sanki Beyaz Ev, onu gizlice izlediğimi hissetmiş gibi bir anda sessizliğe büründü. Tuhaftı. Çok tuhaftı.

Gözden kaçırdığım bir durum mu var acaba diye pencerelere yeniden dikkat kesildim. Üst kattaki pencerelere bakınırken, sol taraftaki odalardan birinin penceresinde sanki bir ışık dalgalanması fark ettim. O odaya dikkat kesilirken bu kez hemen bir sağında aynı dalgalanma meydana geldi. Karanlık içinde daha karanlık bir dalgalanma... Ona bakarken bu kez bir sağında. Sonra bir sağında daha...

Neler oluyordu?

Birisi, sanki birisi en üst katın koridorunda ilerliyordu ve önünden geçtiği her odanın camına gölgesi yansıyor gibiydi.

Yanı başında durduğum ağacın gövdesinin arkasına geçtim ve pencerelerdeki dalgalanmaları izledim. Evin orta kısmına kadar en üst katta dalgalanmalar ilerledi. Kısa bir sürenin ardından kesildi. Birkaç saniye sonra, bu kez bir altta, ortadaki odalardan birinde aynı dalgalanma meydana geldi. Hemen ardından yanındaki odadan devam etti.

Birisi alt kata inmiş ve evin sağ yakasına doğru ilerliyordu sanki... Bakışlarımı ritmik bir şekilde odaların pencerelerinde sağ sağ yaparak devam ettirdim. En sonunda, pencereler yerine bir balkona denk geldim. Balkonun camlarında da aynı dalgalanma olacak mı diye beklerken birden bir patırtı kopuverdi.

Refleks olarak ağacın arkasına yere çöküp kendimi gizledim. Hafifçe bakışlarımı yeniden balkona çevirdim. Patırtının kaynağını anlamaya çalıştım. Balkonun kapısı hareket ediyor gibiydi. Titriyordu. Kapıya dikkat kesilince, içerideki birisi tarafından kapının zorlandığını fark ettim. Evet, içerideki birisi kapıyı açmaya çalışır gibi kendisine doğru çekip duruyordu. Fakat bir türlü açamıyordu. Sanki içeriye hapsolmuştu ve çıkabilmek için var gücüyle kapıyı kulpundan itip çekiyordu.

Pencerenin arkasındaki kişinin kim olduğunu çözmeye çalışırken, birden yüzünü net olarak gördüm.

Bu oydu. ..

Beyefendi'nin torunu Eren...

9. Bölüm

Eren'i o hâlde görünce birden paniklemiştim. Eliyle kulpu çevirmeye çalışıyor, kapıyı kendisine doğru çekip ittiriyordu. Acaba içeride başı dertte miydi?

O anda Beyefendi'ye verdiğim söz yeniden aklıma geldi. Eren'i koruma sözü...

Saklandığım ağacın arkasından çıktım ve Eren'in arkasında birileri var mı diye bakındım. Hayır, kimse yoktu. Ayrıca Eren'in hareketleri değişmişti. Kapıyı itip çekmekten vazgeçmiş, iki elinin avuç içlerini cama bastırarak garip bir davranış sergiliyordu. Sanki birisine dur demek ister gibi, yapma demek ister gibi... Üstelik bunu dışarıdaki birisine yapıyor gibiydi.

Eren'in görüş açısına girebilecek her yeri taradım. Balkon, balkonun alt kısmını, arka bahçeyi... Hiç kimse yoktu. Herhangi bir yerde ufacık bir kıpırdanma bile...

Ne yapmaya çalışıyordu Eren?

Neden böyle davranıyordu?

Beni fark etmiş olabilme ve bana bir mesaj vermeye çalışma ihtimalini düşündüm bu kez. Fakat bu da imkânsızdı. Eren'in baktığı yön ile benim bulunduğum yer birbirine asla uymuyordu.

Yardıma gitmekten başka seçeneğim yoktu. Ancak gecenin kör saatinde malikânenin arka bahçesinden bir anda ortaya çıkmam tüm şüpheleri bana çevirebilirdi. Ormanda bulunan kesik kol ve parmağı bile... Dahası operasyonumu ilk günden riske atabilirdi.

Tam bir ikilemde kalmıştım. Ya Eren'in yardımına koşacak ya da stratejilerimi bozmadan devam edecektim.

Etrafıma son kez bakıp bakışlarımı yeniden Eren'e çevirdiğimde daha tuhaf bir görüntüyle karşılaştım. Parmaklarını cama sabitlemiş, öylece duruyordu. Çok net bir şekilde seçemesem de yüzünde belirgin bir korku ifadesi vardı. Bakışlarını tek bir yere sabitlemişti. Sanki kimsenin göremediği bir şeyi o görüyordu.

Bir süre hiç kıpırdamadan aynı pozisyonda kaldıktan sonra geri geri adım attı ve gözden kayboldu. Az önceki gibi odaların camlarına yansıyan karanlık dalgalanmalar yeniden meydana geldi.

Daha ilk günden esrarengiz olaylar silsilesi başlamış, gecesinde de devam etmişti.

Bu ev... Beyaz Ev...

Beyaz Ev'de henüz tanımlayamadığım bir gizem vardı. İyi mi kötü mü ayırt etmesi çok zor bir gizem... Belki sır... Eren'in bile bilmediği, kimsenin bilmediği karanlık bir sır...

Malikâneye bu kadar yakın beklemeye devam edemezdim. Mecburen ormanın derinliklerine doğru inerek gözden kayboldum. Yaya olarak mahalleye kadar devam ettim ve ana yola çıktım. Hemen sonraysa mahalleden ayrıldım.

Taksiyle Kuzguncuk'a geçtim. Elimdeki adrese yakın bir yerde indim. Bana ayarlanan evi buldum. Anahtarları gizledikleri yerden çıkardım ve eve girdim.

İstanbul'da yaşayacağım ev fena sayılmazdı. Ofisime çok ama çok benziyordu. Tıpkı onun gibi iki katlı ve ahşaptandı. Restore edilerek güçlendirilmişti. İstanbul'un tarihî dokusuna uygun bir şekilde iç mimarisi tasarlanmıştı. Şıktı ama abartıdan uzaktı. Ahşap ağırlıklı mobilyalar, vintage görünüme sahip eskitilmiş deri koltuklar ve motifli bir eskitme halı... oldukça tatlıydı. Bir gün gerçekten bir evim olsa bu şekilde dekore etmek isteyebilirdim.

Evi dolaşp teçhizatların nerede olabileceğini araştırdım. Üst kata çıkan merdivenlerin altındaki boşluk ahşap doğramalarla kapatılmıştı. Hemen sol kısmında küçük bir kapı bulunuyordu. İçerisi ardiye gibi değerlendirilmişti. Fazlalık eşyaların arasında bir spor çantası gördüm. Çantayı çekip aralığa çıkardım. Fermuarlarını açtım.

Evet, gereken tüm malzemeler buradaydı. Birkaç çeşit tabanca, gece görüş dürbünleri, çilingir setleri, GPS cihazları, gizli ses ve görüntü alma cihazları... Bana lazım olabilecek her şey hazırlanmıştı.

Tabancalardan birinin şarjörünü çıkardım. Mermi kutusundan mermileri alıp şarjörü doldurdum. Dolu tabancayı yanıma alıp çantayı eski yerine yerleştirdim ve doğruldum.

Arkamda bir kapı daha vardı. Kapının ardında ufak bir oda. İçerisi misafir odası gibi tasarlanmıştı. Birden aklıma Matias düştü. Benimle İstanbul'a geldiğini, bu odayı onun için hazırladığımızı, geceleri korkup benim yanıma geldiğini düşledim. Ben olmasam hâlâ hayatta olacak Matias'ı düşündüm...

Birden modum değişmişti. Bu ev, içinde bulunduğum durum, operasyon... hepsi önemini yitirmişti. Banyoya yöneldim.

Aynaya baktım.

Şeytanın boynuzları olur sanırdım. Oysaki yanılmıştım.

Şeytanın siyah, küt kesilmiş saçları vardı. Kısacık perçemleri alınına düşüyor, aldarı gölgeli siyah gözlerinde masumiyete benzeyen bir parıltı yakalıyordu. Suratı tatlıydı... Evet, tam da o kelime: tatlı. Öyle ki yabancı bir göz, bu yüzün bir gün kanla lekelenebileceğine asla inanmazdı.

Ama ben biliyordum. Çünkü o yüz benim yüzümdü.

İnsan, canını en çok acıtanın ne olduğunu zamanla öğreniyor. Bir söz, bir bakış, bir anı... ya da aynadaki kendi silüeti.

Ben o aynada yalnızca kendimi değil, işlediğim günahların gölgesini de gördüm. Parmak uçlarım hâlâ ılık kanın izini taşıyordu. Tenimde yıkanmamış korkular, tırnak aralarımnda silinmeyen çılgınlıklar vardı.

Masum bir kıyafet, sade bir yüz, ince bir gülümseme... ve içimde kurumuş bir bataklık gibi suskun bir vicdan.

Ben şeytani beklerken, meğer onun yavaş dönüşümünü yaşıyormuşum.

Kimi cehennemler ateşle yanmaz.

Bazıları insanın kendi gözlerinin içinde, sessizce kavrulur.

Artık yatma vaktim gelmişti. Üzerimdeki kıyafetlerle usulca yatağın içine girdim. Yatağın üzerindeki ince battaniyeyi tepeme çektim.

Her zaman yaptığım gibi... Sıcak, soğuk, yaz ya da kış hiç fark etmiyor, ister ince bir pike ister kalın bir yorgan olsun, o örtüyü üzerime almadan uyumak bana hep eksik gelmiştir.

Çocukken karanlıktan korktuğumda battaniyeye sığınırdım; incelik kumaşın arkasında, bütün kötülüklerden korunabileceğime inanırdım. İleriki yıllarda ağır bir eğitimle silahların, soğğun ve acının ortasına atıldım ama geceleri battaniyeme sarılmak, bana hâlâ normal bir çocuk olduğumu hatırlatan tek şeydi.

Büyüdüm, korkularım şekil değiştirdi ama o alışkanlık değişmedi.

Battaniye yalnızca bir örtü değil benim için; görünmez bir kalkan, içime çekildiğim güvenli bir koza. Belki de çocukluktan beri yanımda hissetmeye ihtiyaç duyduğum şefkatin, sarılmanın yerini aldı. O ince ağırlık, bana hâlâ *buradasın, güvendesin* diyordu. Dışarı ne kadar gürültülü olursa olsun, üzerimdeki kumaşın dokusu ruhuma bir sessizlik veriyordu.

Belki de bu yüzden hiçbir mevsim fark etmiyor. Çünkü bu alışkanlık sıcaklıkla ya da soğukla ilgili değil; içimde, köklü bir yerlerde hep var olan kendini koruma ihtiyacının bir yansıması. Çocukken beni korkulardan saklayan o örtü, büyüdüğümde de ruhumu sarmaya devam ediyor.

Yatağa uzandıktan sonra aklıma Eren'in bakışları geldi. Yüzündeki o korku dolu ifade...

Neyden bu kadar korkmuştu?

Neden kapıyı açmaya çalışmıştı?

Benim göremediğim bir şeyler mi görüyordu?

Eren'den sonra Beyaz Ev'i düşündüm. İçeriye nasıl sızacağımı... Önümde iki farklı seçenek bulunuyordu. İlki, gizlice girip çıkmak ve belgeleri öyle aramaya çalışmak. İkincisi ise çoğunlukla uyguladığım gibi ev hanesinden birilerinin aracılığıyla içeriye girmek...

Beyaz Ev, gizlice girip çıkmaya elverişli bir konumdaydı. Özellikle orman yakasından geçişler çok rahattı. Herhangi bir çit ya da engel yoktu. Ayrıca diğer operasyonlarım gibi bahçede hazır bekleyen silahlı korumaların burada olmaması büyük bir avantaj sağlıyordu.

Ancak evin büyüklüğünü hesaba katınca işin rengi değişiyordu. Dışarıdan bile sayamadığım kadar odaya sahipti. Belki elli, belli yetmiş, belki de yüz... Bu kadar çok odaya sahip bir malikâneyi didik didik arayabilmek için birkaç kez gizlice girip çıkmak asla yetmezdi.

İkinci seçeneğim içinse tek bir yol vardı. Eren... Eren ile yakınlaşmak ve onun sayesinde malikâneye girip çıkarak rahatça aramalarımı yapabilmek.

Beyaz Ev'in düğümü Eren'di. Hiçbir şeyden haberi olmayan, masum Eren...

Mecburen tüm planlarımı buna göre yapmalı ve operasyonumu Eren'in üzerine inşa etmeliydim.

Eren'i düşünürken yorgun bedenim kontrolümden çıktı ve gözlerim kapandı. Üzerimdeki yorgunlukla bir anda sızıp kalmıştım. Derin bir uykuyla...

Gözlerim birden açıldığında sabahın ilk ışıkları henüz belirmemişti. Derin uyumam sayesinde uykumu erkenden aldım diye düşünürken, uyanmamın gerçek nedenini o an anladım. Evin içinden çeşitli sesler geliyordu. Ahşap zemindeki titreşimle yayılan sesler...

Anında yastığımın altındaki tabancama uzandım. Sürgüyü çekerek dolduruş yaparken yataktan sıçradım ve namluyu kapıya çevirdim. Kısa bir sessizlikten sonra sesler yeniden duyuldu. Evin içinde birisi vardı. Seslere biraz daha dikkat kesilince, tek bir kişi olmadığını anladım. En az iki ya da üç kişilerdi.

Çıplak ayaklarımla ses çıkarmadan yatak odasının kapısına yaklaştım. Bu esnada kapının altından ışık yayıldığını fark ettim. Kapı-

nın arkasındaki holün lambası yanmıştı. Birkaç saniye sonraysa ayak sesleri kapının arkasında belirginleşti.

İçimden üçe kadar sayacak ve kapıya ateş edecektim.

Bir...

İki...

Üç...

Pozisyonumu bozmadan tetiğe basacağım esnada yatak odasının kapısı tıklatıldı.

Tıklatılmayla birden irkildim. Yoksa?

“Sayın Nedra Semyonova!”

Evet, tahmin ettiğim gibiydi.

Kafamı tavana doğru kaldırıp derin bir nefes aldım. Aklıma gelen durumu yaşamaktan başka seçeneğim yoktu. Karşılık vermem imkânsızdı. Mecburen bununla yüzleşecektim.

“Sayın Nedra Semyonova. Bulunduğunuz yerden çıkın lütfen!”

Rica ediyordu ama emir kipiyle konuşuyordu. Gelenler Vasilko'nun özel bir biriminin askerleriydi. Kabzayı kavradığım elimi indirdim ve kapının kulpunu çevirdim. Karşımda üç kişi. Elllerinde uzun namlulu silahlarla...

“Sayın Semyonova, sorgulanmak üzere bizimle geleceksiniz.”

10. Bölüm

Yıllar önce bir kez daha başıma gelmişti. Alakam olmayan bir konuda üzerime suç atılmış ve başarısızlıkla sonuçlanan bir operasyonun sorumluluğu üzerime yıkılmaya çalışılmıştı.

Vasilko'nun yargılama ekipleri yine böyle kapıma dayanmış ve beni sorgulanmam için Plaza'ya götürmüşlerdi. Ancak o zamanlar ajanlık seviyesinde henüz bu kadar yükselmemiştim. Yıllar sonra bunu yeniden yaşamak hiç beklemediğim bir durumdu.

Yöntemler ise asla değişmiyordu. Sorgulanacak olan ajanın kapısına kadar gidilir, ancak içeriye onun rızasıyla girilirdi. Eğer ajan kapıyı açmaz ya da kurallara uymazsa sonuç belliydi. Hemen oracıkta anında infaz edilirdi...

Kapının tıklatılmasıyla sorgulama ekiplerinin geldiğini anlamıştım. Beni alacaklar, Plaza'ya kadar eşlik edecekler ve soruşturmacı kişinin karşısında hazır tutacaklardı. Sorgulama anı boyunca ise başımda bekleyecekler ve soruşturmacının talimatlarına göre hareket edeceklerdi. Akademideki WWW bölüğüne benziyordu ancak bunlar çok daha sert ve eğitilmiş askerlerdi.

Sorgular iki türlü gerçekleştiriliyordu. Eğer sorgulanacak kişi hakkında kesin kanıtlar yoksa en yakın Plaza'ya davet ediliyor ve görün-

tülü görüşmeyle sorgulama sağlanıyordu. Ancak sorgulanacak kişi hakkında somut deliller yer alıyorsa bizzat soruşturmacının bulunduğu ülkeye kadar götürülüyordu. Zaten bunun başına gelmesi, bir çeşit suçun kesinleşmesi demekti. Cezası ise elbette ki tek bir cezaydı. Ölüm...

Kapıyı araladıktan sonra o an benim için hayati önem taşıyan soruyu sordum:

“Nereye gidiyoruz?”

Yanıt kaderimi belirleyecekti. Eğer başka bir ülkeye yola çıkacaksam akıbetimi az çok kestirebiliyordum. Bense buna asla razı olmazdım. Sorumu sorar sormaz karşımdaki üçlüyü tepeden tırnağa süzdüm. Ellerinden kaçabilmek için anında planımı yaptım. Anlık bir refleksle kapıyı üzerlerine çevirecek ve ateş edecektim. Ateş etmemin karşılığında onlar gard alana kadarsa saniyeler içinde pencereden kaçmak zorundaydım.

Neyse ki korktuğum olmamıştı. Üçlüden birisi, “Plaza’ya,” diye karşılık verdi. Bunun üzerine tabancamı indirdim.

“Bana birkaç dakika verir misiniz? Üzerimi değiştireyim.”

“Elbette. Ama biliyorsunuz ki...”

“Tamam. Bir kişi yanımda duracak. Sorun yok.”

Sorgulama ekibinin denetiminde hızlıca üzerime bir şeyler aldım.

“Tamam, hazırım. Çıkabiliriz.”

Dışarıda bir minibüs hazır bekliyordu. Hep birlikte minibüse bindik. Güneş doğmadan Plaza’ya vardık. Sorgulama için hazırlanan odaya götürüldüm.

Odanın etrafı ince camlarla çevriliydi. Camdan bir kafes gibi... Sorguluma ekipleri beni görüşme sisteminin karşısına oturtuktan sonra dışarı çıktılar. Camdan odanın etrafında konuşlandılar.

O andan itibaren aklımdaki tek soru hangi konuda sorgulanacağımdı. Arka arkaya onlarca operasyon yapmıştım. Her operasyonum başarıyla sonuçlanmıştı. Vasilko’nun verdiği tüm görevleri eksiksiz yerine getirmiştım.

Ama bir tanesi hariç... Romanya...

Vasilko'nun gün içinde Romanya konusunu açmasından anlamalıydım.

Anında Romanya operasyonumun detaylarını düşünmeye başladım. Evet, kural dışı bir eylemim söz konusuydu. Karnoviclerdeki belgelere ulaştıktan sonra onları yok etme talimatı verilmişti. Ancak ben duygusal davranmış ve Drogo ile anlaşmaya varmışım. Belgeleri ondan almıştım fakat ona ya da ailesinden bir kişiye zarar vermemiştim.

Eğer Karnoviclerin hayatta olduklarını öğrendilerse bu benim sonum demektir. Vasilko bunu asla affetmezdi.

Aklımdaki düşünceler devam ederken karşımda birisi belirdi. Bu kişiyi ilk defa görüyordum.

"Merhaba Nedra. Sayın Vasilko'nun direktifleri doğrultusunda buraya getirildin."

"Sorgulanmak için mi?"

"Tam olarak sorgulama değil, araştırma için."

"Ne araştırması?"

"Soruları ben soracağım Nedra. Sen değil."

İş giderek tuhaflaşmıştı. Tam olarak sorgulama değil derken ne kastettiğini anlamlandıramamıştım. Fakat Vasilko'nun direktifleri ile çağrılmam bile başımın deritte olduğunu bilmem için yeterliydi.

"Öncelikle burada vereceğin tüm yanıtların kayıt altına alındığını, vereceğin tüm yanıtların ömrünün sonuna kadar bağlayıcılığının bulunduğunu, ileride verdiğin yanıtların aksinin ortaya çıkması ve ispatlanması hâlinde gerekli yaptırımlarla karşılaşacağını ve gerekli durumlarda gerekli cezalara çarptırılacağını hatırlatmak isterim."

Evet, gözdağı da gelmişti. Ölüm cezasının gözdağı...

"Söylediklerimi anladıysan, *anlaşıldı* şeklinde yanıt vermeni istiyorum."

"Anlaşıldı."

Verdiğim ilk yanıttan sonra karşımdaki kişinin görüntüsünün bulunduğu ekran küçüldü. Onun görüntüsünün yanında başka kişilerin de görüntüleri belirdi. Ancak onların görüntüleri sadece siyah

bir ekrandan oluşuyordu. Araştırma için tek bir kişi değil, bir heyet görevlendirilmişti.

Üç farklı ekran daha belirdikten sonra ilk görüştüğüm kişi sorusunu yöneltti:

“Romanya ve Karnovicler operasyonunu bize özetler misin?”

Evet, tahmin ettiğim gibi... Konu Karnovicler...

Operasyon öncesi Budapeşte'ye yerleşme anımdan başlayarak özet bir şekilde Romanya operasyonumu anlattım. Drogo ile nasıl temasa geçtiğimden, ailenin içine nasıl sızdığımdan bahsettim ve belgeleri evin bahçesindeki mezarlıkta nasıl bulduğumla devam ettim. Bitişini ise Valestrilerin saldırdığı geceyle sınırlandırarak operasyonumu anlattım.

Hiç araya girmeden beni dinlediler. Sanırım çeşidi notlar alıyorlardı.

“Raporumda belirttiğim gibi tüm ayrıntıları ile olayın aslı bu şekildedir,” diyerek kararlı ve net bir şekilde detayları ilettim.

“Karnovicler. Valestrilerin saldırdığı gece onların öldüklerini rapor etmişsin. Bizzat gözlerinde gördün mü? Cesetlerini teşhis ettin mi?”

“Hayır. Belgelerin yerini tespit etmiştim ancak alabilmek için gerekli fırsatı bulamamıştım. Valestrilerin Karnoviclere saldırdıkları gece bunu fırsata çevirdim ve evin arka bahçesindeki mezarlığa girdim. Saldırı boyunca da mezarlıkta saklandım. Çatışmaların sakinleştiği bir anda da kaçtım.”

“Peki öldüklerini neden rapor ettin?”

“Drogo'nun adamlarının konuşmalarından duymuştum. Zaten haber bültenlerine de bu şekilde yansdı.”

“Başkalarından duyduğun bilgilerle rapor vermek alışıldık bir durum değil. Bizzat senin gidip görmen, teşhis etmen, öldüklerini teyit etmen gerekirdi. Bu yüzden raporunun eksik bir rapor olduğunun farkında olmalısın.”

Oklar bana çevrilmeye başlamıştı. Adım adım hamlelerimin altını deşecekler ve her buldukları hatayı aleyhime kullanacaklardı. Bir yolunu bulmalı ve üzerime gelmelerine engel olmalıydım.

“Benim görevim belgelere ulaşmaktı. Belgelere ulaştım ve kaçtım.”

“Senin görevin belgelere ulaştıktan sonra Karvovicleri öldürmekti de.”

Üzerime gelmeye devam ediyorlardı. Diş göstermekten başka seçeneğim kalmamıştı.

“Benden önce başkaları öldürdüyse nasıl öldürebilirim? Ayrıca mezarlıktan çıktıktan sonra malikâneye dönmem riskliydi. Bana bir şey olmasından değil, belgelere zarar gelmesinden dolayı. Karnoviclerden kaçırdığım belgeleri Valestrilere kaptırma riskim çok yüksekti. Bütün malikâneyi sarmışlardı. Ve işte bunu gözlerimle gördüm!” Ekranlara göz gezdirdim, herhangi bir hareket yoktu. “Bu nedenle belgelerin korunması için başka bir seçeneğim yoktu. Sonuç olarak amacıma ulaştım ve görevimi başarıyla tamamladım. Neden bu sorularla muhatap olduğumu anlayamıyorum!”

Çıkışmam işe yaramış gibiydi. Soruları soran kişinin mikrofonu bir süre kapandı. Büyük ihtimalle yaptığım açıklamayı değerlendirmişlerdi.

“Peki Valestriler? Karnoviclerden yaklaşık bir hafta sonra toplu hâlde katledildiler. Senin bu olay hakkında bilgin var mı?”

Ever, elbette vardı. Hepsini de ben öldürmüştüm. Tek tek, hiç acımadan...

“Hayır. Valestriler benim görev alanımda değillerdi.”

“Karnoviclerin ölümünden hemen sonra onların öldürülmeleri hakkında ne düşünüyorsun peki?”

“Neden Valestileri bana soruyorsunuz?” diyerek yeniden çıkıştım. “İstanbul’a yeni geldim. Buradaki operasyonumda zamanla yarışıyorum. Ama siz beni Valestriler hakkında sorularla oyalıyorsunuz! Şu an zaman benim için çok kıymetli.”

Yine bir süre sessizlik... Sanırım Valestriler mevzusunu üzerimden atmayı başarmıştım.

“Peki, son olarak. Karnoviclere saldırı düzenlendiği gece malikânede ölen başka birilerini biliyor musun?”

Matias... diye içimden geçirdim. Acısı yeniden yüreğimde sızladı... Ama onların neyi sormak istediklerini çok iyi biliyordum. El-

bette ki Adelina'yı merak ediyorlardı. Vasilko'nun yanıma yerleştirdiği, benim kurşunumla ölen özel ajanı...

"Hayır. Daha önce dediğim gibi saldırı gerçekleştiği an arkadaki mezarlığa gittim ve bir süre saklandıktan sonra kaçtım. Ama Karnoviclerin çok sayıda çalışanının öldüğünü düşünüyorum."

Üstü kapalı olarak sordukları soruya üstü kapalı olarak yanıt vermiştim. Aslında bu karşımdaki heyetin bir sorusu değildi, bu bizzat Vasilko'nun bana dolaylı yoldan verdiği gözdağıydı. Eğer Adelina'nın ölümünde benim parmağım varsa şimdiden söylemem için gösterdiği bir gözdağı...

"Gün İstanbul'da çoktan doğdu. Sabahın erken saatlerinde yeni operasyonum için işlerim var. Akşamı istemiyorum. Başka bir zaman diliminde ne zaman istenirse gelirim. Çağrı bırakılması yeterli."

Gerçekten sinirlenmiştim. Bu sorgu tamamen bir tiyatrodan ibaretti. Ayağımı denk almamı, kendi başıma kararlar almamamı özetleyen bir piyesti âdeta. Arkama yaslanıp son vuruşumu yaptım, işe yarayacağından ise emindim:

"Ayrıca ben sadece ve direkt olarak Bay Vasilko'ya cevap veririm. Size de bir daha evime ekip yollamadan önce iki kere düşünmenizi öneririm!"

Kısasa kısas. Arkadaki ekranlardan birinde Vasilko'nun olduğuna ve şu anda beni dinlediğine emindim.

Eskiden olsa karşımdaki heyete asla böyle cümleler kuramazdım. Fakat AA seviyesinde olmamla ve geçmişimdeki yüzlerce başarılı operasyon sicilimle psikolojik olarak da hiyerarşik açıdan da heyetteki herkesten üstteydim. Hepsi de benim gibi Vasilko'nun özel bir ajanını asla sinirlendirmek ve karşısına almak istemezdi. Kısa bir sessizliğin ardından beklediğim cevap geldi:

"Pekâlâ Nedra. Gidebilirsin. Yakın zamanda araştırmanın başka bir basamağı için seninle yeniden iletişime geçebiliriz."

Arka arkaya yaptığım hamleler şimdilik işe yaramıştı. Camlarla çevrili odadan çıktım. Sorgulama ekipleri sabit bir şekilde beklemeye devam ediyorlardı. Arkamdan kimse hareketlenmemişti.

Elde ettiğim psikolojik üstünlüğü ve haklı olma rolümü pekiştirmek için, “Beni geri götürmeyecek misiniz?” diye seslendim. “Yoksa sabahın bu saatinde taksi mi bulmaya çalışayım.”

Söylediğim cümleler etkisini gösterdi. Sabit bekleyen ekipler önce birbirlerine bakındılar. Ardından herhangi bir talimat vermeden kıpırdandılar ve önüme geçerek yürümeye başladılar.

Plaza’dan çıkıp eve geri dönerken Romanya soruşturmasını ne denli ucuz atlattığımı düşünüyordum. *En azından şimdilik...*

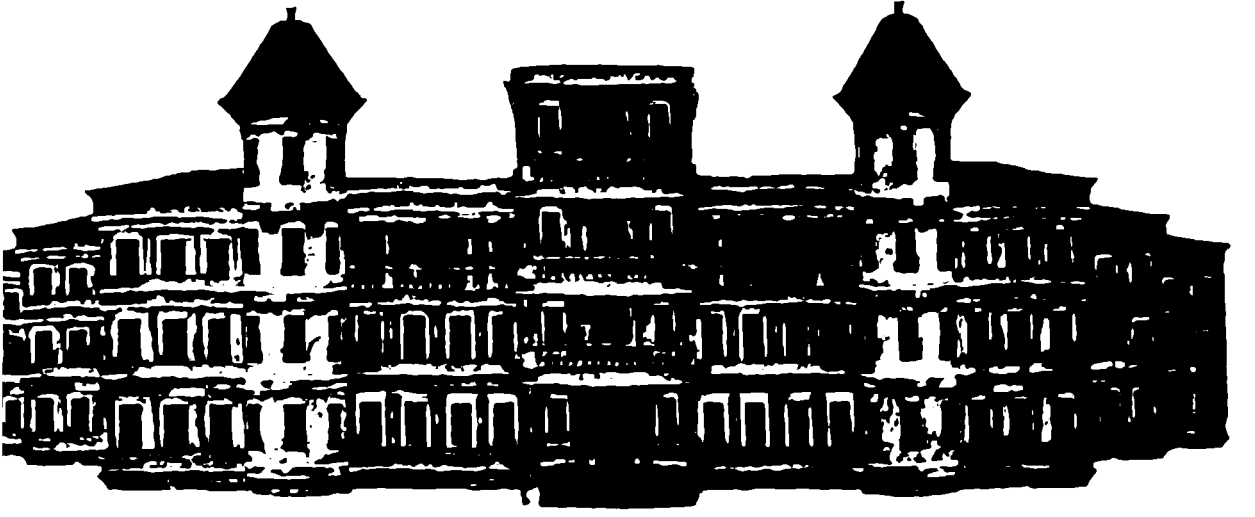
Artık daha dikkatli olmaktan başka çarem yoktu. Bundan sonra olacaklar geçmişi değiştirmeyecekti elbet. Ama gelecekte hakkımda verilebilecek kararları derinden etkileyecekti. *Belki de benim vereceğim kararları...*

“Beni geri götürmeyecek misiniz?” diye seslendim. “Yoksa sabahın bu saatinde taksi mi bulmaya çalışayım.”

Söylediğim cümleler etkisini gösterdi. Sabit bekleyen ekipler önce birbirlerine bakındılar. Ardından herhangi bir talimat vermeden kıpırdandılar ve önüme geçerek yürümeye başladılar.

Plaza’dan çıkıp eve geri dönerken Romanya soruşturmasını ne denli ucuz atlattığımı düşünüyordum. *En azından şimdilik...*

Artık daha dikkatli olmaktan başka çarem yoktu. Bundan sonra olacaklar geçmişi değiştirmeyecekti elbet. Ama gelecekte hakkımda verilebilecek kararları derinden etkileyecekti. *Belki de benim vereceğim kararları...*

11. Bölüm

Eve döndükten sonra üzerimdekileri çıkarıp yere fırlattım. Ev tahminimden daha sıcaktı. Belki de ahşap yapısından dolayı. Bir süre yatağımda uzanıp sabah sabah geçirdiğim sorguyu zihnimden tekrar ettim. Sordukları soruları, verdiğim yanıtları... İleride tekrarlanmasına karşın söylediğim tüm cümleleri aklıma kazıdım.

Sorguyu yeterince düşündükten sonra saatime baktım. Vakit bir hayli ilerlemişti. Artık kendi işlerime dönmeliydim. Ofise geçmeli ve son hazırlıkları tamamlayarak Eren'le iletişimde olabilmenin bir yolunu bulmalıyım.

Zaman kaybetmeden hızlıca hazırlandım ve evden çıktım. Beyaz Ev'in bulunduğu mahalleye geçtim.

Ofise ulaştığımda, Plaza'nın bir yandan beni sorgulamakla uğraşırken diğer yandan İstanbul operasyonuma da eksiksiz hazırlandığını fark ettim. Benden önce birileri ofise gelmiş ve verdiğim listedeki tüm eşyalar ofise yerleştirilmişti. Bana neredeyse hiçbir şey bırakmamışlardı.

Eşyaların arasında herhangi bir yer değişikliği yapmam gerekiyor mu diye gezinirken üst katta bir ses duydum. Bir miyavlama sesi... Merdivenlere yönelip üst kata çıktığımda, gri bir kedinin çalışma

masasına yayılarak yattığını gördüm. Acaba tesadüfen mi girdi diye düşünerek yanına gittim. Hayır, bu bir sokak kedisi değildi. Gayet evcimen, uyumlu ve tatlı bir ev kedisiydi. Scottish Fold... Masanın altında mama ve su kapları da yer alıyordu. Plaza, maskelememi daha sağlıklı yapabilmem için en ince detaya kadar düşünmüştü.

Bir kedi.

Evet bana bir kedi getirmişlerdi.

Yalnız yaşayan genç mimar ve kedisi. Ne kadar da sevgi dolu...

Günün başlangıcında yaşadığım stresi kediyi kucaklayarak gidermek iyi bir çözüm olacaktı. Koltuğa geçtim. Ayaklarımı masaya uzattım ve kediyi kucağıma aldım.

“Sana şimdi bir isim de koymak gerek tatlı çocuk...”

Pörtlek gözleriyle bana derin derin baktı.

Karnoviclerdeki iki doberman dostumu düşündüm. Zeus ve Hera. Kucağımdaki melek için de en uygun ismi sanırım bulmuştum.

“Hımm... Hades... Hades olsun ismin.”

Uzunca bir süre Hades ile vakit geçirdim. Daha sonra ofisteki geri kalan eksik detaylara gömüldüm.

Saat öğleni bulmuştu. Ofisin girişinde bir kamyonetin yavaşlama sesi duyuldu. Hemen ardından kapıdan birisi seslendi:

“Kimse var mı?”

Alt kata inip, “Buyurun,” diye karşılık verdim.

“Reklam şirketinden geliyoruz. Arden Mimarlık tabelası bu ofis için miydi?”

Kapıya çıkıp, gelenleri kontrol ettim. Kamyonetin üzerinde kocaman bir tabela yer alıyordu.

“Evet, burası.”

Reklam şirketinin çalışanları tabelayı asarken yeniden üst kata çıktım. Mahalledeki meraklı bakışları tespit edebilmek için balkona yöneldim. Kollarımı korkuluğa yaslayıp derenin diğer tarafındaki meydanı izlemeye koyuldum.

Şimdilik sakin görünüyordu. Tabela asılırken pek dikkat çekmemiştim. Bu işime geliyordu.

Meydan tarafına doğru bakmaya devam ederken, mahallenin ortasındaki kahvehaneden birisinin çıktığını gördüm. Uzaktan ona benzetmiştim. Eren'e... Bakışlarımı üzerinden ayırmadım. Dereye doğru yürümeye devam ederken yüzünü bu kez net bir şekilde seçebildim. Evet, bu Eren'di.

İşte, aradığım fırsat...

Balkondan içeri girip hemen alt kata indim. Tabela asma işlemi devam ediyordu. Bakışlarımı Eren'e çevirdim. Derenin kenarına doğru meraklı bakışlarla yürüyordu. Belli ki mahallede biraz dolaşmaya çıkmıştı. Eğer şansım yaver giderse derenin diğer tarafından ofisimi ve yeni asılan tabelayı görebilirdi.

Çalışanlara yönlendirme yapıyormuş gibi bir görüntü vererek sırtımı dereye döndüm. Bir süre bekledim. Göz ucuyla derenin üzerindeki köprüye bakındım.

Bingo!

Eren köprüden geçiyordu.

Bir daha o yöne bakmadan, tabela asılma anında, "Biraz sağa, biraz sola," gibi yönlendirmelerde bulundum. Tam da bu esnada istediğim oldu.

"Merhaba. Kolay Gelsin."

Kafamı arkama çevirdim. Yabancı birisiymiş gibi sert bir bakış sundum. Ardından onu hatırlamış gibi yaparak yüzümü yumuşattım.

"Aa, merhaba Eren Bey. Bu ne büyük bir sürpriz."

"Aslında pek sürpriz gibi bir niyetim yoktu. Mahalleyi tanımak amacıyla yürüyüş yaparken gördüm seni. Selam vermek istedim."

Üzerinde siyah bol bir gömlek, altında mavi renkli geniş kesim bir kot pantolon vardı. Siyah spor ayakkabılarıyla kombinini tamamlamıştı. Bir önceki günden daha genç görünüyordu. Buraya kadar kendi ayaklarıyla gelmişti. Artık asla bırakamazdım.

"Tamam işte, selam vermek istemen bile güzel bir sürpriz benim için," diye gülümseyerek karşılık verdim, "işin yoksa kahve yapayım."

Bakışlarını asılmakta olan tabelaya çevirdi.

"Benim yok ama senin var sanırım."

"Yok yok, beş on dakikalık bir montajı kaldı sadece. Lütfen bekle."

Şüphe çekmemek için bir süre daha tabelanın montajlanmasını bekledim. Yalandan yine birkaç yönlendirme cümlesiyle... Tabela işi bittikten sonra, "İşlemler tamamdır, içeri geçelim," dedim.

Ofise girdikten sonra kendimden emin adımlarla merdivenlere doğru yürüdüm. Hades, girişteki masanın üzerine yayılmış esniyordu. Arkamdan gelen Eren, Hades'i fark etmişti. Başını okşadıktan sonra, "İsmi, yoksa Duman mı?" diye gülümseyerek sordu.

Lafı hiç uzatmadan, "Hayır," dedim ve basamaklara yöneldim. Üst kata çıktım. Eren peşimden geldi.

"Hava çok güzel. Dilersen kahvemizi balkonda içelim."

"Bence de gayet iyi bir fikir."

"O zaman sen balkona geç. Ben kahveleri yapıp geliyorum."

Eren balkona çıkarken ben de mutfak kısmına geçtim. İki Türk kahvesi yaptım. Fincanları tepsiye yerleştirdikten sonra yanlarına nane likörü ekledim. Ardından balkona çıktım.

Balkona çıktığımda Eren ayaktaydı. Tırabzanlardan yaklaşık iki adım geride duruyordu. Kafasını sağa sola oynatıyor Beyaz Ev'in girişini görmeye çalışıyordu. Dikkatini dağıtmak için ani bir şekilde yanına atladım.

"Sormadım ama sade içersin diye düşündüm Türk kahvesini. İçmeyeli çok olmuştur."

Teşekkürlerini sunarak kahvesini ve likörünü aldı. Ben de kendi kahve ve likörümü sehpa üzerine yerleştirdim. Tepsiyi bir kenara koyduktan sonra karşısına oturdum. Bakışlarımı İstanbul Boğazı'na çevirip yeniden Eren'e döndüm.

"Burayı kiralayıp restore ettirene kadar canım çıktı. Ama şu manzarayı izlemeye değmez mi?"

"Kesinlikle değer," diyerek karşılık verdi, "peki hep bu mahallede miydin?"

"Hayır. Aslında yeni bile sayılırım."

Eren bu karşılığımın sonra bir süre sustu. Kahvesinden bir yudum aldı. Düşünceliydi. Hem de çok...

"Nasıl yeni, anlatır mısın biraz?"

“Çocukluğum buraya yakın bir semtte geçti. Annem ve babamı çocuk yaşta kaybetmişim. Hiç hatırlamıyorum bile. Dedem bakrı bana. Rahmetli dedemle ara sıra gelirdik buraya. O zamanki muhtar dedemin ahbabıydı.

Daha sonra üniversite okumak için Ankara'ya gittim. Okul bitince staj yaptığım Ankara'daki şirkette çalıştım bir süre. Ardından İstanbul'a döndüm. Çeşitli yerlerde çalışıp biraz birikim yaptıktan sonra en büyük hayalim olan kendi şirketimi kurmak için girişimlere başladım. Amacım böyle tarihî evleri dokusuna sadık kalarak modern bir şekilde restore etmek. Bunun için en uygun yer de bu mahalleydi. Baksana, onlarca çürümeye yüz tutmuş ev var. Benim için bulunmaz bir fırsat.”

“Haklısın. Peki burada hiç iş aldın mı?”

“Evet, ilk işimi aldım. Mahallenin diğer yakasında eski bir konak var. Vakıf malı. Belediye kaynaklarından restoresi yapılacak. Bir taşeron firma ihalesini almış. Ben de onlara hizmet sunacağım. Çalışmalara başladık. Biraz da onlardan dolayı buraya geldim.”

“Ben seni buranın yerlisi diye düşünmüştüm. Yanılmışım.”

“Yok, yok; değilim. Yabancıyım. Hatta geçen aylarda birkaç kişi, tek başıma bir kadın olarak burayı tutunca itiraz etti. Akıllarına ne geldi bilmiyorum ama beni istemediler. Zar zor kabul ettirdim kendimi mahalleye.”

“Evet, burası biraz muhafazakâr gibi. Peki dedem? Dedemle nasıl tanıştın?”

“Aslında dedenle hiç görüşmedim. Yani tanımıyorum. Ama dedemin buradaki muhtar arkadaşı aracı olmuş. Bana burs bakıyorlardı. Dedenden rica etmiş. O da kırmamış. Hatta dedem birkaç kez teşekkür etmek istedi ancak muhtar amca izin vermedi. Pek sevmezmiş sanırım deden böyle minnet edilmesini.

Dört yıl boyunca aldığım bursla okudum diyebilirim. Hatta dört buçuk. Yarım dönem bir uzama olmuştu. Hiç tanımadım ama her zaman minnet duydum dedene karşı. Benim gözümde çok kıymetlidir. Dün de vefat haberini duyunca mezarlığa gelmek istedim. Dedenin mezarını görmek kismet oldu bana ancak.”

Son uydurduklarımdan sonra Eren'in yüzünde değişik bir ifade ortaya çıktı. Derin derin bakıyor ve düşünceli hâlini devam ettiriyordu. Balköpüğü gözleri güneşin en sıcak tonunu yansıtırken uzaklara bakarak, "Kader işte," diye mırıldanırcasına karşılık verdi.

Sanırım dedesi hakkında daha fazla konuşulmasını istemiyordu. İlk gözlemim doğrudu. Aramızdaki sohbeti derinleştirmek ve samimiyeti artırmak için bu kez ben başladım sorularıma:

"Dedenle aranız nasıldı peki?" birden kafasını kaldırıp gözlerini bana dikti, dedesi hakkındaki sorulardan rahatsızlık duyduğu kesinleşmişti. "Yani özel değilse tabii..." diyerek toparlamaya çalıştım.

"Dedem..." diye fısıldadı dalgınlıkla. "Aramız pek yoktu, yani tanı mıyorum ben onu. En son yirmi iki yıl önce birlikteymişiz."

"Tanı mıyor musun? Ama o kadar yolu hiçe sayıp cenazesine geldin." Ağzından laf almaya çalışıyordum.

"Sonuçta tek akrabam oydu. Başka kimsem yok." Sesinde acı bir tını vardı.

"Benim de kimsem yok."

Ağzımdan niye böyle bir şey çıkmıştı, hiç bilmiyordum. Ama bir anda sözcükler dökülüvermişti. Kontrolsüzce.

"Bu hayattaki acılarımız ortak desene," diye mırıldandı.

"Yalnızlığımız da..." dedim gülümseyerek.

"Seninkilere ne oldu peki? Yani özel değilse tabii..." Biraz önce ona sorduğum soruyu aynı ses tonuyla beni taklit edercesine sormuştu.

"Dediğim gibi bizimkiler ben küçükken göçüp gitmişler bu diyardan. Dedem büyüttü beni. Kardeşim yoktu ama manevi bir kardeşim vardı." Gözlerimin dolduğunu hissediyordum. "O da yakın zamanda vefat etti."

Fark etmişti. Ufak bir mimiğimle minik bir bakışım la bana uzanıp destek olmak için hazır bekliyordu âdeta. Ama hayır. Toparlanmalıydım. İlk günden kendimi bu kadar salamazdım.

Bu ben değildim!

Anında doğruldum ve arkama yaslanarak bacak bacak üzerine attım.

"Adı neydi?" diye sordu gözlerini üzerimden ayırmadan. Neden soruyordu bu soruları?

Samimi olmaya mı çalışıyordun?

Yoksa diğerleri gibi rol mü yapıyordun?

“Matias,” dedim, devamını getiremedim.

Çünkü bazı anılar silinmez, sadece sessizleşir.

“Peki seninkiler? Sen hiç tanıştın mı ailenle, yani hatırlıyor musun onları?” diye sordum. Tam ağzını aralamıştı ki, “Özel değilse tabii...” Araya sıkıştırdım. Bu laf aramızda küçük bir gülüşmeye sebep olan ima olmuştu.

“Annemi hayal meyal hatırlıyorum. Elbiselerini, kitaplarını, saçlarını, saçlarının kokusunu...” Onun da gözleri dolmuştu ama benimkiler kadar bariz değildi. “Babamı hiç hatırlamıyorum. Dedemi de işte, biliyorsun. Beş yaşında annemin ölümünden sonra beni postalamış yurt dışına, sonra da ne arayan var ne soran.”

“Belki de orada daha rahat bir hayat yaşayacağını düşünmüştür.” Eren’i rahatlatmaya çalışırken bizim ihtiyar bunağı savunacağım hiç aklıma gelmezdi.

Sadece gülümsedi. Cevap vermek istememişti. Ellerini göğsünde bağlayıp arkasına yaslandı. Kafasını tekrar ormana, Beyaz Ev’e çevirdi.

Bir anda hüzne boğulan ortamı neşelendirmenin zamanı gelmişti. Ayağa fırladım. “O zaman ben bir çay koyayım, belki onu da özlemişsindir kahve gibi.”

“Arden,” dedi tatlı bir sırıtma sunarak, “seni gücendirmek istemem ama benim kocaman bir kahve dükkânı zincirim var. Ama neden olmasın, senin elinden içmek isterim.”

“Aaa, öyle mi?” diyerek karşılık verdim. “Ben yine de çayı koyayım, muhabbet ederiz.”

Ofis içinde arka tarafta ayrılmış olan mutfak bölümüne geçtim. Hızlıca suyu kaynatıp elektronik çaydanlıkta ikimize yetecek kadar çay demledim. Tekrar balkona çıktığımda Eren aynı pozisyonda oturuyordu. Hâlâ Beyaz Ev’i gözetliyordu. Beni görünce toparlandı.

“Bu ev hakkındaki söylentileri duydun mu?” diye sordu.

“Hayır,” diye cevap verdim şaşırarak, belki buradan işime yarar bilgiler çıkabilirdi.

“Kahvehanedekiler... Dedemin evi için uğursuz gibi şeyler söylediler. Neler biliyorlar diye sormak istedim ama pek konuşmak istemediler. Hatta birisi evin bir var olup bir yok olduğunu falan söyledi. Başka birisi de o eve girenlerin lanetlendiğinden hatta bir daha çıkmadığından bahsetti.”

“Nasıl yani? Eve giren çıkamıyor muymuş? Ee, sen girip çıktın. Kaybolma olayı daha da fena...”

“Sorma. Ben de duyunca çok şaşırdım. Güya yılda bir defa ortadan kayboluyormuş, ama kaybolduğu günü bir türlü tutturamıyorlarmış. Bazıları da ev değil o adam uğursuzdu diyorlar. Dedem için...”

Eren’in duydukları tuhaf şeylerdi. Dedesi hakkında söylenenleri anlatırken ise biraz utanmıştı. Geçıştirmek için araya girdim:

“Hurafelere pek inanmam ama ilginçmiş. Zaten Türkiye ve özellikle de İstanbul enteresan efsaneler ile dolu, biliyorsun,” diye açıkladım. “Peki sen korkmuyor musun evde kalmaktan? Yani hem kocaman ev hem de kimse yok anladığım kadarıyla.”

“Geceleri biraz korkutucu oluyor aslında...” Yine gözlerini gözlerime dikmişti. “Yalnızım çünkü.”

Bu bir davet miydi?

“Evi şimdi gerçekten merak ettim.”

“O zaman en yakın zamanda bekliyorum.” Samimiydi. “Gezdirim sana. Gerçi ben de hâlâ birçok odasını hatta salonlarını görmedim ama bir mimar olarak görüşünü de alırım hem.”

“Olur! Süper olur hatta. Senin evde de bir kahve içmek iyi gelir.”

Eve giriş biletim şimdilik tamamdı. “Peki nereden geliyor bu kahve merakı, yani sadece iş olarak mı bakıyorsun yoksa sever misin gerçekten?”

Eren gülümseyerek doğruldu. Tam yarım saat boyunca kahvenin kökeninden, hasadına, kavrulmasından öğütülmesine kadar her şeyi detaylıca anlattı. Arada telefonundan kahve resimleri ve dükkânlarıyla ilgili bazı fotoğraflar gösterdi. Bu esnada ben neredeyse ağzımı bile açmadım. Sadece onu dinledim. O kadar rahattı ki.

Bu tarz çıkarsız, plansız diyaloglara alışık değildim. Tam anlamıyla mest olmuşum. En son biriyle ne zaman bu şekilde sohbet etmiştim, asla hatırlamıyordum.

Yalnızdı Eren. Çok yalnız. İstanbul'da da kimsesi yoktu. Ne bir akrabası ne bir arkadaşı... Yakınlaşmam için olabilecek tüm şartlar benim lehimeydi. Onu dinlerken bilerek bakışlarıma hayranlık ve ilgi yüklemiştim. Gözlerinin içine bakarak... Belki de gerçekten hayranlık duymuştum. Doğallığına, cana yakınlığına, sadeliğine...

Sohbetimiz devam ederken mız mız kedim Hades üst katta göründü. Paytak paytak adımlarla balkona kadar geldi ve bir çırpıda kucağıma atladı. Bu kadar hızlı uyum sağlayabileceğimizi ben bile düşünmemiştim. Hades'in kucağıma zıplamasını da fırsata çevirdim.

"Tanıştırayım, Hades."

Eren başını okşamak için bana doğru hafifçe eğildi.

"Kapılar ve pencereler açık. Kaçmıyor mu?"

Eren'in gözlerine gözlerimi aynı tınıda kilitledim ve manalı bir yanıt verdim:

"Benden asla vazgeçemez o..."

Bir süre daha Eren'le oturduk. Birden saatini kontrol etti. Saatin bir hayli ilerlediğini o anda fark etti ve "Ah... Seni çok meşgul ettim," dedi.

"Tam tersine, senin sayende biraz rahatlardım," diye karşılık verdim. "Şu ofisi hazırlamanın stresi vardı üzerimde kaç gündür. Seninle sohbet etmek bana çok iyi geldi."

Kurduğum cümlelerden sonra istemsizce sırtı. Hamlelerim işe yaramıştı...

"Mutlu oldum o zaman..."

"O zaman görüşmelerimiz sıklaştıralım, ne dersin?" diyerek telefonumu uzattım. Ne yapması gerektiğini anlayamadı. Saf saf baktı. O hâli daha çok komiğime gitti. Gülümseyerek, "Telefon numaranı yazman gerekiyor," diye devam ettim.

Büyük bir pot kırdığını o an anlamıştı. Utangaç bir ifadeyle telefonu aldı ve hemen numarasını yazdı. Telafi edebilmek için, "Ben de seni evime bekliyorum biraz önce dediğim gibi," dedi. Hemen sonra "Kahve içmeye yani... Hatta dilersen ormanda yürüyüş de yaparsınız."

"Yürüyüş şahane bir fikir," diyerek karşılık verdim. "Görüşmek üzere o hâlde," diye devam edip elimle içeriği işaret ettim. Daha fazla utandırmaya kıyamamıştım Eren'i...

Eren gittikten sonra kısa bir süre kafamı önüme alıp düşündüm. Aramızdaki konuşmaları gözden geçirdim. Fazlasıyla spontaneydi. Ona ailemden bahsetmiştim. Matias'ı anmıştım.

Neden böyle yapmıştım...

Matias ve sonrasında yaşananlar beyin kimyayı bozmuştu. İçimden bir şeyler kopmuştu ve yerine gelmesi zaman alacaktı.

Belki de sonsuza dek kaybetmiştim kendime ait olanı...

Gayet keyifli bir tavırdı ayrılmıştı yanımdan. Operasyonum için fena sayılmayacak bir gelişmeydi. Özellikle bakışlarındaki değişim, işlerimi kolaylaştıracağına dair büyük bir işaretin ilk tohumlarıydı...

Eren çıktıktan sonra bakışları hiç değişmeyen diğer kişi aklıma geldi. Drogo... Artık onun bakışlarını da değiştirmenin vakti gelmişti...

1. The first step in the process of the investigation is the identification of the problem. This is done by the investigator who is responsible for the study. The next step is to collect data. This is done by the investigator who is responsible for the study. The next step is to analyze the data. This is done by the investigator who is responsible for the study. The next step is to interpret the results. This is done by the investigator who is responsible for the study. The next step is to draw conclusions. This is done by the investigator who is responsible for the study. The next step is to report the findings. This is done by the investigator who is responsible for the study. The next step is to discuss the implications. This is done by the investigator who is responsible for the study. The next step is to recommend further research. This is done by the investigator who is responsible for the study. The next step is to conclude the study. This is done by the investigator who is responsible for the study.

12. Bölüm

Üst kata tekrar çıktım. Balkona çıkmadan pencereye yaklaştım ve Eren'in köprüden geçerek uzaklaşmasını bekledim. Gözden kaybolana kadar Eren'i izledim. Gittiğinden emin olduktan sonra telefonumu çıkardım ve yıllar sonra denk geldiğim eski dostumu aradım.

"Arden, güzel kızım. Bu kadar çabuk arayacağını beklemiyordum."

"Sana bir işim düştü İskender. Bireysel bir istek. Yalnız aramızda kalacağına inanıyorum."

"Bu yaştan sonra kimsenin umurunda olmadığını söylemiştim. Eski dostuma yardımcı olmaktan zevk duyarım. Ne zaman istersen."

"Akşam bana birkaç saatini ayırabilir misin? Seni gelip alayım. Tabii malzemelerinle birlikte hazır olmalısın."

"Elbette. Ayrıca meraklanma, çantam her daim hazırdır. Konum atıyorum sana."

İskender ile sözleştikten sonra bakışlarımı yeniden ofise çevirdim. Kalan son eksiklikleri gözden geçirdim. Hemen ardından tamamlamak için işe giriştim.

Birkaç saat sonra ofisim tamamen hazırды. Kim ofise gelirse gelsin burasının bir mimarlık ofisi olduğuna artık ikna olabilirdi. Şirin bir yer olmuştu. Sevmiştim...

İşlerimi tamamladıktan sonra balkona çıktım. Güneş batıyordu. Boğaz'ın üzerini bir kızılık kaplamıştı. Kızılığın arasından Beyaz Ev'in kuleleri kendini gösteriyordu.

"Az kaldı..." diye mırıldandıktan sonra içeriye girdim. Çantamı hazırlayıp ofisten çıktım. Yakınlardaki bir araba kiralama ofisine gittim. Üzerimdeki sahte kimliklerden biriyle, işimi görecektir bir arabayı kiraladım.

Araba işini de hallettikten sonra doğrudan İskender'in adresinin yolunu tuttum. Pek uzak bir yer sayılmazdı. Üsküdar'ın tarihî mahallelerinden birinde yaşıyordu. Mahallenin en tepe noktasında, dar ve yokuşlu sokaklarla çıkılan bir bölgesindeydi. Yokuşları çıkarken yaklaştığımı haber vermek için aradım. Birkaç dakika sonraysa bavula benzer çantasıyla sokağın başında beklerken gördüm. Beni fark edince sevecen bir tavırla el salladı.

"Vay be, yıllar sonra iş yapacağım. Özlemişim!"

Arabaya biner binmez her zamanki veryansını dile getirmişti.

"Mahallen güzelmiş İskender. Boğaz'ı görüyor."

"Burayı çok seviyorum. Yıllar önce aldım bu evi. Yaya olarak bazen zorluyor, eve ulaşana kadar nefes nefese kalıyorum ama değişiyor."

"Kaç yıldır bu evdesin?"

"Çok. Saymayı bıraktım."

"Ailen de yanında mı yaşıyor?"

Bu sorumdan sonra kafasını sağa doğru çevirdi. Önünden geçtiğimiz evlere bakındı. Bir süre sessiz kaldıktan sonra yutkundü.

Sormamam gereken bir soru mu sordum acaba diye kendi içimde şüpheyi düşmüşken yanıtladı:

"Aile falan kalmadı kızım. Tek başımayım."

O anda aklıma kızı gelmişti. Yıllar önce bana benim gibi bir kızının olduğunu söylemişti. Kızını sorsam mı diye düşünürken aklımı okurcasına devam etti:

"Kızım vardı. Hayattaki tek varlık sebebim. Yirmi iki yaşında kansere yakalandı, birkaç yıl direnebildi. Vefat edeli yıllar oldu. Karım da zaten o günden beri yok."

"İskender... Üzüldüm gerçekten..."

“Neyse, boş ver beni,” diyerek ses tonunu değiştirdi. “Nereye gidiyoruz? Kimi kime benzeteceğiz?”

“Bir arkadaşıma. Bir süre İstanbul’da kalması gerek. Ama İstanbul’da olduğu süreçte başka bir kimlikte olmasını istiyorum. Bunu da en iyi sen yaparsın diye düşündüm.”

“Tam isabet güzelim! İstersen kadından erkeğe, erkekten kadına bile çevirebilirim!”

Birkaç saniye önce kızının acısı yüzünden okunurken, bir anda bambaşka bir tınıya geçmişti İskender. Sanırım hayat böyleydi, saniyeler içinde dönüşen duygular...

“Aslında fena bir fikir değil,” diye gülerek karşılık verdim. Drogo’nun kadın hâli nasıl olurdu diye düşünmekten de kendimi alamadım. Komiğime gitmişti. Kız kardeşlerine mi benzerdi acaba yoksa annesine mi?

“Ne kadar daha İstanbul’dasın Arden? Belli mi?”

“Belirsiz. Ama çok uzun süreceğini pek sanmıyorum.”

“O zaman tadını çıkarmaya bak İstanbul’un. Her zaman böylesine güzel bir şehirde görevin olmayabilir.”

İskender ile eğlenceli bir sohbet hâlinde devam ettik. Özünde hüznünlü bir adam olduğu çok belliydi. Kızının acısını hâlâ yaşıyordu. Acısını dışa vurma şekliyse mizahtı. Ne dersem diyeyim şakaya çeviriyor ve hem kendisini hem de beni güldürmeyi başarıyordu.

Drogo’nun yaşadığı rezidansa kadar bol kahkahalarla gelmiştik. Sitenin girişine varınca camı açtım ve güvenlik görevlisine, “Aaron Virek,” diyerek bariyeri açmasını bekledim.

Bunu duyan İskender, “Aaron Virek mi?” dedi. “Bu ne biçim isim be!”

“Sahibine sorarsın artık,” diye gülümseyerek karşılık verdim. Bariyer açıldıktan sonra otoparkta uygun bir yere park ettim ve birlikte asansöre yöneldik.

Asansör yukarı doğru devam ederken İskender, “Maske yapacağım kişi Türk mü?” diye sordu.

“Türk değil. Ama açıkçası biraz Türk’e benzemesini dilerim.”

“O iş bende. Kontrastını seve seve artırırım.”

Asansör kapısı açıldığında Drogo daire kapısında bekliyordu. Yanımda İskender'i görünce bakışlarını ona çevirdi. Rumence, "Kim bu?" diye mırıldandı.

Drogo'ya kendi dilinde karşılık verdim: "Tanıştırıyım. Türk dostum İskender."

Drogo, "Nereden çıktı bu adam?" diye bana soru sorunca, İskender pat diye Rumence araya girdi:

"Sakın arkamdan konuşayım deme! Yoksa yüzünü kezzap dökül-müşe çeviririm."

Drogo'nun yaşadığı şaşkınlık devam ederken İskender onun om-zuna hafifçe çarptı ve kendinden emin adımlarla içeri daldı. Daha girer girmez ilk gördüğü masaya çantasını koyarak fermuarını açtı.

"Edna, neler oluyor?"

"İskender bize yardımcı olmak için geldi. Seninle ufak bir işi-miz var."

"Ne işiymiş bu?"

Drogo başına geleceklerden habersiz, tedirgin bakışlarla bir İskender'e bir de bana bakıyordu.

"Sakin ol. Canın yanmayacak. İskender'in eli çok hafiftir."

Son cümlemlerle kafası daha da karışmıştı. Yanına doğru yaklaştım ve kısık bir sesle durumu açıkladım:

"Vasilko senin hayatta olduğundan şüpheleniyor. Artık ortalıklarda böyle dolaşman doğru değil, Romanya'da olmasan bile. Ayrıca Vasilko'nun adamlarının sağda solda dolaştıklarına dair şüphelerim var. İskender, işinde bir uzman. Sana bir çeşit maske yapacak diyelim."

Neler döndüğünü anlayan Drogo sinirlenmişti. "Ne gerek var buna!" diyerek çıkıştı.

Drogo'ya tam yanıt vereceğim esnada İskender her zamanki tav-rıyla araya girdi:

"Meraklanma. Şimdiki hâlimden daha yakışıklı yapacağıma söz veriyorum!"

Drogo ilk başlarda ayak diremeye çalışmıştı. Fakat hem benim hem de İskender'in kararlılığını görünce daha fazla direnemedi. Kısa bir süre sonra İskender'in tüm talimatlarını yerine getirmeye başladı.

Önce karşısına geçip onun istediği pozisyonda oturdu. Ardından iki saate yakın kıvıldamadan sabit bekledi.

İskender malzemelerini çıkarıp Drogo'nun yüzünden ölçü almaya başladığı andan itibaren tüm merakımız ondaydı. Drogo da ben de bir belgesel izler gibi onu seyrediyorduk. Kalıp alması, elastik madde-lerle uğraşması, sakal-bıyık ekleri ve makyajı...

Yaklaşık iki saatin sonunda İskender, "Bence muhteşem oldu!" diye gürledi. Tam karşısındaki Drogo artık bambaşka birisiydi.

"Görmek ister misin yeni hâlini?"

Drogo da heyecanlanmıştı. "Elbette. Merak ediyorum."

İskender, bir sanat eserini tanıtır gibi çantasından ayna çıkardı ve Drogo'nun yeni yüzüne tuttu. Drogo, şaşkınlıkla gözlerini ayırarak yeni suratına baktı.

"Bu da kim böyle?"

"Artık sensin..."

Drogo'nun yeni hâli fena sayılmazdı. Bence yakışıklı da olmuştu. Birkaç metre uzaklaşıp Drogo'ya yeniden baktım. Fark edilmesi inanılmaz bir işçilikle yapmıştı İskender. Gerçekten maharetliydi.

"Şahane olmuş!" diye seslendim.

Drogo, parmaklarıyla yüzünü okşayarak, "Bundan sonra hep böyle mi olacağım?" diye sordu. "Yani geceleri bile mi?"

Bunun üzerine İskender, "Pek sevdin sanırım yeni yüzünü," diyerek kahkaha attı. "Yaptığım maskeler çok dayanıklıdır, yedi yirmi dört kullanabilirsin."

İskender'in bu karşılığından sonra Drogo'nun gözlerinde çekingen bir ifade belirdi. İskender daha fazla uzatmadan nasıl kullanacağını anlattı.

"İstedığın zaman çıkarıp takabilirsin. Bak, şu boğaz kısmından iki elinle tutup yukarı doğru kaldırarak çıkaracaksın. Geri takarken de üstten başlayıp aşağı doğru. Takmadığın zamanlar mutlaka şu kalıpta dursun maske. Yoksa şekli bozulur. Bir de estetik için uğraştırma beni."

Maske işi bittikten sonra İskender çantasını topladı. *Gitmek için hazırım* dercesine eline çantasını alıp bana baktı. Bunu fark eden

Drogo, “Nereye gidiyorsunuz hemen?” diye sordu. “Birkaç kadeh bir şeyler içelim. Sonra çıkarsınız.”

İskender ile göz göze geldim.

“Ben şimdi içmeye başlarsam sabaha kadar duramam. Sonra beni sepetlemek zorunda kalırsın.”

İskender’in bu karşılığından sonra ikimiz de güldük. Drogo bir süre daha kalmamı istiyordu. Açık açık söyleyememişti fakat İskender’in dikkatinden kaçmamıştı.

“Sen kal kızım. Ben aşağıdan taksiye atlar dönerim. Ne zaman ihtiyacın olursa bana alo demen yeterli.”

Tecrübeli olduğu kadar anlayışlıydı da... İtiraz etmemize fırsat tanımadan kapıya yönelmişti bile...

İskender ayrıldıktan sonra doğrudan camın önüne doğru yürüdüm. Şehrin ışıklarını seyretmeye koyuldum. Drogo’nun evinin bu bölgesi benim köşem olmuştu sanki.

Drogo kadehleri hazırlayıp arkamdan geldi. Birini bana uzatırken, “Anlatacakların var sanırım,” dedi.

Ne demek istiyorsun? dercesine bakışlarımı Drogo’ya çevirdim.

“*Vasilko senin yaşadığından şüpheleniyor* demiştin...” diyerek açıklık getirdi.

“Önemli bir konu değil. Ama şüphelendiği kesin. O yüzden İstanbul boyunca, özellikle de dışarıda benim yanımda olacağın süreçte maskeli olursan çok iyi olur.”

Detayları anlatmadığımı hissetmişti. Bana imalı bir bakış sundu. “Edna... yapma, artık bu işte beraberiz.”

“Herhangi bir işte beraber değiliz Drogo. Sen bana yardım ettin ben de sana yardım edeceğime söz verdim ama bu kendi işimi arka plana atıp hayatımı riske atacağım anlamına gelmiyor! Sabırsız davrandın ve şu anda dediklerime uymak zorundasın.”

“Peki,” diyerek karşılık verdi. İkiletmedi.

Drogo’nun karşı çıkacağını, anlatmam için ısrar edeceğini düşünmüştüm. Yanılmışım. Bakışlarını karşıımızdaki ışıklara çevirip kadehinden bir yudum aldı. Hemen sonra, “Nasıl istersen...” diye sakince mırıldandı. Bu uysal tavrı hoşuma gitmişti.

“Sana küçük bir hediyem var. Nasıl karşılırsın bilmiyorum ama...”

Meraklanmıştım. “Nedir?” diye sordum.

Bunun üzerine sol elini arka cebine uzattı. Cebinden bir fotoğraf çıkardı ve elime tutuşturdu. Fotoğrafı yaklaştırıp bakınca birden içim sızladı.

“Matias...”

Matias’ın mezarının fotoğrafıydı. Drogo, çok güzel bir mezar yaptırmıştı.

“Görmek istersin diye düşündüm.”

Herhangi bir karşılık veremedim. Parmaklarımı fotoğrafın üzerinde gezdirdim, sanki Matias’ın yüzüne dokunurcasına... Acısı yeniden kalbime saplanmıştı. Ama ona güzel bir mezar yapmasına sevinmiştim de. Drogo, yapabileceği en güzel sürprizi yapmıştı.

“Ne zaman yaptırdın?”

“Gelmeden sipariş etmiştim. Bugün bitirmişler. İsim yazdırdım bilerek. Belki sen gizli kalmasını istersin diye...”

Mezarın üzerini tamamen mermerle kaplatmıştı. Mezar taşı ise yoktu. Mermerin baş kısmına bir Alp yıldızı çiçeği kazınmıştı.

“*Edelweiss*...” diye fısıldadım.

“Evet, o gün elindeki çiçekleri gördüm.” Sessizleşti. Benim için büyük ama kendisi için küçük olan bu detaylara dikkat etmesi nedimli bir centilmen olduğunun da kanıtıydı.

Drogo yanıma daha da yaklaştı. Beni omuzlarımdan tutup hafifçe kendisine çevirirken, “Senin için yapturdum Edna,” diye fısıldadı kulağıma.

Matias... Küçük dostum...

Uzun bir süre Matias’ın mezarının fotoğrafına baktım. Onunla yaşadığım güzel anılar tek tek gözümün önünden geçti. En sonunda ise cansız bedeni...

Henüz onun intikamını tam olarak almamıştım. Yarım kalmışlık hissiyle derin bir nefes aldım ve kendi kendime mırıldandım:

“O gün de gelecek...”

13. Bölüm

Drogo'nun yaptığı bu jestten sonra yelkenleri suya indirmiştim. Gergin tavrım ortadan kalkmıştı. İstemsiz bir mutluluk ele geçirmişti bedenimi. *Acıyla yoğurulmuş bir mutluluk...*

Drogo'nun elime tutuşturduğu kırmızı şarabı alıp orta bölümdeki kanepeye geçtim. O da yanıma geldi. Bir süre havadan sudan muhabbet ettik. Aynı eski günlerdeki gibi... Kısa sürede konu Beyaz Ev'e gelmişti.

"Peki girebildin mi o peşinde olduğun eve?"

"Eve girmenin peşinde olduğumu nereden biliyorsun Drogo? Yine kendince bir şeyler kurdun kafanda sanırım ya da ağzımdan laf almaya çalışıyorsun."

"Ağzından laf almaya ihtiyacım yok Edna, bazı şeyler gün gibi ortada."

"Madem bu kadar merak ediyorsun, hayır henüz giremedim ama giriş anahtarına ulaşmak için önemli bir adım attım diyelim."

"Öyle mi? Ne yaptın?"

"Evin yeni sahibiyle tanıştım, hatta tanışmakla kalmayıp muhabbeti de ilerlettim." Bu elimdeki üçüncü kadehti ve vücudum stresten uzaklaşıp biraz da olsa rahatlamaya başlamıştı.

“Öyle mi?” diye sordu Drogo ikinci kez. Oturduğu yerden kalkılıp bana doğru döndü. “Anlatsana peki bu *evin yeni sahibini*.” Evin yeni sahibini derken vurgulamıştı. Aramızda olanlara benzer bir senaryo hayal ettiği barizdi.

“Evin yeni sahibi işte. Yurt dışından yeni gelmiş, bir süre buralarda olacakmış anlaşılan.”

“Eee?”

“Ne ecesi? İşte bu kadar. Anlattım. Ne bilmek istiyorsun?”

“Nasıl biri yani? Genç mi, yaşlı mı mesela? Neler konuştunuz?” Anlaşıldı. Drogo’nun derdi yaptığım iş değil, evin yeni sahibiydi.

“Yani genç birisi...” Şarabımdan bir yudum aldım. “...ve oldukça yakışıklı.”

Drogo birden öksürmeye başladı. Viskisinden yudum almaya çalışırken boğazını yakmıştı anlaşılan. Kendime hâkim olamayarak güldüm.

“Peki ne iş yapıyormuş? Bizim gibi işlerle mi meşgul?”

“Aksine. Sizin gibilerle alakası yok.” Bu dediğim biraz gücüne gitmiş olacak ki gözlerini devirdi. “Bir coffee shop zincirinin sahibi ama buralarda değil, başka bir ülkede.”

“O zaman işlerinin başına dönmesi gerekecek, değil mi?”

En sonunda dayanamayarak sordum: “Bu merak, Drogo! Sence de biraz fazla değil mi?”

Sorularının yersiz ve hadsiz olduğunu fark etmiş olacak ki uzatmadı. Elini uzatıp parmaklarını saçlarımın arasında gezdirdi.

“Kâküllerini daha da kısaltmışsın, çok yakışmış,” diye fısıldadı bana bakarak.

“Teşekkür ederim,” diye yanıtladım. Kadehte kalan son yudumu kafama diktikten sonra, “Ben artık kalkayım,” dedim.

“Burada kalabilirsin. Biliyorsun, değil mi?” diye sordu Drogo. “İçeride bir sürü misafir odası var.”

“Gitsem iyi olur, yarın çok işim var.” Bir hışımla ayağa kalktım.

“İstersen benim odamda da kalabilirsin tabii...” Gülümsedi. “Benim yanımda.”

Asla vazgeçmiyordu.

Ardından o da doğruldu. Ben kapıya doğru ilerlerken arkamdan geldi. Tam çıkacağım esnada, “Edna,” dedi.

Arkamı döndüm.

Söylemek istediği başka bir şey olduğu belliydi ama sadece, “İyi geceler,” demekle yetindi.

Gece Drogo ile saatlerce vakit geçirmiş, sonrasında bir taksiye atlayıp kendi evime dönmüştüm. Yorgunlukla hemen uyumuş ve rüyamda sık sık Matias’ı görmüştüm. Matias’ın mezarının yapılması beni derinden sarsmıştı.

Sabah Matias’ı düşünerek uyandım. Hava henüz aydınlanmamış, güneş yüzünü karanlığın ardına gizlemişti. Ofise gidip mahallede rutin bir görüntü vermeye başlamam gerekliydi. Arabama adayıp mahalleye doğru sürdüm. Öncesinde yanıma koşu için kıyafetler almayı da ihmal etmedim. Romanya’daki rutin günlerimde egzersizlerimi aksatmıştım.

Arabayı ofisin yakınlarına park edip içeride hızlıca üzerimi değiştirdim. Gri sabahın pusuna karışarak sahil tarafına doğru kısa bir koşuya çıktım. İstanbul’un havası ciğerlerime iyi gelmişti.

Denizden gelen o nemli rüzgâr, toprağın içten içe ısınmaya çalışan kokusuyla karıştığında tanıdık bir ferahlık yaratıyordu. Koşu boyunca, ayakkabılarımın altında ezilen yaprakların çıtırtısı sessizliği parçalıyor, sabahın ilk serinliğinde nefesim buğulanarak havaya karışıyordu. Denize paralel ilerledikçe sis, ince bir perde gibi evlerin arasına sızıyor; uzaktaki kuş sesleri yankılanıyor, rüzgâr saçlarımdan arasından geçerken fısıltılara dönüşüyordu.

Beyaz Ev’in kuleleri bugünün içinden silik bir hayalet gibi belirliyordu sanki; her adımda biraz daha yaklaştıkça, gövdemde tuhaf bir gerginlik hissediyordum. İstanbul’un havası hem kirliydi hem canlı; tuz ve pas karışımı bir koku burnuma çarpıyordu. Ama yine de... nefes almak güzeldi. Bir an için, geçmişten gelen bütün yorgunlukların, Vasilko’nun gölgesinin, ardımda bıraktığım insanların uzaklaştığını hissettim. Sadece ben vardım, tek tük yanımdan geçen arabalar, deniz ve sessizlik.

Tam 22 kilometre... Bu mesafeyi bir saat otuz dokuz dakikada koşmuştum.

Mahallenin meydanında yiyecek alabileceğim bir fırın bir de börekçi bulunuyordu. Tercihimi börekçiden yana kullandım. Girişinde masalar vardı. Masalardan birine oturdum ve siparişlerimi verdim.

Börekçideki diğer masaların yarısından fazlası doluydu. Masalar arası konuşmalara bakılırsa herkes birbirini tanıyordu. Özellikle de servis yapan börekçi herkesçe tanınıyordu. Benim servisimi kibarca yaptıktan sonra önümdeki masaya çay bıraktı. Çayı alan kişi, "Yine polisler dolmuş mahalleye, duydun mu?" dedi.

Bunu duyar duymaz hemen onlara kulak kabarttım. Börekçi, "Duydum duydum," diye karşılık verdi, "yine ormanda bir şeyler bulmuşlar. Tam olaylı mahalleye döndük."

Orman...

Beyaz Ev'in altındaki orman mı acaba?

Yine dediğine göre kesinlikle orası olmalıydı.

Kendi kendime fikir yürütürken çayı alan kişiden karşılık geldi:

"Herif öldü ama laneti devam ediyor. Nasıl bir adammış böyle."

Herif dediği Beyefendi olmalıydı. Ever, artık kesindi. Beyaz Ev'in altındaki ormanda yine bir haltlar dönüyordu.

Böreğimi bitirip çayımdan birkaç yudum daha aldıktan sonra kalktım. Hesabı ödeyip yola koyuldum.

Öncelikli olarak Beyaz Ev'e ayrılan yola kadar kaldırımdan ilerledim. Daha sonra ormanlık bölgenin içine daldım ve Beyaz Ev'in etrafını kimseye görünmeden ağaçların arasından dolaşım. Arka bahçeye kadar ilerledikten sonra aşağı yöne, sahile doğru döndüm ve yavaş adımlarla ilerledim.

Neler döndüğünü çok merak ediyordum. Geçen günkü kol ve parmaktan sonra yine aynı yerde başka bir olay olması bundan sonraki sürecin net bir işaretiydi artık.

Acaba ne olmuştu? Polisler doluştuğuna göre önemli bir adli vaka gerçekleştiği kesindi. Belki de bir ceset bulunmuştu. Geçen sefer bulunan kesik kolun sahibinin cesedi...

Ormanın içinde sessiz adımlarla gezinirken az ileride bir kalabalık fark ettim. Yönümü o tarafa çevirdim. Etrafa dikkatle bakınarak kalabalığa doğru yaklaştım.

Kalabalığın olduğu alan yine aynıydı. Ağaçlara tutturulmuş olay yeri şeridi, ortasında didik didik araştırma yapan olay yeri inceleme ekipleri... Şeridin etrafındaysa her zamanki gibi meraklı kalabalık.

Neler olduğunu anlayabilmek için kalabalığın arasına girecekken birden onu fark ettim. Geçen seferki olay yerinde olan rütbeli polisi... Tuhaf olan, sanki görevde değilmiş gibi kalabalığın arasında durmasıydı. Ellerini ceplerine atmış, tıpkı sıradan insanlar gibi meraklı bakışlarla etrafını seyrediyordu.

Kumral olan rütbeli polisi fark edince bu kez şeridin arkasındaki sivil giyimli diğer polisler bakındım. Göbekli olan orta yaşlardaki polisi aradı gözlerim. Birkaç saniye sonra olay yeri inceleme polislerinin hemen arkasında çalışırken gördüm. O, şeridin arkasındayken, rütbeli olan neden şeridin dışında diye fikir yürütmeye başlamıştım ki... gerçek niyetini o anda çözdim.

Kalabalığın arasına sıradan bir vatandaş gibi sızarak, insanların neler konuştuğunu dinlemek ve ağızlarından laf almak... Klasik ama zekice bir yöntem...

O tarafa yaklaşmaktan vazgeçip başka bir açıyı seçtim. Rütbeli polis bir süre daha kalabalıktaki kişilerle sohbet etti. Hemen sonra ise şeridi kaldırdı ve diğer tarafa geçti. O geçer geçmez göbekli olan da onun yanında bitti ve olay yerinin merkezini işaret etti.

Rütbeli polis olay yerinin ortasına doğru adımlarken fırsattan istifade ben de hemen yanaştım. Kalabalığın arkasından neye baktıklarını anlamaya çalıştım.

Evet... Sonunda görmüştüm. Polislerin odaklandığı yerde, çimenlerin arasında bir kulak vardı. Bir insan kulağı...

Kol, parmak... Şimdi de bir kulak...

Kulağı fark ettikten sonra hemen geriye çekildim. Rütbeli polisin beni göremeyeceği bir mesafeye kadar uzaklaştım. Güvenli alanımı bulduktan sonra iki gün önceki kol ve parmağın bulunduğu yerleri hatırlamaya çalıştım. Biri sol tarafta geriye, diğeri sağ tarafta ileriye

düşüyordu. Sahile paralel... Bir anda arkama dönüp Beyaz Ev'e baktım. Evet, kuleler yine ağaçların arasından tüm ihtişamıyla gökyüzüne uzanıyordu.

Bulunan bu kulağın iki gün öncesinden kalma ihtimalini düşündüm. Pek mantıklı durmuyordu. Polisler iki olay yeri arasını inceleyip sık dokuyarak aramışlardı. İki gün öncesinde kulak olsaydı kesinlikle bulurlardı.

Demek ki yeniydi. Belki de bu gece bırakılmıştı...

Bakışlarım Beyaz Ev'in üzerindeyken düşünceler silsilemde son zinciri tamamladım.

Evet, bu kulak yeni bırakılmıştı ve kesinlikle iki gün önceki olayların devamıydı. Ve bana kalırsa Beyaz Ev ile kesinlikle bağlantılıydı. Birisi ya da birileri Beyaz Ev'e dikkat çekmeye çalışıyordu.

Peki ya Eren?

Eğer öyleyse, bulunan uzuvların devamı gelecekti. Artık bu da kaçınılmazdı!

Bakışlarımı Beyaz Ev'den çekip yeniden olay yerine çevirdim. Rütbeli polis gibi düşünmeye başladım. Bulunan uzuvların sorumlusu belki de kalabalığın içindeydi. Belki de bir sanat eseri gibi gördüğü sahneyi izlemek için geri dönmüştü.

Şüpheli bakışlarla kalabalıktaki herkesin suratını tek tek inceledim. Sanki her birinin fotoğrafını çeker gibi... Şüphelerimi derinleştirebilecek bir simaya rastlamadım. Ama oradaki herkesi, artık hiçbir zaman unutmayacak şekilde hafızama kazıdım.

İnsanları inceleme işim bitince bakışlarımı yeniden şeritlerin arkasına çevirdim. Az önceki rütbeli polis yerdeki kulağa yeterince baktıktan sonra doğrulmuştu. Tıpkı benim yaptığım gibi şüpheli bakışlarla kalabalığın üzerinde bir tur daha attı. Hemen sonraysa kafasını biraz daha yukarı kaldırıp Beyaz Ev'e baktı.

Bir kez daha Beyaz Ev ile karşı karşıya kalmıştı.

Artık onun da bu evin peşine düşmesi kaçınılmazdı.

Hatta belki de çoktan düşmüştü.

Evet, kesinlikle peşine düşmüştü.

Eminim, Eren'in ve evdeki çalışanların hayatlarını mercek altına almış ve almaya devam ediyordu. Eren ile bundan sonraki temaslarında bu detayı göz ardı etmemem şarttı.

Ayrıca tam tersine bir çalışma yaparak bu polisi bizzat benim araştırmam gerekirdi. Kim olduğu, neler yaptığı, mesleki kariyeri, hobileri... Bir an önce bu polisin röntgenini çekmeli ve olası hareketleri için mutlaka ondan bir adım önde gitmeliydim.

Rütbeli polisi süzmeye devam ederken, bakışlarını Beyaz Ev'den başka bir yöne çevirdiğini fark ettim. Yine yukarı doğru bakıyordu. Ağaçların tepelerine... Baktığı yöndeki bir ağacın üst kısmına çevirdim ben de gözlerimi hemen. Bir yuva görmüştüm. Ahşaptan yapılmış bir kuş yuvası...

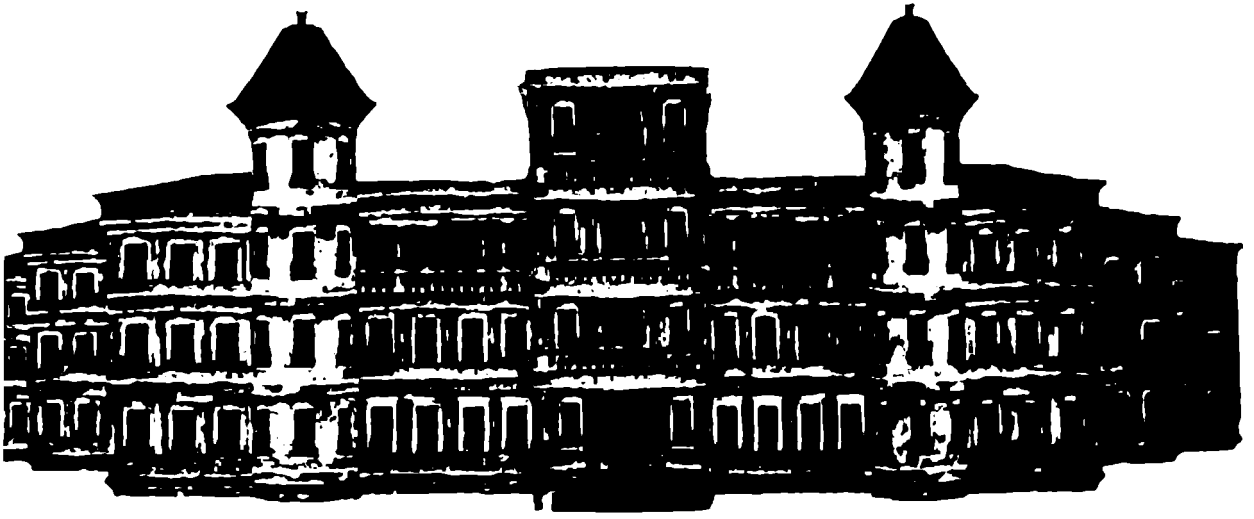
Bakışlarını bu kez başka bir ağacın tepesine çevirdi. Aynı şekilde baktığı yerde başka bir kuş yuvası gördü.

Sanırım rütbeli polis ile aynı şeyleri düşünüyorduk. İkimiz de olayların devam edeceğini biliyorduk. İkimiz de kuş yuvalarından aynı manayı çıkarmıştık.

Gizli kameralar yerleştirme ve bir sonraki vaka için tuzak kurma...

Rütbeli polisin tuzak planını fark ettiğim ansa, aklıma başka bir fikir gelmişti.

Tuzak içinde bambaşka bir tuzak...

14. Bölüm

Rütbeli polisin neler düşündüğünü anlamakta zorlanmamıştım. Eminim ki benim aklımdan geçenleri yapacaktı. Derin düşüncelerle ağaçların üstlerini izleyerek olay yerinin içinde bir süre daha yürüdü. Hemen sonra şeridin altından geçerek dışarı çıktı. Ağaçların arasında aynı şekilde yukarılara bakınarak ilerledi ve geniş bir ağaç gövdesine yaslandı.

Yüzündeki ifadeden yaşadığı gerginlik fazlasıyla belli oluyordu. Tüm olay yerini, kalabalığı ve kenardaki polis araçlarını görebileceği açıdan etrafı seyretmeye devam etti. Belli ki planını devreye sokmak için gözlem yapmaya girişmişti.

Kendimi anında onun yerine koyarak düşünmeye başladım. Böyle dehşete düşürücü bir soruşturmayı yürütürken nasıl bir ruzak kurdım?

Ormanın içinde gizli yerlere kamera koymak tamamdı. Ancak asla bununla yetinilemezdi. Eğer başka bir uzvun daha bulunacağını öngörüyorsam, her gece etrafta devriye gezen gizli polislerle takviye yapmam şarttı. Olası bir görüntü alma hâlinde anında müdahale edecek ve şüphelileri yakalayabilecek ekipler... Bunun yanı sıra görüntülerin yedi yirmi dört canlı olarak izlenmesi gerekti. Bu ise bir iki kişi

ile olabilecek bir çalışma değildi. En az sekiz kişilik, vardiyalı çalışan ve görüntüleri izleyen ekipler de kurmak zorunluydu.

Görüntülerin kamera izleme merkezine aktarılması da ayrı bir teknik zorluktu. İnternet tabanlı bir aktarım en pratik yol olabilirdi. Ancak her bir kamera için ayrı bir internet bağlantısı kurmak zorlayıcı bir işti. Üstelik ormanda esen rüzgâr ve yoğun ağaç dalları hesaba katılırsa, görüntülerin canlı olarak aktarılmasında zaman zaman aksaklıklar yaşanma riski vardı. Böylesi bir soruşturma içinse, saniyelik bir aksaklık riski bile göze alınamazdı. Mecburen ağaçların dallarına gizlenmiş kablolu bir sistemle ya da kısa mesafeli radyo sinyalleri ile görüntüler canlı aktarılabilir, bunun içinse yakınlarda bir yerde ya karavan ya da minibüs gibi, ekranların sığabileceği bir araç konumlandırılacaktı.

Planım için sadece bunlarla da sınırla kalmazdım. Bizzat soruşturmanın sorumlusu olarak kendim de geceleri pusuya yatar ve civarda beklerdim. Bekleme yapabilmek için orman pek elverişli bir yer değildi. Bu nedenle ormana yakın bir lokasyonda ya ev kiralar ya terk edilmiş binalardan birini dönüştürür ya da karavan veya minibüs seçeneğine değerlendirdim.

Rütbeli polis sırtımı ağaca yaslamış hâlde beklemeye devam ederken ormanın diğer tarafında bir hareketlenme hissettim. Beyaz Ev tarafında. Ağacı kendime sütun yaparak o yöne baktığımda iki kişinin yaklaştığını gördüm. Eren ve Halil... Belli ki onlar da meraklanmışlardı ve olay yerine bakmak istemişlerdi.

Eren'in beni ormanın içinde görmesi bir hayli riskliydi. Bu nedenle onlar yakınlaşmadan diğer istikamette adımlayarak hemen uzaklaştım ve ofisin yolunu tuttum.

Ofise döner dönmez ilk iş olarak Plaza'nın sistemine giriş yaptım. Bildirim panelinde ormanda gerçekleşen son olayları özet şekilde raporladıktan sonra, buradaki soruşturmayı yürüten polisler hakkında bilgi talebinde bulundum. Bilgi talebinin kodunu ise *acil* olarak iletmemeyi ihmal etmedim.

Sistemdeki işimi hallettikten sonra kendime bir kahve yapıp balkona çıktım. Beyaz Ev ve Boğaz manzaralı balkonumda bir süre düşünmeye başladım. Ormandaki gelişmeleri daha yakından takip ede-

bileceğim, neler olup bittiğini anlık olarak görebileceğim bir sistem kurmam gerekliydi. Tıpkı rütbeli polisin düşüneceği gibi... Sistemi öyle bir kurmalıydım ki polisler paralel olarak araştırmamı yürütmeli, hatta onların önlerine bile geçmeliydim. Aksi takdirde tüm İstanbul operasyonum çuvalayabilirdi.

Şimdilik her şey ormanda dönüyordu. Uzuvarı bırakan kişi ya da kişiler bilerek ormanı seçmişlerdi. Beyefendi'nin ölümünün hemen ardından gerçekleşmesi ise oldukça manidardı. Elbette ki kimseye görünmemek için en elverişli yer... Hele de dikkatleri Beyaz Ev'e çekmek ya da Beyaz Ev'e bir mesaj yollamak istersen...

Bunu yapanların gerçek amacı neydi?

Beyaz Ev'e bir mesaj yollamak mı?

Yoksa dikkatleri oraya çekmek mi?

Henüz gerçek amaçlarını bilemeden polislerin önüne geçebilecek bir araştırma yürütmek belli ki zor olacaktı. Ama bir yolunu bulmalı, bir çözüm üretmeliydim. Özellikle de ormanın içinde kendi tedbirlerimi alırsam elimi çabuk tutmalı ve polisler ormanın içine kamera yerleştirmeden önce harekete geçmeliydim. Kameraların yerleştirilmesinin ardından ne ormana girebilir ne de ormanda ya da etrafında herhangi bir çalışma yürütebilirdim.

Ayrıca bu durum Beyaz Ev'in içindeki asıl işimi de zorlaştıracaktı. Olayların göbeğindeki tek yer Beyaz Ev'di.

Tek muhatap ise Eren.

Kendi kendime sancılı düşüncelerim devam ederken ofisin çaprazındaki köprüden bir araba geçti. Köprüyü geçtikten sonra yavaşladı ve ofisi uzaktan görebileceği bir mesafede durdu. Arabanın içinde kim olduğunu anlamaya çalıştığım esnada sol kapı açıldı ve içeriden birisi çıktı.

İlk başta çıkan kişiyi tanıyamamıştım. "Kim bu ve neden ofise bakıyor," diye mırıldandığım sırada bana doğru el sallamaya başladı. El sallamasıyla birlikte jetonum düştü. Bu Drogo'ydu... Yeni yüzüyle.

İskender'in mahareti, ben bile daha önce gördüğüm hâlde anında anlayamamıştım...

Gel dercesine işaret ettim. Drogo etrafını kolaçan ettikten sonra doğrudan ofise yöneldi ve üst kata çıktı.

“Ofisin çok güzelmiş... Artık yeni yüzümle pek sorun olmaz diye düşündüm.”

Drogo'ya kendi elimle bu anahtarı verdiğimi o an fark ettim. Dilediği zaman yanıma gelebilme anahtarını... Yapacak bir şey yoktu.

“Evet, sorun olmaz.”

“Bana da kahve yapacak mısın yoksa kendi kahvemi kendim mi yapacağım?”

Drogo balkonda benim boşalttığım yere kurulurken mutfığa yöneldim. İki kahve yapıp geri döndüm. Döndüğümde bakışları Beyaz Ev'in üzerindeydi.

“Burası o ev, değil mi? Geçenlerde ölen ihtiyarın malikânesi.”

“Evet.”

“Evin yeni sahibi de orada yani şu anda?”

“Evet.”

“Ofisinin neden burada olduğunu şimdi daha iyi anladım. Nasıl gidiyor yeni operasyonun?”

Drogo'nun bu sorusuyla bir anda kendimi tuhaf hissetmiştim. İlk defa birisi görevlendirildiğim bir operasyonu biliyor ve onun hakkında soru sorabiliyordu. Yıllar sonra bir ilki daha Drogo ile yaşıyordum. Neden yaşamak zorunda kaldığımı ise bir türlü anlamlandıramıyordum.

“Fena sayılmaz.”

“Gelmeden önce biraz sahilde turladım. Evin sahile bakan yönünde çok sayıda polis arabası vardı. Açıkçası ondan dolayı merak edip yanına geldim. Senlik bir durum mu var diye...”

“Her polisiye vakayı benimle ilişkilendireceksen yandık. Burası İstanbul, yirmi milyondan fazla insan yaşıyor ve her gün yüzlerce olay var.”

Ters karşılığımдан sonra gülümsedi.

“Ben neyin seninle alakalı olduğunu anlarım,” dedi, “seni artık az çok tanıyorum.”

Bakışlarını tekrar Beyaz Ev'e çevirdi.

“Belgeler orada, değil mi? Yani bu evde.”

“Seni neden bu kadar ilgilendiriyor?”

“Hadi ama Edna... Bak sırf sen istedin diye yüzümü bile değiştirdim. Hiç itiraz etmedim. Artık beni yakınında gör lütfen.”

Haklı bir isyan... İtiraz edemedim.

“Evet, orada.”

“Dışarıdan bakıldığında bizim malikânelerden çok farklı duruyor. Etrafında ne bir silahlı koruma ne bir güvenlik görevlisi var. Senin için zor olmasa gerek içeri sızmak.”

“Belki de böylesi daha zordur,” diye karşılık verdim. “Senin yüzlerce adamın varken sızmam daha kolay olmuştu.”

Laf çarpmamdan sonra manidar şekilde gülümsedi.

“Haklısın... Peki malikânede yeni ev sahibinden başka kim yaşıyor? Nasıl içeri girmeyi planlıyorsun?”

“Hiç kimse... Çalışanlar ve bir de torunu var dediğim gibi.” Kahvemden bir yudum aldıktan sonra gözlerimi Drogo’nun üzerine dikip, “Evin yeni sahibi,” dedim, iyice üstüne bastırdığımdan emin olarak.

“O zaman hedefin belli, torunuyla temasa geçmek ve onun sayesinde malikâneye girmek.”

Evet, beni gerçekten tanımaya başlamıştı Drogo... Bu kez ben manidar şekilde gülümsedim. Operasyonum hakkında birisiyle konuşmak tuhafıma gittiği kadar hoşuma da gitmişti o an nedense...

“Çoktan hallettim dedim ya... Arkadan geliyorsun Drogo...”

“Torunuyla tanıştın, evet. Yakışıklıydı da yanlış hatırlamıyorsam.” Hafifçe boğazını temizledi. “Geriye onu etkilemek kaldı yani ha...” Acı tecrübesi ortadaydı... Birden konuyu değiştirdi: “Ormandaki polisler neyin nesi Edna? Buradan baktığımda o orman ile bu malikâne çok yakın görünüyor.”

“Evet, öyle zaten... Tam Beyaz Ev’in arkasına kalan orman. Aralarında herhangi bir çit ya da engel yok... Ormandaki polislerle gelince, iki gün önce ormanda bir kesik kol ve bir kesik parmak bulundu. Bugünse bir kesik kulak... Neler olup bittiğini anlamaya çalışıyorum ben de.”

Bunu duyar duymaz gözleri daha çok açıldı.

“Malikânenin bir ismi var demek: Beyaz Ev... İhtiyarın ölümünden hemen sonra kesik parçaların bulunması garip değil mi?”

“Zaten sorun da burada Drogo... Bir alakası var mı yok mu, çöze-medim henüz. Ayrıca polisler kaç gündür evin etrafındalar bu olaylar yüzünden. Rahat hareket edemiyorum.”

Drogo beni ilgiyle dinliyordu. Dinlerken bana yardımcı olabilmek adına zihninden çözüm üretmeye çalıştığı da belliydi. Elini çenesine götürüp bir süre düşünceye daldı. Bu esnada içerideki bilgisayarımdan bildirim sesi geldi. Plaza sisteminden gelen bildirim sesi...

Müsaade isteyerek yerimden kalktım ve içeriye girdim. Bilgisayarımın başına geçtim. Gelen bildirimi açtım.

Plaza acil kodlu yolladığım bilgi talebimi yanıtlamıştı. Ormandaki uzuvlarla ilgili soruşturmayı yürüten polislerin bilgileri derlenip bana yollanmıştı. Karşımdaki fotoğraflı listede iki polis dikkatimi çekmişti. Yüzlerini tanıdığım iki polis...

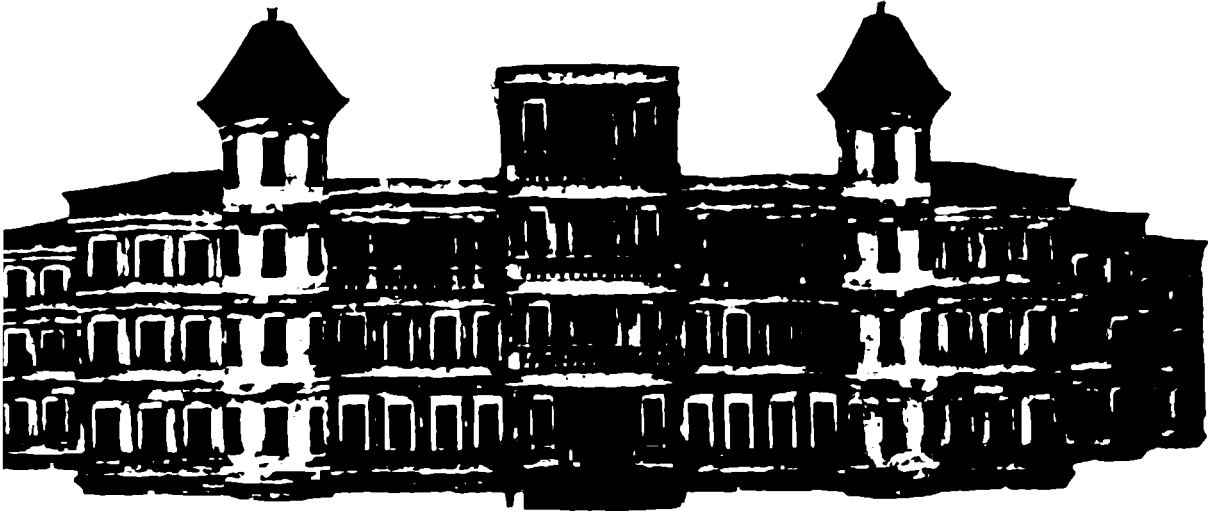
İlki göbekli olan polisti. İsmi Sedat'tı. Polis memuru Sedat.

Diğeri ise tahmin ettiğim gibi rütbeli polisti. Emris. Komiser Emris Levi...

Merakla Komiser Emris'in bilgi notuna tıkladım. En baştan en sona doğru görev aldığı birimler, katıldığı eğitimler ve yürüttüğü soruşturmalar listelenmişti. Son soruşturmalarına doğru hızlıca geldim. Burada bir detay dikkatimi çekmişti. Komiser Emris yaklaşık altı aydır yurt dışında bir eğitim için görevlendirilmişti. Yurt dışından dönerek İstanbul'daki görevine başlamasından bu yana ise henüz bir hafta geçmişti.

Yurt dışı görevinin detaylarını okumaya başladığımda bende büyük bir şaşkınlık yaratacak satırlarla karşılaştım. Komiser Emris, Birleşmiş Milletler adına Kosova Polis Teşkilatı'na eğitim vermek için son altı aydır Kosova'daydı. Kosova'da bulunduğu süreçte ise yine Birleşmiş Milletler adına Balkan ülkelerindeki çeşitli olaylarda gözlemci soruşturmacı rolünde görev almıştı. Son aldığı gözlemci soruşturması görevi ise Romanya'daydı. Bir kilisede bulunan, ünlü mafya grubu Valestri Karteli'nin üyelerine ait cesetlerin soruşturması...

Benim ortadan kaldırdığım sevgili Valestriler...

15. Bölüm

“Bu... Bu nasıl olur...”

Karşımdaki satırlara bakarken kendi kendime mırıldanmıştım.

Komiser Emris, son yaptığım operasyondan haberdardı. Bizzat gidip cesetleri görmüş ve incelemelerde bulunmuştu. O olaydan bir hafta sonra ise İstanbul'a dönmüş, Beyaz Ev'in ormanındaki soruşturmanın başına geçmişti. Tam da benim İstanbul'a geldiğim anda...

Bu bir tesadüf müydü?

Böylesine bir tesadüf olabilir miydi?

Şaşkınlığımı üzerimden atamamıştım. Ekranı takılıp kalmıştım.

“İyi misin? Yüzünün rengi değişti bir anda...”

Drogo'nun yanıma gelmesiyle irkildim. Eğilip ekranıma bakacağı esnada bilgisayarın ekranını aşağı çevirerek kapattım.

“İyiyim, yok bir şey...”

Drogo haddini bilerek ısrarcı olmadı. Yeniden balkona döndü. Arkasından ben de devam ettim. O andan itibaren sanki onun yanında değildim. Aklım artık tamamen Komiser Emris'teydi. Hem Romanya'da hem de burada karşıma çıkan komiserde...

Balkona çıktıktan sonra bakışlarımı karşıya çevirip düşünceler silsilesine devam ettim. Drogo durumumu fark etmişti.

“Sen iyi değilsin. Bir anda daldın gittin. İstersen çıkayım ben...”

Kalkmak için toparlanır gibi oldu. Kısa bir süre daha sessiz kaldıktan sonra birden, “Hayır, gitme bir yere,” dedim, “bana lazımsın.”

“Ne oldu Edna? Ne için lazımım?”

“Birazdan anlarsın. Arabanı çağır, şoförünü yolla. İşimiz var.”

Anlık bir kararla Komiser Emris’in etrafını kuşatmaya karar vermiştim. Hazır şu an yakınlarımdayken ilk hamlemi gerçekleştirecektim. Balkondan ayrılıp merdivenlere yöneldim. Hızlı adımlarla merdivenlerden indim. Ofisten çıkıp az ileriye park ettiğim arabama koştum. Bagajı açtım ve bagajdaki lojistik çantamı araladım. Aletleri karman çorman ederek ihtiyacım olan iki aleti buldum.

Ben aletleri alırken Drogo kendi arabasını hazır etmişti. Şoför koltuğuna geçmiş, beni bekliyordu. Hemen yanına gittim ve biner binmez, “Sür,” dedim, “köprüye doğru.”

“Süreyim ama nereye gidiyoruz? Ne yapacağız?”

“Bana gelmeden önce gittiğin sahil şeridine. Polis arabalarının bulunduıkları yere. Beni oraya götür.”

Drogo ne yapmaya çalıştığını anlayamamıştı. “Pekâlâ,” diyerek karşılık verdi ve gaza bastı. Köprüyü geçtikten sonra mahallenin ara sokaklarından sahile kadar indi. Sahil yolundan ormana doğru devam etti.

“Bak şurası... Beyaz Ev tam yukarıda kalıyor. Elli metre önümüz olay yeri.”

“Polis arabalarını nerede gördüm demiştin?”

“Az ileride. Virajdan hemen sonra.”

“Tamam, Burada duralım.”

Arabadan indikten sonra ileriye doğru bakındım. Sağımızda Boğaz uzanıyordu. Boğaz’ın kenarında kayalıklar yukarı doğru dizilmiş, asfalt yol ile dört beş metrelik bir yükseklik farkı oluşmuştu. Yolun sol tarafında ise orman başlıyor ve Beyaz Ev’e kadar uzanıyordu.

“Ne yapacağız Edna? Bana da söylersen daha iyi yardımcı olurum.”

“Şuradan ormana gireceğiz. Sana uzaktan birisini göstereceğim. Senin işin onu gözetlemek. Sahile doğru gelecek olursa bana haber vereceksin.”

“Sen ne yapacaksın peki?”

“Benim ne yapacağımı boş ver. Bana yardımcı olmak istiyorsan dediklerimi yap yeter.”

Drogo ile olay yerine doğru yaklaştık. Uzaktan görünen bir yerde durduk. Komiser Emris’e bakındım. Şeritlerin arkasında yoktu. Polis memuru Sedat, diğer polisleri yönlendiriyordu. Olay yerinin etrafına bakındım bu kez. Yine göremedim. Bakış açımı genişletince, sol taraftan, Beyaz Ev’in olduğu yönden aşağıya doğru geldiğini fark ettim.

Beyaz Ev’e mi gitmişti yoksa?

Az önce ben buradan ayrılırken Eren ve Halil buraya gelmişlerdi. Belki de görüştükten sonra hep birlikte Beyaz Ev’e gitmişlerdi. Eğer öyleyse Eren ve Emris’in diyalogları fena sayılmazdı.

“Bak, şu adam. Mavi gömlekli.”

Drogo bir süre Emris’e bakındı. Kısa sürede onun bir polis olduğunu anladı.

“Polise benziyor bu?”

“Evet. Şimdi gözünü bu polisten ayırma. Ayrıca şeridin arkasındaki şu göbekli olandan da.”

Drogo’ya vazifesini bildirdikten sonra yeniden sahile doğru indim. Yola varınca düz istikamette bir süre yürüdüm. Virajı dönmemele birlikte polis arabaları görüldü.

Çok sayıda resmî polis arabası vardı. Komiser Emris ve ekibi ise sivil çalışıyorlardı. Resmî arabaları eleyip sivil arabalara bakındım. Üç tane. İki tanesinin arkası geniş. Suçluları taşıyabilmek için kafes olan modellerden... Bir tanesi ise düz binek araba. Hatta yarı spor...

Hedefimdeki araba artık belliydi. Eğer doğru tahmin yürüttüysem Komiser Emris’in arabası bu siyah olardı.

Etrafımı kolaçan ettikten sonra sakın adımlarla arabalara doğru yürüdüm. Resmî arabaların arasından geçip siyah arabaya yaklaştım. Bir camı yarıya kadar açıktı. Ancak bir polis böyle öz güvenle arabasının camını açık bırakabilirdi. Göz ucuyla arabanın içine baktım. Emris’in olduğuna dair bir iz bulamadım. Arabanın diğer tarafına geçip kapısını uzandım. Evet, kilitli değildi. Kapıyı açıp torpido gözüne baktım. Bir giriş kartı. Emniyet otoparkı giriş kartı. Görevli kişi Komiser Emris...

“İşte bu kadar...” diye mırıldandıktan sonra etrafımı son kez kola-
laştırdım. Gelen giden kimse yoktu. Yanımda getirdiğim cihazları
çıkardım hemen. Birini arabanın altına, diğerini ise koltuklardan bi-
rinin altına sıkıştırdım.

Şimdi oldu...

Artık Komiser Emris'in arabasını her an takip edebilecektim.
Sadece bununla da yetinmeyip, arabasının içinden ses kaydı alabi-
lecektim.

Tuzak içinde tuzak...

İşimi hallettikten sonra hemen geldiğim yönde geri döndüm.
Ağaçların arasına girip Drogo'nun yanına kadar yürüdüm. Gözetle-
me görevini eksiksiz yürütüyordu.

“Hedefimiz hâlâ olay yerinde.”

“Tamam. Artık dönebiliriz.”

“Ne yani? İşimiz bu muydu? Bu kadar mıydı? Polisi takip etme-
yecek miyiz?”

“Hayır. Bu kadardı... Sen takip etmek istiyorsan edebilirsin ama
benim ihtiyacım yok.”

Drogo, “Tamam, tamam...” diye mırıldanarak ve gülerek karşı-
lık verdi. “Tamam, sen bir haltlar karıştırdın ve karıştıracaksın. Soru
sormak yok.”

Bunun üzerine, “Bak böyle olursan ne uyumlu çalışırız,” dedim.
“Hadi dönüyoruz.”

Anlık aldığım kararla yaptığım hamlem sorunsuz gerçekleşmişti.
Geriye sadece bilgisayar başına geçmek ve konum ile ses verilerinin
kontrolünü sağlamak kalmıştı.

Drogo'nun arabasına binip aynı ara sokaklardan dönüşe geç-
tik. Mahallenin meydanına doğru çıktığımız anda Beyaz Ev'e uza-
nan sokağa bakındım. Tam yol ile birleştiği noktada onu gördüm.
Eren'i...

“Sol taraf, sol taraftan git Drogo.”

Drogo baktığım kişiyi fark etmişti.

“Kim bu?”

“Eren.”

Bunun üzerine Drogo, Eren'i tepeden tırnağa süzdü. Üzerinde yine deri ceketı vardı. Elleri kot pantolonunun ceplerinde, etrafına bakınarak ilerliyordu.

"Aynı anlattığın gibi yakışıklı çocukmuş," diyerek sırtıttı Drogo. Belli etmiyordu ama gözleri ateş saçıyordu. Sadece işi şakaya vurmaya ve umursamaz bir tavır içine girmeye çalışıyordu. Onu az çok tanımıştım. Tavırlarından hislerini de anlayabiliyordum. "Polisi takip ettirmedin, istersen bunu takip edelim."

"Hevesini kursağında bırakmak istemem," diye gülererek karşılık verdim, "ama nereye gittiğini sanırım biliyorum."

Bu cümlemden sonra Drogo ne demek istediğini anlamıştı.

"Tabii ya, sana geliyor, ofise..."

"Evet. Dikkat çekmeden gaza yüklen ve beni ofise bırak lütfen. Sonra haberleşiriz."

Drogo kıvrak hareketlerle Eren'in görüş açısına girmeden meydana dan ilerledi. Köprüyü geçtikten sonra beni bıraktı ve hemen uzaklaştı.

Koşar adım ofise girdim ve üst kata çıktım. Pencereden dereye doğru baktım. Evet, Eren derenin kenarından köprüye doğru ilerliyordu. Gidebileceği başka bir yer yoktu. Evet, yanıma geliyordu.

Çalışma masama geçip Eren gelmeden hızla sisteme girdim. GPS konum cihazını test etmek için harita ekranını açtım. Kısa bir süre sonra ekranda sinyal göründü. Sahil kenarını gösteriyordu.

Bingo!

Konum takibim çalışıyordu.

Hemen ardından ses kayıt ekranına geçtim. Canlı ses özelliğine tıkladım. Anlık sesleri duymaya çalıştım. Derin bir uğultu ve yakından geçen arabaların gürültüsü...

Bingo!

Ses kaydı cihazım da tıkr tıkr çalışıyordu.

Derin bir nefes aldım ve kendi kendime mırıldandım:

"Bakalım sen gerçekte kimsin Komiser Emris!"

16. Bölüm

“Merhaba. Ben bir ev yaptırmak istiyorum. Balondan bir ev. Böyle gökyüzünde asılı kalacak, sürekli orada yaşayabileceğim bir ev. Bana bu evin çizimini yapabilir misiniz acaba?”

Eren, açık bıraktığım ofis kapısından sessizce girmiş ve üst kata kadar çıkmıştı. Onu şimdi fark etmiş gibi şaşkın bir role bürünerek, “Ereennnn!” diye bağırdım, “korkuttun beni.”

“Korkutmak istememiştim. Kapıyı açık görünce sürpriz yapmak...”

Konuşmasına müsaade etmeden yerimden fırladım. Kollarımı açarak Eren’e uzandım. “Ne büyük bir sürpriz oldu, bir bilsen...” dedikten sonra sarıldım. “Ben de seni aramayı düşünüyordum. Aklımdan geçerken yanımda olman çok hoşuma gitti. Balkona geç, içecek bir şeyler alıp geliyorum. Şu balondan evi konuşalım bakalım!”

Eren balkona doğru yürürken hemen mutfağa gittim. İki kupaya ofise gelince demlediğim filtre kahveden doldurup arkasından balkona çıktım. “Geldimmm!” diyerek kahvesini sehpaya bıraktım ve karşısına oturdum. “Balondan bir ev ha, onca yıl mimarlık eğitimi aldım, benim bile aklıma gelmemişti. Şahane bir fikir.”

“Çocukluğumdan beri böyle bir evim olsun istemişimdir. Belki de en büyük hayalim... Senin gibi bir mimar bulmuşken şansımı denemek istedim.”

“Peki nasıl olsun bu ev? Detay ver, hemen projelendirelim.”

“Hayalimde bir ev var aslında ama nasıl anlatsam bilemiyorum.”

“Sen başla, ben sana olasılıkları söylerim.”

“Bahçesinde dev bir söğüt ağacı olmalı bir kere. Ayrıca ufak bir havuz da.”

“Söğüt ağaçları genellikle göl kenarında olur, o yüzden havuz gereksiz bir detay olmuş.”

“Tamam, havuzu bıraktık. O zaman gizli bir oda olsun evin içinde. Gizli bir kütüphaneye açılsın mesela.”

“Gizli bir sinema odasını tercih ederdim ama kütüphane de hoş bir detaymış.”

“Evin camları vitraydan olabilir, içeriye rengârenk ışık saçar.” Kahvesini yudumlayıp devam etti: “Tahtadan camlar, vintage detaylar, camı her açtığımda önünde uzanan dev bir yeşillik...”

“Teknik olarak hepsi olabilir ama tüm mimari bilgimi birbirine kattın, hepsi ayrı bir stili temsil ediyor.” Gülümsedim. O da gülümsedi. Elindeki kahve bitene kadar evden ve gelecekteki evinde neler istediğinden bahsetmeye devam etti.

Boş, hayalî bir muhabbet. Bir o kadar da gerçekçi.

O kadar keyifli...

Eren'in konuştuğu esnada dudaklarındaki her hareketini istemsizce nokta nokta belleğime işlerken hayatımda belki de gerçek anlamda kimseyle bu tarz bir muhabbete girmediğimi fark etmem zaman almadı. Böylesine sıcak, böylesine içten, böylesine çıkarsız. Konuştuğum herkes ya ağzından laf almaya çalıştığım ya da ardına bir plan gizlediğim karakterlerdi hayatımda. Ama Eren...

Eren ile derin sohbete dalmışken, çaktırmadan onu gözlemlemeye de başlamıştım. Ormandaki kesik parçalar, geçen gece kendi evinin balkon kapısında yaşadığı korkutucu anlar, sanki hiçbirini o yaşamamış gibiydi. Belki de benim yanımda böyle olmuştu. Özellikle ormandaki olayları konuşmak, detaylarına girmek ve ipucu yakala-

mak için şahane bir fırsattı ancak Eren hiç o konulara girecek gibi görünmüyordu. Ben de sohbetin tadını kaçırmak istemiyordum. Tek istediğim ilk defa anı yaşamaktı.

Eren ise kaçamak bakışlar sunuyordu sözcüklerinin ardından. Şakalaşırken, gülerken ve dinlerken sürekli olarak gözlerimin içine bakıyordu. Derinlere, en derinlere...

Şimdiye dek onlarca kez şahit olmuştum bu bakışlara. Birçok ülkede, birçok farklı renkli gözde... Hemen hemen her yaştan birilerinde... Ama ilk defa bu denli masum bakan bir çift göze denk geliyordum. Şimdiye kadar herkesin gözlerinde gizlenmiş günahları saklıydı. Ölümler, savaşlar, ihanetler, hırslar... Her birinin hayata dair bambaşka beklentileri bulunuyordu. Beni yanlarında, geleceklerinde konumlandırmak istiyorlardı sadece... Hepsinde bir menfaat, herkeste dolaylı yoldan bir art niyet. Ama Eren'de bunların hiçbirinin esamesi görünmüyordu. Tertemiz bakıyordu, pırıl pırıl... Saftı... Bakışlarındaki iyi niyeti, hayranlığı ve tutkuyu görmemek imkânsızdı.

Belki de Beyefendi'nin onu işlerden uzakta tutmasından kaynaklıydı böyle olması. Kirli dünyalardan, dönen tezgâhlardan hiç haberi yoktu. Kirlenmemişti ruhu, uzaklarda berrak kalmış ve gün geçtikçe bir kristal gibi daha da kıymetlenmişti.

İlk defa birisi bana böyle bakıyordu.

İlk defa birisi böylesine masum gülümsüyordu.

Aradan ne kadar süre geçmişti, bilmiyorum. Belki bir saat, belki iki saat, belki de daha fazla... Eren kendini tamamen bana kaptırmış, eski anılarından, hayallerinden ve gelecek planlarından bahsedip durmuştu.

Sohbetimiz böylesine derin devam ederken bakışlarını manzaraya çevirdi. Kafasını hareket ettirerek manzaraya bakarken birden duraksadı. Bakışlarını sabitledi. Baktığı yöne doğru gizlice gözlerimi çevirdim. Beyaz Ev'e doğru bakıyordu. Kendi evine... Ama bu bakışlar normal değildi. Az önceki hayranlık dolu ve sınırsız bakışlarının yerini birden soğuk ve ürkütücü bakışlar almıştı.

Ses çıkarmadan bir süre bekledim.

Hiç kıınıldamadı bile... Donmuş gibiydi. Yüzü bir anda beyazlamaya başlamıştı. Sanki birisi bedenindeki tüm kanı çekiyormuşçasına cansız, güçsüz ve hareketsiz... O an aklıma birden geçen gece gördüklerim geldi. O gece de sanki bahçede ya da balkonda birilerini görüyormuşçasına bakıyordu. Şimdiki bakışları da tıpkı öyleydi. Aradaki tek fark, o zaman çılgına dönmüşçesine kapıyı açmaya zorlar-ken, şu an tam tersine hareketsiz kalmasıydı.

Eren'in acaba psikolojik rahatsızlıkları olabilir miydi?

Varsa neydi?

Bir süre daha kendine gelmesini bekledim. Değişen bir durum olmadı. En sonunda sanki gözünün önünde dramatik veya korkutucu bir sahne gerçekleşiyormuş gibi irkildi. Göğsünü ve kafasını sakınırcasına geriye doğru çekti.

Daha fazla dayanamadım ve "Eren, iyi misin?" diye seslendim.

Fakat beni duymadı.

"Eren! Eren!"

Yine duymadı. Üstelik hiçbir tepki yoktu...

Tepki alamayınca yerimden kalktım ve ona doğru yaklaştım.

"Eren! Duyuyor musun beni?"

Yine tepki yok... Kafasını sabitlemişken birden sağa doğru hızla çevirdi.

Bunun üzerine önünde hafifçe eğildim. Bu kez omuzlarından tutarak kulaklarına doğru daha yüksek sesle bağırdım:

"İyi misin Eren?"

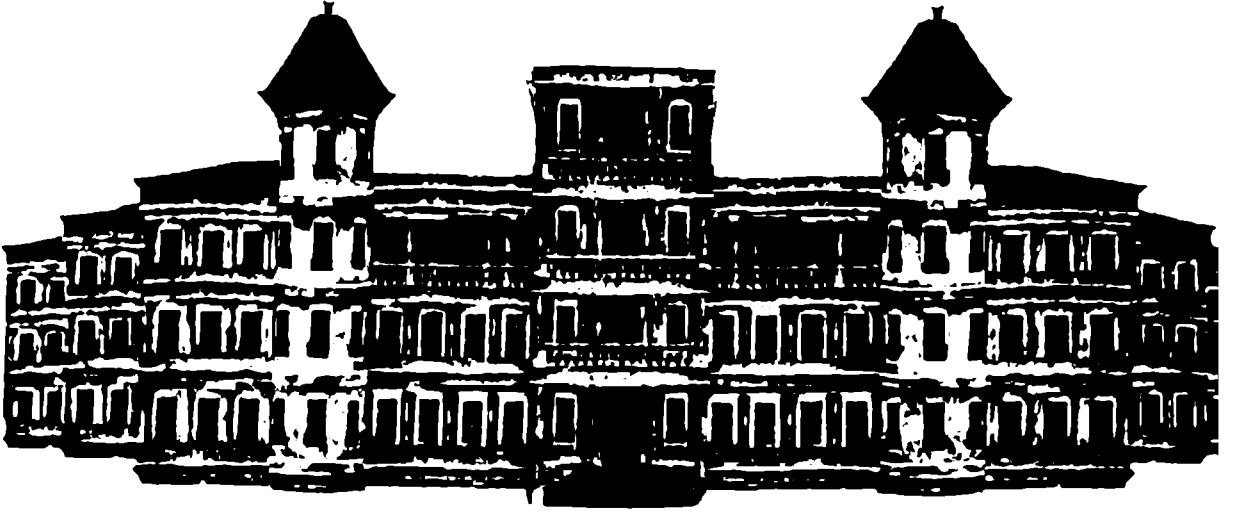
Birden kafasını bana doğru çevirdi. Gözlerini gözlerime... Sanki bir şok yaşamış, sanki bir kâbustan uyanmış gibi... Beni fark edince, "İyiyim, iyi," dedi, "kusura bakma, dalmışım."

Kesinlikle iyi değildi. Âdeta önümde bir kriz geçirmişti.

Gözlerinin içine derinden bakarken aşağılarda bir kıpırdanma hissettim. Korkudan dolayı bacakları mı titriyor acaba düşüncesiyle bakışlarımı dizlerine doğru çevirdim. Hayır, hareket yoktu. Tam da bu esnada sehpanın üzerinde doğru uzanmış ellerini gördüm. Parmaklarını... Parmakları, feci hâlde titriyordu.

"Bence hâlâ pek iyi değilsin," diyerek parmaklarını işaret ettim.

"Parmakların... Parmakların olağanüstü bir hızla titriyor!"

17. Bölüm

Yaşadığı duruma kendisi de şaşırmıştı. Ellerini sehpanın üzerinden kaldırıp parmaklarının titremesini durdurmaya çalıştı. Fakat bir türlü engel olamadı. Kendini ne kadar sıkırsa da titremeye devam ediyordu.

Belki bir çözüm olabilir umuduyla iki elini birden avuçlarımın arasına aldım. Parmaklarını parmaklarımla sıkıştırdım. İlk başta yoğun olan titreme saniyeler geçtikçe azalmaya yüz tutmuştu. Kısa bir süre sonraysa tamamen kesildi. Eren'in ellerini tutmam işe yaramıştı.

“Kıyamam ben sana. Ne oldu böyle Eren?”

Az önce Eren'e bir şeyle olduğu kesindi. Sanki doğaüstü varlıklar ya da hayaller görüyormuş gibi kilitlenip kalmıştı. Sorduğum sorudan sonra çekingen bir tavra büründü. Bu kez omuzları hafif titrer gibi oldu.

“Ben... Ben bilmiyorum ne oldu. Gözümün önüne bir görüntü gelince etkilendim sanırım.”

Doğru tahmin yürütmüştüm. Başka bir açıklaması olamazdı. Bir çeşit şok yaşamıştı.

Elimi ellerinden çekmeden, gayet sıcak ve şefkat dolu bir ses tonuyla ısrarcı oldum:

“Rahat ol. Bak ben yanımdayım. Şimdi bana ne gördüğünü anlat hadi.”

İlkin konuşmak istemedi. Hatta ellerini parmaklarımın arasından çekmek ister gibi geriye kaçtı. Fakat buna izin vermedim ve daha sıkıca kavradım. Bileklerinden bastırdım.

“Annem. Annemi gördüm sanırım...”

Annesi mi?

Beyefendi hiç bahsetmemişti. Annesi nasıl ve ne zaman ölmüştü? Bu sorular benim için o an çok kıymet kazanmıştı. Hem operasyonum hem de Eren’in düğümünün çözülmesi için kilit sorulardı.

Hazır Eren kendini bana bırakmışken devam etmeliydim. Sandalyemi Eren’in yanına çektim. Sürekli temas edebileceğim bir yakınlıkta oturarak ellerine yeniden uzandım.

“Korkma lütfen. Ben yanımdayım. Hadi anneni anlat bana.”

Eren kendini daha fazla tutamamıştı. Gösterdiğim şefkate yenik düştü. Kafasını omzuma yasladı. Saçlarım yüzüne düşüyordu. Anı bozmamak için hareket etmedim. Sanki bir psikoloğun terapi seansındaydık. Çok daha samimi... Eren ise gözlerini Beyaz Ev’e dikti ve az önce gördüklerini anlatmaya başladı:

“Az önce bizim eve bakarken birden gözüm karardı. Daha sonra gözümün önünde bir sahne canlandı. Çocuktum. Çok küçük. Belki dört, belki beş yaşında. Koridordaydım. Odamın kapısında. Kapının önündeki Sherlock Holmes resminin tam önünde.

Sonra onu duydum. Annemi. Annemin gülümsemesini... Bana huzur veren, güvende hissettiren annemin o neşeli sesini... Ama bu kez biraz farklıydı. Annem koridorda tam karşımdaydı. Gülüyordu. Fakat beni görmüyordu. Beni fark etmeden koşarak önümden geçip gitti.

Umursamadım. Sonuçta annem gülüyordu. Hatta kahkahalar atıyordu. Bu esnada parmaklarımda bir kıpırdanma hissettim. Ellerimi yukarı kaldırıp parmaklarıma bakındım. Titriyorlardı. İleri geri hızla hareket ediyorlardı. Sanki... Sanki bir piyanonun tuşlarına basar gibi...

Annem önümden geçiyor, kahkaha atıyor, kırmızı elbisesi dalgalanıyordu. O geçerken parmaklarım tıpkı elbisesi gibi dalgalanıyordu ve titriyordu. Annem koridorda uzaklaştı, uzaklaştı, uzaklaştı ve

en sonunda gözden kayboldu. Fakat parmaklarım... Parmaklarım hâlâ titriyordu...

Sonra görüntü kayboldu birden... Beyaz Ev yeniden karşımda dikildi. Sonra da sen işte... Sen kendime getirdin beni.”

Eren'in anlattıkları gerçekten çok ilginçti. Başka birisi olsa belki *hayalinden uyduruyor, olmamış şeyleri bana olmuş gibi anlatıyor* diye düşünebilirdim. Ama az önce gözümün önünde gerçekleşen sahneye bizzat ben şahittim. İki gece önce Beyaz Ev'de yaptıklarına da... Yalan söylediğine ya da uydurduğuna dair bir his oluşmamıştı bende.

“Tuhaf şeyler yaşıyorum Arden. Çok tuhaf şeyler.”

“Neler yaşıyorsun? Annenle mi ilgili hepsi?”

“Bilmiyorum. İki gecedir evde garip şeyler oluyor. Gerçek mi kâbus mu, ayırt edemediğim şeyler.”

Evet, gördüm diye karşılık vermek istemiştım, Eren'in içini rahatlatmak için... Ama bunu yapamazdım.

“Korkutma beni Eren. Ne gibi şeyler?”

“İlk gece, Beyaz Ev'e döndüğüm ilk gece birden uyandım. Garip sesler duymuştım. Bir kadının sesleri. Kahkaha desem değil, çığlık desem değil. Her ikisi de... Koridordan geliyordu. Kalktım, koridora çıktım. Önce kapımdaki Sherlock Holmes resmi hareket etmeye başladı. Hızlı, çok hızlı. Elimle resmi durdurdum. Sesleri yine duydum. Elimi çekince resim yeniden hareketlendi. Elimle tutunca duruyor, elimi çekince sağa sola sallanmaya devam ediyordu. Âdeta bir kâbus gibi... Sonra sesleri bir kez daha duydum. Tiz bir kadın sesi... Çığlık mı kahkaha mı, yine belirsiz. Cesaretimi toplayıp sesin peşinden ilerledim. İşin daha ilginç, sese yaklaştıkça arkamdan da sesler duymam oldu. Sanki sesin yankısı gibi. Ama değildi. İki ses farklılaşmıştı. Biri çığlık atıyor, biri kahkaha atıyordu. Ben adım attıkça iki sesin de şiddeti artıyordu.

Sonra, sonra birden koridor buz kesti. Hava çok soğudu. Bedenim soğuktan titremeye, ağzımdan buharlar çıkmaya başladı. Artık iki sestten de emin olmuştım. Ön taraf çığlık, arka taraf kahkaha... Ön tarafımda, koridora doğru bir karartı gördüğümü sanırken bu kez arkamda başka bir karartı fark ettim. Bu kez arkama baktım.

Netti. Çok netti. Bir kadındı. Kırmızı bir elbise giyinmişti. Kahka-ha atan bir kadın.

Gözden bir anda kaybolunca peşine takıldım. Merdivenlerin alt katında bir kez daha gördüm. Sonra alt katın koridorunda bir kez daha... Yemek salonuna girdi. Pencereleere doğru. Balkona. Arkasından balkona çıkacağım esnada balkonun kapısı bir anda kapandı. Kulpa uzandım. Açılmadı. Zorladım. Yine açılmadı. Ne kadar uğraşsam da balkonun kapısını bir türlü açamadım.

Bu esnada kırmızı elbiseli kadınsa balkonun korkuluklarına çıktı. Elleri yukarı kaldırdı. Sanki, sanki intihar edecekmiş gibi... Kapının kilidi açılmayınca bu kez bir sandalye ile cama saldırdım. Ama nafile. Sandalye elimde parçalandı fakat cam kırılmadı. Kadınsa korkuluğun üzerinde durmaya devam ediyordu. Rüzgâr eteğini sağa sola doğru savuruyordu.

Sonra... Sonra birden... Sonra birden kendini boşluğa bıraktı."

Benim gördüğüm an... Eren'in balkon kapısına saldırması... Perde arkası buydu demek...

"Peki sonra ne oldu?" diye sordum.

"Sonrası yok. Gözlerimi açtığımda odamdaydım. Sanki bunlar hiç olmamış gibi. Bir kâbus gibi. Ama kâbus olamayacak kadar gerçekçiydi."

"Sadece bu mu?"

"Hayır, değil. Dün gece de yine benzer bir şey yaşadım. Gece gözlerimi açtığımda bir karartı karşımdaydı. Bir kadın silüeti. Koridora çıktı. Ayak seslerini duyabiliyordum. Önce umursamaz davranmaya çalıştım. Kâbus görüyorum dedim. İlaçlarımdan almaya karar verdim. Hatta ilaçlarımı alırken heyecandan bazılarını yere düşürdüm. İltikten sonra bir süre bekledim. Ama değişen bir şey olmadı. Koridordan ayak sesleri devam etti. Bu kez duramadım ve arkasından koridora çıktım. Koşmaya başladım. Koşarken koridorun ortasında yerde bir şey fark ettim. Bir bebektir. Oyuncak bir bebek. Bebeğin burada ne işi var diye bebeği almaya çalışırken bu kez bebek kayboldu. Afalladım. Bu nasıl olur diye kendi kendime mırıldanırken, koridorun derinliklerinde bir şey fark ettim. Başka bir oyuncak bebek.

Onun arkasında başka bir bebek daha... Derken bir baktım ki koridor boyunca yüzlerce bebek arka arkaya sıralanmıştı. Hepsi, hepsi de bana bakıyorlardı.

Arkasından koridorun derinliklerinden bir kahkaha geldi. Kahkahayı anlamaya çalışırken bebeklerin kafaları hareketlendi. Hepsi birden aynı anda sağa sola... Sonraysa çeneleri hareketlendi. Sanki kahkaha sesleri onlardan geliyor gibi.

En yakınımda duran bebeğe doğru koştum. Tam ulaştığımda gözden kayboldu. Ardından arkasındakine... Ona da yakınlaşıncaya kayboldu. Aralıksız, nefes nefese koştum ama hiçbir bebeği yakalayamadım. Gücüm kalmadı, yere yığıldım. Önüm ve arkam oyuncak bebeklerle doluyken bu kez koridorun sonunda iki kız çocuğu belirdi. Beş altı yaşlarında, iki kız. Birinin üzerinde kırmızı, diğerinin üzerinde beyaz bir elbise vardı. Ortalarındaki pembe renkli bir topu birbirlerine atıp tutarak oyun oynuyorlardı. Bağırđım, seslendim. Beni duymadılar. Sonra defalarca bağırđım. En sonunda bana baktılar. Somurtkan bir ifadeyle. Kalan son gücümle yanlarına doğru koşmaya çalıştım. Önümdeki oyuncak bebekler yine kayboldular. Tam kızlara ulaşacağım esnada kızlar Merdivenlere doğru yürüyüp görüş açımdan çıktılar.

Merdivenlere kadar zar zor ilerledim. Kızlardan biri üst kattaki merdivenin yarısında, diğeri alt kattaki merdivenin yarısındaydı. İkisinin de koltuğunun altında pembe top duruyordu. İkisiyle de göz göze gelmiştim. Bana baktıktan sonra ikisi de yürümeye başladı. Biri üst kata çıktı, diğeri alt kata indi. Hangisinin peşine gideceğimi kestiremedim. Arada kalmadım. Alt kata yöneldim. Merdivenlerden inerken dengemi kaybettim ve alt kata yuvarlandım. Canım fena hâlde yanmıştı. Alt kata inince, bu kez bir alt kattan gelen fısıltılar duydum. Merdivenlerden tutuna tutuna en alt kata indim. Koridorun solunda, az ileride bir top gördüm. Pembe bir top. Oraya doğru koşarken kızları koridorun sonunda yeniden gördüm. Bir kapı vardı. Kapıdan geçmişlerdi. Onları yakalamak için son gücümle koşarken kapı kapandı. Kapının kulpuna uzandım. Kilitliydi. Defalarca denememe rağmen açılmadı. Kapıyı neredeyse yerinden sökecektim ama olmadı.

Çaresizce dönüp sırtımı kapıya yasladım. Yere doğru çömelirken, bu kez koridorun sonunda o ilk silüeti yeniden gördüm.

Son gördüğümse bu oldu... Gözlerimi yeniden açtığımda her zamanki gibi odamdaydım."

Eren'i dinlerken tüylerim diken diken olmuştu. Sanki bir korku filminin içindeki sahnede gibiydim. Yaşayan bendim. Ben bu hâle dönmüşken Eren'in içinde bulunduğu psikolojiyi düşünemiyordum bile...

Öte yandan bu yaşadıklarını tüm açık seçikliğiyle benimle paylaşmasına şaşırmıştım da. Henüz yeni tanışıyor olmamıza rağmen bu denli kartları açık oynaması ilginçti. Başkası olsa ne yaşarsa yaşasın anlatmazdı. Ama Eren, gözlemlediğim üzere gerçekten fazla iyi niyetli ve saftı. Kimseden bir kötülük görebileceğini hiç hesaba katmıyordu.

"İlaçların... İlaçlarını aldığına eminsin, değil mi?"

"Elbette eminim. Hatta bu sabah bulduğumda darmadağındı ilaçlar. Tıpkı geceleyin dağıttığım gibi."

"Gerçekten çok ilginçmiş Eren. Yani çocukken dinlediğimiz korku dolu gizemli hikâyelere benziyorlar."

"Dahası da var, biliyor musun?"

"Nasıl yani dahası?"

"İki gündür ormanda insan parçaları bulunuyor."

Eren bilmek istediğim her şeyi kendiliğinden söylüyordu. Oyunlar oynamama, tuzak sorular sormama gerek bile kalmamıştı. Sonunda beklediğim diğer konuyu da açmıştı. Eren'in şeffaf bir yapıda olduğunu az çok kestirmiştim. Ama bu kadar ileri gideceğini hiç beklemiyordum.

"Ne? İnsanlar mı? Cesetler mi yani?"

"Tam olarak ceset de denmez. Parçalar işte. Kol, parmak ve son olarak kulak."

"E, cesetleri yok mu? Yani kimin parçaları?"

"Bilmiyorum. Polisler de bunu araştırıyorlar. Henüz bulunmuş bir ceset yok. Varsa da benim haberim yok."

Eren'in anlattıklarını dinlerken Hades yine balkona geldi. Kucağıma zıpladı. Onun kuyruğunu okşarken dikkatle Eren'i dinledim.

Henüz polisler herhangi bir cesede ulaşamamışlardı. En azından Eren'in bildiği kadarıyla... Ayrıca Eren'i sabah olay yerine gelirken görmüştüm. Sonrasında ise Komiser Emris yukarıdan aşağıya iniyordu. Sanki Beyaz Ev'e gitmiş gibi. Eğer tahminlerim doğruysa polislerle Eren çoktan görüşmeye başlamışlardı.

Kendi kendime düşünmeye dalmıştım. Eren, "Neden sustun? Korktun mu yoksa?" diye seslendi.

"Sence korkulmayacak bir durum mu?" diye karşılık verdim. "İçim bir tuhaf oldu."

Kafasını bana yaslamış, hâlâ o şekilde duruyordu. Şımarmıştı... Kendi kendine değişik cümleler kurarak bana şaka yapmayı da ihmal etmemişti.

"Ya Eren, bu işin şakası mı olur?" diyerek tepki gösterdim.

"Açıklayamadığın her şeyin şakası olur," diyerek karşılık verdi. Daha sonra doğruldu. Elini saçlarıma doğru uzattı. Bu kez sıra bana gelmişti. Ben de onun göğsüne doğru uzandım. Başımı usulca göğsüne yasladım.

"Eren... Üzülme, olur mu? Ne yaşarsan yaşa, yanıma gel. Ben her zaman destek olurum sana..."

Bu cümlelerimden sonra masumca saçlarımı okşadı.

"İyi ki varsın. Söz, ne yaşarsam yaşayayım hemen yanına geleceğim."

Bir süre öylece kaldım. Birine gerçekten ihtiyacı vardı. O kişi ise bendim. Aynı Matias gibi... Matias'ın başına gelenlerin Eren'in de başına gelebileceğini hayal ettim. Bir can daha... Bir anda midem altüst oldu. İçimde korkunç bir kusma dürtüsü filizlendi.

Hayır.

Asla böyle olmayacaktı.

Tam da bu yüzden Eren'in yanında kalmayacaktım. İşimi hızlıca halledip sessizce uzaklaşacaktım. Aslında daha dün tanıştığım genç bir adamdı Eren. Şimdiden benim için bir anlam ifade ediyor olması garip gelmişti.

Kendimi tanıyamaz olmuştum. Şu anda tek arzum bu anın biraz daha uzun sürmesiydi. Ortamdaki sessizlik Eren'in kalp atışlarını işitmemi neden oldu. O anda içimde bir kıpırtı hissettim. *Bir kıvılcım...*

Doğruldum.

Hayır!

Buna izin veremezdim.

“Acıktık, değil mi? Hadi bir şeyler sipariş edelim.”

İtiraz etmedi. Birlikte içeriye doğru adımladık. Eren geniş holdeki maun çalışma masasına parmakları ile dokundu, ardından masaya arkasını dönerek yaslandı. Üzerindeki deri ceketi çıkarıp masanın arkasındaki koltuğa fırlattı. Ben de masanın tam önündeki ziyaretçi sandalyelerine kuruldum. Elime telefonumu alıp yemek sipariş edebileceğim bir uygulamaya girdim.

“Sahi, ne yemek istersin? Ne seversin?” diye sordum.

“Bilmem,” diye yanıtladı. “Herhangi bir şey olabilir. Peki senin en sevdiğin yemek ne?”

Hakikaten benim en sevdiğim yemek neydi.

Bunu hiç düşünmemiştim. Sadece günü kurtarmak için karnımı doyurmuştum.

Kafamı telefondan kaldırmadan, “Tahmin et bakalım,” diye mırıldandım.

Birkaç saniyelik sessizlikten sonra, “Bence pizza,” dedi.

“Doğru tahmin,” diye cesaretlendirdim. Evet, pizzayı severdim. “Peki sence hangisi?”

“Bence,” duraksayıp düşündü. “Bence Margarita. Sade ve lezzetli. Aynı senin gibi.”

Ufak bir kahkaha patlattım. Eren hemen toparlamaya çalıştı: “Yani sade. Sadece domates sosu ve peynir var üzerinde. Gösterişten uzak ve bu yeterli.” Eren’in yüzüne dökülen saçlarının ardından kızaran kulaklarını görebiliyordum. Onu daha fazla utandırmamak için pizza tarifini yarıda keserek elimi dizine koydum.

“Anladım demek istediğini, tamam. Evet, en sevdiğim yemek pizza ve doğru, margarita.”

O güne kadar sevdiğim bir yemek yoktu. Bu andan itibaren ise en sevdiğim yemek Margarita pizza olmuştu.

Sade ve gösterişsiz ama bir o kadar da lezzetli.

Pizzalarımızı sipariş verdik. Eren masaya oturdu ve sadece bir dilim yedi. Ben ise oturduğum yerdeydim. Ondan daha iştahlı olduğum kesindi.

Pizzalarımızı yerken, ziyaret ettiğimiz ülkelerden, sevdiğimiz ve sevmediğimiz şehirlerden bahsettik. O gerçekten gezdiği yerleri anlatıyordu, ben ise görev için gittiğim yerlerden tatile gitmişim gibi bahsediyordum.

Arada bir uzanıp elini tutuyordum. O ise laf arasında parmaklarıyla saçlarıma dokunuyordu.

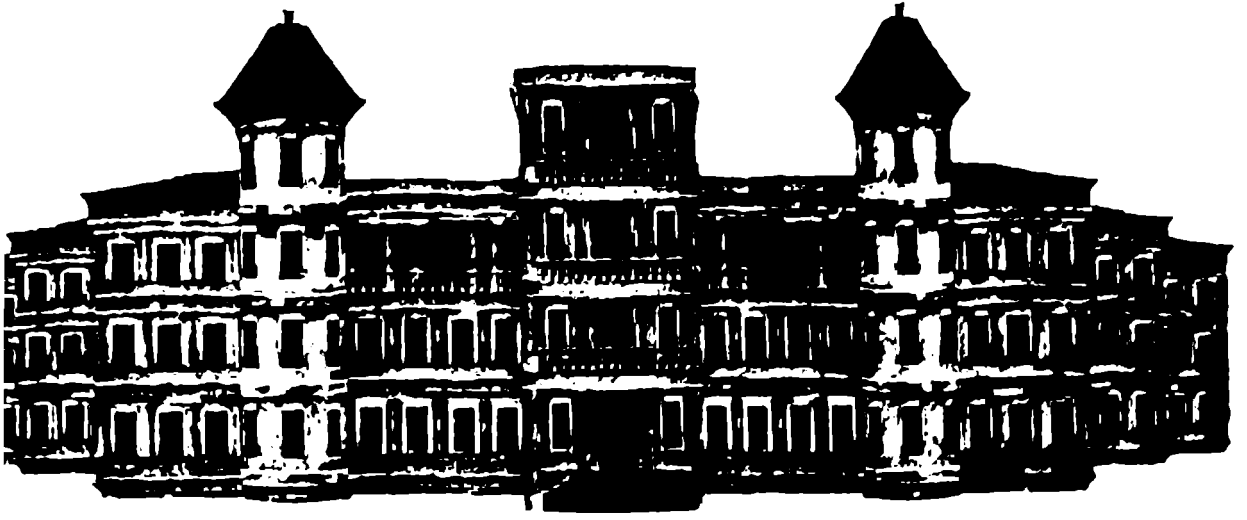
Ve bu hoşuma gidiyordu...

Akşam karanlığı çökene kadar Eren yanımda kaldı. Daha sonra ayrıldı.

Eren ile bu görüşmem tahmin ettiğimden çok daha verimli olmuştu. Kendimi her ne kadar fırsatçı birisi gibi hissetsem de Eren ile yakınlaşma konusunda basamakları sanki ikişer üçer çıkmış gibiydim. Beyaz Ev'e doğal bir şekilde sızmana çok az kaldığını hissediyordum.

Eren çıktıktan sonra bilgisayarımın başına yeniden geçtim. Sırada Komiser Emris vardı.

Bakalım arka planda neler dönüyordu?

18. Bölüm

Sisteme giriş yaptıktan sonra ilk olarak Komiser Emris'in konumuna baktım. Sayfayı birkaç kez yeniledim. Arabası hareket hâlinde görünüyordu. Mahalleden uzaktaydı.

Daha sonra gün içindeki hareketlerine baktım. Günün ilk saatlerinde orman civarından pek uzaklaşmamıştı. Arabası sadece bir kez çalışmış ve yaklaşık bir kilometrelik başka bir yerde durmuştu. Ondan sonrasındaysa tamamen uzaklaşmış ve uzun bir süre sabit kalmıştı. Sabit kaldığı yeri incelediğimdeyse Emniyet'e ait bir bina olduğunu kısa bir sürede çözdüm. Muhtemelen çalıştığı birime dönmüş ve akşam saatlerine kadar çıkmamıştı.

Anlık konumunu gösteren sayfayı yeniden açtım. Hareket hâlindeki seyrine devam ediyordu. Üstelik giderek yaklaşıyordu. Sanırım bu tarafa doğru geliyordu. Havanın kararmasını beklemiş olmalıydı. Havanın kararmasını bekleyip yeniden buraya geldiğine göre bu sıradan bir inceleme olmamalıydı. Pek kimseye görünmeden yapacağı başka işleri bulunmalıydı.

Zihnimden pratik yaparken yaklaşık mesafesini ölçtüm. Akşam trafiği ile birlikte yarım saatten önce gelemezdi.

Konumuyla ilgili bilgilerden sonra bu kez ses kaydı sekmesine geçiş yaptım. Asıl merak ettiğim kısım burasıydı. Bakalım arabasını kullanırken neler konuşmuştu.

Kayıtların tutulduğu bölümü açtım. Ses cihazını yerleştirdiğim ilk andan itibaren listeye baktım. Kayıtlar yarımşar saatlik periyotlarla kaydedilmişti. Üzerlerinde ses dalgalanmalarını gösteren frekans işaretçileri vardı.

İlk kaydın frekans işaretçilerinde yer yer dalgalanmalar görünüyordu. Kaydı açıp hızla taradım. Araba park hâlindeyken, park ettiği yoldan geçen arabaların gürültüleri. Bir iki kez kapı açılma ve kapanma sesi. Fakat başka bir ses yoktu.

İkinci ve üçüncü kayıtlar da birbirinin tekrarıydı.

Dördüncü kayda geldiğimde kaydın sonundaki frekansların değiştiğini gördüm. Kaydı açar açmaz zaman çubuğundan son kısımları tıkladım.

Evet...

Emris'in sesini duymuştum. Yanındaki birisiyle konuşuyordu. İlk başta boğuk boğuk gelen sesler kısa bir süre sonra anlaşılır hâle dönüştü.

"Teknik Büro keşfi tamamlamış şefim. Malzeme alımını gün içinde bitirebileceklerini söylediler. Mekân için onlar burayı tavsiye etti."

"Burayı da yeterince incelemişler mi? Elektrik hattında sorun var mı?"

"Elektrik maalesef yok şefim. Mecburen yeniden hat çektireceğiz. Bir ekip elektrik dağıtım firmasına gitti. Elektrik firmasının bakım onarım ekipleri bu gece hazır olacak."

"Bakım onarım ekiplerini iyi seçsinler. Ketum birileri olsun. Sağda solda konuşmasınlar."

"Anlaşıldı şefim. Özellikle uyarırım. Şurası şefim, sağa çek istersen."

Konuşmaları dinledikten sonra arkama yaslanıp bir süre düşünmeye başladım. Emris'in yanındaki kişi polis memuru Sedat olmalıydı. Araba içindeki süre bir hayli kısaydı. Ormanın yakınlarındaki bir yerde durmuşlardı. Az önceki konum bilgisiyle örtüşüyordu. Elektrik hattı çekimi, malzeme alımı... Bu anahtar kelimeleri de hesaba kat-

tığım da resmi görmek kolaylaşmıştı. Tahmin ettiğim gibi yakınlarda bir mekânı teknik izlemeler için seçmişlerdi ve son hazırlıklara girişmişlerdi. Elektrik olmadığına göre ya terk edilmiş eski bir virane ya da elektrik ihtiyacı olmayan depo benzeri bir mekân olmalıydı.

Elimdeki bilgileri not aldıktan sonra diğer kayıtları açtım. Yaklaşık yarım saat sonrasında bir kayıt daha vardı. Emris ve Sedat birlikte şubeye dönüyorlardı. Sedat sürekli olarak telefonla konuşuyor ve birilerine talimatlar yağıdırıyordu. Arabadan inmeden önce Emris'in kurduğu cümleyse gidişatı gösteriyordu:

“Bu gece bitecek, Sedat. Eren'in evi de.”

Bu gece bitecek, Sedat... Eren'in evi de...

Gözlerim bir anda fal taşı gibi açılmıştı. Emris vakit kaybetmeden ormanın içinde tedbirlerini alacak ve bu gece izleme merkezini hazır ettirecekti.

Eren'in evi de...

Yoksa...

Tabii ya... Ne yapacak edecek ve Eren'in evini de izletecekti. Eğer Eren'in evini izletecekse Eren ilk şüphelilerden biriydi.

Kahretsin!

Bu hiç iyi olmamıştı. Eren'in daha en baştan Emris'in şüpheliler listesinde yer alması benim tüm hareket kabiliyetimi sınırlandıracaktı. Eren ile kuracağım her temas Emris'in gözetlemesi altında olabilecekti.

“Kötü haber...” diye mırıldandıktan sonra geri kalan ses kayıtlarını kurcaladım. Arabası şubede park hâline geçtikten sonra uzun bir süre ses gelmemişti. Sonrasında ise araba çalışmış fakat radyodaki müzik dışında bir konuşma düşmemişti.

Arkama yeniden yaslanıp bakışlarımı dışarıya çevirdim. Hava kararmıştı. Hemen sonra GPS programından Emris'in anlık konumuna baktım. Giderek mahalleye yaklaşıyordu. Bu da demek oluyordu ki bu gece tüm sistemi kuracaklardı.

“Madem öyle, şu kurulacak sistemi bir de ben göreyim...”

Kendi kendime son kez mırıldandıktan sonra apar topar ofisten çıktım. Arabaya bindiğim gibi eve geçtim. Merdiven boşluğumdaki

çantamı açıp malzemeleri dışarı çıkardım. İşime yarabilecek olan gece görüş dürbünü, lazer ölçümleri, frekans deşifre cihazı gibi cihazlardan yanıma aldım. Üzerime karanlıkta seçilmesi zor olacak siyah bir tulum giyindim. Ormanda ses çıkarmayacak botları da ayaklarıma geçirdikten sonra tekrar arabama döndüm.

Arabayla sahil yoluna çıkıp ormanın yakınlarına kadar sürdüm. Kuytu bir yer bulduktan sonra kenara çektim. Dizüstü bilgisayarımı açıp Emris'in son konumunu kontrol ettim. Birkaç kilometre ilerimde park hâlinde görünüyordu. Demek ki ormana gelmişler ve çalışmalara başlamışlardı.

Sırt çantama gerekli malzemeleri doldurduktan sonra arabadan indim. Sahil yolundan ormana geçiş yapıp, yola yakın bir hat üzerinden Emris'in arabasının bulunduğu yere doğru yürümeye başladım. Yoldan geçen arabaların farları sıklıkla ormandaki ağaçlara vuruyordu. Farların ışıklarıyla ormanın içini gözetleyerek ilerledim.

Kısa bir süre sonra Beyaz Ev ile hemen hemen aynı hizalara geldim. Bu kez duraksadım ve ağaç gövdelerinin arasına çöktüm. Gece görüş dürbünümü ormanın derinliklerine doğru çevirdim.

Evet...

Ağaçların tepelerine tırmanmış, kamera tesisatı kuran birkaç kişi fark ettim. Ağaçların alt kısımlarında başka kişiler onlara eşlik ediyor ve etrafı gözetliyorlardı. Kamera işlemleri başlamıştı. Üstelik tam da Beyaz Ev'i merkezî konuma alarak, evin hizasındaki bir alanın etrafını görececek şekilde planlamışlardı.

Her şey tahmin ettiğim gibi...

Çantamdan frekans ölçme cihazını çıkardım bu kez. Kameraların bulunduğu alana çevirdim. Kameraların bulunduğu ağaçlardan geniş bir radyo frekansı yayılıyordu. Demek oluyordu ki görüntüler kablolarla değil, radyo sinyalleri aracılığıyla aktarılacaktı.

Benim için müthiş bir fırsat...

Eğer Plaza'dan destek alarak radyo sinyallerini ben de toplayabilirsem, anlık olarak ormanı izleyebileceğim demektir. Üstelik bizzat polislerin güçlü kameralarıyla...

Kamera takılan yerleri cep telefonuma not aldıktan sonra frekans ölçme cihazını yeniden kameralara tuttum. Kameraların antenlerinden çıkan sinyalleri toplayacak merkez anten yakınlarda olmalıydı. Radyo sinyallerinin dalgalanma yoğunluklarını incelediğimde aynı yöne doğru bir yoğunluk olduğunu fark ettim. Yoğunlukların hepsi ileriye dönüktü. Demek ki sinyal toplama ve izleme merkezi biraz daha ilerideydi.

Sakin adımlarla etrafı gözeterek devam ettim. Yaklaşık on dakika sonra sağ çaprazımda eski tarzda depo benzeri bir yapı gördüm. Dışarıdan bakıldığında yapıyı çevreleyen bir bahçe duvarı bulunuyordu. Duvarın arka kısmındaysa iki katlı sayılabilecek büyüklükte, atıl görünümüne sahip bir bina...

Ormanı gözetleme çalışmaları için biçilmiş kaftan...

Sol tarafıma doğru bakındığımdaysa sahil yolunda park etmiş iki araba gördüm. Biri Emris'in arabası...

Son olarak frekans ölçme cihazını binaya doğrulttum. Yoğun bir radyo sinyali yayılıyordu.

Evet, tam isabet...

Emris'in henüz daha yeni kurduğu gizli üssünü ilk andan deşifre etmeyi başarmıştım.

Bakışlarım eski binanın üzerindeyken, benimle aynı doğrultuda, biraz daha ileride bir hareketlenme hissettim. Hemen bakışlarımı o yöne çevirdim. Kimseyi göremedim. Fakat içgüdülerim harekete geçmişti bir defa... Ağaçların arasında bir iki adım atıp açımı değiştirdim. Bakışlarımla yeniden taradım. Yine kimseyi göremedim.

Yanıldığımı düşünmeye başlamıştım ki hareketlenmeyi bir kez daha hissettim. Karanlığın içindeydi. Görmekte zorlanıyordum. Bunun üzerine gece görüş dürbünümü çıkardım ve bu kez dürbünle aynı alanı taradım.

Tarama işlemim devam ederken birden heyecanla durdum. Dürbünüme bir görüntü yansımıştı. "Olamaz..." diye mırıldandım. "Bu asla tesadüf olamaz!"

Gördüğümünden emin olmak için dürbünü indirdim ve gözlerimi açıp kapadıktan sonra yeniden gözlerime götürdüm.

Dürbünüme yansıyan yeşil görüntü değişmemişti.

Artık emindim.

Polislerin yeni kurmaya çalıştığı izleme merkezini gözetleyen tek kişi ben değildim...

19. Bölüm

Hemen olduğum yerde ağacın arkasına geçtim. Beni görmesine engel olacak şekilde sırtımı ağaca yaslayarak yere çöktüm. Derin bir nefes aldım.

Birisinin olduğundan emindim. İki kez bakmıştım. Yanılmış olamazdım.

Ya birisi tıpkı benim gibi aynı mekânı gizlice izliyor ya da Emris'in görevlendirdiği bir polis pusuda yatmış bekliyordu.

Her ikisi de benim için büyük bir sorundu. Belimden tabancamı çıkardım ve dolduruş yaptım. Olası her koşula hazırlandıktan sonra hedef küçültmek için yere tamamen yüzüstü uzandım. Namluyu o tarafa çevirip dürbünle yeniden baktım.

Yeşil görüntü yeniden kadrajıma girdi. Tıpkı az önce benim olduğum gibi çökmüştü. Yönüyse eski depo tarafıydı. Eğer Emris'in görevlendirdiği bir polis olsaydı asla depoya dönük vaziyette beklemezdi.

Madem öyle...

Bir anda o kişinin ormanda bulunan uzuvlarla alakalı olabileceği aklıma geldi. Ormanı yeterince biliyordu. Uzuvları buna göre yerleş-

tirmişti. Şimdi de ormanın içindeki hareketliliği tespit ederek polislerin neler yaptığını anlamaya çalışması gayet mantıklıydı.

Belki de aradığım kişi oydu...

Artık benim için büyük bir karar anıydı. Sessizce yaklaşıp kim olduğunu öğrenmeye çalışabilir ve hatta bizzat yakalayarak sorgulayabilirdim. Ancak silah kullanırsam patlama gürültüsü ormandaki diğer polislere giderdi. Susturucu takarak bu işin üstesinden gelebilirdim. Fakat karşımdaki kişide de bir tabanca varsa ve anında ateş ederse bunun önüne asla geçemezdim. Arabam birkaç kilometre geride kalmıştı. Bu sürede polislere yakalanmadan oraya ulaşmam imkânsızdı.

Mecburen en risksiz yolu seçmeliydim. O kişiye temas etmeden sessizce takip etmek...

Sürünür hâlde yavaş yavaş ilerlemeye başladım. Her üç dört metrede bir dürbünümle hedefimi kontrol ettim. Aynı pozisyonda duruyor ve gözetlemeye devam ediyordu. Bir süre daha devam ettim. Fakat nasıl olduysa, son kez kontrol etmek için bakındığım esnada kafası birden bana doğru döndü. Hemen sonraysa saniyeler içinde arkasını dönerek sahildeki yola doğru koşmaya başladı.

Beni fark etmişti!

O koşar koşmaz ben de ayaklandım ve peşinden koştum. Ağaçların arasında ilerleme kabiliyeti kesinlikle benden yüksekti. Sanki her bir ağacın yerini ezberlemiş gibi slalomlar çizerek bir anda gözden kayboldu. Bense peşinden var gücümle gittim ancak yakalayamadım.

Sahil kenarındaki yola kadar mecburen devam ettim. Hemen altımda asfalt yol bulunuyordu. Trafik yoğunluğuydu. Etrafa bakınırken, yolun diğer tarafında, suya temas eden kayalıkların arasında uzaktan onu gördüm. Üzerinde yağmurluk benzeri bir kıyafet vardı. Kapüşonunu kafasına çekmişti. Herhangi bir eşkâl oluşturmak imkânsızdı.

Dikkatle baktığımda ise onun da bana doğru baktığını fark ettim. Altımdaki yola inmek ve yeniden peşine takılmak için hamle yaptığım esnadaysa bir anda gözden kayboldu.

Artık başka bir seçeneğim kalmamıştı! Asfalta indikten sonra, klaksona basan seyir hâlinde arabaları umursamadan hızla karşıya

geçtim. Kaldırımı bitirip kayalıklara yöneldim. İlk kayalıktan aşağı doğru, diğer kayalıklara zıplaya zıplaya su seviyesine kadar indim.

Derin derin nefes alarak etrafıma bakındım. Hiçbir yerde görünmüyordu. Acaba bir tekne ya da bot ile suya açılmış olabilir mi diye Boğaz'a bakındım. Görüş alanımda uzaklaşan hiçbir tekne ya da benzeri bir araç görünmüyordu. Ayrıca arkasından bırakacağı dalga izleri de bulunmuyordu. Suyun yüzeyi gayet stabildi.

“Nereye kayboldu bu?”

Son çare gece görüş dürbünümle yeniden şansımı denedim. Sağımda ve solumda uzanan kayalıkların ilerilerine doğru bakınmaya çalıştım. Ancak yoldan geçen arabaların farlarından vuran ışıklar, dürbünün çalışmasına mâni olmuştu.

“Yaklaşmıştım, çok yaklaşmıştım...” diye kendi kendime söyledim. Kayalıkların üzerinde daha fazla görüntü vermem doğru olmayacaktı. Etrafta dolaşan polisleri huylandıramazdım. Mecburen geri döndüm. Yolun karşısına geçip ormanın karanlığında arabama doğru yürüyerek devam ettim.

Yol boyunca aklımda aynı sorular vardı:

Polisleri gizlice gözetleyen kişi kimdi?

Ormanda bulunan uzuvlarla bu kişinin bir bağı bulunuyor muydu?

Bu kişinin Beyaz Ev’le bir bağlantısı var mıydı?

Peki ya Eren’le?

Yanıtsız kalan kocaman sorular... Cevabı bulmaya bu denli yaklaşmışken üstelik...

Şimdilik yapacak bir şey yoktu. Elimdekilerle yetinecektim. En azından polislerin nerelere kameralar taktıklarını, görüntüleri hangi yöntemle aktardıklarını ve operasyonu yönetecekleri üslerini tespit etmeyi başarmıştım. Fena sayılmayacak bir mesafe katetmiştim.

Arabama bindikten sonra ofise geçmeye karar verdim. Elde ettiğim yeni verileri işleme koymak için vakit kaybedemezdim. Ofisin yakınlarında karanlık bir köşeye arabayı park ettikten sonra ofise girdim. Lambaları açmadan üst kata yöneldim.

Karanlıkta içeri girdiğimi fark eden Hades ilkin huysuzlanmıştı. Daha sonra benim olduğumu anlayınca sakinledi ve peşime takıldı.

Üst kattaki masama geçtiğimde masaya zıpladı ve bilgisayarın yanında patilerini içe çekerek yarı uyur bir pozisyon aldı.

Bilgisayarı açar açmaz Plaza'nın sistemine giriş yaptım. Aklımdaki fikri hemen eyleme dökmek istiyordum.

Planım aslında çok basitti. Madem polislerin taktıkları kameralardaki görüntüler radyo sinyalleri ile az ötedeki binaya aktarılacaktı, o zaman aktarılan bu verilerin anlık olarak kopyalanma ihtimali de bulunuyordu. Eğer kopyalarına ulaşırsam, polislerle birlikte eş zamanlı olarak ben de ormanı izleyebilecektim. Böylece sık sık ormana gidip gelme zorunluluğum ve polislerin kameralarına düşme riskim tamamen ortadan kalkacaktı. Ayrıca polislerin Beyaz Ev soruşturmasındaki olası hamlelerini öngörebilecektim.

Sisteme giriş yaptıktan sonra az önceki keşfimi özetleyen bir rapor hazırladım. Hemen sonra da planımı aktardım ve ihtiyacım olan teknik süreçleri yazdım. Durumun aciliyetini de eklemeyi unutmadım.

İşimi bitirdikten sonra balkona çıktım. Beyaz Ev'in kuleleri her zamanki gibi karşımda parıldamıştı. Artık evin peşinde olan sadece ben değildim. Polisler de evin dört bir yanını kuşatmış ve gizemini çözebilmek için çalışmalarına başlamışlardı.

Polisler ve benden önceyse başka birileri Beyaz Ev'i kafaya takmıştı.

Ormana insan parçalarını bırakan birileri...

Belki de az önce rastlaştığım kişi...

Şayet aynı kişiye, polislerin onu yakalamak için kurduğu tuzaktan artık haberdardı. Büyük ihtimalle beni de bir polis sanmıştı. Planlarını elbette ki buna göre güncelleyecekti.

Polislerinse az önceki gelişmeden henüz haberleri yoktu. Tuzaklarını kurmuş, pusuya yatmış, hedeflerindeki kişinin bir kez daha ormana gelmesini ve ağa düşmesini bekleyeceklerdi.

Her iki tarafın da bilmediği tek gerçekse bendim... Her iki tarafı da bilen, her iki tarafı da çözmek için pusuya yatmış olan ben...

Elbette ki bu kargaşa bana avantaj sağlayacaktı...

Bir süre balkondan Beyaz Ev'i izledikten sonra yeniden odama girdim. Bilgisayarın başına geçtim. Bildirim panelinde yeni bir mesaj olduğunu gördüm.

Plaza'dan yanıt gelmişti. Beklediğim yanıt...

Talebimin gerçekleştirilmesinin teknik açıdan mümkün olduğunu ve sabaha karşı sistem kurulacağını söylemişlerdi.

Arkama yaslandım ve "İşte bu kadar..." diye mırıldandım. Tuzak içinde tuzağım artık hazırды.

Ayaklarımı masanın üzerine uzatıp koltuğumu biraz geriye ittirdim. Bu gece ofiste sabahlamak yerinde olacaktı. Hades'i kucığıma çağırdım ve başını okşayarak uykuya daldım.

Sabahın ilk ışıkları pencereden yüzüme vurduğunda uyandım. Uyanır uyanmaz yeni bir gelişme var mı diye sistemi kontrol ettim.

Evet, vardı. Talebim sabaha karşı yerine getirilmiş ve ormanın içine polislerin görüntü iletimindeki radyo sinyallerini kopyalayan bir sistem kurulmuştu. Sadece kamera görüntülerini değil, kendi aralarındaki telsiz konuşmalarını da aktarabilecek bir sistemdi...

Şahane...

Mesajın altında nasıl kullanacağıma dair talimatlar yer alıyordu.

Doğrudum ve hem ayılmak hem de yeni gelişmenin mutluluğunu yaşamak için kollarımı açarak esnedim. Sonrasında ofisteki banyoya uğradım. Işığı açıp aynada birkaç dakika kendimi izledim. Göz altlarım çökmüş, hafif morarmaya yüz tutmuştu. Koşuşturma ve uykusuzluk kendisini belli ediyordu. Bir parmak kadar kısalttığım kâküllerim ise yavaştan uzamaya başlamıştı. Saçlarımın diğer kısımları da tabii... Musluğu en soğuk tarafa çevirip yüzüme birkaç kez su çarptım. Hızlıca dişlerimi fırçalayıp saçlarımı düzelttim ve günü kurtaracak düzeyde rimel, allık ve kapatıcıdan oluşan hafif bir makyaj yaptım. Ardından mutfığa geçip filtre kahvemi demledim ve masama geri döndüm.

İlk iş olarak kamera kayıtlarının kopyalarına bakındım. Sistem fevkalade çalışıyordu. Polislerin taktıkları kameraların tüm kopyaları anlık olarak benim ekranımdaydı artık...

Orman gayet sakindi. Yürüyüşe çıkanlar ve spor yapanlar etrafta geziniyorlardı. Olağan dışı hiçbir durum görünmüyordu.

Acaba Komiser Emris nerelerde diye düşünerek bu kez Emris'in anlık konumuna baktım. Arabasının yeri değişmişti ama yine ormana çok yakın bir noktada görünüyordu. Bulunduğu yere haritada yaklaşıncaya dikkatimi çeken farklı bir detay gözüme çarptı.

Burası...

Burası Beyaz Ev'in ön bahçesiydi. Emris'in arabası Beyaz Ev'in ön bahçesinde park hâlindeydi.

Eren ile görüşmeye gelmiş olabileceğine dair fikir yürüttüm.

Acaba ne görüşecekti?

Bilmediğim başka bir gelişme mi yaşanıyordu?

Sorular çoğalmaya başlayınca, birkaç saniye duraksadıktan sonra hemen Emris'in arabasındaki ses kayıt cihazının kayıtlarına girdim. Sabah saatlerindeki kayıtları açtım. Çoğunlukla tekerleklerin ve motorun gürültüsü vardı. Son saniyelere doğru motor sesi kesilmiş, araba durmuştu. Kapıların açılma sesi geliyordu. Kapıların açılma sesinden hemen sonraysa sadece bir cümle duymuştum.

Sabah sabah beni şaşkınlığa uğratan bir cümle:

"Şefim, Eren yeni bir parça bulunduğunu ve hakkındaki yakalama kararını duyunca şoka girecek!"

Düzenleme

Ny.ozlem

20. Bölüm

Ama nasıl olurdu?

Yeni bir parça bulunduğuna dair hiçbir emare yoktu. Orman gayet sakin ve sıradan duruyordu.

Emin olmak için kamera kayıtlarını yeniden açtım. Bu kez daha kapsamlı bir şekilde taradım.

Hayır... Her şey rutindi. Ne olay yeri inceleme polisleri ne de meraklı bir kalabalık, hiçbir şey yoktu.

Peki bu yeni uzuv nerede bulunmuştu?

Ayrıca gecenin ilerleyen saatlerine kadar kamera takma ve yeni üslerini kurmakla uğraşmışlardı. Ne ara yeni bir parça bulmuşlardı?

Üstüne üstlük Plaza'nın ekipleri sabaha karşı ormanda kendi çalışmalarını yürütmüş ve radyo sinyallerini kopyalayan cihazları takmışlardı. Şayet böyle bir durum olsa asla ormana girmezler ve çalışma yapamazlardı.

Bu işin içinde bir bit yeniği var diye düşünürken bu kez duyduğum cümlenin devamı zihnimde yankılandı. Eren hakkındaki yakalama kararı... Eren ile ilgili nasıl bir gelişme meydana gelmişti ki Eren'i yakalamaya koyulmuşlardı?

Sabah sabah işler bir anda sarpa sarmıştı. Bilgisayarın başından kalktım ve yanıma normal dürbünü alıp balkona çıktım. Dürbünü Beyaz Ev'e doğru çevirdim.

Ağaçlardan dolayı çoğu yer görünmüyordu. Ne ön bahçe ne de alt katlar. Sadece çatı katı sayılabilecek son kat ve kuleler... Dürbünü bu kez alt tarafa çevirdim. Ağaçların arasına. Ağaçların arasındaki Beyaz Ev'e giden yolu gördüm. Yolun üzerinde beş altı tane farklı polis arabası ilerliyordu. Hepsi de Beyaz Ev'e gidiyordu.

"Ama olamaz..."

Bu kadar çok polis arabası varsa, bu sadece bir yakalama kararından ibaret değildi. Yüksek bir ihtimalle yakalama kararının yanı sıra arama kararları da bulunuyordu. Beyaz Ev'de arama yapacaklardı.

Sabah sabah karşılaşılabileceğim en berbat durumla burun burunaydım. Daha Beyaz Ev'e adımımı bile atamamışken onlarca polis orada arama yapacaktı. Aramanın ötesinde yaşayabileceğim tek kriz ise elbette ki Vasilko'ya ait belgeleri polislerin benden önce bulma ihtimalleriydi.

En kötü ihtimali değerlendirdiğim anda beynimde bir şimşek daha çaktı. Komiser Emris ve polis memuru Sedat'ın Romanya görevimin finalinde bulunmuş olmalarıydı. Valestri Karteli'nin cesetlerini incelemek üzere Romanya'daki eski kiliseye gelmişlerdi.

Yoksa...

Yoksa onlar da mı belgelerin...

İşte, bu ihtimali asla kabul edemezdim. Apar topar ofisten çıktım. Arabama atladığım gibi eve doğru hızla sürdüm. Gece giydiğim kıyafetleri çıkarıp üzerime daha günlük bir şeyler geçirdikten sonra yeniden mahallenin yolunu tuttum.

Öncelikle ormanı kontrol etmem ve şu yeni bulunan parçadan emin olmam gerekiyordu. Sahil yolunda park edip ormana arkadan girmeyi düşündüm. Fakat her taraf kameralarla donatılmıştı. Kameralara görüntü veremezdim. Bu kez farklı bir rota seçmeliydim.

Mahalleye yaklaşırken planım hazırды. Her şey sıradan olmalıydı. Her şey doğal... Sonuçta artık bu mahalledeki iş yerlerinden birine sahip birisiydim ve Eren ile tanışıklığımız bulunuyordu. Bu maskeleme ile araştırmaya devam etmeliydim.

Direksiyonumu ofise doğru kırdım ve derenin kenarında bir yerde park ettikten sonra arabadan indim. Mahalledeki hayat sıradan bir şekilde devam ediyordu. Börekçiye kadar yürüdüm. Hemen sonra börekçiden bir porsiyon küt böreği sipariş ettim ve paket yapmasını istedim. Bu böreğe zaafım vardı. Üzerine de biraz pudra şekeri serpince... Bana büyükannemden kalan bir mirastı. Börekler paketlenirken hem çalışan hem de masalarda bir şeyler atıştıran diğer insanlara kulak kabarttım. Herkes günlük konular hakkında konuşuyordu. Kimsenin yeni bulunan uzuvdan haberi yoktu. Normal şartlar altında masadakilerin tek gündeminin bu olması gerekirdi.

Şüphelerim giderek artıyordu. Olaylar olması gereken seyrin dışında ilerliyordu. Böreğin paketlenmesi bitene kadar konuşulanları dinlemeye devam ettim. Hayır, gündemleri hiç değişmemişti.

Börekçiden çıktıktan sonra meydana doğru yürüdüm. Eren'in bahsettiği ve birçok kişinin dedikodu yaptığı kahvehanenin önünden geçtim. Burada da hayat gayet rutindi. Erken saatlerde kahvehaneye doluşan emekli insanlar masalarda oyunlara oturmuşlardı. Hiç konuşmadan çeşitli oyunlar oynuyorlardı.

Artık pek bir seçeneğim kalmamıştı. Risk alarak Beyaz Ev'e yaklaşacak ve olan bitenleri daha yakından izleyecektim. Hatta gerekirse sanki Eren'i ziyarete gidiyormuş gibi bizzat evin içine girecektim. Elimdeki sıcak börekler, kahvaltıya davetliymiş gibi bir imaj oluşturmamı sağlayabilirdi. Evet, içeride ne halter döndüğünü anlayabilmek için tek seçenek buydu.

Rotamı mahalle meydanından geçen ana caddeye çevirdim. Kaldırımın kenarından sakin adımlarla bir süre yürüdükten sonra yolun karşısına geçtim. Hemen ardından Beyaz Ev'e çıkan yokuşa doğru yönümü değiştirdim.

Yokuşla birlikte ağaçlar da başlamıştı. Yokuşu bitirdikten elli metre kadar sonra Beyaz Ev'in kapısı karşıma çıkacaktı. Acele etmemek için yokuş bitmeden ağaçların arasına sığındım ve kimseye gözükmeden kapıya kadar yaklaştım.

Beyaz Ev'in bahçesinde polis arabalarının sayısı bir hayli yüksekti. Evin içinde arama yapıldığı artık kesindi. Bahçeye girdikten sonra

arabaların arasından hızla geçersen, evin giriş kapısına kadar kimseye görünmeden ulaşabilirdim. Tahminimce giriş kapısı da kilitli olmayacaktı. Kapıdan girer girmez de herhangi bir odaya kendimi atarsam, neler olduğunu anlamam için fırsat bulabilirdim.

Tam ağaçların arasından çıkıp bahçe kapısına doğru adımlamaya başlamıştım ki evin kapısı aralandı. Kısa bir süre sonra Emris ve Sedat kapıda belirdiler. Anında kendimi geriye attım ve saklandım. Bakışlarımı yeniden onlara çevirdim. Merdivenlerden yavaş yavaş indiler ve park hâlindeki arabaların önünde durdular.

İşte bu hiç iyi olmamıştı...

Bahçeye girdiğim andan itibaren Emris ile karşı karşıya gelecektim. Başka polisler olsa *Eren'in bir yakınıym* bahanesiyle geçebilirdim. Ya da tam tersine polisler eve girmeme izin vermeyerek geri dönmemi isteyebilirlerdi. Ancak Emris'in asla böyle bir şey yapma ihtimali bulunmuyordu. Anında beni kenara çeker, soru yağmuruna tutarak kim olduğumu anlamaya çalışırdı. Üstelik yanındaki Sedat da cabası...

Hayır, bu iş böyle çözülemeyecekti...

Ağaçların arasında kendimi bir anda çaresizlik içinde hissettim. Elimde börek poşetiyle resmen sıkışıp kalmıştım. Uzun bir süre burada böylece bekleyemezdim. Hem pencerelerden içerideki polislerce hem de bahçedeki Emris ve Sedat tarafından görünme riskini daha fazla alamazdım. Mecburen başka bir yol bulmalıyım.

Geri geri adımlarken aklıma başka bir fikir geldi. Burayı gözetleme işini illa ben yapmak zorunda değildim. Başkası da rahatlıkla yapabilirdi. Üstelik bana yardımcı olmaya pek hevesli, yüzü görünse bile asla sorun olmayacak birisi...

Telefonumu çıkardım ve Drogo'yu aradım.

21. Bölüm

Drogo ondan yardım istememle keyiflenmişti. Sesinden hissetmiştim. Durumu memnuniyetle karşılamıştı. Beklediğimden çok daha kısa bir sürede Beyaz Ev'in yakınlarında hazırды.

Onu görünce arabasına doğru sessizce süzıldüm ve öndeki koltuğa, yanına geçtim.

“Bensiz yapamayacağını biliyordum Edna? İşimiz ne?”

“Yüzün değişti ama şu yılışık ifaden bir türlü geçmiyor!”

“Lütfen ama, şimdi kişisel konulara girmeyelim. Yardım istedin, koşup geldim. Sonra konuşuruz diğer konuları.” Gözlüğünün ardından göz ucuyla bana bakıyordu. “Elindeki ne?”

Börekçiden aldığım ufak beyaz poşet resmen elime yapışmıştı. Ne yiyebilmiş ne de başka bir yere bırakabilmiştim. Hızlıca poşeti ve içindekilerin sarılı olduğu kâğıdı açıp naylon kutuyu dizlerime yerleştirdim.

“Börek,” dedim, “yer misin?”

Drogo yüzünde beliren heyecanlı bir ifadeyle, “Olur,” diye yanıtladı.

Üzerine şeker serpilmiş böreği poşetin içindeki plastik çatalla Drogo'ya doğru uzattım. Poşetin içindeki sıcaklıkla şekerlerin çoğu erimişti ancak yine de bazı yerlerde beyazlıklar vardı.

Drogo bir an tereddüt etti. “O üzerindeki şey ne öyle?”

“Merak etme, seni zehirlemeye çalışmıyorum, istesem bunu çok önceden yapardım.”

“Zehirden ziyade başka bir şeye benziyor ama neyse...”

“Bir çeşit şeker ve tadı gayet güzel.” Sözcükler dudaklarımdan kı-kırtıyla dökülmüştü.

Çatalın ucundaki böreği Drogo’ya verdim. Pek hoşuna gitmedi ama beni kırmamak için yemeye devam etti.

Birkaç hafta önce kafasına silah dayayıp öldürmek istediğim adamı, şimdi başka bir ülkede, bambaşka bir şehirde elimle besliyordum.

Hayat bu kadar garipti işte...

Hatta bazen öyle saçma sapan akıyordu ki sanki evren bir parodi yazarıymış gibiydi...

Böreklerimizi mideye indirirken Drogo’ya uzaktan Beyaz Ev’in girişindeki yolu göstererek ne yapması gerektiğini anlattım. Az önce benim bulunduğum ağaçların arasında gizlenecek ve herhangi bir gelişme olursa bana haber verecekti.

İşini anlatmamın ardından, hiç uzatmadan, “Hadi ben görevimin başına,” diye karşılık verdi. “Gerçi daha çatışmalı olaylar olsa iyi olurdu.”

Drogo ayrıldıktan sonra ben de ofisin yakınlarına geçtim. Arabamı park ettiğim yerden alıp Beyaz Ev’e yakın sayılabilecek başka bir noktaya ilerledim. Her yöne rahat hareket edebileceğim şekilde park ettikten sonra beklemeye koyuldum.

Beyaz Ev’deki arama devam ediyordu. Evin büyüklüğünü hesaba katarsak, arama işlemlerinin çok uzun süreceği aşikârdı. Sabırla bekleyecek ve gelişmeleri anbean takip edecektim.

Fakat evdeki arama işlemleri beklediğim kadar uzun sürmemişti. Bir iki saat sonra Drogo beni aradı.

“Bahçede hareketlilik var.”

“Nasıl bir hareketlilik?”

“Polislerin büyük bir kısmı çıktı. Arabaların kapılarını açtılar. Kapıları açık bir hâlde bekliyorlar.”

“Nasıl yani? Tüm polis arabalarının mı kapıları açık?”

“Evet...”

Komiser Emris'in neler yapmaya çalıştığını anlayamamıştım. Neden polisleri bahçeye indirip arabaların kapılarını açtırmıştı ki?

Kısa bir süre sonra merakımın ilk basamağını yine Drogo giderdi:

“Evdeki herkes dışarı çıktı. Sanırım senin yakışıklı oğlan da. Herkesi arabalara bindiriyorlar.”

“Nasıl olur? Eren dışında başkalarını da mı götürüyorlar?”

“En az altı yedi kişi var. Anladığım kadarıyla evin çalışanları olsa gerek.”

Drogo'nun yeni haberinden sonra, “Evin çalışanları...” diye mırıldandım. Hemen sonra ne olduğunu anladım. Yakalama kararı sadece Eren hakkında değildi, evdeki herkes hakkında karar çıkmıştı ve gözaltına alınıyorlardı.

Evdeki herkes neden gözaltına alınırdı ki?

“Ne yapmaya çalışıyorsun Emris...” diye kendi kendime düşünürken Drogo arabaların bahçeden çıktıklarının haberini verdi ve ekledi:

“Peşlerine takılıyorum çaktırmadan. Nereye götürüldüklerini anlarız.”

Aradan birkaç dakika geçtikten sonra beklediğim yolun önünden bir araba konvoyu geçti. Koltukta eğilip kafamı direksiyonun altına sokarak saklandım. Polisler konvoy hâlinde uzaklaşmışlardı.

Drogo da arkalarında gizlice devam ediyordu.

Hareket etmek için acele etmedim. Onlar uzaklaşırken aklıma eve girme düşüncesi geldi. Hazır Beyaz Ev'de kimse yoktu. İçeri girmek ve arama yapmak için fevkalade bir zaman dilimiydi. Fakat polislerin evde yapılan aramalarda neler bulduklarına dair elimde hiçbir bilgi yoktu. Eren'i tam olarak neyle suçladıklarına dair de...

Eve girmekten vazgeçip Eren'in gözaltında bulunduğu süreçte neler yapabileceğimi düşünmeye başladım. Avukat kılığında polislerin arasına sızmam imkânsızdı. Dışarıdan bir avukatı içeri sokarak işi çözebilirdim. Ancak bunun için de ya Plaza'dan avukat desteği isteyecek ya da ketum bir avukatı bizzat ben bulacaktım. Her iki seçenek de zaman alacaktı.

Kendi kendime düşünürken aklıma başka bir fikir geldi. Birçok ülkede gözaltına alınan kişiler polis binalarına götürülmeden önce mutlaka hastaneye götürülürdü. Yakalanan kişilerin sağlık raporları alınır ve sonrasında demir parmaklıkların ardına konulurdu.

Benzer prosedürlerin Türkiye’de olup olmadığını anlamak için hemen telefonumdan internete girdim. Kısa bir araştırmanın sonunda aradığım bilgiye ulaşmıştım.

Evet, Türkiye’de de aynı işlemler zorunluydu. Üstelik iki kez sağlık raporu alınıyordu. İlki emniyet binalarına girmeden önce, ikincisi ise gözaltından çıkarılıp mahkemeye götürülmeden önce gerçekleştiriliyordu.

Madem öyleyse...

Anında aklıma yeni bir fikir gelmişti. Eren’e temas edebilmek ve gizlice görüşebilmek için hastane ortamı gayet uygundu. Ayrıca Eren tek başına gözaltına alınmamıştı. Diğer herkes de aynı işlemlerden geçirilecekti. Hâl böyle olunca hastanede geçirecekleri süre uzayacaktı. Bu süre zarfında hastaneye ulaşabilirsem, Eren’le görüşebilir ve neler olduğunu öğrenebilirdim.

Bunun üzerine hemen Drogo’yu aradım:

“Hastane... Polis binalarına gitmeden önce hastaneye götürmek zorundalar. Herhangi bir hastaneye yaklaştıklarında bana vakit kaybetmeden hangi hastane olduğunu bildir.”

Drogo, gerçek bir görevdeymiş gibi bir ciddiyetle karşılık verdi:

“Emredersin patron!”

Drogo’ya ne yapması gerektiğini aktardıktan sonra arabamı çalıştırdım. Gittikleri yönde harekete geçtim. Aradaki mesafeyi açmadan ilerledim.

Yol boyunca Drogo ile görüşme hâlindeydim. Yol tahmin ettiğimden çok daha uzun sürmüştü. Drogo ile aramdaki süre sadece birkaç dakikaya düşmüştü. Sık sık haritalara giriyor ve bulundukları anlık konuma göre en yakın hastanelere bakıyordum. Birkaç kez farklı farklı hastanelerin yakınlarından geçmişlerdi. Fakat hiçbir hastaneye giriş yapmamışlardı.

Kısa bir süre sonraysa Drogo'dan yine beni şaşırtacak başka bir bilgi geldi:

“Hastaneye falan girmediler. Emniyet Müdürlüğü'nün otoparkına girdiler az önce.”

Ama nasıl olur?

Gözaltına alındıklarına göre sağlık raporlarının alınması şarttı. Öncelikle hastaneye gitmek zorundaydılar. Fakat Emris tüm prosedürleri es geçiyordu. İşinde oldukça disiplinli birisinin kanunların dışında hareket etmesi asla düşünülemezdi.

Eğer rutin dışı davranışlar sergiliyorsa, gerçek amacı da başka bir şey olmalıydı.

Yoksa...

Birden arabayı sağa çekip arkamdaki araçları kontrol ettim. Hemen sonra ilk boşlukta U dönüşü alarak geri döndüm.

“Emris... Çok ama çok sinsisin... Eğer düşündüğüm gibiyse...”

Drogo hâlâ kapatmamıştı telefonu.

“Edna, orada mısın?”

“Buradayım. Sorun yok. Uzaktan emniyet binasını izleyebileceğin bir yere geç lütfen. Eren veya diğerleri çıkarsa haberim olsun.”

Gaza yüklenmiş, önümde arabaların sağlarından ve sollarından geçerek mahalleye doğru sürüyordum. Eğer Emris düşündüğümü yaptıysa akıllıydı. Hem de çok akıllı...

Beyaz Ev'in yakınlarına gelince arabayı ağaçların arasına sokup yaya olarak devam ettim. Birkaç saat önce geldiğim girişe kadar sokuldum. Etrafta ne bir polis ne de başka birisi kalmıştı. Beyaz Ev tamamen ıssızdı.

“Demek çok akıllısın komiser...” diye mırıldanarak çantamdan radyo sinyallerini ölçen cihazı çıkardım. Beyaz Ev'e doğru çevirdim.

Tam da tahmin ettiğim gibi...

Beyaz Ev'den yoğun bir şekilde radyo sinyalleri yayılıyordu. Hem de polislerin dün gece kurdukları gizli üslerine doğru...

Tuzak içinde tuzak ha Komiser Emris...

Ama o benim tarzım!

Sabahtan beri olan olayların hepsi aslında bir düzmeceydi. Ormanda yeni bir uzuv bulunduğu yoktu. Hepsi Emris'in planının bir parçasıydı.

Ormanda yeni uzuv bulundu asparagasıyla Beyaz Ev'e girmişti. Evde güya arama yapacaktı. Ama asıl amacı arama yapmak değil, evin içine gizli kameralar yerleştirmekti.

Taşlar yerli yerine oturmuştu...

Koskocaman, yüzlerce odası bulunan evin aramasının saatler sürmesi gerekirdi. Ancak Emris herkese bir tiyatro sahnelemişti. Evde çalışanlar dâhil herkes arama yapıldığını düşünürken... o, evi gizli kameralarla donatmıştı.

Yakalama kararı da tamamen uydurmaydı. Bu yüzden gözaltına alınmalarına rağmen sağlık raporu almak için hastaneye gitmemişlerdi. Ev aramasının şüphe çekmemesi için uydurma gözaltı kararıyla hepsini emniyete götürmüş, bir süre yalandan sorgulama veya ifade alımı yaptıktan sonra onları salıverecekti. Böylece hem herkesin gözaltından kurtulduk diye rahat hareket etmesini sağlayacak hem de tüm bu hareketleri evin içindeki kameralarla izleyecekti.

Dâhice...

Az daha ben bile Emris'in kurduğu bu tuzağa düşecektim. Evde kimse yokken eve girme düşüncemi eyleme dökseydim, kameralara görüntüm yansıyor ve eve gizlice giren birisi olarak Emris'in bir numaralı şüphelisi olacaktım.

Madem öyle, krizi fırsata çevirme şansı artık bana geçmeliydi.

Madem Emris, Eren ve evdeki diğerlerinin gözaltına alındığını düşünmesini istemişti; ben de buna uygun davranmalı ve satranç tahtasında bir piyondan vezire dönüşmeliydim.

Aradan bir iki saat geçmişti. Drogo aradı ve Eren ile diğerlerinin salıverildiğini söyledi. Az önce üç tane taksi çevirip yola koyulmuşlardı.

Tespitlerim doğru çıkmıştı...

Drogo'ya teşekkür edip artık takip etmesine gerek kalmadığını söyledim. Hemen sonraysa hazırlıklarımı hızla tamamladım ve Beyaz

Ev'in bahçe kapısında, herkesin beni görebileceği bir taşın üzerine oturdum.

Madem Komiser Emris, Beyaz Ev'e kameralarla girmişti; restine rest çekerek ben de bizzat kendim Beyaz Ev'e girecektim.

Aradan yarım saat kadar geçtikten sonra Beyaz Ev'e çıkan yolda araba sesleri duyuldu. Birkaç saniye sonraysa taksiler peş peşe kapının önünde durdu. Taksiden inen herkes tuhaf tuhaf bana bakarken, en sonunda Eren indi ve koşarak yanıma geldi.

“Bu ne güzel bir sürpriz!”

22. Bölüm

“Belki başka bir hayatta... Belki de bu hayatta...”

Yarım saat öncesi...

Beyaz Ev’i ilk defa böyle boş görüyordum. Ne bahçesinde çalışanlar koşturuyor ne de herhangi bir penceresinden insanlar görünüyordu. Bahçe kapısı ilk defa ardına kadar kapalıydı.

Beyaz Ev’e sessizce bakınmaya devam ederken arkamdan bir ses duydum. Ağaçların arasından... Arkamı döndüm ve geniş ağaç gövdelerinin arasına bakındım. Sanki birisi vardı, sanki bir karartı... Kısa bir süre sonra birisinin Beyaz Ev’e doğru uzanan yolda ilerlediğini fark ettim.

Kim olabilirdi?

Herkesin evden zorla uzaklaştırıldığı bir anda kim gelebilirdi?

Belki de polisti...

Kapının sol tarafına denk gelen küçük ağacın altındaki taşı gördüm. Kıyafetlerimi düzelterip kendime çeki düzen verdikten sonra taşın üzerine oturdum. Kendimden emin duruşumla gelen kişiyi bekledim.

Birkaç saniye sonra ağaçlarına arasından genç bir adam belirdi. Saçları kıvırcıktı ve sarı rengiyle âdeta bir güneş gibi parlıyordu. Zayıftı ve uzun boyluydu. Yüz hatlarına göre yirmili yaşların başlarında

sayılabilirdi. Kıyafetlerine göre de... Yavaş ve tedirgin adımlarla ama meraklı bakışlarla Beyaz Ev'e doğru yaklaşıyordu.

İlk defa görüyordum bu kişiyi...

Sanki Beyaz Ev'i biliyor, derin sırlar barındırdığını hissediyor gibi bakıyordu. O derece ki önümden geçmesine rağmen beni fark etmemişti. Büyülenmiş gibiydi. Bahçe kapısına kadar ilerledi ve bahçeyi derinlemesine süzdü.

Önümde dururken tepeden tırnağa incelemiştim. Özellikle yüzünü... Yüzünü hafızama kazırken bu çocukta tuhaf bir şey hissettim. Beyaz Ev'in yakınlarından geçerken denk gelip meraktan bakmaya gelecek birisi gibi değildi asla. Tam tersine, özellikle gelmiş gibiydi. Sanki bir keşif, sanki bir sırrı çözmek istercesine...

"Kime bakmıştınız?"

Benim sesimi duyunca birden afalladı. Bana doğru döndü. Bakışlarındaki şaşkınlığı o an hafızama işledim.

Bocalayarak, "Şey... Ben geçiyordum... Ev ilgimi çekti de merak ettim," diye yanıtladı.

Gözleri... Gözleri masmaviydi. Bakışlarıysa yalan söylediğini fısıldıyordu.

"Yoksa sen de buraya çökmek isteyen firmalardan mısın?"

Verdiğim karşılığı tam olarak anlayamamıştı.

"Nasıl yani? Çökmek derken?"

"Bu evi satın alıp yerine Boğaz manzaralı site yapmak isteyen firmalardan mısın?"

Hâlâ yüzüme şaşkın şaşkın bakıyor ve benim kim olduğumu anlamaya çalışıyordu.

"Yok, yok, hayır. Neden öyle düşündünüz ki?"

Bunun üzerine bir kahkaha attım. "Ben onlardanım da," dedim, "eğer öyle bir niyetiniz varsa sıranızı bekleyin!"

"Yok, benimki tamamen meraktan. Aşağıdaki yoldan geçiyordum, evi böyle ihtişamlı görünce yakından bakmak istedim. Malum, İstanbul'da tarihî evlerin sayısı gün geçtikçe azalıyor."

"Merakını gidermek için evi gezdirmek isterdim ama şu an kimse yok."

Genç adam benimle diyalogunu nasıl ilerleteceği konusunda ikilem yaşıyordu. Bir yanı birçok şey sormak isterken diğer yanı kendini gizlemeye devam etmesini söylüyordu.

“Teşekkür ederim. Siz neyi bekliyorsunuz peki?”

“Eve birilerinin gelmesini.”

“Eve birilerinin gelmesini derken, terk edilmiş bir yer değil mi burası?”

“Sahibi aylar önce ölmüş. Bizim şirket buraya göz koydu. İş bana verdiler. Kimseye ulaşamadım. Ben de ara sıra gelip böyle bekliyorum.”

Uydurma yanıtlarımı beyin süzgecinden geçiriyordu. Belli ki Beyaz Ev hakkında ya da içeride kimlerin yaşadığı konusunda yeterince bilgi sahibi değildi. Benim ağzımdan da istediği lafları alamayacağını az çok anlamıştı.

“Saçma geliyor değil mi, burada böyle beklemem? Hem de bir taşın üzerinde.”

Genç adam bu kez bakışlarını oturduğum taşa çevirdi. “Yani... Biraz,” diyerek geçiştirme bir yanıt verdi. Sıkılmıştı. Daha fazla uzatmak istemiyordu.

“Size kolaylıklar dilerim o hâlde. Başka bir gün yolum düştüğünde eğer başarıya ulaşmış olursanız yıkılmadan evi bana gezdirirsiniz...”

Hazır kafası karışmışken, tepkisini ölçmek ve gerçek niyetini anlayabilmek için biraz daha karıştırmanın zamanı gelmişti.

“Şaka yaptım... Tabii ki de böyle sık sık gelip burada beklemiyorum. Evi yıkmak gibi bir düşüncem de yok. Evdekilerin hepsi ufak bir olay yüzünden karakola gittiler. Onların dönmesini bekliyorum.”

Karakol kelimesini duyunca göz bebekleri büyü müştü. Engel olamıyordu.

Karşımdaki gencin ormanda bulunan uzuvlarla bir alakasının olup olamayacağını düşündüm o an... Gözlerinde, bakışlarında, duruşunda ve ses tonunda böylesine şiddet içeren bir davranış sergileyebilecek tınılar bulunmuyordu. Karakol kelimesinde bile tırsmış, ne yapacağına dair ikilem yaşamıştı. İçimden bir ses bu kişinin gelme amacının bambaşka olduğunu söylüyordu.

“Öyle mi? İyi bekllemeler olsun size.”

İşin içine polis girince kaçış hamlesi...

“Teşekkür ederim.”

Bilgi almaya çalıştığı her halinden belliydi. Ama beceremiyordu. Belli ki amatördü ve daha fazla şüphe çekmek istemiyordu.

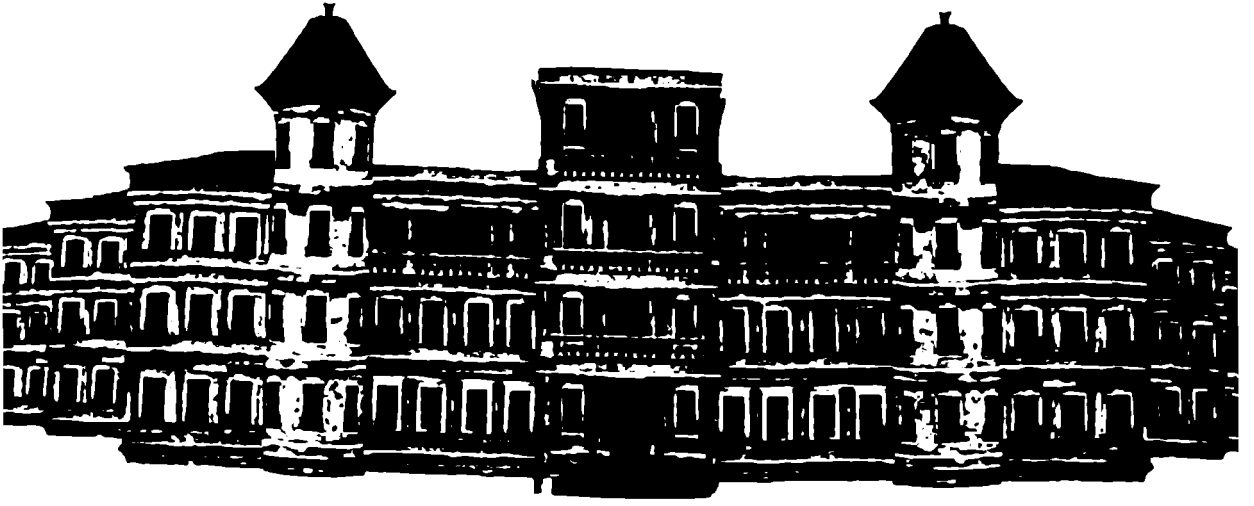
Kısa bir süre ne yapacağını bekledim. Benimle vedalaştıktan sonra geldiği yöne değil, evin arkasına doğru yöneldi. Ormanın başladığı tarafa... Şayet ormandaki olaylarla alakası olsaydı kameralardan da haberdar olurdu ve asla o tarafa gitmezdi.

“Ormanın içine doğru gitmeni tavsiye etmem. Yakın zamanlarda pek de tekin olmadığı söyleniyor.”

Bu cümlemden sonra durdu ve o yönde ilerlemekten vazgeçti. Orman ile ilgili sorular sormak istediğinden adım gibi emindim. Ama cesaret edemiyordu ve görünüşe göre edemeyecekti de...

“Ne için geldiğini öğrenemedim ama olsun,” diyerek son kez laf attım, üstü kapalı tehdit edercesine... Ardından tokalaşmak için elimi uzattım.

“Ben Arden. Belli olmaz, belki bir gün yine karşılaşırsınız.”

23. Bölüm

“Bu ne güzel bir sürpriz!”

Eren, beni kapıda onu beklerken görünce gerçekten çok sevinmişti. Sevinci gözlerindeki parıltılardan okunuyordu. Bana yaklaşıırken ayağa kalktım ve ben de ona doğru koşar adım kollarımı açarak yaklaştım.

“Seni gözüktüğüne aldılar diye duydum Eren! Merak edip buraya geldim. İyi misin?”

Eren ile sarılma faslımız devam ederken evin tüm çalışanları bizi izliyordu. Özellikle Halil ve birkaç tanesi bıyık altından gülümsüyorlardı.

“İyiyim iyi, hiçbir sorun yok.”

Eren, beni teskin ettikten sonra diğerlerini fark etti. Çalışanlarının manalı manalı bakışları ve gülümsemelerinden utandı.

“Halil, hadi siz içeri geçin.”

Bunun üzerine Halil gülümsemeye devam ederek başını eğdi. “Emredersiniz Eren Bey.” Hemen ardından da diğer çalışanlara döndü. “Hadi arkadaşlar, herkes işinin başına.”

Çalışanlardan ilk gün Eren’e saldırmaya çalışan bahçıvan Nurettin, “Benim işim burada Halil Bey,” diye sırtarak karşılık verdi.

Diğerleri dağılmaya yüz tuttuğunda Eren bileğimden sıkıca kavradı ve beni açılan bahçe kapısından geçirdi. Beyaz Ev'in bahçesine ilk adımımı atmıştım böylelikle. Bizzat evin yeni sahibinin kollarında üstelik...

"Ne ara duydun olanları?"

"Mahallede hemen dedikodu yayıldı. Ormanda yine bir şeyler bulunmuş diye. Ben de merak edip seni görmeye geliyordum. Yolda birisine denk geldim, *bu uğursuz evdeki herkes gözaltına alınmış* dedi. Ben de yapacak başka bir şey kalmayınca oturup gelmenizi bekledim."

Eren açıklamamı duyunca gülümsedi. "Buna sevindim. Demek ki sen de suçsuz olduğuma inanıyorsun ki geri geleceğimi düşünümüştün."

Gerçekte olan bitenleri anlatsam küçük dilini yutabilirdi Eren...

"Saçmalama," diyerek tepki gösterir gibi yaptım, "tabii ki suçsuz olduğumu biliyordum. Hadi anlatsana çabuk, neler oldu? Meraktan çatlamak üzereyim!"

"Tamam, içeri geçelim, anlatacağım."

Bahçeden evin ana giriş kapısına kadar gelmiştik. Birlikte basamakları çıktıktan sonra ana girişten girdik.

Beyaz Ev'in içine ilk adımımı atmıştım. Ev gerçekten de ihtişamlıydı. Dışarıdan bakıldığında daha eski bir görünüme sahipken, içerisi devlet müzeleri gibi estetikle yenilenmiş ve dizayn edilmişti.

Evin hemen girişinde birbirine sarılmış mitolojik bir hayvan heykeli bulunuyordu. İki tane yılan ya da ejderha, iç içe geçerek bir sarmal oluşturmuştu. Duvarların bir tarafında Beyefendi'nin boydan tablosu, diğer tarafında birbirinden sanatsal tablolar asılıydı. Tabloların önünde tarihî vazolar ve süslemeler... Girişin hemen sonundaki orta merdivenler, tıpkı yılan heykeli gibi iki yönden kıvrılarak üst kata çıkıyordu. Üst kata çıkan sarmal merdivenlerin son basamağına ulaştığımızda, bizi karşılayan sessiz bir koridora çıktık. Koridorun sonsuzluğa doğru uzandığı hissine kapılmıştım. Cilalı ahşap lambripler, Boğaz'dan sızan ışığı yutarak loş bir derinlik yaratıyordu. Bordo renkli kalın halılar sanki adımlarımı sönümlendiriyor ve ses çıkması-

nı engelliyordu. Koridor boyunca duvarda sıralanmış tablolar, onlarca ressamın fısıltılarını kulağıma çalıyordu.

Misafir odasına girdiğimizde gözüme ilk çarpan ağır kadife perdelerdi. Sanki yüzyıl öncesinden bir misafir gibi... Perdelerle uyumlu bordo ve altın sarısı sofa takımı, ortadaki ahşaptan oyma yuvarlak sehpa ve diğer mobilyalarla tarihe tanıklık ediyordum.

Sofaların yanından geçerek balkona çıktık. Balkon benim ofisin balkonu gibi İstanbul Boğazı manzaralıydı. Tabii benimki çok daha uzak kaçarken, Beyaz Ev'inki âdeta mavi suların içindeydi. Esinti, aşağı doğru uzanan ormandaki ağaçların yapraklarını yalayıp yüzümüze kadar vuruyordu.

Eren'in yönlendirmesiyle sandalyelere geçtik. Oturur oturmaz Eren başından geçenleri anlatmaya başladı:

"Sabah sabah polisler dadandılar. Ormanda yeni bir uzuv bulunmuş. Bir kesik ayak. Yirmili yaşlarda bir kadına ait olduğundan şüpheleniyorlar. Fakat bu kez durum biraz farklıymış..."

"Ne anlamda farklı?"

"Diğer uzuvlar ormanın alt kısmında bulunmuştu. Orası resmî olarak bizim mülkiyetimiz olmayan bölgelerdi. Fakat bu kez bulunan uzuv, ormanın bizim sınırlarımıza dâhil olan kısmında bulunmuş. Hâl böyle olunca da ben ve evdeki diğerleri hakkında gözaltı kararı çıkartılmış. Evde de arama yaptılar zaten. Fakat hiçbir şey bulamadılar."

Emris planını ince ince devreye koymuştu. Gözaltına almak için uydurduğu gerekçeyse çok mantıklıydı. Eren dâhil herkes resmî olarak şüpheli konuma düşmelerini kabullenmişlerdi. Altında başka bir neden yattığını anlamaları imkânsızdı...

Eren ise her şeyi en ince ayrıntısına kadar anlatıyordu. Ağzından laf almaya çalışmak yoktu. Çeşitli oyunlar, dalavere yoktu. Çekinmeden, rahatlıkla söylüyordu dilinin ucuna gelenleri. Çekinecek hiçbir şeyi yoktu çünkü. Hiçbir sırrı... Hepsinden önemlisi, beni önemsiyordu. Bana güveniyordu.

En son bana güvenen kişinin başına neler geldiğini hatırladım bir an. Matias. Tam gözlerim dolmuştu ki toparlandım.

“Nasıl yani? Söylediğine göre bu ev çok büyük. Her tarafı aradılar mı?”

“Açıkcası ben de buna şaşırdım. Çünkü evi arayacağız dediklerinde, *akşama kadar sürer* dedim içimden. Ben bile hâlâ evin mimarisini çözemedim, bütün odalara giremedim. Tek tek aranması çok uzun sürer diye düşündüm. Ama birkaç saatte hallettiler.”

Eren bunu dedikten sonra duraksadı. Sanki aklına başka bir şey gelmiş gibi... O an belgeleri düşündüm. Acaba polisler gizlice belgeleri de araştırmaya girişmiş olabilirler miydi?

“Hiçbir şey bulamadılar değil mi evde?” diyerek konuyu değiştirdim. “Yani işte seni şüpheli duruma sokacak falan.”

“Hayır. Hiçbir şey...”

Tamamen tahmin ettiğim gibiydi. Belgeler için işim rast gitmişti. Ancak bu aramanın altında yatan neden kesinlikle eve yerleştirilecek gizli kameralardı. Belki daha ileriye giderek ses kayıt cihazları bile eklenmiş olabilirdi.

“Ben... Ben birazdan geliyorum Arden.”

Eren birden ayaklandı. Yüzünde ise endişeli bir ifade yer alıyordu.

“Ne oldu?”

“Lavabo...” diye geçiştirdi. “Lavaboya gitmem gerek. Hemen geliyorum.”

Sanki aklına unuttuğu ve aciliyeti olan bir şey gelmiş gibi kalktığı gibi balkon kapısından geçti ve gözden kayboldu. Meraklanmıştım. Arkasından gitmeyi, en azından ne tarafa gittiğini görmeyi düşündüm. Ama kameraların henüz nerelere takıldığını bilmiyordum. Peşinden gittiğim an Emris’in ağına düşebilirdim.

Bakışlarım kapının üzerindeyken Halil göründü.

“Kusura bakmayın Arden Hanım. Ne içersiniz diye soramadım.”

“Önemli değil. Ayrıca hiç fark etmez.”

Halil saygıda kusur etmeyecek birisine benziyordu. Kibar, saygılı ve belli ki profesyoneldi. Karşısındaki kişiyi analiz etme konusunda da...

“Bu havada beyaz şarap çok iyi gider. Chardonnay var, ondan ikram edebilirim size. Beğeneceğinize eminim.”

Beğenmek mi? Ev sevdiğim içkilerdendi...

“Lütfen, çok teşekkürler.”

Halil ayrıldıktan kısa bir süre sonra servis için geri döndü. Servisi tamamladıktan sonraysa afiyet dileklerini sundu ve sessizce uzaklaştı.

Eren’in apar topar ayrılması kafama takılmıştı. Acaba başka bir şey mi oldu diye düşünmeye başlamıştım. Düşünürken kadehin dışındaki buhar damlacıklarına dokunuyor ve manzarayı izliyordum. Bu esnada Eren döndü. “İyi ki geldin,” diyerek omzuma dokundu, “seni bu manzarada misafir etmek istiyordum.”

Yüzünde, elini yüzünü yıkadığını belli eden su kalıntıları bulunuyordu. Saçlarının başlangıç kısımlarında da... Sanki yüzünü yıkamış ama kurulanmayı unutmuş gibi. Yüzündeysen az öncekine benzer endişeli bir ifade...

“Burada olmak gerçekten çok güzel. Ama daha güzeli ise senin yanında olmak,” diye karşılık vererek omzumda duran elini tuttum.

Bu cümlem Eren’i heyecanlandırmıştı sanırım. Yüzündeki ifade bir anda değişti. Yerini içten bir tebessüm aldı.

“İyi ki varsın Arden. İyi ki tanımışım seni...”

Beyaz Ev’e ilk adımımı attığım o günden sonra her şeyin seyri bambaşka bir yön almaya başlayacaktı. Ve bu öylesine hızlı olacaktı ki ben bile şaşkınla karşılayacaktım...

Gözetimden çıktıktan sonra Beyaz Ev’in kapısında Eren’i beklemem, Eren’in dünyasında büyük bir değişime neden olmuştu. Hâlihazırda birçok şeyini benimle paylaşmakta sakınca görmeyen Eren, o günden sonra yelkenleri tamamen suya indirmişti. Bana karşı ilgisini saklamıyor, bana karşı hamlelerini ise sakınmıyordu. Sanki bir anda içinden bambaşka bir Eren fırlayıvermişti ve beni her anlamda kuşatabilmek için sefere çıkmış gibiydi.

Aynı günün akşamında, ertesi sabah için beni kahvaltıya davet etti. Davetini kabul ettim ve sabah saatlerinde ofise uğramadan doğ-

rudan Beyaz Ev'in yolunu tuttum. Eren beni her zamanki gibi kapıda karşıladı.

Üzerinde siyah bir tişört, altında da gri eşofman ve spor ayakkabıları vardı. Saçları yine dağınıktı, alnına düşen bazı tutamlar gözlerini kapatıyordu. Her zamanki rahat görünümüne bürünmüştü. Elleri ceplerinde, yüzündeki o kocaman gülümsemeyle, eve yaklaştığım her bir adımda daha sıcak hissettiriyordu. Âdeta gerçek bir yuva gibi...

"Günaydın," dedi. Bana doğru uzanarak yanağıma ufak bir öpücük kondurdu. Aynı şekilde karşılık verdim.

"Günaydın, birileri güzel uyumuş dün gece sanırım."

"Tartışılır," diye cevap verdi. Dilinin ucuna gelen başka bir şey vardı ama söylemekten son anda vazgeçti. Kolunu omzuma atıp, "Acıktın mı bakalım?" diye sordu.

"Ben hep açım," diye yanıtladım. Merdivenlere kadar gülüşerek ilerledik. Ardından beni aynı yere, misafir odasının geniş balkonuna çıkardı.

Halil, gerçekten saraylara layık bir kahvaltı masası donatmıştı. Şimdiye dek gittiğim hiçbir açık büfe ya da serpmekahvaltıda denk gelmediğim çeşitlere o masada şahitlik etmiştim. Çeşit çeşit peynirler, mezeler, omlet türevleri... Merakla çeşitlerin ismini Eren'e sorduşumda, Eren Halil'den yardım aldı. Hemen araya giren Halil, hangi mezenin hangi yöreye ait olduğunu keyifle anlatarak brifing vermiş, Eren de tıpkı benim gibi ilgiyle dinlemişti.

Sabahın parıldayan ışıkları Boğaz'ın maviliğinde parıldarken kahvaltımıza başlamıştık. Eren, "Biliyor musun, hiç alışık değilim böyle kahvaltılara," dedi. "Türkiye'nin kahvaltı kültürü hiçbir yerde yok."

"Nasıl yani?" diyerek şaşkınlığımı belirtirken, kaşar peynirden bir dilim ağzıma götürüp lezzetinden keyif aldığımı belli ederek, "Ben bayılırım kahvaltılara..." diye devam ettim. Bayılmazdım oysaki. En son ne zaman ağız tadıyla kahvaltı ettiğimi bile hatırlamıyordum.

"Çocukluğum hep yatılı okullarda geçti, malum. Genelde süt, mısır gevreği, birkaç çeşit pankek ya da çörek. Hepsi bu... Çoğunluğu da tatlı şeyler."

Yatılı okul konusu açılınca birden Mağduriyet Okulu gözümde canlandı. Çocuk yaşlarda girdiğim, yıllarca eğitim aldığım yatılı okul... Kahvaltıların Eren'in anlattığından hiçbir farkı yoktu. Kahvaltı kültürü de...

Özellikle "Newbie" yani eğitimin ilk dört senesi gerçekten çok acımasızdı. Çoğu sabah daha hava aydınlanmadan sıcacık yataklarımızdan kaldırılırdık. Eğitim, dövüş sanatları, tatbikat... o sabah ne yapacağımızı hiçbirimiz bilemezdik. Bu bir anlamda dayanıklılık testiydi aslında. Ne yapacağımızın ya da bize zorla ne yaptıracağımızın pek önemi yoktu. Çıplak ayakla -5 derece havada kaç dakika ağlamadan kalabileceğimize bakılırdı mesela. Ya da uyanır uyanmaz yatağımızın yanında kaç mekik çekebileceğimize... arkadaşlarımız işkence görürken ne tepkiler vereceğimiz test edilirdi. Etrafımızda yaptıklarımızı not alan, üzerlerinde beyaz önlükler olan eğitmenler olurdu. Bir de her şeyi uzaktan izleyen o adam... Vasilko!

"Üzüldüm senin adına..." diye karşılık verdim. Elbette sadece onun adına değildi. "Yatılı okuldan sonra sen kendin hiç hazırlamadın mı?"

Bu sorumdan sonra gülümsedi.

"Hayır. Şimdi bunu demek kötü ama... ben hiçbir şekilde yemek yapmayı bilmiyorum. Üniversite hayatım her sabah kahveyle geçti, o kadar kahve içtim ki işin sonu kafe açmaya kadar gitti."

İkimiz de gülümsemiştik bu konuşmadan sonra. Ama Eren kısa bir süre sonra Boğaz'a bakıp derin düşüncelere daldı. Yüzünü inkâr edemediği bir hüznün kaplamıştı. Ne olduğunu sormak istememe fırsat vermeden anlatmaya başladı:

"Biliyor musun Arden, üniversitede okurken Türkiye'den gelen arkadaşlarım vardı. Tabii neredeyse hepsi de ilk defa ailelerinden ayrılıyorlardı. Böyle sabahları kahve içtiğimiz zaman, *anne kahvaltısını özledik* derlerdi. Ben hiç tatmadım anne kahvaltısı, nasıl oluyor bilmiyorum."

Boğazımdaki lokma âdeta tıkanıp kalmıştı. Zoraki yutkundum. Bunu öylesine masumca söylemişti ki sanki karşımda yirmili yaşlarının sonunda bir adam değil, beş yaşında çocuk oturuyordu. İşin daha kötüsü ise annemi hatırlatmıştı bana... Hayal meyal annemin

bana zorla yemek yedirmelerini anımsamıştım. Kendimi naza çeker, annemin ağzıma lokmaları tıkıştırmasından zevk alırdım. Annem ve babamın ölümünden sonra hiç tatmamıştım o hissi... Özellikle de Mağdurlar Okulu'nda. Eren'in bahsettiği *anne kahvaltısı* kavramını ne denli özlediğimi hissettim.

Eren de fark etmişti bendeki durgunluğu...

"Ne oldu? İştahla yerken birden kesildin," dedi.

"Hiç," dedim, "hüzünlendim sanırım. Sen öyle deyince."

Bu kez de hemen kendini suçlamaya girişti Eren:

"Çok özür dilerim, gereksiz bir konu açtım."

Eren ile ilk kahvaltımız elimizde olmadan hüzünlü geçmiş olsa da sonraki günlerimiz gayet neşeli ilerlemişti. Kahvaltıdan sonraki gün ofisime gelmiş, işlerimi bitirene kadar beni beklemişti. Ofisten çıktıktan sonraysa ormana geçmiş, yürüyüş yaparak sahile inmiştik.

Sahile indikten sonra birer take-away kahve alıp kayalıkların üzerine çıktık. Güneş yeni batıyordu. Ayaklarımızı boşlukta sallandırarak Boğaz'dan geçen gemileri seyre daldık. Hava biraz bulutlu ve serindi. Güneş beyaz pamukların ardına saklanmış, ara ara bize göz kırpyordu. Aynı sevdiğim gibi. Nedense bazen güneşe alerjim varmış gibi hissederdim. Bazı sabahlar kalktığımda -tabii bu nerede, kimin evinde ve hangi operasyonda olduğuma bağlı olarak değişiklik gösterirdi- perdeleri kapatır, akşama kadar kafamı camdan bile uzatmazdım. Hava kararmaya başlayınca perdeleri tekrar açar, kararmaya başlayan gecenin tadını çıkarırdım.

Eren uzun zamandır kendimde fark edemediğim hatta varlığını bile unuttuğum duyguların açığa çıkmasına neden olmuştu. Birdenbire sevdiğim yemekleri düşünüyor, günün hangi saatinin hoşuma gittiğini kafamda tartıyordum.

Eren bu kez şımarık çocuk olmayı tercih etmişti. "Hadi gel seninle bir oyun oynayalım," dedi.

"Ne oyunuymuş?"

"Birazdan geçecek gemilerin ağırlıkları hakkında tahminler yürüteceğiz. Sonra da internetten bakacağız. Kim daha yakın hesaplarsa o eli o kazanır."

Elimde olmadan kahkahayı basıvermişim. “Eren, sen gerçekten bir çocuksun! Biz en son on yaşında oynuyorduk böyle oyunlar.”

Eren vermiş olduğum karşılıktan hoşnut kalmamıştı. “Banane, banane,” diyerek çocuk taklitlerine girişti. İşin tuhafı, çocuk taklidini profesyonelce yapmasıydı. “Bazen çocuk olmak iyidir, ciddiyet ciddi-yet nereye kadar.”

“Tamam, oyunun sonunda galip gelen ne kazanacak peki?”

Bunun üzerine bir süre düşündü. “Bilmem, aklıma hiçbir şey gelmedi.”

“Pekâlâ,” dedim, “o zaman ben söylüyorum ve itiraz istemiyorum. Eğer ben kazanırsam sen bana hayatında hiç yapmadığın bir şey yapacak ve bir Türk yemeği pişireceksin. Sen kazanırsan ben de sana anne kahvaltısı hazırlayacağım.”

Eren bunu duyunca şaşkınlıkla gülümsedi. “Bana uyar, yemekten zehirlenirsen sorumluluk almam ama.”

“Peki o zaman başlıyoruz,” dedim, “ama gemilerin markalarını ya da modellerini nasıl anlayacağız? Sonrasında bilgiye nasıl ulaşacağız?”

Eren, gururla telefonunu cebinden çıkardı.

“O iş en kolayı. Fotoğrafını çekip internette arama motoruna atacağız. Oradan bulacağız.”

“Mantıklı, hadi başlayalım o zaman,” dedim ve bakışlarımı Boğaz’a çevirdim. Tam da bu esnada içinde devasa konteynırlar bulunan bir gemi kadrajımıza girmişti. *Maersk* yazılı geminin gövdesi upuzundu ve konteynırlar âdeta bir binanın katları gibi gövdesinde yükseliyordu.

“İşte, ilk yarışımız. Sence bunun ağırlığı nedir?” diye devam ettim.

“Konteynır varken mi yokken mi?”

“Tabii ki yokken. Konteynır ağırlıklarını nasıl hesaplayalım.”

Eren elini çenesini koyup düşünmeye başladı. Gemiye dikkatlice süzdü. “Bence otuz bin ton. Sence?”

“Bence en az kırk beş bin ton,” diye karşılık verdim.

“Tamam o zaman anlaştık,” diyerek elini uzattı ve parmaklarından sıkarak tokalaştı. “Otuza kırk beş ton. Bakalım kim yaklaşmış.” Hemen sonraysa geminin fotoğrafını çekip internete attı. Kısa bir

süre sonra, “Vay be...” diye mırıldandı. “İlk turu sen kazandın. Bu modelin boş ağırlığı elli beş bin tondan başlıyormuş.”

Eren’in çocuksuluğuna eşlik ederek, “Yaşasın!” diye yerimde zıpladım. “Bir sıfır öndeyim.”

Kısa bir süre sonra biraz geriden lacivert gövdeli, diğerine göre daha yeni ve bakımlı bir gemi görüldü. İlk gemiden bariz bir şekilde küçüktü.

“Sıradaki gemi bu,” diyerek devam ettim, “bence bu da en az on beş bin ton var.”

Eren, burnundan nefes alarak gemiyi inceledi. “Bu o kadar çıkmaz, olsa olsa maksimum on bin ton çıkar.”

“Hadi o zaman gereğini yap!” diye karşılık verdim.

Eren hızla fotoğrafı çekti ve internete attı. Hemen sonra, “İşte bu!” dedi. “Bir bir oldu. Bu geminin boş ağırlığı yedi bin tonmuş!”

“Şanslısın,” dedim, “oyun son tura kaldı.”

Ellerini yumruk yaparak havaya kaldırdı. “Ben kazanacağım, ben kazanacağım!”

Yaklaşık on dakika sonra ise bir başka yük gemisi Boğaz’ın maviliğinde görüldü. Paslı gövdesiyle ağır ağır ilerliyordu. Bordasında kabarmış harflerle “Volgo-Balt 129” yazıyordu. Düzgün çizgilere sahip olmayan köşeli yapısı, modern gemilerle kıyaslandığında bir zaman kapsülünü andırıyordu. Bacasından çıkan koyu gri duman, Boğaz’ın temiz sabah havasına inat göğe karışıyordu. Gemiye gören herkes, onun Sovyetlerin soğuk tersanelerinden çıktığını kolayca anlayabilirdi.

Gemiye fark eder etmez beynimde sanki bir anda kıvılcımlar çıkmıştı. Kendimi aniden yıllar öncesinde, Mağdurlar Okulu’nun yaz kampında bulmuştum. Yaz dönemindeki eğitimler normal okul binalarında değil, çeşitli bölgelerde gerçekleştiriliyordu. Bu bölgeler her defasında farklı farklı yerlerden seçiliyordu. Kimisinde bir ormanın içinde, kimisinde bir dağın başında, kimisinde ücra bir köyde kamp kuruluyordu. Biz ise genellikle çadırlarda, zorlu koşullarda kalıyorduk. Kampların en büyük özelliği, normal eğitim dönemindeki disiplin ve katı tutumun neredeyse on katı sert tutumla karşılaşmamız-

dı. Öğretmenler daha acımasız oluyor ve işkence seviyesinde cezalarla bizleri eziyorlardı.

Bu kamplardan en acımasızını ise elbette ki bir yük gemisinin üzerine kurulandı. Tıpkı önümden geçen gibi eski, paslı ve ıskartaya ayrılmış bir Sovyet yük gemisi, gemi ve deniz tutkunu Vasilko tarafından satın alınmış, bir kamp yerine çevrilmişti. Geminin, gündüzleri yakıcı sıcaklıkta, akşamları ise tam tersine buz gibi olan güvertesine çadır kurulmuştu ve bizi âdeta birer balık gibi çadırlarda istiflemişlerdi. Güneş doğmadan eğitimler başlıyor, gecenin ilerleyen saatlerine kadar aralıksız devam ediyordu. En kötüsü ise her akşam birilerimizin mutlaka cezalı konuma düşmesiydi. Her gece neredeyse grubun yarısı cezalandırılır ve ceza olarak denizin içinde sabahlatılırdık. Belimize kalın halatlar bağlanır, geminin yük indirme bölümünden denizin ortasına atılırdık. Şanslı olanlarımız geminin alt kısmında bulunan filikalara uzanır ve tutunacak yer bulur, geri kalanlar ise buz gibi suyun içinde titreye titreye güneşin doğmasını beklerdi. Elbette ki bu bekleyiş, birçok deniz canlısı tarafından ısırılma korkusu ve onlarla mücadele ederek geçerdi.

“Evet, tahminini alayım!”

Eren’in konuşmasıyla irkildim. Gözümün önüne gelen o eski yük gemisinin yerini yeniden Boğaz’daki yük gemisi aldı.

“Pardon, dalmışım. Bu daha küçük, bence sekiz bin ton,” dedim.

Eren, “Ben de seninkinin yarısı diyorum,” dedi, “dört bin ton.” Hemen sonrasında aynı şeyleri tekrar etti.

“Oley be! İki bin tonmuş. Maçı kazandım!”

“Ama kabul etmiyorum, bir tur daha oynamalıyız,” diyerek mızıkçılık yapmak istedim ama Eren kabul etmedi. Maçı kazandığını ilan etti. Bakışlarımı tam karşımdan geçen Volgo-Balt 129’a çevirdim ve “Uğursuz gemi!” diye söylendim. “Yine bana şanssızlık getirdin!”

Yapacak bir şey yoktu. Eren kazanmıştı bir kere ve ben cezamı çekecektim. Geçmişte çektiğim cezaları göz önünde bulundurunca Eren’e ödeyeceğim bedel gayet komik ve basitti. Hiç uzatmadan hemen ertesi gün, bu kez ben Eren’i ofisimde ağırladım ve becerebildiğim kadarıyla ona güzel bir kahvaltı hazırladım. Tabii ufak bir yalanla... Börekçiden

aldığım küt böreğini kendim pişirmiş gibi kahvaltıya dâhil etmiş ve bol pudra şekeriyle Eren'e yedirmiştim. Böreğin ambalajında derenin karşısındaki börekçinin logosu bulunmasına rağmen Eren inanmıştı. Ya da beni kırmamak için inanmış gibi yapmıştı.

Eren ile yakınlaşmamızdaki bir başka basamak ise onunla geçirdiğim geceler olmuştu. Sık sık beni Beyaz Ev'e davet ediyor ve gecenin ilerleyen saatlerinde geç olduğunu bahane ederek kalmamı rica ediyordu. Bense elbette ki hiçbir ricasını geri çevirmiyordum.

Birlikte geçirdiğimiz gecelerdeyse favori iki aktivitemiz bulunuyordu. Ya birlikte film izliyor ya da ortak sevdiğimiz sanatçıların tüm şarkılarını dinlediğimiz müzik geceleri gerçekleştiriyorduk. Eren, her iki etkinlikle de mutluluktan neredeyse havalara uçuyordu. En sevdiğim şarapları benim için hazırlatıyor, gecenin konseptine göre giyiniyor ve benimle geçirdiği anları gerçek anlamda yaşıyordu. O anlarda hayatında sadece ben oluyordum. Ne iş ne ormandaki olaylar ne de başka bir şey... Eren sadece ama sadece bende yaşıyordu.

Bu gecelerin en ilgincini ise yine karşılıklı bir iddialaşma sonucunda yaşamıştık. Yine birlikte eski bir yabancı filmi izlediğimiz bir gecede, filmdeki iki sevgilinin üstü açık arabasıyla araba sinemasına katıldıkları sahne oynuyordu. Bu sahneyi görünce, "Vay be," demiştim, "ne zevkli insanlarmış eskiler. Hem üstü açık araba hem araba sineması... Devasa ekranda film izliyorlar. Ne romantik."

Eren bunu duyunca, "Sen daha önce hiç arabada film izlemedin mi?" diye sordu.

"Bana kimse böylesine romantik bir gece yaşatmadı şimdiye kadar," diye karşılık vermiş ve hemen ardından, "sen bile..." diyerek iğnelemiştim.

Tabii Eren laf atmamın altında kalmamıştı. Ertesi akşam, beni yine Beyaz Ev'e davet etmişti. Ama bu kez kesinlikle gelmem gerektiğinin altını defalarca çizerek... Bir sürpriz peşinde olduğunu anlamıştım ancak hemen ertesi gün bu anı bana yaşatabileceğine hiç ihtimal vermemiştim.

Ertesi akşam Beyaz Ev'in bahçesine girdiğimde küçük dilimi yuturacak bir sahneyle karşılaştım. Eren, bahçeye kocaman bir stant

kurdurmuş ve beyaz bir perde gerdirmişti. Perdenin birkaç metre gerisinde de üstü açık, nostaljik bir spor araba... Bahçede beni karşıladıktan sonra, "Yakınlarda araba sineması bulamadım," dedi, "ben de bir araba kiralayıp böyle yapmaya karar verdim..."

Elime uzanıp beni çekiştirmeye başladığı anda, "Delisin sen," diye kıkırdadım, "gerçekten delisin!"

Elimden tutup arabanın yanına kadar götürdü. Kapıyı aralayıp oturmama yardım etti. Hemen ardından arkadan dolaştı ve diğer koluğa kendi geçti.

Eren'in oturmasının ardından çalılıkların arasından Halil bir anda fırlayıverdi. Önünde bir servis arabasıyla... Arabadan patlamış mısırları, meyve tabağını ve kuruyemişleri alıp ön konsolda, Eren ile arama denk gelen kısma hazırladığı minik masaya yerleştirdi.

"Ne içmek isterseniz Arden Hanım?"

Eliyle servis arabasını işaret ediyordu. Servis arabasını mini bir bara çevirmişti.

Karşılaştığım sahneden etkilenmemem elde değildi. Hele de ben içki seçerken Eren'in hayran hayran bana bakışlarından... Beni mutlu edebilmenin hazzını zirvesinde yaşıyordu. Gözleri parılıyordu.

İçki servisinden sonra Eren, "Başlatabiliriz Halil Bey," dedi. Bunun üzerine Halil arkaya doğru birkaç adım attı ve "Nurettin Bey, perde!" diye bağırdı. Birkaç saniye sonra beyaz perdenin üzerine ışıklar düştü. Başlayan filmse *Some Like It Hot*'tı.

"Marilyn Monroe hayranı olduğumu biliyordum." Beyaz Ev'de küçükken kaldığı ve genelde de şu anda kullandığı odasında bir Marilyn Monroe fotoğrafı vardı. Yatağının tam karşısında.

"Evet severim. Çok hoş buluyordum onu, küçükken hayrandım. Hâlâ da hayranım. Bu film de Amerika'daki alkol yasağı döneminde geçiyor, mafya cinayet, komedi, romantizm her şey var, bence seveceksin filmi."

Güldüm. Mafya, cinayet, komedi, romantizm... Âdeta benim hayatımı anlatıyordu.

"Tabii severim..." diye mırıldandım.

Halil'in servis ettiği envaiçeşit mısırı yerken aromalarının ağzıma yaydığı tatlar âdeta zevkten dört köşe olmamı sağlıyordu.

"Peki," dedim, karamelli olanı ağzıma tıkmaya çalışırken, "nereden geliyor bu hayranlık?"

"Yavaş ol, boğulacaksın. Herkese yetecek kadar var, merak etme."

İkimiz de bir kahkaha patlattık. Elimdeki mısırları yavaşça kenara bırakırken Eren soruma cevap verdi:

"Anneme benzetiyorum sanırım. Saçlarını, yüz hatlarını falan değil ama nahifliğini, kibarlığını, güzelliğini."

"Annenle tanışmak isterdim," diye fısıldadım.

Onun ise, "Ben de..." diye varla yok arasında bir ses çıktı ağzından.

Some Like It Hot'ı izledikten sonra *Singin' In The Rain* isimli film başladı. Bir klasik daha. Eren, yağmura ve yağmurlu havalara olan hayranlığımı es geçmemiş ve özellikle bu filmi seçmişti.

Yaşadığım bu anlar benim için sahte olsa bile gerçekten zevk almıştım. Bir an, tüm bu yaşadıklarımın gerçekliğini düşündüm. Karşımda beni mutlu etmek için çabalayan genç bir erkek; tüm imkânlarını seferber eden, sınırlarını zorlayan... Boğaz manzaralı, görkemli bir ev... Ve o evin bahçesinde, sırf bir laf attım diye hazırlanmış açık hava sineması. Üstelik bir arabanın içinden...

İçinde bulunduğum durum, ekrana yansıyan filmde bile gerçekleşmezdi. Eren için gerçektir, filmde bile öte. Benim içinse sadece bir film, sonu gelecek ve bitecek; belki de sonu hüsrarla neticelenecek bir film...

O gecenin en komik anıysa, filmin ilerleyen dakikalarında Eren'in dönüp arkasına baktıktan sonra, "Ne yapıyor bunlar?" diye mırıldanmasıydı. Meraklanarak ben de kafamı arkaya çevirdim. Bahçenin derinliklerine doğru, ağaçların başladığı kısımda onları gördüm. Beyaz Ev'in çalışanlarını... Onlar da fırsattan yararlanmış ve bahçeye birer sandalye yerleştirerek açık hava sinemasının keyfini sürüyorlardı.

Eren, ilkin ne yapacağını bilememişti. Benim rahatsız olabileceğimi düşünerek, uyarmak için Halil'e bakınıyordu. Ancak Halil de onların arasındaydı ve filme kendini kaptırmıştı.

“Çok güzeller,” dedim, “sakın karışma... Ben rahatsız olmuyorum, bilakis bu hâlleri hoşuma gitti...”

Saatin geç olması ve mideye indirdiğimiz biraların yarattığı rehavet herkesin mayışmasına neden olmuştu. Arka taraftaki ekip oturdukları yerde çoktan sızmış, sadece Halil heyecanla filmin sonunun gelmesini bekliyordu.

Oturduğum yerden hafifçe kaykılıp usulca Eren’e yanaştım, başımı omzuna yasladım. Sanki bu anı bekliyormuşçasına hiç tereddüt etmeden anında alnıma sıcak bir öpücük kondurdu. Ardından bakışlarını üzerime çevirdi, ben de onun gözlerine daldım. İkimiz de filmi izlemiyor, birbirimizi seyrediyorduk; beyaz perdeden taşan ışık yalnızca yüzlerimize vuruyor, bizi sanki siyah beyaz bir filmin içine çekiyordu.

Zaman durmuştu, sesler silinmişti; geriye yalnızca nefeslerimizin ağırlığı ve birbirine kenetlenen gözlerimiz kalmıştı. Birkaç dakikanın sonsuzluğa uzandığı o anlarda Eren yavaşça bana doğru eğildi. Dudaklarıma yaklaşırken kalbim hızla çarpmaya başladı. Daha önce hiç hissetmediğim bir şeydi. Bitmesini istemediğim bir an. Gözlerimi kapattım. Tam o sırada alnıma düşen soğuk bir damlayla irkildim. Sonra bir damla daha... Bir an da bardaktan boşanırcasına yağmur yağmaya başladı. İkimiz de şaşkın bir kahkaha atıp panikle ayağa fırladık; perdeden yansıyan ışık damlalarla kırılıp dağılıyor, bahçe âdeta bir sahne dekoru gibi sarsılıyordu. Elimden tuttu ve birbirimize bakarak apar topar içeri koştuk. Yağmur, yarım kalan anımızın üzerine perde çekmişti.

Yağmurun dinmesini sıcak bir kahve eşliğinde bekledikten sonra işlerim olduğunu bahane ederek eve geçmiştim. Ama o geceden sonra herkesin gözünde Eren ile ben sevgiliydik. Henüz adı konmamış bir sevgililik... Eren ile olan ilişkimizin bu noktaya evrilmesi işlerimi kolaylaştırmıştı. Neredeyse her gün artık Beyaz Ev’e girip çıkıyor ve âdeta kendi evim gibi davranabiliyordum. Bazı zamanlar kahvaltıda bazı zamanlar akşam yemeğinde Beyaz Ev’de bulunuyordum. Birlikte zaman geçirmeyi o denli alışkanlık edinmiştik ki ikimizin geçirdiği zamana uyum sağlayanlar sadece biz değildik. Beyaz Ev’in çalışanları

ve kedim Hades de bu süreçten memnun kalıyorlardı. Hades ile Eren inanılmaz bir bağ kurmuşlardı. Hatta o derecede ki Eren en sonunda dayanamayarak Hades'i bir gün Beyaz Ev'e götürmüş, o günden sonra Hades Beyaz Ev'de yaşamaya başlamıştı.

Eren'in bana karşı hisleri, benim de ona karşılık besliyormuş imajım sayesinde etrafımızdaki kimsenin dikkatini çekmemeyi başarmıştım. Her şey akışında ve olağan ilerlemiş gibi görünüyordu. Her şey olması gerektiği gibiydi. Tıpkı benim en baştan planladığım gibi...

Tek sorun, gün geçtikçe Eren'in dünyasının merkezine yavaş yavaş beni konumlandırmasıydı. Günü benimle başlatıyor, benimle bitiriyordu. Benim yanımdayken inanılmaz derecede mutlu oluyordu. Çoğu zaman çocuksu hareketleriyle şımarabilirken, gerektiğinde olgun tavırlara bürünerek centilmen bir duruş sergileyebiliyordu.

Tanıştığımız ilk günlerde üzerinde var olan gerginlik de geçmişti. Normalde Beyaz Ev'den, İstanbul'dan bir an önce dönmek isterken, Emris'in mahkemeden aldıracağı yurt dışına çıkış yasağı işine gelmiş gibiydi. Bir süre sonra yasağının kalkmasına rağmen geri dönmenin konusunu bir daha açmamıştı. Öte yandan bana bahsettiği ve Beyaz Ev'de geceleri yaşadığı sıra dışı sanrıları da kesilmişti. O günden sonra neredeyse hiç bu sanrıları yaşamamış, bahsettiği korkunç kâbusları bir daha görmemişti.

En önemlisi ise orman...

O günden sonra ormandaki olaylar da bitmişti. Bir daha uzuv bulunma vakası hiç yaşanmamıştı.

Sanki benim Beyaz Ev'e adım atmamla birlikte Eren'in hayatındaki tüm sorunlar bıçak gibi kesilmişti. Benim Beyaz Ev'e girmemle her şey bir anda bitmişti. Oldukça tuhafı. Bu durum tüm hikâyeye şüpheyile yaklaşmama sebep olsa da olaysız geçen birkaç gün işime gelmişti.

Benim cephemdeyse günler Eren'inkinden çok daha farklı geçiyordu. Beyaz Ev'e gidişlerimi rutinleştirmeye başlamamla birlikte ilk işim Emris'in evin içine koyduğu gizli kameraları deşifre etmek olmuştu. Evin odalarında ve koridorlarda gayet doğal görüntüler ve-

rerek kameraların yerlerini tespit etmiş, tüm hareket planımı buna göre şekillendirmiştim.

Kameraların tespitinin hemen ardındansa asli görevimin başlama zamanı gelmişti. Beyefendi'deki gizli belgeleri bulmak... Kameralar genel olarak ortak denebilecek alanlara yerleştirilmişti. Odalarda ya da özel alanlarda konumlandırılmamıştı. Evraklar ise ortak alanlarda olamazdı. Gerçi beyefendi kendine münhasır ilginç bir adamdı, evrakları sakladığı yer benim için tam bir muammaydı. Koridordaki herhangi bir parkenin dibine saklanmış olabileceği gibi, yastığının altından bile çıkabilirdi. Belki de ultra güvenli zırhlı bir kasanın içindeydi. Kasanın anahtarını yutmuş, çoktan kendisiyle birlikte cehennemine dibine götürmüş bile olabilirdi. Garip bir adamdı. Her şey beklenirdi...

Belgeleri araştırmaya ve evin içinde ufak çaplı aramalara başladığımdaysa, belgeleri bulabilmenin öngördüğümünden çok daha zor olacağını hemen anlamıştım. *Çünkü Beyaz Ev, gizemlerle doluydu...*

Beyaz Ev âdeta katman katman gizemler barındırıyordu. Herhangi bir katmanı fark ettiğin an, onun gizemini çözmeye çalışırken başka bir katmanla yüzleşmek zorunda kalıyordun. Bu duruma ilk denk gelişim odalarla başlamıştı. Kendimce zihnimde Beyaz Ev'in mimari çizimini oluşturmuş, her katta kaç oda olabileceğinin ve odaların nasıl sıralandığının planını çıkarmıştım. Fakat daha ilk araştırmamda, oda sayısını bile tespit edemediğimi fark etmiştim. İlk hesaplamalarımda yetmişin üzerinde oda varken, sonradan doksan civarına çıkmıştı. Odalardan bazılarına girip çıkmaya başladığımdaysa, yaptığım tüm hesaplamaların sadece çöp olduğunu görmüştüm. Beyaz Ev'in her yerinden âdeta oda fışkırıyordu ve odaları ayırtırmak neredeyse imkânsızdı.

Oda sayısını tespit edemeyeceğimi anlayınca, bu kez yön tabanlı bir araştırma planı çıkarmıştım. Eren'in beni ilk davet ettiği ve balkonunda oturduğumuz misafir odasını merkeze almış, temel olarak sağ ve sol olmak üzere evi ikiye bölmüştüm. Hemen sonra sağdakiler için kat kat, soldakiler için kat kat bölümlere ayırmıştım. İlk arama turu olarak sağdaki birinci katı seçmiş, koridorlarında dolaşıp üst kata çı-

kan merdivenleri tırmanmıştım. Üst kata çıktığımdaysa bir önceki katın neredeyse bire bir kopyası olduğunu görmüştüm. Bunun şaşkınlığını yaşarken ise asıl korkunç gerçeği zar zor anlayabilmiştim: çıktığımı sandığım kat, aslında dolaştığım bir önceki kattı. Katları birbirine bağlayan merdivenlerin bazıları *Penrose* merdivenleri gibi dizayn edilmişti. Sadece bilincim çıktığımı sanmış, gerçekte ise olduğum yerde dönüp durmuştum.

Beyaz Ev'in merdivenler konusundaki gizemini fark ettikten sonraysa bu kez odaların içindeki geçişlerle başka bir gizem katmanına denk geldim. Koridordan ya da dışarıdan bakıldığında yan yana duran iki oda, içine girdiğinde yan yana olan beş altı farklı odaya dönüşüyordu. Odaların içlerinden birbirlerine geçişler varken, çıktığımda tahminlerimin çok ötesinde başka bir koridorda soluğu alıyordum. Bunun en ürkütücü hâliyse odalarda yan yana ilerlerken, farkında olmadan yükseltide hareket ediyor olmamdı. Yani, birinci katta girdiğim bir odada, iç içe geçmiş kapılardan ilerleyip birkaç oda sonra geri çıktığımda, ikinci katın koridorunda kendimi bulmamdı. Üstelik, hiç basamak adımlamadan...

Burası bir labirentti.

Labirent şeklinde inşa edilmişti!

Beyaz Ev, iç içe geçmiş labirent gibi odaları, yükseltisi çözülemez katları ve bilinçaltına hükmeden mimarisiyle tam bir paradoks evdi. Beyefendi'nin, yıllarca bu evden neden çıkmadığını, neden hiçbir koruma tutma ihtiyacı hissetmediğini ve neden en güvenli yer olarak burayı gördüğünü sonunda idrak edebilmiştim. Yabancı birisi için bu ev başlı başına bir tuzaktı. Girişi olan ancak çıkışı olmayan ölümcül bir tuzak...

Belgelerle ilgili çalışmalarımındaki süreç Beyaz Ev ile cebelleşmekle geçerken, ormandaki olaylara dair araştırmalarımın ara vermek zorunda kalmıştım. Tek yapabildiğim, gelişmeleri Emris'in üzerinden takip edebilmektir. Sık sık Emris'in konumuna ve ses kayıtlarına bakıyor, ormandaki gizli kameralardan anlık kopyalanan görüntüleri izlemekle yetiniyordum.

Komiser Emris cephesi ise daha durağan ilerlemişti. Eren'i gözaltına alıp eve kamera yerleştirme, ormanın dört bir yanını kameralarla donatma ve evin yakınlarına gizli üssünü kurmanın ardından avını bekleyen yırtıcı bir hayvan gibi pusuya yatmıştı. Sessizce, sakince, sabırla bekliyordu. Ve çaresizce... Şimdilik asayiş berkemaldi. Benim için hiç problem yoktu ama Emris'in olayların durgunluğu karşısında delirdiğini tahmin etmek zor değildi. Ve bu bana içten içe ürkütücü bir haz veriyordu. Özellikle tuzaklarından sonra ormanda bir daha uzuv bulunmaması hevesini çok kırmıştı. Her gün gizli üssüne geliyor, geç saatlere kadar bekliyor, hatta çoğu zaman orada kalıyordu. Gün geçtikçe elini bomboş hissetmek onu daha çok hırçınlaştırmıştı. Eminim ki bundan sonra olabilecek her türlü gelişmede göstereceği reaksiyon çok sert olacaktı.

Hiç hesaba katmadığım ancak sık sık karşıma çıkan başka bir cepheyse elbette ki Drogo cephesiydi. Yeni yüzünün vermiş olduğu tanınmama öz güveniyle, *ortalıkta pek dolaşma* uyarımı devre dışı bırakmıştı. Rahatça geziyor, sık sık ofisime uğruyor ve Beyaz Ev ile ilgili sorular soruyordu. Tabii her sorunun sonunda da konuyu Eren'e bağlıyordu. Eren ile yakınlaşmam ve Beyaz Ev'e gidişlerimi gün geçtikçe sıklaştırmam nedeniyle kıskanç tavırlar sergiliyordu.

Yine bir akşam, ofisten Beyaz Ev'e gitmeyi planladığım sırada gösterdiği kıskançlık krizi aramızdaki ipleri çok germişti. Ofiste, Emris tarafında bir gelişme var mı diye ses kayıtlarını dinliyordum. Drogo, her zamanki kendinden emin tavrıyla ofisten içeri damladı. Daha alt kattaki kapının açılmasından, habersiz gelmelerine alıştığım için gelenin Drogo olduğunu anlamış ve yüzümü ekşitmiştim. Basamakları tırmandıktan sonra suratımı o hâlde görünce, "Artık abartıyorsun!" diyerek suçunu bastırmaya çalıştı.

"Ne abartması? Ne saçmalıyorsun?" diyerek sert tonda çıkıştım. Farkında olmadan beni yargılamaya bile başlamış, hareketlerimin doğruluğunu yanlışlığını ölçmeye girişmişti.

"Altı üstü ziyaretine geldim," diyerek kendini savundu. "Türkiye'de senden başka kimsem yok. Biliyorsun!"

“O zaman ait olduğun topraklara dönmemek için neden inat ediyorsun!” diye tavrımı devam ettirdim.

Bu talebimden bıkmışçasına derin bir nefes boşaltarak masamın önündeki misafir koltuklarından birine oturdu. Kulağımdaki kulaklığı işaret ederek, “Ne dinliyorsun? Müzikse dışarı ver de havamız dağılsın,” diye pişkinliğini devam ettirdi.

“Drogo, lafı değiştirme!”

“Tamam, yeter artık. Bana ikide bir *Romanya’ya geri dön* deyip durma! Dönmeyeceğimi biliyorsun!”

Kendimi inatçı zannederdim. Drogo’nun bu denli inatçı çıkacağını hiç öngörmemiştim.

“O zaman pat diye ofise gelip durma! Daha kaç defa uyaracağım seni!”

Özrü kabahatinden büyüktü.

“Meraklanma, içeride yalnız olduğunu biliyordum. O yüzden rahat rahat girdim.”

“Nereden biliyorsun yalnız olduğumu? Ya birisi olsaydı, ya Eren olsaydı?”

Verdiğim karşılıktan dolayı pişkinliğini katlamak istemişti. Eren’i duyunca...

“Edna, dışarıdan izlediğimi biliyorsun... Eren’in olmadığını anlayabiliyorum. İçin rahat olsun, sizi özel anınızda rahatsız edecek değilim... Baş başa gönül rahatlığıyla kalabilirsiniz.”

Drogo gerçekten sınırlarını zorluyordu.

Kulaklığı bir hışımla çıkardıktan sonra bilgisayarın ekranını sertçe indirdim. Hemen sonra yerimden kalkarak çantama uzandım.

“Ne oldu? Kızdın mı yoksa?”

“Saçmalamalarını dinleyecek vaktim yok Drogo!”

“Nereye gidiyorsun? İşin yoksa biraz gezelim. Ya da ben bırakabilirim evine.”

“Hayır, eve gitmiyorum ve evet, işim var.”

“Dur tahmin edeyim, yeni yuvana gidiyorsun, değil mi? Beyaz Ev’e...”

Bir anda durdum ve bakışlarımı Drogo’nun suratında sabitledim.

“Ciddi ciddi aynı cümleleri kurmaya devam mı edeceksin gerçekten? Ya da hâlâ Beyaz Ev için benden açıklama mı bekliyorsun? Anlamakta bu kadar zorlanacağını hiç tahmin etmezdim!”

“Bence sen anlamamakta ısrar ediyorsun... Ya da yüzleşmekten korkuyorsun...”

“Dilinin altında ne var, açık konuşsana,” diyerek üzerine yürüdüm. O denli damarıma basmıştı ki onu boğazlamamak için kendimi zor tutuyordum.

“Bence sen de o sünepe çocuktan hoşlanıyorsun. Görev ayağına, operasyon ayağına güzel bir kılıf buldun. Onunla vakit geçirmek için fırsat kolluyorsun. Hadi artık, itiraf et ve kurtul.”

“Drogo, sınırını aşıyorsun!”

“Benim tanıdığım Edna şimdiye dek belgeleri elli defa bulurdu. Beyaz Ev’de onca zaman geçirdin. Belki de buldun, sırf operasyonun devam etsin diye herkesten saklıyorsun!”

Belgeleri bulmam Emris’in hain ve pek de yasal olmayan planları yüzünden gecikmişti. Eve herkesten habersiz kurduğu kameralar işlerimi oldukça yavaşlatmıştı. İstediğim gibi istediğim saatte odalara girip çıkamıyor, etrafta elimi kolumu sallaya sallaya dolaşamıyordum. Temkinli ve dikkatli olmak zorundaydım.

Ama Drogo’nun dediği gibi acaba belgeleri bulsam da hâlâ arıyormuş gibi davranır mıydım?

“Yeter artık Drogo. Gider misin?”

“Merak ediyorum Edna, Vasilko bunu öğrense Eren’i öldürme emri verir miydi? Peki sen ne yapardın? Eren’in kafasına silah dayayabilir miydin?”

Drogo ilk defa bu kadar çirkinleşiyordu.

“Onu bilmem ama senin kafana dayadığımda tetiği çekmeliydim!”

Şimdiye dek kıskançlığını birçok kez göstermişti. Ama ilk defa Eren üzerinden üstü kapalı tehdit ediyordu. İçten içe kendini Eren’le kıyaslamamanın bir sonucu... Bir kadın için mücadele eden her erkeğin düştüğü kıyaslama hatasına çoktan düşmüştü ve sanırım uzun bir süre bu hastalıklı hâlden çıkacak gibi değildi.

Son söylediğimden sonra derin bir nefes alarak bir adım geri attı. Ama ben atmayacaktım.

“Bir kez verilen öldürme emrini uygulamadım ve pişmanım! Bir daha o pişmanlığı asla yaşamam, meraklanma. Hatta gerekirse pişmanlığımı da sona erdirmesini bilirim.”

Pençelerini göstermiş, saldırmaya hazır kaplana bundan daha iyi karşılık veremezdim. Bir anda neye uğradığını şaşırmişti.

“Ne yani...” diye karşılık vermek için ağzını açtı. Ancak duraksadı. Ne demek istediğimden emin olduktan sonra devam etti: “Pişmanlığını gidermek için beni mi öldüreceksin?”

Suratına doğru eğildim ve acımasızca gülümsedim.

“Unutma, hayatta en başarılı olduğum alan... Hem de hiç acımadan...”

Ofisten çıktım...

O gecedен sonra Drogo ile birkaç gün hiç görüşmemiştik. Ne ben aramıştım ne de o pat diye ofise çıkıp gelmişti. Ancak bu süre fazla uzamadı ve ikinci günün sonunda dayanamayarak mesaj attı:

“İleri gittiğim için özür dilerim. Kendimi affettirmek istiyorum.”

Drogo benim için patlamaya hazır el bombası gibiydi artık. Ne fazla uzağımda tutabiliyor ne de fazla yakınımda kalmasına izin verebiliyordum. Kendini affettirme çabasına karşılık vermezsem daha katı bir tutum sergileyebilirdi. Ayrıca kısmi olarak dışarıdaki işlerin takibi açısından ona ihtiyacım vardı. Mecburen bu kapıyı ona araladım. Affettirmek için lüks bir restoranda akşam yemeği ayarlamıştı. Birlikte yemeğe çıktık ve Eren’in konusu hiç açılmadan sıradan bir akşam geçirdik.

“Nasıl, beğendin mi burayı?”

Karşımda sanki hiç tanımadığım bir adam oturuyordu. Çıkardığı harika iş için Aleksandr’ı içten içe tekrar tebrik ettim.

“Beğendim evet, Boğaz’ı severim zaten.” Şarabımdan bir yudum aldım.

“Artık bana soğuk davranmayı bırakır mısın?” O da şarabına uzandı ama konuşmasını bitirmeden ağzına götürmedi. “İşlerin ve operasyonun hakkında yorum yapmamalıydım. Hatta konuşmamalıydım bile. Tamam. Anlıyorum.”

“Anlamıyorsun bence.”

“Anlıyorum gerçekten. Ayak bağıyım. Gereksizim. Önemsizim.”

“Gereksiz değilsin. Önemsiz de...”

Drogo’ya gerçekten çok sert davranıyordum. Sert davranmamda bir sakınca yoktu. Benim için önemsizdi. Ama taşıdığı sırlar hem operasyon hem de geleceğim için çok değerliydi. Belki de geçen gün söylediğim gibi gerçekten tetiği çekmeli ve bu işi çoktan bitirmeliydim.

Ama yapamıyordum.

Peki ama neden?

Yemeğin geri kalanı keyifli denebilecek düzeyde ilerledi. Her ne kadar kızsam da Drogo’nun bu centilmen tarafı gerçekten takdire şayandı. Ailesi onu hem bilgili hem de gerçek bir elit olarak yetiştirmişti. Bugüne dek farklı pek çok güçlü aileye, farklı sebeplerden girmiştım ancak içlerinde kimse onun gibi değildi. Drogo’da anlayamadığım farklı bir şeyler vardı. Başka bir yerde, başka bir zamanda, bambaşka şartlar altında karşılaştık muhakkak ondan etkilenirdim.

Birlikte yemek yememiz Drogo’yu bir nebze frenlemişti frenlemesine ama bu sağduyulu hâli pek uzun sürmedi. Zaman içerisinde yeniden kıskançlık güdülerini devreye soktu ve her fırsatta bunu bana göstermeye devam etti. İlk başlarda umursamamaya çalışıyordum ancak zaman içerisinde Drogo’nun bu tavırları içten içe beni kudurtmaya yetmişti. Sanki yaşadığımız tüm hayatlar gerçektir ve ben iki adamı birden idare eden bir kadındım. Bakışları, imaları, tavırlarıyla beni sürekli bu psikolojiye sokmaya çalışıyordu. İşin kötü yanı ise kısmen başarılı da oluyordu.

Hayatımda ilk kez deneyimlediğim bir kuskacın içerisinde kalmıştım. Bir yanda hiçbir şeyden habersiz, bütün her şeyini ortaya döken Eren, diğer yandan her şeyin farkında olan ve buna rağmen asla pes etmeyen Drogo... Üstelik İstanbul görevi gibi sancılı bir sürecin içerisinde... Bazen Drogo acaba haklı mı diye düşünmeden edemiyor-

dum. Çünkü gün geçtikçe ben de Eren'e alışmıştım. Her ne kadar ona karşı sahte gülümsemeler gösteriyor olsam da günün sonunda Eren'in sahici sevgisinden içten içe etkileniyordum. Öte yandan Drogo'ya ne denli set kurmaya çalışsam da Drogo'nun kurduğum setleri bir baraj duvarındaki delik gibi açması ve sonrasında o duvarları parçalamasına değer veriyordum. Bana en sarsıcı geleniyse yaşadığım bu trajik durumla yüzleşmekten korkuyor olmamdı. Hiçbir şeyden, hatta ölümden bile korkmayan ben, ilk defa bir şeylerden korkuyordum. Ve korktuğum şeyin ne olduğunu bile kestiremiyordum.

Eren'i ya da Drogo'yu kaybetmek mi?

Eren'in ya da Drogo'nun ilgisinden mahrum kalmak mı?

Yoksa, ikisinden birine âşık olmaktan mı?

İç seslerimi dinlemeye başladığım her an bir çıkış, bir kaçış kapısı buluyor ve suçu yine başkalarına atarak kurtuluyordum.

Sonuçta ben gerçek değildim. İkisi için de... Tarafsızdım. Ne suçluydum ne de mağdur... Sadece mecburdum.

Eren hem suçlu hem de mağdurdur. Kendini kaptırmaya engel olmaması, safça güvenmesi suçuydu. Hislerindeki berraklık ve benim gerçek yüzümü bilmemesiyse mağduriyet sebebi...

Drogo ise her anlamda suçluydu. Gerçeklerin farkındalığına rağmen gösterdiği inat, gerçeklerle yüzleşmek yerine sergilediği kiskanç tavır suçunu katlıyordu.

Drogo'nun inadından vazgeçmemesi ve bana gösterdiği psikolojik kuşatma, aramıza mesafe koyma kararı almama neden olmuştu. Ama Drogo bu kararımı bile hiçe sayarak ataklarından vazgeçmemişti. Drogo'yu başımdan savmama ramak kalan günse, Eren'in beni özel olarak akşam yemeğine davet ettiği gündü. Sık sık Beyaz Ev'de olma ve birlikte yemek yememize rağmen Eren, akşama özel davetli olduğumu söylemiş, bunu söylerken arkasında duran Halil'in yüz ifadesi değişmişti. Eren'in utangaçlığı ve Halil'in ifadesindeki değişimden gecenin gidişatının nereye varacağını az çok kestirebilmişim.

23,5. Bölüm

Hava kararmaya yüz tutmuştu. Ofisten erken çıkıp hazırlanmak için eve geçtim. İçimde daha önce hissetmediğim garip bir heyecan ve tarif edemediğim ruhaf bir gerginlik vardı. İstemsizce sürekli telefonumu kontrol ediyor, bir yandan da gardırobun karşısında durup kendime ve geceye uygun bir kıyafet arıyordum. Çaresiz arayışım ise başarısızlıkla sonuçlanmak üzereydi. Zira son on dakikadır ben dolaba bakıyordum, dolap bana bakıyordu. Elimi herhangi bir kıyafete bile değdirmemiştım, sadece bakıyordum.

Normalde gördüğüm ilk elbiseyi üzerime atar, hızlıca makyajımı tamamlar ve yola koyulurdum. Belki de ilk kez özel olduğumu hissetmek istiyordum. Buna yaraşır bir şeyler yapmak... ama beceremiyordum. Çünkü bilmiyordum.

Telefonumdaki mesaj bildirim sesiyle irkildim. Heyecanla telefonu elime aldım. Drogo'ydu.

Kapıdaydı.

Evimin önündeydi.

İçeri gelmek istiyordu.

Sinirle kapıya yöneldim. Siyah bir tayt ve büstiyer giymiştim. Giyinmek için soyunmuş tekrar giyinmemiştim. Anın gerginliğiyle üzerime bir şeyler atmayı bile düşünememiştim. Apartmanın kapısını açtığımda Drogo karşımda dikiliyordu. Maskesi yoktu. Bildiğim Drogo'ydu.

"Hoş geldin," dedim. Göz teması bile kurmamıştım. Ardından hızlıca odama yöneldim.

Drogo arkamdan adımlayarak odama geldi. Kapının yanındaki duvara sırtını yasladı.

“Bir hoş geldini bile çok mu görüyorsun bana? Ben seni evimde aylarca böyle ağırlamamıştım oysaki...”

“Evet, başından savıp hiçliğin ortasındaki bir eve göndermeden önce iyi ağırlamıştın, hakkını yememek lazım.”

“Ooo, başladık yine laf sokmalara.” Yönünü değiştirip benimle direkt göz teması kurabileceği daha yakın bir mesafeye geçti. “Seni düşündüğüm için özür dilerim Edna. Hayatını koruduğumu sanıyordum. Senin kendini pekâlâ koruyacağını bilmeden...”

Gülümsedim. “Şimdi laf sokma sırası sende, ha!”

Kendi getirdiğim kıyafetler haricinde Plaza’nın da benim için hazırladığı koca bir dolap vardı önümde. Soluk ve pastel renkli elbiselerin arasında parlayan kıpkırmızı bir elbise çarptı gözüme. Usulca askısından alıp kollarımı uzatarak elbiseye hayranlıkla bakabileceğim bir mesafeye uzattım. Askılı bir elbiseydi. Kumaşına dokundum. Satendi. Derin bir bacak yırtmacı vardı. Bir akşam yemeği için abartılı ama zarifti.

Drogo hayran hayran elbiseye bakışımı yakalamış olacak ki biraz daha yanaştı.

“Özel bir gece sanırım,” dedi, “nereye gidiyorsun?”

“Nereye gittiğimi gayet iyi biliyorsun,” diye yanıtladım, “her zaman gittiğim yere, Beyaz Ev’e.” Eve girdiğinden beri yüzüne bakmamamla rahatsızlığımı yeterince belli etmişim. Cevap vermesine imkân tanımadan, “Çıkar mısın, giyinmem lazım,” diye uyardım.

“Seni hiç çıplak görmemişim gibi bir tavır takınma istersen,” diye karşılık verdi. Beni hiç çıplak görmemişti. Bunu ikimiz de gayet net biliyorduk ama şu anda bununla ve Drogo’nun ortamı yumuşatma çabalarıyla uğraşacak hâlim yoktu.

Aniden arkamı dönerek üzerimdeki büstiyeri çıkarıp yatağın üzerine fırlattım ve elimde tuttuğum kırmızı elbiseyi üzerime geçirdim. Drogo arkamdan yanaşıp ellerini sırtıma deşdirdi. İrkilerek bir adım öne attım.

“Edna, lütfen,” dedi. Nazikçe elbisenin sırt kısmını düzeltmeye başladı. Sırtında da bir dekolte vardı ve hızlı giydiğim için muhtemelen yamulmuştu.

“Senin düşmanın değilim. Biliyorsun, değil mi?” diye sordu.

“Biliyorum,” diye fısıldadım başım öne eğik bir vaziyette.

Kafam karışık.

Eren’in yanına gideceğim için fazlasıyla heyecanlıydım ve içten içe bunun yanlış olduğunu biliyordum.

Operasyonumla ilgili bir arpa boyu yol alamamıştım.

İşlerimi aksatmıştım.

Beyaz Ev’in gizemini çözememiş, daha odalarını bile doğru düzgün keşfedememiştim.

Ormanda bulunan insan parçaları ise benim açımdan tam bir fiyaskoydu.

Anlık düşünceler içinde boğulurken, Drogo’nun olduğu yöne doğru döndüm. Drogo elleriyle iki bileğimden tutup beni kendine doğru ani bir şekilde çevirdi. Ona sadece dudağımı bükerek keskin bir bakış atmakla yetindim. Bu bakış parmaklarını birkaç saniye içinde kırabileceğime işaret eden bir bakıştı.

“Etrafında bu kadar düşman varken bana onlardan biriymişim gibi davranmayı kes artık.” Bileklerimi biraz daha sıkmıştı. Bunu farkında olmadan yaptığının farkındaydım. Ayağımda topuklu ayakkabılar yokken omuzlarına bile gelmiyor olsam da onu ansızın yere serebileceğimin farkındaydı.

Bileklerimi bıraktı. Yatağa oturdu ve benim de oturmam için beklemeye başladı. Sonrasında, “Lütfen,” diyerek teşvik etti.

Drogo’ya gereğinden daha sert davrandığımı biliyordum ancak peşimden İstanbul’a gelmesi, operasyonumu tehlikeye atması, kıskançlıkları gibi daha önce onlarca kez konuştuğumuz birçok nedenden dolayı gerçekten ona kızgındım ve bu kızgınlığım ne yazık ki geçmiyordu. En fenası ise içten içe Matias’ın ölümünden Valestriler kadar onu da sorumlu tutuyor oluşumdu. Matias’ı ne kadar sevdiğini bilsem bile...

Yatağa oturup, eve geldiğinden beri ilk defa Drogo’nun gözlerinin içine baktım. Hiçbir şey söylemedim. Sadece boş bir bakış sundum.

“Senin için, biliyorsun değil mi?” diye sordu. “Buraya senin için geldim.”

Tam bıkkınlıkla ağzımı aralamıştım ki işaret parmağını dudaklarımın yanına yanaştırdı.

“Biliyorum. Sen istemedin. Gel demedin. Hatta burada olmam senin için büyük bir yük. Farkındayım.” Yüzünü yüzüme biraz daha yaklaştırdı. “Ama buradayım Edna.”

“Anladım,” diye mırıldandım.

“Bazen kendi kalbine söz geçiremezsin, biliyorsun değil mi?” Çenemden tutup kafamı kaldırdı.

“Bilmiyorum,” dedim net bir şekilde.

Bilmiyordum çünkü. Ben hep beynimle, aklımla, inandığım yolda inandığım şeylerle hareket etmiştim. Yüreğime, hislerime, ruhumla kalın duvarlar örmüş; sezgilerimle, beynimle, kasalarımle hareket etmeyi öğrenmiştim. Ne zamanki hislerim devreye girecek olsa bir şekilde kaçmayı da becermiştim.

Kalbine söz geçirememenin ne demek olduğunu bilmiyordum. *Belki de bu gece öğrenmek üzereydim.*

“Hazırlanmam lazım,” diyerek, oturduğum yerden kalktım. Odamdaki makyaj masasının önüne geçip tabureye kuruldum ve makyajımı yapmaya başladım.

“Benden bir şey saklamıyorsun, değil mi?” diyerek söze girdi. Sorusunun Eren’le ilgili olduğunun farkındaydım ama verebilecek bir cevabım yoktu. Çünkü kendim de bilmiyordum.

“Ne senden bir şey saklamaya ne de sana hesap vermeye uğraşırım. Taksi çağırdım, gelmek üzere, çıkacağım şimdi.”

Bunun üzerine Drogo geri adım attı.

“Pekâlâ... Bari seni benim bırakmama izin ver.”

“Evin etrafında polisler kaynıyor. Ayrıca Eren’in çalışanları da... Senin arabanla beni bırakman dikkat çeker.”

“Eren...” diye fısıldadı gülerek. “Benimle yemeğe çıkacağın zamanlarda da bu kadar heyecanlanmış mıydın?”

“Heyecanlı olduğumu da nereden çıkartıyorsun. Yapmam gereken bir iş ve bitirmem gereken bir operasyon var, farkında mısın?”

Heyecanlı olduğumu nasıl anlamıştı?

“Çok basit bir soru sordum Edna.” Sesini yükseltmişti. “Benimle buluşacağın için hiç heyecanlanmış mıydın?”

Tabureden kalktım ve aynaya doğru eğilip son kez yüzüme baktım. Makyajım da tamamdı. Çantamı almak için Drogo’nun önünden geçip gardırobun iç çekmecesine doğru eğildim.

Bu esnada aşağıdan klakson sesi duyuldu. Çağırdığım taksi gelmişti. Ayağıma stilettolarımı geçirip kapıya yöneldim.

Drogo’nun önünden geçerken ona döndüm ve “Hayır,” diye yanıtladım.

Yaşadığı hayal kırıklığı nefes alıp verişine yansımış, burun delikleri büyümüş, gözlerindeki ateş bütün odayı alevler içinde bırakmıştı.

Konuyu değiştirip gözlerini gözlerimden ayırmadan, “Taksin gelmiş,” diye söylendi.

“Müsaadenle o zaman,” dedim, “sonra görüşürüz.”

Drogo pek pes edecek gibi durmuyordu. “Seni benim bırakmam konusunda ısrar ediyorum. Meraklanma, dikkat çekmeyeceğimden emin olabilirsin.”

“Drogo, senin arabanla olmaz demiştim, lütfen aynı şeyi ikinci kez söyletme.”

Bunun üzerine Drogo perdeyi yeniden araladı. Aşağıya baktıktan sonra gülümsedi. “Onun kolayı var,” dedi ve telefonunu çıkarıp özel şoförünü aradı. Ne konuştuğunu umursamamıştım bile. Anı bozmasını istemiyordum. Sadece evden bir an önce çıkmanın peşindeydim. Çantamı kolumun altına alıp kapıya yöneldim. Saniyeler sonra peşimden geldi ve benden önce kapıdan çıkıp merdivenlerde bekledi. Benim çıkmamla birlikte centilmence elini uzattı ve basamakları inmem için yardımcı oldu.

Birlikte alt kata indikten sonra kaldırıma çıktığımdaysa, az önce telefonda ne konuştuğunu anladım. Tam kapımda bir ticari taksi duruyordu. Drogo’nun şoförü ise kapıları aralamış, taksinin başında bekliyordu. Hafifçe kafamı eğdiğimde şoför koltuğunun boş olduğunu gördüm. Drogo, beni arka koltuğa bindirdikten sonra kapımı kapattı ve hızlıca ön taraftan dolaşarak şoför koltuğuna oturdu.

“Taksiciden zorla arabasını mı aldın Drogo?”

“Zorla olduğunu kim söyledi? Güzel bir fiyata birkaç saatliğine kiraladım diyelim.”

Kızmam, belki de köpürmem gerekiyordu. Ama Drogo'ya hiçbir şey diyememiştim. Sanırım içten içe Beyaz Ev'e gittiğimden emin olmak istiyordu.

“Peki, Beyaz Ev'e sürelim lütfen,” dedim.

Drogo hevesle kontağı çevirdi ve muzip bir tavrıyla taksimetreyi çalıştırdı. “Tam para verirsen, *bozuk çıkışmadı* ayağı yaparak para üzerini vermem, ona göre...”

Biraz önceki gergin tavrından eser yoktu.

Beyaz Ev'e gidene kadar Drogo'nun Beyaz Ev'le ilgili sorularıyla yol geçmişti. Kısa bir süre sonra Beyaz Ev'in patika yoluna girmiştik. Bahçe kapısında özel bir karşılama yaparcasına bizi selamlayan Nurettin, Drogo'ya durmasını işaret etti.

Drogo, sıradan bir taksi şoförü edasıyla Nurettin'in selamına karşılık verdi. Hemen ardından tam bahçe kapısının önünde durdu.

Nurettin'in taksiyi neden bahçeden içeriye almadığını düşünürken az ilerideki ışıkları görünce olayı çözdüm. Benim için âdeta özel bir karşılama merasimi hazırlamışlardı. Bahçe kapısından itibaren kırmızı bir halı, mumlar ve meşalelerle dekoratif ve doğal ışıktandır-malar...

Aynı sahneyi fark eden Drogo, kapım açılmadan önce şaşkınlıkla, “Sen bu çocukla evlenmiyorsun, değil mi?” diye sordu. Eren'le ilgili ilk sorusuydu.

“Saçmalama!” dedikten sonra yüzümü kapıya çevirdim ve gülümseyerek Nurettin'in kapıyı açmasını bekledim.

Kapının açılmasının ardından taksiden indim. *Merhaba* dercesine Nurettin'e başımla selam verdim. Bakışlarımı tam bahçeye çevireceğim esnada, Nurettin'in yaklaşık beş altı metre arkasında, bir ağacın gövdesinin arkasında bir kıpırdanma hissettim. Sanki birisi gizlenmiş gibiydi. Emin olmak için Nurettin'e bakmaya devam ettim ve “Nasılsınız?” diye sordum. Nurettin'in kafasının hemen yanından arkaya dikkat kesildim. Evet, yanılmamıştım.

Ağaçların arasında birisi bizi izliyordu. Son kez yeniden gözlerimi kısarak baktım. Emris'in gizli polislerinden birisi olabilir diye düşündüm. Fakat karanlığın içinde o ince detayı fark ettim.

Kapüşonu...

Bu kişi...

Bu kişi ormanda takip etmeye çalıştığım ve sahilde gözümünden kaçırduğım o adamdı.

24. Bölüm

Chris Isaak - Wicked Game

Bahçeye adım atmak için yönümü değiştirmişken, sanki taksinin içinden bir şey alacakmış gibi yaptım ve Nurettin'in kapattığı kapıyı yeniden araladım. Drogo'nun duyabileceği kadar kısık bir sesle, "Drogo, arka tarafımda ağaçların arasında birisi var. Şimdi bakma, senin gördüğünü anlamasın," diye fısıldadım.

Drogo panikle, "Ne oluyor Edna?" diye karşılık verdi. "Kim o adam?"

"Kim olduğunu bilmiyorum. Ne yap et bu adamın peşine takıl. Yalnız, orman tarafına giderse sen sakın gitme. Orası gizli kameralar ve polislerle dolu."

Drogo, "Tamam, sen meraklanma," diye karşılık verdi, "gelişmelerden mesaj atarak haberdar ederim seni."

Drogo'ya söylemem gerekenleri söyledikten sonra kapıyı kapattım ve Nurettin'e yeniden gülümseyerek bahçe kapısından ilk adımımı attım.

Son anda yaşadığım olay üzerimdeki tüm enerjiyi değiştirmişti. Normalde Eren'le geçireceğim vakit için kendimi hazırlamıştım. Ancak aynı

kişiyi bir kez daha görmek, üstelik bu kez bizzat Beyaz Ev'i ve beni gözetlerken denk gelmek zihnimi allak bullak etmeye yetmişti. Fakat yine de en iyi becerdiğim şeyi yapmalı ve hiçbir şey yokmuş gibi davranarak Eren ve çalışanlarının hazırladıkları sürprizlere karşılık vermeliydim.

Eren, geldiğimin haberini alır almaz evden çıkmış ve kırmızı halının üzerinde beni karşılamak için koşar adım yanaşmıştı. Deri ceketler, kot pantolonlar, salaş gömlek ve tişörtler içinde görmeye alıştığım Eren ilk kez siyah şık bir takım elbise ile karşımdaydı. Normal zamanlarda yüzüne dökülen saçlarını arkaya doğru yatırmış, yüz hatları daha da belirginleşmişti. Çok yakışıklıydı. Bir o kadar da heyecanlı. Aynı benim gibi.

Kollarını önünde kavuşturmuş, ellerini birbirine kenetlemiş, yanına gelmemi bekliyordu. Gözlerimiz birbirine kilitlendi. Gülümse-di. Gülümsemesine karşılık verdim ve daha önce ofisimde hissettiğim o iğrenç duyguyu karnımda tekrar hissettim.

Bir kıvılcım...

Bir elektriklenme. Garip bir hareketlenme. Tarifsiz bir burkulma...

Halil'in öncülüğündeki çalışanlar grubu meşaleler yakarak kırmızı halının etrafını bir ödül töreni ahengine bürümüşlerdi. Eren'in bakışlarındaki şaşkınlığa bakılırsa, bu olanlardan onun da haberi yoktu. Böylesine şatafatlı bir karşılama ve kırmızı halı gibi fikirler ancak nostaljik düşünebilecek birilerine ait olmalıydı. Eren'in şaşkınlıkla baktığı Halil'e...

"İnanamıyorum sana Eren! Bunlar da ne böyle!"

"Sen daha iyilerine layıksın Arden. Arkadaşlarla senin şerefine özel bir yemek bu sadece."

Eren'in beni karşılamasının ardından yüksek bir sesle bir şarkının girişi duyuldu. Chris Isaak, *Wicked Game*... Müzik eşliğinde, bol kahkahalarla kırmızı halının üzerinden devam ettik. Beyaz Ev'in ana kapısındaki basamaklardan girip hole giriş yaptık. Holde bu kez mumlar ve özel süslemeler beni karşılamıştı. Abartılı bir karşılamanın abartılı devamı...

"Ya sen ne ince ruhlu bir insansın!" diyerek Eren'in boynuna atıldım ve bir öpücük kondurdum. Öpücüğümle yüzünün rengi değişen

Eren, birkaç metre gerimizden bize mihmandarlık eden Halil'i süzdü. Halil bana belli etmemeye çalışarak koridoru işaret edince, Eren elimden tuttu ve beni koridora doğru götürdü.

Eren ve Halil'in sürprizlerine, şaşkınlık taklidlerine bürünerek karşılık verirken bir yandan da aklım dışarıda olup bitenlerdeydi. O kişi her kimse benim Beyaz Ev'e girişimi izlemişti. Eğer benim geçen akşam onun arkasından giden kişi olduğumu çözerse işlerin seyri çok değişebilirdi.

Drogo'dan ayrılalı henüz birkaç dakika olmuştu. Ancak bu süre Drogo'nun taksiyle uzaklaşıp o kişinin peşine düşmesi için yeterliydi. Hesaplarım doğruysa Beyaz Ev'in dışında beni merakta bırakacak gelişmeler yaşanmaya başlamıştı bile. Tam da gecesinde...

Halil'in üstü örtük, Eren'in çekiştirmeli yönlendirmelerine bırakmıştım kendimi. Eren'in elinden tutarak beni yönlendirdiği koridorun sonundaki çift kanatlı kapıdan içeri adımımı attığımda, anlık bir sessizlik oldu. Dışarıdaki meşalelerin ve bahçedeki şovun ardından bu salon, âdeta başka bir boyuta açılan bir kapı gibiydi. Hava, eski ahşabın, cilalı gümüşün ve taze zambakların yoğun kokusuyla doluydu. Hepsi Halil'in kusursuz sahne tasarımının bir parçasıydı.

Salon devasa boyuttaydı. Tavan o kadar yüksekti ki köşelerdeki gölgeler âdeta kendi hayatlarını yaşıyor gibiydi. Ortada, okyanusun ortasında kalmış bir sal gibi duran büyük bir yuvarlak masa vardı.

Ancak odaya asıl hükmeden şey, tam karşı duvarda asılı duran devasa tabloydu. Bir duvarı baştan sona kaplıyordu ve ondan kaçış yoktu. 1900'lerin başından kalma, empresyonist dokunuşlara sahip bir Osmanlı eseri olduğu belliydi. Resimde, nilüferlerle kaplı bir gölün kenarında duran, hüzünlü gözleri olan, beyaz elbiseli bir kadın tasvir edilmişti. Kadının bakışları o kadar gerçekçiydi ki odanın neresinde durursam durayım gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Bu bir sanat eseri değil, evin sessiz bir gözcüsüydü. Yıllardır bu duvarın arkasından nice sırra tanıklık etmiş gibiydi.

Ve sonra piyanoyu gördüm. Tablonun hemen önünde, fildişi rengiyle parıldayan beyaz bir piyano duruyordu.

Her şey mükemmeldi. Fazla mükemmel. Bu salon bir yemek odası değil, bir sahneydi. Her detayı özenle planlanmış, her obje stratejik olarak yerleştirilmişti. Ve ben, bu oyunun başrol oyuncusu olarak, sahneye davet edilmişim. Tek sorun, bu oyunun senaryosunu henüz bilmiyor olmamdı. Sadece tahmin yürütebiliyordum.

Yemek salonuna girdikten sonra Eren sandalyemi çekti. Benim oturmamın ardından karşıma geçti. Çalışanlar yemek servisine başlarken Halil büyük bir titizlikle kadehlerimizi doldurdu ve “İstediğiniz özel bir parça var mı Arden Hanım?” diye sordu.

Kalbim bu odada olsa da aklım o denli dışarıdaydı ki Halil’in sorusunun bana yönelik olduğunu, sonunda ismim geçince idrak edebilmişim. Bir anlık duraksamayla ismimden önceki cümleyi anımsamaya çalıştım. İstediğim bir parça...

“Bir an sorunca aklıma hiçbir şey gelmedi.”

“O zaman aklınıza gelirse lütfen çekinmeden iletiniz.”

Halil verdiği karşılıktan sonra yemek odasındaki piyanoya doğru ilerledi. Tabureyi geriye çekti ve ceketinin kollarını zarifçe sıyırarak piyanonun başına oturdu. Halil’in parmaklarını tuşlara uzatması ve ilk melodileri çıkarmasını Eren de ben de şaşkınlıkla karşılamıştık. Böylesine maharetlerinin olduğunu bilmiyorduk.

Piyano melodileri eşliğinde yemeğimize başlamıştık. Eren gerçekten inanılmaz mutlu görünüyordu. Gözlerinin içi ışıldıyordu. Konuşurken, gülerken, kadeh tokuştururken; her daim gözlerimin içine tutkuyla bakıyordu.

Yemek salonunun ortasına yerleştirilmiş ihtişamlı masaya bordo kadife bir örtü ve onun üzerine de dantel motifleri olan bir runner serilmişti. İki gümüş şamdanın titrek alevi, kristal kadehlerin üzerinde dans ediyordu. Nostaljik ama bir o kadar da etkileyici görünüyordu. Yemek takımları özenle yerleştirilmiş, çeşitli mezeler ve atıştırmalık aperatifler abartıdan uzak ölçülü olarak serpiştirilmişti. Kristal kadehlerdeki kırmızı şarap salonun ışıltısını en görkemli şekilde yansıtırken ortama konuşmalarımız ve kahkahalarımız keyifli şekilde eşlik ediyordu. Bu, samimiyetten çok, bir operasyonun merkezini andıran, hesaplanmış bir romantizmdi.

Benzer masalarda çok oturmuştum ama böyle bir masada hiç oturmamıştım.

Eren Sidney'deki hayatından bahsederken gözlerinin içi parlıyordu. Sydney Harbour'daki restoranları anlatıyor, yediği yemeklere değiniyordu. Bondi Beach isimli sahil şeridini anarken sanki ateşi yenden keşfetmiş gibi heyecanlıydı. Daha önce ziyaret etmediğim bir yer olduğu için hiçbir ayrıntıyı adamadığından emin oluyordu. Sörf yapamayacak kadar beceriksiz olduğunu dile getiriyor, cebinden çıkardığı telefonda arkadaşını sokan deniz anasının fotoğrafını bulmaya çalışıyor, dünyanın geri kalanında olmayan ama hâlâ Avustralya'da yaşayan onlarca hayvanın profilini çıkarıyordu.

Tamamen çabasız, doğal ve mütevazıydı... Beni asla ilgilendirmeyen konular içinde boğuluyor, 15.000 kilometre uzağındaki o şehre hayranlık duyuyor, gereksiz ayrıntıları merakla dinliyordum.

Eren'in parıldayan balköpüğü gözlerinin içinde ise âdeta kaybolmuştum.

Hafif çekik gözleri, belirgin dudakları, dudaklarının ardından parlayan bembeyaz dişleri, yüzünün ortasına orantılı bir şekilde yerleştirilmiş ince yapılı burnu, burnunun yan tarafındaki minicik top şeklindeki piercingi... Kusursuz yüz hatlarıyla bana gülümsüyordu. Belki de en basit hâliyle bana kusursuz geliyordu.

Birinden hoşlanmak böyle bir şey miydi? Kusuru olsa bile görmemek, görememek... Onu en saf, en doğal hâliyle kabul etmek.

Sevmek...

Eren, Sidney'deki bir anısını coşkuyla anlatırken, kadehimdeki şarabın son yudumunu fark etmeden içtim. Kristal kadehi masaya bıraktığım an, piyanonun başındaki Halil'in başıyla belli belirsiz bir işaret verdiğini gözden kaçırmadım. Bu evde hiçbir şey tesadüf değildi; her hareket, görünmez bir el tarafından yönetilen bir satranç oyununun parçasıydı.

Salonun loş köşesinden, âdeta gölgeden süzülür gibi iki çalışan belirdi. Adımları eş zamanlıydı, sanki görünmez bir metronomla yönetiliyorlardı. Ne bir fısıltı ne de bir ayak sürtme sesi duyuldu; sadece varlıkları, odadaki havanın akışını değiştirmeye yetmişti.

Halil, onlara tek bir bakış daha atmadan piyanoyu çalmaya devam ederken, çalışanlardan biri elinde beyaz, kolalı bir beze sarılı, etiketi okunmayacak kadar eski, koyu yeşil bir şişeyle masamıza yaklaştı. Diğeri ise boş kadehleri toplamak için hazırды. Bu bir servis değildi, âdeta defalarca çalışılmış bir tatbikattı.

Şişeyi tutan kişi önce Eren'e, şişeyi neredeyse fark edilmeyecek bir eğimle sundu. Eren, sohbetine ara vermeden sadece başıyla onayladı. Ardından aynı kişi benim yanıma geçti. Şişenin ağzı bardağa hiç değmeden, tek bir damla bile ziyan olmadan, koyu bordo renkli şarap ipeksi bir hışırtıyla kadehe dolmaya başladı. Odanın içini dolduran yıllanmış meşe ve olgun meyve kokusunu aldım. Bu şarap, bu evin kendisi gibiydi; eski, değerli ve sırlarla dolu.

Servis bittiğinde, geldikleri gibi sessizce, gölgelerin arasına karışarak salondan çıktılar. Arkalarında ne bir eksik ne de bir fazla hareket bırakmışlardı. Beyefendi ölmüş olabilirdi ama ruhu, kuralları ve disiplini bu duvarların arasında yaşamaya devam ediyordu. Sanki Beyefendi salonun bir köşesinde oturmuş, hepimizi izliyordu.

Eren ise tüm bu kusursuz tiyatroyu fark etmemiş gibi, anlattığı hikâyenin en heyecanlı yerine gelmişti ve gözlerinin içi parlayarak gülümsüyordu. Kadehimi kaldırıp ona eşlik ettim. Bu evdeki her performans gibi bu da ustacaydı.

Ağzımı bile açmadan yüzünün her santimetrekaresini büyülenmiş bir şekilde izlerken oturduğum koltuğun yan tarafına sıkıştırdığım çantamın içindeki telefonun titreşimi ile sarsıldım. Bu sarsılma fiziksel bir sarsıntıdan çok, beni hayallerin buğulu perdesinden sıyrıp hayatın soğuk yüzüne çıkaran bir irkilişti.

Dışarıda takip edilmesi gereken, belki de benim kimliğimi ifşa edebilecek bir kişi vardı. Ben ise burada oturmuş, yemek yiyordum. Haftalar önce öldürmüş olmam gereken başka bir adamı ise onun peşine takmıştım. *Kendine gel Nedra* diye kafamı toparlamaya çalışırken piyanonun melodisi yumuşak bir arpeje dönüştü. Salonun kapısı yeniden gıcırdamadan açıldı. Bu evdeki her eylem, bir sonrakini haber veren gizli bir senaryonun parçası gibiydi.

Başında aşçıya özgü o yüksek, beyaz şapkayla mutfağın şefi, arkasında bir başka çalışanla birlikte belirdi. Ellerinde, üzerleri parlak gümüş servis kapakları ile örtülmüş tabaklar vardı. Adımları kusursuz bir senkronizasyonla masamıza yaklaştı. Bu bir servis değil, bir ritüeldi; her hareketin provası yapılmış, her detayı ezberlenmiş bir tören.

Aşçı, Eren'in; diğer çalışan ise benim yanımda durdu. Piyanonun notalarının havada asılı kaldığı kısa bir anın ardından, kapaklar tek bir hareketle, aynı anda kaldırıldı.

Odaya mühürlenmiş, zengin bir koku yayıldı: biberiye ile tütsülenmiş kuzu etinin, karamelize arpacık soğanının ve trüf yağının topraksı aroması. Bu bir yemek değil, bir güç gösterisiydi; Beyaz Ev'in zenginliğini ve kusursuzluğunu tek bir tabakta sunma sanatıydı.

Tabağın ortasında, kusursuz bir hassasiyetle yerleştirilmiş kuzu pirzoları, yaban mantarlı bir risotto yatağının üzerinde âdeta bir anıt gibi duruyordu. Etin üzerindeki parlak *demi glace* sosu, mum ışığında bir ayna gibi parlıyor, yanında ise iki taze kuşkonmaz mızrağı, tabağın kompozisyonunu tamamlıyordu. Her lokma, bu evin duvarları arasında hiçbir hataya yer olmadığına sessiz bir kanıtıydı.

Görevlerini tamamlamanın getirdiği sessiz bir gururla, geldikleri gibi fısıltısız adımlarla geri çekilip salondan çıktılar.

Eren, çatalını eline alırken bana hayranlıkla gülümsedi. "Harika görünmüyor mu?" diye sordu. Kendisi farkında olmasa da çok seviyordu ve onun için yapılanlardan habersizdi. Anın tadını çıkartıyordu.

Onun gördüğü sadece bir yemektir. Benim gördüğüm ise bu labirentin duvarlarını ören tuğlalardan bir diğeri. Lezzetli, evet. Ama aynı zamanda tehlikeli. Çünkü çok iyi biliyordum ki *kusursuzluk, her zaman en büyük yalandır*.

Yemek servisinden sonra baş başa kalmıştık. Halil mini konserine devam ederken ara sıra duruyor ve kısa bir sessizlikten sonra devam ediyordu. Yine böyle ara verdiği bir anda birkaç kez arka arkaya öksürdü. Bu öksürüğün Eren'e bir uyarı mesajı olduğunu anlamam hiç zor olmadı.

Eren de *mesajı aldım* dercesine öksürdü. Çok acemi ve tatlıydı. Bunun arkasından bir şey geleceğinden emindim. Gözlerimi Eren'e diktim. Eren bir şeyler demek istiyor gibiydi ancak heyecandan konuşamıyordu. Derin derin birkaç kez daha nefes alarak dengelendi ve elini elime doğru uzattı.

"Arden... Ben... Ben..."

Devamını getirememişti. Öylece tıkanmış bir vaziyette bir süre kaldıktan sonra birden yerinden kalktı ve dudaklarıma yapıştı. Hiçbir şey demeden...

Birkaç saniyeliğine dünya durmuştu.

Zaman, sadece onun nefesinin sıcaklığında asılı kalmıştı. Göğsümün içinde bir şeyler çırpınmaya başladı. Kalp değil sadece, sanki midemde gizlenmiş binlerce küçük kuş aynı anda havalanmıştı.

Ellerim ne yapacağını bilemeden havada kalakaldı, parmaklarım titredi; dokunmaya korkar gibi, dokunmazsam kaybolurmuş gibi.

Soğuk bir denize atlamışım da su yüzeyini delip geçerken ciğerlerim şaşkınlıktan nefes almayı unutmuş gibi.

Her şey sustu; sokak, saat, içimdeki ses...

Sadece onun dudaklarının dokunuşu vardı. Yumuşak, aceleci, telaşlı...

Ama bir o kadar da gerçek.

O anda anladım. Bu öpücük sadece sıradan bir dudak teması değildi, daha önce dudağıma değmiş dudaklar gibi değildi.

Bu öpücük içimde sakladığım onca kelimenin, suskunluğun, itirafın tek bir ana sığdırılmış hâliydi. Yalnızlıklarımızın birbirine karıştığı, korunaklı duvarların yerle bir olduğu, benliğimin tam kalbine saplanan bir andı.

Gözlerimi açtım. Eren'in bir anda bunu yapmasını beklemiyordum. İlk an şaşkınlıkla karşılaşmışken, devamında tutkuyla uzanan dudaklarına aynı karşılığı sundum. Hemen sonraysa Eren geri çekildi ve sanki yanlış bir şey yapmışçasına utandı. Gerilmişti. Tepkimi merak ediyordu.

Onu daha fazla zora sokmamak için bir an kahkahayı patlattım. Kahkaham hem Eren'i hem de göz ucuyla bizi izleyen Halil'i rahatlatmıştı. Ama beni kim rahatlatacaktı? Halil, hemen sonra yeniden

öksürdü. Fakat bu kez öksürürken bir kelime mırıldanır gibiydi. Bunun üzerine Eren yine mesajı aldı ve elini ceketinin cebine soktu. Cebinden bir kutu çıkardı.

Çıkardığı kutunun içinde ne olduğunu bilmiyordum. Ortamı biraz daha yumuşatmak için, “Bak bu olmaz şimdi!” dedim. “Yani hemen evlenme teklifi edeyim deme sakın!”

“Güzel bir kadına sadece evlenme teklifi edilirken mi yüzük hediye edilir!”

Eren’den beylik sözler...

Hemen ardından kutunun kapağını kaldırdı. İçinden bir kolye parıldadı.

“Ayrıca yüzük değil, kolye.”

“Vav... Bu ne böyle... Bunu almak için Beyaz Ev’in yarısını ipotek ettirmedin, değil mi?”

“Senin için gerekirse tamamını ipotek ettiririm,” diye karşılık verdikten sonra ayağa kalktı. Güneş motifli kolyenin zincirinden narince tutarak arkama geçti. “Senin gibi ıslıl ıslıl...”

Boynumdan göğsüme doğru salınan kolyeye dokunarak, “Çok şık oldu,” dedim, “nasıl başardın bunu? Yani güneşi sevdiğimi nereden biliyordun?”

Parmak uçlarımla boynumdaki kolyeye narince dokundum. Şekli bana Alp yıldızını hatırlatmıştı. *Matias*...

Güneşi sevmiyordum ama bugünden itibaren en sevdiğim motif güneşti artık.

Aynı pizza gibi...

“Orası bir sır... Ve ölünceye dek bende saklı kalacak.”

Parmak uçlarımda kolyeyi detaylıca incelemeye koyuldum. Bir yandan hayatımda aldığım bu en değerli hediyeye bakıyor, bir yandan da biraz önce ne olduğunu sorguluyordum. Sorguluyordum sorgulamasına ama bir çözüm, bir kaçış, bir son oturtamıyordum kafamda. Eren kolyeyi taktıktan sonra yanıma geçmişti. Zaman ilerliyordu ve aklımın bir ucunda hâlâ Drogo vardı. Acaba neler oldu diye düşünmekten kendimi asla alamıyordum. Kadehimin bittiği bir anda fırsat kolladım. Kadehimi, doldurması için Eren’e uzatırken çaktırmadan

cep telefonumu çantamdan çıkardım. Dizimin üzerine yerleştirip Drogo'dan bir mesaj geldi mi diye bakındım.

Evet, vardı.

Hem de birkaç tane... Hızlıca alt alta duran mesajları okudum.

"Bahsettiğin adamı gördüm."

"Beklemedeyim, uzaktan izliyorum."

"Aynı yerde evi gözetlemeye devam ediyor."

Son mesajın üzerinden henüz beş dakika kadar geçmişti. Drogo hedefimizin izindeydi. Güzel haber...

"Bugün pizza hazırlatamadım sana," dedi. Telefonu çantama geri koyarken *ne demek istiyorsun* dercesine boş bir bakış sundum Eren'e.

"En sevdiğim yemek demiştin ya. Bugün daha farklı şeyler hazırladılar. Beğendin umarım? Bak hiçbirini ben seçmedim, baştan söyleyeyim."

"Beğenmek ne kelime, bayıldım."

"Çok bir şey yemedin ama. Belki beğenmemişsindir diye düşündüm."

Heyecandan olabilir.

"Hayır, hayır, aksine. Dediğim gibi bayıldım. O kadar fazla yemek vardı ki hepsinin tadına bakabilmek için azar azar yedim."

"Benim tadına bakmak istediğim başka bir şey daha var ama..." Eren kadehin dibinde kalan şarabı da kafasına diktikten sonra tekrar dudaklarıma uzandı. Normalde daha çekingen bir tavır takınırken bitirdiği üçüncü kadeh şarabın verdiği cesaret ve benim rahat tavırlarım sayesinde biraz gevşemişti.

Dudaklarıma ufacık masum bir öpücük kondurdu. Tam boynuna uzanıp sarılacağım esnada çantamdan gelen yeni bir titremeye irkil-dim. Titreşimi Eren de hissetmişti. Özür dileyerek telefonumu elime aldım.

Yeni bir mesaj.

"Ayrıldı şimdi, peşindeyim."

Burada olmasa da Drogo'nun varlığı peşimi bırakmıyordu. Bir hayalet gibi beni her yerde takip ediyor, fiziksel olarak bulunamadığı yerlerde bile kendini hissettiriyordu.

“Bugün biraz meşgulsün sanırım?” diye sordu Eren. Sesinde bir iğneleme ya da rahatsız edici bir ton yoktu. Sadece yanında telefonunu çıkartmama pek alışık değildi.

“Evet, işle ilgili birkaç problem var. Önemli değil, kapatıyorum hemen.”

“Keyfine bak, yanımda olman bile yeterli.”

Bu kadar romantizm benim için fazlaydı ama sonuna kadar gitmeye kararlıydım. Telefonumu sessize aldım ve gecenin geri kalanında bir daha rahatsız edilmemek için çantamın en ücra köşesine fırlattım.

Drogo adamın peşinde koşarken ve acil tamamlamam gereken bir operasyon varken yaptığımın saçmalık olduğunun farkındaydım. Kendimi tanıyamaz olmuştum. Beynimle kalbim arasındaki savaşta beynim mağlup olmak üzereydi.

Kafamı çevirip camın ardından karanlığa gömülmüş Boğaz'ın sularını izlemeye başladım. Anlık dalgınlığım buzlu bardaklarda Limoncello likörü ve vanilyalı dondurma ikramının masaya gelmesiyle dağıldı.

Eren limon aromalı kahve fikrinin olduğundan bahsetmeye başladı. Fikir garip gelse de onu teşvik edici söylemlerde bulunarak cesaretlendirmeye çalıştım.

“Önce bana yaparsan belki olur. Bakalım geçer not alacak mı?”

“Güzel fikir aslında, bir gün Beyaz Ev’de deneyelim, ne dersin?”

“Kahveyle pek aram yok ama neden olmasın. Senin için *limon* aromalı kahveyi denerim.” Limon kelimesini yüzümde bir iğrenti ifadesiyle söylemiştim gülerek.

“Hadi ama! Hayatta hiç tahmin etmediğin şeyler gerçekten hoşuna gidebilir.”

Doğru!

Eren ile sohbetimize devam ederken Halil piyanoyla yeni bir melodiye başladı. Bir dans müziği idi. Henüz daha ilk tuşlara basarken yine öksürük mesajını göndermişti Eren’e. Bunun üzerine bu kez ben

devreye girdim. “Emir geldi,” dedim. Hemen sonra ayağa kalktım. “Her şeyi sen yapacak değilsin ya!” Eren bana tuhaf tuhaf bakarken, “Bu dansı bana lütfeder misiniz Eren Bey?” diyerek kahkahayı patlattım ve parmaklarımı parmaklarına uzattım.

Eren, şımarık ve utangaç bir gülüş sunduktan sonra, “Tabii ki...” dedi.

Uzun bir süre Eren ile dans ettik. Pek konuşmadık. Elimi tuttu. Belime sarıldı. Müzik aralarında kafamı göğsüne yasladım. Bir kalp atışının beni bu kadar sarhoş edeceğini tahmin edememiştim. Üçüncü müziğin son melodisinde Eren parmak uçlarıyla tutarak elimi havaya kaldırdı. Elini bırakmadan kendi etrafımda döndüm. Ardından reverans yaparak elbisenin eteklerini tutup hafifçe havaya kaldırdım. Gülüşmelerimiz salonu doldurdu. O esnada Halil piyanonun taburesinden kalktı ve Eren’e dönerek, “Bana artık müsaade efendim,” dedi.

Pat diye araya girdim ve Eren’den önce ben karşılık verdim: “Müsaade sizin Halil Bey.”

“Teşekkür ederim Arden Hanım. Var mı bir emriniz?”

“Rica ve teşekkür ederim Halil Bey. Ayrıca piyano şöleniniz için minnettarım.”

Halil ile aramda geçen neşeli diyalogu gülümseyerek takip eden Eren, “Her şey için teşekkürler!” dedi ve Halil’i uğurladı. Halil başıyla selam verdikten sonra Eren’in yanından geçerken hafifçe kulağına eğildi ve bir şeyler fısıldadı. Belli ki gecenin devamı için yine hazırlıklar yapmış ve Eren’e hatırlatıyordu. Halil çıkar çıkmaz Eren’e bakarak sıırıttım ve “Ne dedi? Ne dedi?” diye sordum.

Eren yüzünde yılışık bir ifadeyle karşılık verdi: “İkimizin arasında. Hem meraklanma. Birazdan anlarsın.”

Camın önüne geçip Boğaz’ı izlemeye başlamadan önce ayaklarımı acıtmaya başlayan ayakkabıları bir kenara fırlattım. Çıplak ayaklar ile yere basmak tüy gibi hafif hissettirmişti. Ardından gözlerimi karşıya diktim. İstanbul her daim hayran olduğum bir şehirdi. Gecesi, gündüzü, karmaşası, kaosu ile sanki benim kendi yansımamdım. Eren birer kadeh daha limoncello likörü ile yanıma yanaşıp bana kadehi uzattı. O da üzerindeki ceketten kurtulmuş, içindeki beyaz

gömleğinin kollarını dirseklerine kadar kıvrırmıştı. Kadehi elinden alırken gözlerinin içine bakarak gülümsedim. Ardından bir kolunu omzuma atarak sıkıca sarıldı. Onun sarılmasına karşılık olarak başımı göğsüne yasladım.

Bulunduğumuz noktadan güneybatı yönüne doğru parmağını uzatıp, “Yenikapı,” dedi Eren. “Şu taraflarda Yenikapı var ve çok ilginç bir efsanesi var oranın, bilir misin?”

“Hayır, bilmiyorum. Aslında o taraflara da hiç gitmedim denebilir.”

“Bir gün seni götürürüm,” deyip alnımdan öptü.

“Anlat bakalım şu efsaneyi, merak ettim.”

“Osmanlı zamanında 4. Murat devrinde şarap başta olmak üzere her türlü içki, afyon ve fal yasaklanmıştı. Bir gün padişah 4. Murat tebdili kıyafet ile İstanbul’a iner, tabii ki kimliğini gizleyerek. Boğaz’dan, Üsküdar tarafından bir kayık kiralatır. Yol zamanın şartlarına göre uzundur ve denizin orta yerinde kayıkçı, karşısındaki adamın kim olduğunu bilmeden ona şarap ikram eder. 4. Murat ise itiraz eder. Şarabın yasak olduğunu, duyarsa padişah tarafından kellesinin alacağını söyler. Kayıkçı ise güler. Denizin ortasında olduklarını, onları kimsenin göremeyeceğini belirterek ısrar eder. Teklifi kabul edilmeyen kayıkçı bu sefer şansını afyondan yana kullanır ve kayıktaki müşterisine bu sefer afyon ikram eder. 4. Murat yine yasak olduğunu ve yakalanırsa ikisinin de öldürüleceğini söyler. Şansı yaver gitmeyen kayıkçı bu sefer cebinden birkaç tane fal taşı çıkarır ve birkaç akçe karşılığında falına bakmayı teklif eder. 4. Murat bu sefer kabul eder, cebinden çıkardığı akçeleri kayıkçıya vererek sorar: *Söyle bakalım, padişah nerededir?*”

“Ee, yakalandı.” Merakla hikâyesini dinlerken araya girmiştim.

“Dur,” dedi Eren, “Daha bitmedi. Kayıkçı ise düşünür taşınır ve *padişah denizdedir* yanıtını verir. O esnada ise karşısındakinin padişah olduğunu anlar. Kayıkçı büyük bir pişmanlıkla hemen hayatının bağışlanması için af dilemeye başlar. Padişah ona son bir şans vereceğini, İstanbul’a hangi kapıdan gireceğini bilirse onu affedeceğini söyler. O zaman Boğaz’ın iki yanında kapılar var tabii, şimdiki vapur iskeleleri gibi düşün.”

Elindeki boş kadehi yere bırakıp beni kendine çevirdi. İki eliyle belimden sıkıca kavrayıp vücudunu vücuduma yasladı ve anlatmaya devam etti:

“Kayıkçı ise cevabı bir kâğıda yazacağını, padişahın İstanbul’a girdikten sonra açmasını istediğini söyledi. Çünkü adamın düşüncesi-ne göre kaçıışı yoktur, yolun sonuna gelmiştir. Kayıkçı hangi kapıyı söylese padişahın diğer kapıdan gireceğini tahmin eder. Sonunda da bir kâğıt uzatır ama padişah onu affetmez ve kellesini alır. Kâğıdı da cebine atar. Kıyıya yanaşan padişah askerlerine emir vererek yeni bir kapı açmalarını ister ve İstanbul’a oradan gireceğini belirtir. 4. Murat ve erkânı yeni bir kapı açıldıktan sonra şehre oradan girer. Padişah işlerini hallettikten sonra aklına cebindeki kâğıt düşer. Cebinden kâğıdı çıkarır ve şaşkınlık içinde yazılanları okur: *Yeni kapınız hayırlı olsun padişahım*. O zamandan beri açılan bu kapının adı Yenikapı olarak kalır.”

“Vay be!” dedim. Anlattığı hikâyeyi hayranlıkla dinlemiştim. “Sende ne hikâyeler varmış. Gören de senelerdir yurt dışında kaldı demez. Peki bir efsane de ben anlatayım o zaman.”

Eren *devam et* dercesine merakla kaşlarını kaldırdı.

“Tamam o zaman, hazırsan başlıyorum,” dedim daha önce hiç kimseye hiçbir şey anlatmamışım gibi heyecanlanarak.

“Senin için her zaman hazırım...” diye fısıldadı.

Şımarık bir kıkırtı sundum.

“İstanbul Boğazı’nın iki yakasında, yüzyıllardır birbirine bakan iki yapı vardır. Karşılıklı ama bir o kadar uzak... Biri Galata Kulesi, diğeri Kız Kulesi.”

Parmağımla ileriye doğru işaret ettim. Kız Kulesi karanlıkta az çok seçilebiliyordu ama Galata Kulesi dikkatli bakıldığında bile arka planda kalan silik bir silüet şeklindeydi.

“Derler ki... Galata Kulesi, ilk görüşte âşık olmuş Kız Kulesi’ne. Ona her baktığında Boğaz’ın öte yakasında duran yalnızlığı, kalbinin tam ortasına saplanırmış. Her sabah ilk ışıkla göz göze gelir, her gece birbirlerine bakarak uyurlarmış. Ama aralarında hep o engin, mavi mesafe dururmuş. Yıllarca sadece bakmakla yetinmiş. Sesini duy-

ramazmış. Çünkü Boğaz gürültülü... Çünkü kelimeler, suya düştüğünde boğulurmuş. Ama bir gün, Galata Kulesi bir mektup yazmış. İçini dökmüş. Taşlarında biriken yılların sevgisini satırlara aktarmış. Ama mektubu nasıl ulaştıracak? Tam o sıralarda, Hezarfen Ahmed Çelebi adında bir adam, Galata'nın tepesinden uçmaya hazırlanıyormuş. Rüzgârı okumayı bilen, cesaretiyle sınırları aşan biriymiş o."

Yüzümü cama doğru dönüp gözlerimi kısıp Galata Kulesi'ni görmeye çalıştım ama çok zordu. Yönümü değiştirmeden devam ettim:

"Galata, mektubunu Hezarfen'e vermiş. *Onu sevdiğimi söyle*, demiş. *Ve yıllardır neden sustuğumu anlat*. Hezarfen havalanmış. Kanatlarını Boğaz'a açmış. İnsanların uçamadığının zannedildiği o dönemde, o havada süzölmüş. Galata'dan havalanıp Kız Kulesi'nin rüzgârına konmuş. Kız Kulesi o an anlamış. Yalnız değilmiş. İşte o günden sonra Galata Kulesi, artık sadece taş bir yapı değil; bir bekleyişin, bir mektubun ve sessiz bir aşkın simgesi olmuş. Kız Kulesi de öyle. Hâlâ konuşmazlar, ama bakarlar. Sabah güneşi doğduğunda, sis Boğaz'dan çekildiğinde, ikisi yine karşı karşıya kalır. Ve İstanbul halkı bilir: Bu şehirde aşk, bazen susmaktır. Bazen de bir uçuşla yüreğini karşıya taşımaktır."

Eren arkamdan sarılarak ellerini karnımın üzerine getirdi. Yüzünü bana doğru yanaştırıp boynuma kesik kesik ufak öpücükler kondurmaya başladı.

"Kız Kulesi'ne âşık olmamak mümkün mü? Çok güzel..." diye fısıldadı. Sıcak nefesi kulağıma çarpmış, saç tellerimden birkaç tanesinin havalanmasına neden olmuştu. Aynı minvalde devam etti. Nefesi ensemdede... Kolları vücuduma dolanmış...

"Eğer sen Boğaz'ın karşısında olsan ve ben burada olsam..." Boynuma bir öpücük daha. "...ne yapar eder yanına gelirdim." Bir öpücük daha. "Boğaz'ın o keskin..." Bir tane daha. "...o soğuk..." Ve bir tane daha. "...o dalgalı sularını aşarak, gerekirse koşarak, gerekirse yüzerek... gerekirse uçarak..." Bir öpücük daha. "...nefesim kesilene kadar... son nefesimi verene kadar..."

Tüylerim ürpermişti. Bedenimi saran alev yukarıya doğru yükseliyordu. Belki de yüzüm ve kulaklarım kızarmaya başlamıştı.

“Efsane tabii, adı üzerinde,” dedim. “Bilmiyoruz gerçek midir, yalan mıdır? Ben anlatırım, inanıp inanmamak sana kalmış.”

“Başka ne bana kalmış, biliyor musun?” dedi ellerini karnımdan yukarıya doğru usulca kaydırarak. Beni kendine doğru döndürdü. Sırtımı cama yasladı. Camın serinliği tüm vücudumda ufak bir şok etkisi yarattı. *İhtiyacım olan cinsten*. Kollarımı yukarıda birleştirerek bileklerimden tuttu. Tamamen savunmasızdım. Fiziken değil belki ama ruhen...

Bu sefer vücutlarımız birbirine yapışmıştı. Saçlarımın arasından dalarak boynuma bir öpücük daha kondurdu ve kulağıma doğru yanaştı.

“Hadi gel,” diyerek ellerimden tuttu ve beni koridora çıkardı. Yavaş adımlarla salına salına birlikte koridorlarda ilerledik. Koridorlarda yürürken Emris’in taktığı kameraların önünden geçmiştik. Her kameranın önünden geçerken Emris’e mesaj yollarcasına Eren’in koluna daha sıkı sarıldım.

Emris’i, Drogo’yu, beni takip eden o gizemli adamı, Vasilko’yu ve Matias’ı düşündüm. Her adımda başka biri geldi aklıma.

Şu anda hiçbirinin önemi yoktu.

Kendi iç dünyamdaki savaşta mağlup olan ben olmuştum...

Geniş bir yatak odasına girdik. Ancak buraya sadece yatak odası demek yanlış olurdu. Âdeta kocaman bir yaşam alanıydı. Bir tarafta kütüphane, başka bir tarafta koltuklar ve diğer eşyalar... Yatak kısmıysa özenle süslenmişti. Asma tül perdelerle... Halil’in gecemize bıraktığı son jesti bu olsa gerek.

Odaya gözlerim kamaşarak bakarken bazı detaylar dikkatimi çekmişti. Eşyaların neredeyse hepsi de çok eski eşyalardı. Şık, kaliteli ama eski... En az otuz, belki de kırk yıllık. Üstelik neredeyse hepsi de bir kadına özel tasarlanmış gibi duruyordu. Eren’in böyle bir oda kullanması imkânsızdı. Yatağa doğru yürürken gözüme batan detaylarla çıkarımımı yapmıştım. Burası, Eren’in annesinin odasıydı. Eren’in yıllardır girmediği oda...

Ben odanın içinde süzülürken Eren yatağın kenarlıklarına yaslanmış, beni izliyordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, gömleğinin düğmelerini üst tarafından açmıştı.

Yatağın heybetini arkamda bırakıp odanın diğer ucuna, kütüphane olarak ayrılmış bölüme doğru yürüdüm. Hava, burada daha yoğundu; yıllanmış kâğıdın ve deri ciltlerin o keskin, tatlı kokusuyla doluydu. Bu sadece bir kitap koleksiyonu değildi, bir sığınaktı. Duvarları yerden tavana kadar kaplayan raflardaki her bir kitap, bu evin soğuk gerçekliğinden bir kaçış rotası gibiydi.

Parmağımı rastgele kitap sırtlarında gezdirdim. Birkaç tanesini çekip çıkardım. Fark ettiğim şeyse hepsinin birinci baskı olmasıydı; belli ki bu kadın için kitabın ruhuna, en saf hâliyle ilk dokunan olmak önemliydi. Rastgele gezinmeye devam ederken az ötede sehpanın üzerinde tek başına duran eski bir kitabı gördüm: Oscar Wilde'dan *Dorian Gray'in Portresi*'ydi. Sayfaları arasında bırakılmış kurşun kalemin olduğu yeri açtım. Narin bir el yazısıyla altı çizilmiş bir cümlemin yanında beş tane yıldız parlıyordu:

Kibrini okşayacak bir süs yerine koyuyor benim ruhumu, bir yaz gününde kullanıp atılacak bir süs.

Yavaş adımlarla kitapların ve koltukların bulunduğu yerden çıkıp Eren'e doğru yaklaştım.

"Kitaplar... Muhteşemler..." diye fısıldadım.

"Annem," diye karşılık verdi. "Annemin hepsi. Kitap okumayı çok severdi."

"Hatırlıyor musun?"

"Hayal meyal... Annemle ilgili hatıralarımı anımsamaya çalıştığım an, çoğunlukla kitaplar beliriyor gözümün önünde. Bana kitap okuduğu anlar..."

"Özlüyor musun?" diye devam ettim. "Yani anneni?"

Bu sorumdan sonra yutkundü. Yüzünde kederli bir ifade belirdi. Bana belli etmemeye çalıştığı bir üzüntü.

"Elbette..."

Böyle bir gecede onu hüzünlendirmeye hakkım yoktu. Mecburen konuyu değiştirmeliydim. Adımlarımı hızlandırdım ve yatağın ucuna kadar gelince, "O zaman sana son sorumu soruyorum, hazır mısın?" dedim.

Eren, "Neymiş son sorun bakalım?" diye karşılık verdi.

“Neden bu kadar tatlısın?” diye fısıldadım ve konuşmasına imkân tanımadan dudaklarına uzandım. Eren belimden sıkıca kavradı ve sanki sonsuza dek yanından ayrılmamam, o andan uzaklaşmamam için kendine doğru bastırdı.

Beni kendine çektiğinde vücudumda yeniden bir ürperti hissettim. Elbisemin arkasını kavradı ve serin elleriyle sırtıma dokundu. Oradan omuzlarıma ulaştı. Ve elbise askılarına...

Kırmızı saten, bir su gibi omuzlarımdan kayıp yere düştü. Saten kumaşın tenimden kayarken çıkardığı ses bir fısıltı gibi dalgalandı odada.

Bir süre öylece baktı bana. Gözleri üzerimde dolaştı. Göz göze geldiğimizde sadece gülümsemekle yetindi. Hiçbir şey demedi ama yüzünde *benimsin* diyen bir ifade vardı. Ve ben. Bunu. İstiyordum. Korkmadan. Hayatımda ilk defa...

Zaman sanki aramızda durdu. Her şey ağır, yoğun ve sıcaktı. Aklimda Eren'den başka hiçbir şey yoktu. Derin bir boşlukta süzülüyordum. Mutlu ama tedirgindim.

“Çok şey söylemek istiyorum ama hiçbir söz çıkmıyor ağzımdan,” diye mırıldandı.

“O zaman hiçbir şey söyleme.” Ağzımdan fısıltılar dökülürken dudaklarımla onun dudaklarına dokundum.

Yatağa oturmama fırsat vermeden üzerime doğru uzandı. Parmaklarını parmaklarıma geçirerek başımın üzerine getirdi. Ellerimiz birleşmişti. Dudaklarımız da. Sonsuzluk gibiydi. Gözlerimi kapattım, bu anın hiç bitmemesini diledim.

Bedenim yumuşak çarşafıya değdiği anda Eren'in ağırlığı üzerime kapanmıştı. Ellerimi serbest bıraktı. Elleri ilk başta boynumda gezindi, sonra aşağıya indi, göğsümün kenarından geçerken nefesim değişti. Dudakları boynuma dokunduğunda başımı geriye attım, istemsiz bir iç çekiş dudaklarımdan sızdı. Bedenim yavaşça altında kıvrılırken, bir kez daha bu savaşı kaybettiğimi anlamıştım.

Beni öperken ritim tutuyordu âdeta. Parmaklarımla saçlarına gömüldüm, o ise dudaklarıyla dudaklarımda, boynumda, göğsümde geziniyordu. Elleriyle ise kalçamı ve baldırlarımı keşfetmeye hazır-

lanıyordu. Beni okumuyordu, ezberliyordu sanki. Kollarım sırtına dolanmışken bedenim kasları altında ezildi ve bacaklarımla arasında sıcak bir gerilim yayıldı.

Ve sonra, kelimeler yok oldu. Sadece sesler kaldı. Nefesler... boğuk iniltiler... Eren her hareketinde beni daha çok ezberledi. Her hamlesinde içime daha çok işledi.

Bir noktada göz göze geldik. Ne ben gülümsedim ne o. Ama ikimiz de aynı anda aynı şeyi hissettik.

Bu, sadece bir gecelik bir yakınlık değil, geri dönüşü olmayan bir yolculuğun ilk durağıydı.

Onun için dünyanın tüm yolları, benim içinse çıkmaz bir sokak.

Gecenin devamında, boynum Eren'in boynuna gömülmüş bir vaziyette bekledim. Eren'in uykuya dalmasını... Derin bir uykuya dalmış ve âdeta benim yanımda huzurun zirvesine çıkmıştı. Kıpırdanmamın onu uyandırmayacağına emin olduğum bir anı kolladım. Kalkıp telefona bakacak ve Drogo'dan yeni bir mesaj var mı diye kontrol edecektim.

Tam kalkmaya niyetlendiğim esnada ise Eren birden gözlerini araladı. Kirpiklerimin arasından onu izlemeye koyuldum. Gözlerini açtıktan sonra bir süre öylece kaldı. Bedeni sanki donmuş gibi... Nefesini tutuyor ve kendisini kısıyordu. Bu anı o denli hissetmişim ki yumuşak bedeninin yerini sanki mermer bir sütun almıştı.

Neler oluyordu?

Eren'in bilmediğim bir rahatsızlığı mı vardı?

Kalkıp tepki vermek istediğim anda zar zor kııldandım. Bunun üzerine vazgeçtim. Yavaşça komodeye uzandım, titreyen eliyle bardağına su doldurup bir yudum aldım. Ancak bakışları odanın en karanlık köşesine, gardırop ile duvardaki o büyük tablonun kesiştiği noktaya kilitlenmişti. Oraya baktım. Boşluktan ve ay ışığının vurduğu toz zerreciklerinden başka bir şey yoktu. Ama Eren, orada duran bir şeye bakıyordu; görmediğim bir şeye karşı sessiz bir savaş veriyordu.

Tam bunun bir sanrı olduğuna kendimi ikna edecekken, yatağın ayak ucunda uyuyan Hades'in aniden dikilip, tüyleri kabarıp bir şekilde tam da Eren'in baktığı noktaya doğru hırılayarak uşlamasıyla

kanım dondu. Kedi, benim göremediğim ama Eren'in hissettiği o varlığa tepki veriyordu.

Hades'in tıslamasıyla Eren'in bakışları içgüdüsel olarak kedinin odaklandığı yere, yani tabloya kaydı. Tam o anda Eren'in kaskatı kesilmiş bedeninin hafifçe gevşediğini hissettim. Sanki her ne gördüyse, o şey gitmişti.

Artık ikimiz de hatta kedi bile, duvardaki o ruhaf yağlı boya tabloya bakıyorduk. Beyaz elbiseli kadının gözleri, loş ışıktaki her zamankinden daha rahatsız ediciydi. Eren gözlerini kısıyordu; sanki bir şey görmüş, bir detayı yakalamış gibi.

Onun baktığı açığa kendimi ayarladım. Gözlerimi neredeyse kapatacak kadar kısarak tabloya odaklandım. Ve o an fark ettim. Tablonun sağ alt köşesinde, çiçek sepetinin gölgesinde, boyanın dokusundan farklı, sonradan eklendiği belli olan belli belirsiz rakamlar parlıyordu.

1618

Rakamlar, sadece bu açıdan ve bu loş ışıktaki, bir sır gibi belirip kayboluyordu. Zihnim anında çalışmaya başladı. 1,618... Altın Oran.

Tabloda bir sır mı saklıydı? Bir gizem. Normalde ressamalar altın orana uyarak resim çizerlerdi, kimse sayıyı tabloya gizlemekle uğraşmazdı. Peki bu tabloda neden böyleydi?

Eren, sayıyı gördüğünden emin olduktan sonra derin, titrek bir nefes verdi ve yaşadığı gerilimin yorgunluğuyla başını yeniden yastığa bıraktı. Uyuduğumu sanıyordu. Hiç ses etmedim ve uyku taklidime devam ettim.

O uykuya dalarken, ben karanlıkta tavana bakarak o sayıyı zihnimde evirip çevirdim. Türlü türlü ihtimalleri değerlendirdim. Kendimce şifreler uydurdum. Ancak hiçbir sonuca varamadım. Tüm gizemiyle sayı karşımda duruyordu. Tıpkı Beyaz Ev gibi...

Eren, az önce yaşadığı gerilimden sonra mışıl mışıl uyuyordu. Uzun bir süre ses soluk çıkmadı. Son kez emin olmak için, "Eren," diye birkaç kez fısıldadım. Yanıt alamadım. Bunun üzerine sessizce yataktan çıktım. Çantamın bulunduğu sehpa kadar parmak uçlarımda yürüdüm. Telefonumu çıkarıp Drogo'dan yeni bir haber var mı diye baktım.

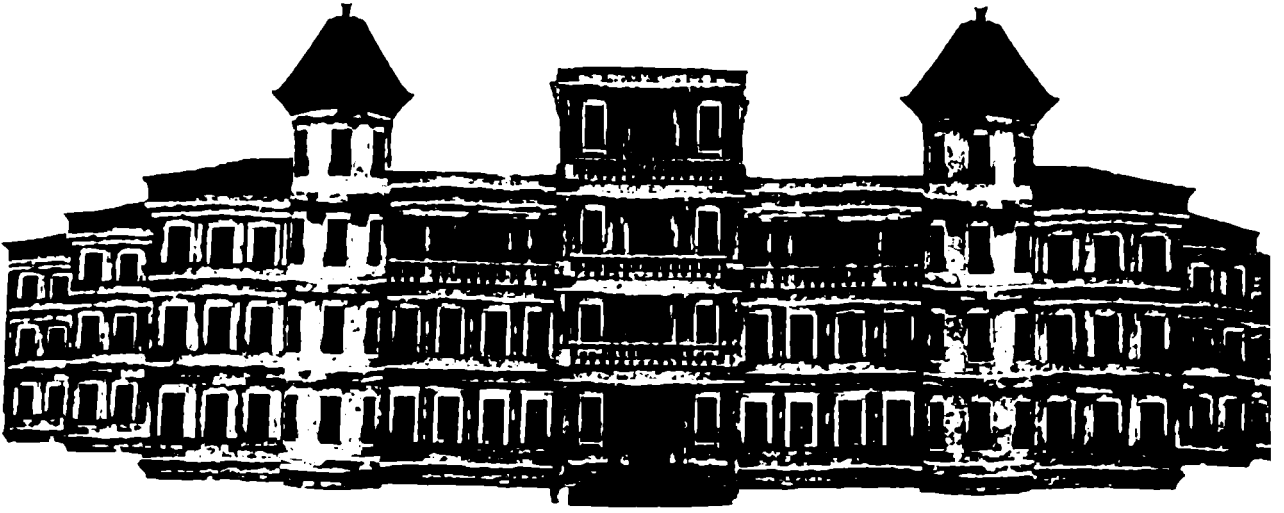
Yine üç mesaj vardı. Hızla mesajları okumaya başladım.

***“Ormana girmedi. Mahalleye çıkan yola çıktı. Kaldırım-
dan aşağıya doğru yürüyor.”***

***“Bu adamın hareketleri çok tuhaf. Sabile kadar peşinden
indim. Sürekli zikzaklar çiziyor. Bir anda koşar gibi yapıp
bir anda duruyor. Akli dengesi yerinde değil gibi.”***

İkinci mesaj dikkatimi çekmişti. Adamın hareket tarzı. Zikzak-
lar... Neden böyle bir şey yaptığını düşünürken üçüncü mesaja geç-
tim. Üçüncü mesajsa tıpkı Drogo gibi beni de şaşkına çevirmişti.

***“Bu adam gerçek olmayabilir mi Edna? İkimizin de aynı
anda gördüğümüzü sandığımız bir sanrı, bir bayal?”***

25. Bölüm

Sabah uyandığımda Eren yanımda masumca uzanıyordu. Gözlerini açmış, ses çıkarmadan beni izliyordu. Aynı hayranlık ve tutku dolu bakışlarıyla... Benim uyandığımı henüz fark etmemişti.

Bir insan tarafından böylesine sevgiyle bakılmak... İçinde hiçbir art niyet, kötülük olmadan. Tertemiz ve safça. Sabahın ilk ışıklarında üstelik... Şu hayatta tatmadığım ne çok duygu vardı aslında. Gerçek olmasını dilediğim, gerçekliğine emin olduğum... Eren'in duyguları gerçektir ama ben değildim. Ben gerçek olamadığım için bakışlar da boşa düşüyordu. Eren gerçek duygularla yanlış kişiye bakıyordu, bilmeden. Bense doğru kişinin yanlış bakışlarına maruz kalıyordum, bile isteye... Eren'in hisleri en büyük kurbanımızdı bu oyunda. Suçlusu ise elbette ki bendim. Gerçek ben...

Bana öyle derin derin bakmaya devam ederken elime uzandı ve narince tutarken, "İyi ki yanımdasın Arden..." diye fısıldadı.

Bunun üzerine uyandığımı belli ettim ve gülümseyerek, "Sen de iyi ki yanımdasın," dedim.

Bir süre Eren'le sarılarak sabah mahmurluğumuzu atarken kapı tıklatıldı. Eren yataktan çıktı ve kapıya yöneldi. Kapıyı araladığında Halil'in sesini duydum.

“Günaydın Eren Bey. Kusura bakmayın, rahatsız ediyorum. Ama bir konuyu size aktarmam gerekiyor.”

Halil’in bu cümlesini duyar duymaz tüm dikkatimi kapıya verdim. Normal şartlar altında kolay kolay gelip yatak odasının kapısını asla tıkladmazdı. Hele de Eren’in yanında benim olduğumu bile bile...

“Günaydın Halil. Bir sorun mu var?”

“Ormana yine polis arabaları dolmuş. Ne olduğunu öğrenmeye çalışıyorum fakat öncesinde size haber vermek istedim.”

Halil’in açıklamasıyla üzerimdeki uyku mahmurluğu bir anda dağıldı. Ormanda yine polisler... Yoksa yine bir uzuv mu bulunmuştu?

“Tam sabahını buldular yine! Peki, teşekkür ederim.”

“Rica ederim Eren Bey. Ayrıca kahvaltınız da hazır, bilginiz olsun.”

Halil’in verdiği bilgi Eren’in canının sıkılmasına yetmişti. Yüzü bir anda buz kesilmişti. Tedirgin adımlarla pencereye doğru ilerlerken yatakta doğruldum.

“Bir problem mi var Eren?”

“Ormanda yine hareketlilik var. Polisler gelmiş. Sanırım yine...”

Cümlesini yarıda kesmişti. Aynı şeyleri düşünüyorduk. Ama benim düşündüklerim çok daha detaylıydı... Dün gece yeniden ortaya çıkan adamdan sonra ormanda yine bir uzuv... Bunun tesadüf olabileme ihtimali giderek azalıyordu. Keşke bu gece olmasaydı diye içimden geçirdim. En azından bilgisayar başında ormanı izler ve olanlara dair bir ipucu yakalayabilirdim. Fakat tüm geceyi Beyaz Ev’de Eren’in yanında geçirmiştım. Elim kolum bağlıydı.

“Seninle geçirdiğim ilk gecenin sabahında olmaz ki ama!”

Eren pencerenin kenarından ayrıldı ve yatağın ucuna oturdu. Eli-me uzandı.

“Aynı şeyi ben de içimden geçirdim. Ama sen çıksan iyi olacak. Şimdi polisler buraya da damlarlar. Durduk yere senin de ifadeni almak isterler. Emniyete git, saatlerce bekle... Hiç gerek yok bunlara.”

Eren öyle sanıyordu. Ama iş işten çoktan geçmişti. Polisler benim burada olduğumu evin içindeki kameralardan ötürü çoktan biliyorlardı. Asıl şimdi çıkarsam göze batar ve Emris için bir şüpheli hâline

dönüştürdüm. Bu nedenle tam tersini yapmalı ve gidişata sonuna kadar ayak uydurmalıydım. Hatta bizzat Emris'in karşısına çıkarak...

"Hımm. Haklısın sanırım. Ama ben kalmak istiyorum. Yanında olmak istiyorum."

Bu karşılığım Eren'i rahatsız etmişti. "Ne olacağı belli Arden," diye çıkıştı, "ben sana..."

Cümlesini tamamlamasına izin vermeden araya girdim: "Bir şey olmaz, korkma. Hem olursa ikimize birden olur." Bu cümlem işe yaramıştı. Eren daha fazla itiraz edemedi ve apar topar hazırlanmaya başladık. Birlikte ormana inecek ve neler olduğuna bakacaktık.

Odaya bizim için bir gün öncesinden birkaç farklı günlük kıyafet, eşofman takımları, spor ayakkabı gibi eşyalar bırakılmıştı. Hazırlanmaya devam ederken çaktırmadan telefonuma da bakmayı ihmal etmedim. Drogo'dan yeni bir mesaj yoktu. Gece attığı son mesajdan sonraysa neler olduğunu bilmiyordum. Hem gece ne olduğuna dair hem de o adamın ortaya çıkışıyla ormandaki olayın arasında bir bağlantı olup olmadığına dair merakta kalmaktan dolayı zorlanıyordum. Bir süre daha sabretmeye mecburdum. Fakat içimdeki ses taşların yavaş yavaş oturmaya başladığını ilan etmişti bile. Nedense ormandaki olayların o adamın işi olabileceğinden emindim.

Beyaz Ev'in arka kapılarından birinden çıktıktan sonra ormana doğru yol aldık. Daha önce buraları hiç gezmemiş gibi yaparak Eren'in yönlendirmelerine eşlik ettim. Ormanın içinde ilerlerken Eren birden duraksadı ve "Olay yerine yaklaşıncaya sen geride kalacaksın ama. Söz mü?" diye beni uyardı.

"Peki, söz," diye karşılık verdim ve yürümeye devam ettim.

Ormanın derinliklerine doğru inerken Eren'in yürüyüşü değişmişti. Farkında değildi ama bacakları titriyordu. Gerilimini bastırmakta zorlanıyordu. Bense sürekli olarak etrafımı tarıyor ve sanki o adamı yeniden görebilecekmişim gibi hareket ediyordum.

Olay yeri yine her zamanki gibi kalabalıktı. Polisler etrafa dağılmış, deliller arıyorlardı. Eren, "Sen burada kal lütfen," dedikten sonra hızla ilerlemeye başladı. Önce uzak bir köşeden olay yerini izledi, sonra yavaş yavaş yaklaştı.

Eren yanımdan ayrılır ayrılmaz etrafıma göz gezdirdim. Emris ağaçların arasına saklanmış, çaktırmadan Eren'i kesiyordu. Ben de verdiğim sözü yok sayıp, ağaçların arasından gizlice ilerleyerek Eren'in arkasından meraklı meraklı olay yerine baktım.

“Oo, özel dedektif Eren Beyler de teşrif ettiler sonunda!”

Polis Sedat lateks eldivenlerini parmaklarına geçirirken Eren birkaç adım daha atıp şeridin arkasından seslendi:

“Yine bir şeyler olduğunu duydum. Merak işte. Çıkıp geldim.”

“Gel tabii. Sonuçta istesen de istemesen de bu olayların tarafısın artık.”

“Bu kez ne olmuş?”

“Dördüncü parçamız bir burun. Belki de sana mesajdır bu parça, ha! Olaylara burnunu sokma diye!”

Sedat, Eren'e ahkâm keseyim derken farkında olmadan büyük bir pot kırmıştı. Dördüncü olay demişti. Fakat Eren'e göstermelik sundukları olayla beş olmalıydı. Dudaklarımı kapatarak içimden güldüm. Gözaltı konusundaki değerlendirmelerim kesinleşmişti.

“Bir yanlışlık olmalı. Bu beşinci vaka değil mi?”

Sedat'ın dikkatsizliğini Eren de hemen yakalamıştı.

“Aa, evet, kafa beyin kalmadı bizde. Evet, beşinci parça.”

Sedat son anda toparlamış, Eren'in herhangi bir şey çıkıp çıkmadığını anlamak için tepeden tırnağa süzmüştü. Eren yakaladığı detayın perde arkasını kurcalamadan devam etti:

“Komiser Emris nerede? İzne falan mı ayrıldı yoksa?”

Hayır, izinde falan değildi. Tam tersine, bizim izimizi sürercesine peşimizdeydi. Neredeyse ormana girdiğimizden beri. Eren'in bu cümlesinden sonra hemen saklandığı yerden çıktı.

“Bu olay çözülmeden kimse bana izin veremez!”

Nedense ürkmeye başlamıştım bu komiserden. Ne yapacağını hiç belli etmiyordu. Tuzak içinde tuzak kurmayı ise iyi beceriyordu. Şimdiye dek aslında fena götürmemişti. Şansım yaver gitmese ben bile tuzacağına düşecektim. O farkında değildi ama ondan önde gidiyordum. Bir konu haricinde... Valestrilerin cesetlerinin başında ne işi olduğunu hâlâ tespit edememiştim. Kocaman bir tesadüf

müydü yoksa belgelerin peşinde olan ve başka birilerine çalışan birisi miydi?

Artık bunu anlamanın da zamanı gelmişti.

“Tebrik ederim. Bu kez benden önce gelmişsin Eren.” Komiser Emris psikolojik baskıyı eksik etmiyordu.

Eren, “Olay yerine yakın ikamet eden benim sonuçta,” diye psikolojik üstünlük hamlesini bertaraf edecek şekilde yanıt verdi, “sakıncası yoksa izleyebilir miyiz?”

Hiç beklemediğim bir performans gösteriyordu Eren. Polislerin karşısında kendini ezdirmiyordu. Aferin...

“Şeritlerin arkası herkese açık. Bakalım bizim göremediğimiz başka bir şey görebilecek misin?”

Emris, Eren ile olan konuşmasını tamamladıktan sonra eldivenlerini giyip şeridin diğer tarafına geçti.

Eren’in birkaç adım gerisinden olan bitenleri izliyordum. Sedat ve Emris şeritlerle çevrili alanın ortasına doğru yürüdüler. Bir noktaya gelince dikkatle çömeldiler. İnceledikleri bölgede bir burun bulunuyordu. Uzaktan detaylarını tam göremiyordum ama yine özenle kesildiği aşikârdı.

Ben burnu izlerken Eren bakışlarını önce sağa sola, ardından yukarıya çevirmişti. Bunun üzerine ben de Eren’in baktığı yönlere baktım. Ağaçların bazılarında el yapımı ahşap kuş yuvaları kendini belli ediyorlardı. Emris’in gizli kamera koyduğu kuş yuvaları...

Eren, birden kafasını yuvaların istikametinde çevirmeye başladı. Kuş yuvaları onun da dikkatini çekmişti belli ki... Kısa bir süre sonra ise istemsizce kafasını öne geriye sallamaya başlamıştı. Farkında olmadan gerçekleştirdiği bu hareket, kuş yuvalarının perde arkasını çözdüğüne işaret etti.

Evet, Eren bugün umduğumdan çok daha büyük bir performans göstermiş ve yuvaların içindeki gizli kameraları fark etmişti.

26. Bölüm

Eren kameraları tespit ettikten sonra uzun bir süre olay yerini incelemeye daldı. Bakışlarını bir an olsun bile olay yerinden ayırmamıştı. Belli ki izlerken derin düşünceler zihnini meşgul ediyordu. Üstelik o denli meşgul ediyordu ki neredeyse benim orada olduğumu unutmuştu.

Bense birkaç metre geriye çekilmiş ne ön planda ne de tamamen geride bir pozisyon almıştım. Komiser Emris çalışmalarına devam ederken sık sık göz ucuyla beni süzmüştü. Orada olduğumun gayet farkındaydı. İşlerini bitirdikten sonra şeridin bu yakasına yeniden geçti ve tüm konsantresi olay yeri bölgesinde olan Eren'in yanına sokuldu.

“Var mı benimle paylaşmak istediğin bir şeyler?”

Emris'in bu sorusu Eren'i rahatsız etti. Yüzüne rahatsızlığını belli eden bir ifade yerleştirerek, “Hep böyle misin?” diye karşılık verdi. “Yani günlük yaşamında da insanlara böyle tuzak sorular mı sorarsın?”

Eren'in bu yanıtına şaşırmıştı. Bir anda agresif tutuma çekmişti kendini. Normalde olsa daha alttan alır ya da yumuşak konuşurdu. Fakat bu kez hiç çekinmeden diş gösteriyordu.

“Sence günlük yaşam koşulları içinde miyiz? Evine yakın noktada olan olaylara bak.”

Emris'in bu hesap sorucu tavrından sonra Eren geri adım attı.
 “Haklısın. Haddimi aştıysam özür dilerim.”

Bunun üzerine Emris'ten de geri adım geldi. “Alışkınım ben, dert etme. Sen yine de benimle her şeyi paylaşabilirsin.” Bu dostane yaklaşımından sonra Sedar'a *gel* manasında işaret yaptı. Hemen sonrasında Eren'e biraz daha sokuldu ve kısık bir sesle devam etti: “Çok işim var Eren. Görüşmek üzere. Ayrıca sana tavsiyem, kız arkadaşını bu işlere bulaştırma. Duygusal davranmana neden olur ve asla sağlıklı düşünemezsin!”

Demek *kız arkadaşını bu işlere bulaştırma*, ha...

Emris ipi eline alınca ilk saf dışı edeceği kişi ben olmuştum. Buna müsaade edemezdim. Artık onunla yüzleşmenin zamanı gelmişti. Eren'in yanından ayrılmadan arkalarda durduğum ağacın arasından bir anda çıktım.

“Ne olmuş Eren? Çok merak ediyorum.”

Tam benim konum geçerken Eren'in yanına damlamamla birlikte Eren biraz bocaladı. Emris ise beden diliyle hem Eren'e hem de bana mesaj vermek istercesine tepeden tırnağa beni süzdü. Bakışlarını bilerek sertleştirmişti. Son kez Eren'e manalı bir bakış daha sunduktan sonra beni muhatap bile almadan ayrıldı.

Emris'in uzaklaşmasıyla birlikte Eren yanıt verdi. Ancak çok bitkin ve umursamaz bir ses tonuyla: “Bu kez burun bulmuşlar. Tıpkı diğer olaylar gibi.... Başka bir şey yok.”

Eren'in tavrındaki bu değişimden rahatsız olmuştum. Onu tekrar eski havasına getirmek için aynı tınıda kalarak devam ettim: “Ay, ne soğukkanlısın sen. Sanki ormanda mangal kömürünün küllerini bulmuşlar gibi anlatıyorsun! Kim bulmuş? Nasıl bulmuş?”

Eren yine pek oralı olmadı. Elime uzandı ve beni geriye doğru çekiştirmeye başladı. “Bilmiyorum Arden. Açıkçası artık bilmek de istemiyorum. Boş ver, hadi artık dönelim.”

Geri dönüş yolunda Eren'i konuşturmak ve tavrının değişmesine neden olan şeyi anlamak için benzer sorular sordum. Fakat Eren'den hiçbir türlü karşılık alamadım. Düşünceli hâlden ödün vermedi. Daha sabah yatakta bana methiyeler düzerken, şimdi var-

lığımın rahatsız olmuşa benziyordu. Sanırım Emris'in uyarısından etkilenmişti.

Beyaz Ev'e gidip kahvaltı masasına geçtiğimizde de durumu aynıydı. Hatta daha da düşünceli bir hâl almıştı. Hayır, bu artık normal değildi. Bu sadece Emris'in uyarısından dolayı bana koymaya çalıştığı mesafenin çok ötesindeydi. Kesinlikle aklında başka şeyler vardı. Sanki, sanki derinlemesine bir plan yapıyor gibi... Üstelik benimle bile paylaşmak istemediği bir plan. Şu ana kadar her şeyi bana anlatan, içinde hiçbir şey tutmayan Eren'den eser kalmamıştı.

Sanırım takip hedeflerime yeni birisi daha eklenmişti. Kahvaltı masasında hiç konuşmadan karşımda duran Eren... Kesinlikle kafasında bir şeyler kuruyordu ve bunu anlamamanın tek çözümü gizlice onu takip etmek olacaktı.

Kararımı verdikten sonra, "Ben ofise geçiyorum," dedim, "biraz işlere bakayım. Senin zaten konuşacağın yok."

Bu çıkışmam Eren'i biraz da olsa sarsmıştı.

"Kusura bakma. Kafama takılıyor işte. Tamam, akşama doğru uğrarım yanına."

Kalmam ve biraz daha vakit geçirmemiz için sıfır ısrar... Başka zaman olsa acısını çıkarırdım Eren'den ancak şimdilik koşullarımız çok farklıydı.

Beyaz Ev'den çıkarken Eren taksi çağırmayı teklif etti. Ofise yürüyerek gideceğimi söyledim ve teklifini geri çevirdim. Ana kapıya kadar gelerek beni yolcu etti.

Bahçe kapısından çıktıktan sonra normal yoldan mahalleye çıkan caddeye kadar yürüdüm. Beyaz Ev'in görüş alanından tamamen çıktıktan sonra telefonumu çıkardım ve Drogo'yu aradım.

"Neler oldu Drogo? Son mesajından sonra neden bir daha yazmadın?"

Bugün tuhaflık sırası sadece Eren'de değil, Drogo'daydı da...

"Oo. Ancak bu saatte mi arayabildin? Geceyi Eren ile geçirdin anlaşılan."

"Drogo, şimdi senin kıskançlık krizinle uğraşamam. Dün neler oldu, anlat lütfen!"

Neyse ki Drogo pek uzatmadı. Modunu hemen değiştirerek geceyi özetlemeye başladı.

“Dün gece mesajda da bahsettiğim gibi peşine takıldım. Öyle fark edebileceği bir mesafede de değildim. Uzun bir süre işkillenmedi bile. Ormana hiç girmedim. Mahalleye giden yönden bir süre yürüdükten sonra sahile doğru saptı ve ara bir sokaktan sahile kadar yürüdü. Bu esnada ne etrafına baktı ne de takip edildiğinden şüphe duydu.

Ne olduysa sahildeki kaldırıma geçtiği anda başladı. Sahilde yolun karşısına geçip kaldırıma çıkar çıkmaz paniklemiş gibi kendi etrafında dönmeye başladı. Mecburen yolun diğer yakasında kalıp bekledim. Birkaç kez kendi etrafında döndükten sonra bir anda ortadan kayboldu.”

“Ne demek ortadan kayboldu? Nasıl?”

“Bilmiyorum. İşte bir an yok oldu. Bildiğin yok oldu.”

Drogo’nun anlattıklarına inanmak mümkün değildi.

“Kanatlanıp uçacak hâli yok ya Drogo!”

“İnan onu bile düşünüp kafamı kaldırdım ve havaya baktım. Orada da yoktu.”

Bu ne saçmalıktı böyle? Adam paranormal bir varlık değildi sonuçta. Doğaüstü hareketler sergileyecek hâli yoktu.

“Drogo, iyi düşün bak. Anlattıkların çok saçma.”

“Evet, saçma olduğunun farkındayım. Yolun karşısında durdum ve onu izliyordum. Tabii arabalar geçiyordu yoldan. Ama hızlıydılar. Yani adam neredeyse hep görüş açımdaydı. En son bir araba daha geçti. O geçtikten sonra baktım adam yok. Hemen koşarak karşı şeride fırladım. Kayalıklardan denize doğru kaçtı zannettim. Kaldırımdan kayalıklara zıpladım ama yok... Kayalıkların bitimine, dalgaların başladığı yere kadar gittim, yok.”

Drogo’nun son açıklamasından sonra benim yaşadığım sahne gözümde canlandı. Evet, tıpkı bende olduğu gibi gözden kaybolmuştu. Saniyeler içinde... Yine aynı yerde, sahilde...

“Tamam, teşekkür ederim.”

“Kimdi bu adam Edna? Neden takip ediyoruz?”

Drogo ile konuşmaya devam ederken bir taksinin ana yoldan Beyaz Ev'e giren yola saptığını gördüm. Sanırım Eren ben çıkar çıkmaz taksi çağırmıştı. Bu da demek oluyor ki bir yere gidecekti. Bana ise herhangi bir yere gideceğinden hiç bahsetmemişti.

"Detaylı anlatırım Drogo, şimdi kapatmam lazım."

"Dur, hemen kapatma. Neredesin? Buluşalım."

"Şimdi acil işim çıktı. Akşam uğrarım sana."

Drogo'yla telefonu zar zor kapattıktan sonra koşar adım karşı şeride geçtim. Taksinin geri çıkacağı yolu görebileceğim bir kuytu seçtim ve beklemeye koyuldum.

Kısa bir süre sonra aynı taksi yeniden göründü. Ana yola çıktı ve sahile ters istikamete döndü. Arka koltukta ise birisi oturuyordu.

Eren...

Taksi uzaklaşırken yola doğru yeniden çıktım. Taksinin plakasını not aldım. 34 KCT 22. Hemen sonra arkadan gelen ilk taksiye el kaldırdım ve Eren'in peşine takıldım. Taksiyle takip etmem zor olacaktı. *Keşke Drogo burada olsaydı* diye içimden geçirdim.

Eren'in içinde bulunduğu taksi uzun bir süre mahallenin dışına doğru ilerledi. Etrafta hiçbir yerleşim birimi kalmamış, sanayi bölgesine, işletmelerinin bulunduğu bir bölgeye gelmişti. Böyle bir bölgede ne işi olabilir diye düşünmeye başladığım esnada, yoğunlukla fabrika kimyasal maddelerinin satıldığı bir boya mağazasının önünde durdu. Eren taksiden indi ve mağazaya girdi.

Uzak bir köşede çıkmasını bekledim. Yaklaşık on dakika sonra elinde bir siyah poşetle çıktı. Poşetin içi görünmüyordu ancak poşetin gerginliğinden ağır bir şey aldığı anlaşılıyordu. Boya aldığını düşündüm. Ancak Beyaz Ev'de onca çalışan kişi varken ne diye boya alma işini Eren üstlenecekti ki? Ayrıca boyayı ne yapacaktı?

Eren'in binmesinin ardından taksi harekete geçti. Sanayi binalarının arasından çıkarak bir süre ilerledi. Bu kez iki katlı bir yapı marketin önünde durdu.

Merakıma daha fazla direnemedim ve ben de taksiden indim. Eren'in peşi sıra yapı markete girdim. Rafların arasına gizlenerek Eren'i izledim. Lambaların, avizelerin ve çeşit çeşit ampullerin bulun-

duğu aydınlatma reyonuna girdi. Reyonda renkli gece lambalarının arasında durdu. Bir süre bakındıktan sonra farklı farklı renklerdeki lambalardan aldı. Daha sonra bir tane duy ve sonrasında uzatma kabloları. Kasaya doğru ilerlediği andaysa rafların arkasını dolaştım ve ondan önce marketten çıktım.

Marketten çıkar çıkmaz koşarak taksime geçtim. Eren kısa bir süre sonra çıktı ve kendisini bekleyen taksiye adadı.

Renkli renkli lambalar... Eren ne yapacaktı bunları...

Taksisi hareket etti ve yeniden mahalle istikametine döndü. Mahalleye döndüğünü anladığım an şoföre hızlanmasını söyledim ve ondan önce mahalleye gelerek ofisime geçtim.

Aradan beş on dakika geçmemişti ki Eren pat diye ofise uğradı.

“Bu ne büyük sürpriz demek isterdim ama daha bir saat önce birlikteydik.”

Bu doğal karşılamam Eren’i gülümsetti. “Sen öyle apar topar çıkınca arkandan gelmek istemedim.”

“Apar topar çıkmadım. Gayet düz, normal, sıradan bir şekilde çıktım. Bence sen apar topar zannettin.”

Köşeye sıkışmışçasına savunmaya geçti: “Senden sonra balkonda kahve içerken dank etti. Ayıp ettiğimi düşündüm. Sonra da yanına gelip özür dilemek istedim. Sabah için yeniden özür dilerim, şu ormandaki olay kafamı çok meşgul ediyor.”

Evet, Eren’in ağzından çıkan ilk yalan... Güya balkona çıkıp kahve içmiş...

“Belli, belli,” dedim, “bensiz Boğaz manzarasında kahve içtiğine göre. Hem de geçirdiğimiz gecenin ilk sabahında.”

“Yapma lütfen Arden...”

“Tamam, üzerine gelmiyorum. Madem sen bana balkonda kahve ısmarlamadın, bari ben ısmarlayayım.”

Tam arkamı dönmüştüm ki kolumdan yakaladı.

“Bekle bakalım o kadar hızlı değil.” Yanıma bir adım atıp beni öptü.

Eren ofisin balkonuna çıkıp oturdu. Bakışlarını her zamanki gibi Beyaz Ev’e dikti. Düşünceliydi. Çok düşünceliydi. Kahve yaparken

sürekli onu gözetledim. Yakın zamanda hiç böylesine düşünceli görmemiştim. Dahası, benden gizli bir işler çeviriyordu. Az önceki uğradığı iki yeri ve yaptığı alışverişi benden saklıyordu.

Acaba bana başka bir sürpriz yapmayı mı planlıyordu diye düşündüm. Sonuçta bu ihtimali de hesaba katmalıyım. Böyle olursa yalan söylemesi meşrulaşabilirdi. Fakat renkli ampuller ve siyah poşetteki her neyse, bir sürpriz hazırlığı için pek mantıklı durmuyordu. Üzerine Eren'in bu hâlini de ekleyince, hiç de sürpriz peşindeki birisi gibi görünmüyordu.

Siyah poşet konusu ise tam muammaydı. İçinde ne olduğunu öğrenebilseydim belki amacını çözebilirdim.

Kahvelerimizi içme faslı benzer frekansta geçti. Sessiz bir Eren ve şaka yoluyla onu konuşturmaya çalışan ben... Fakat bir işe yaramadı. Kahveler bittikten sonra Eren çıktı ve evinin yolunu tuttu.

Eren'in yaptığı ilk alışveriş benim için artık büyük önem kazanmıştı. Siyah poşette ne olduğunu sıcaklığına çözmeliydim. Gerekirse zor kullanarak... Bu nedenle tabancamı da yanıma alarak hazırlandım ve ofisten çıktım.

Yaklaşık yarım saat sonra Eren'in ilk girdiği boya mağazasının önündeydim. İçeri girdiğimde ismini cismini bilmediğim yüzlerce çeşit kimyasal madde kutularıyla karşılaştım. Kimisi litrelik plastik şişelerle raflara dizilmiş, kimisi de daha büyük ebatlarda yere serilmişti.

Raflardaki kimyasal maddelere bakınarak gezinirken bir görevli tezgâhın arkasında belirdi ve ne istediğimi sordu. Kendimden emin adımlarla tezgâha doğru yürüdüm.

"Birkaç saat önce birisi geldi. Buradan alışveriş yapı. Siyah bir poşetle çıktı," dedim.

Bunun üzerine görevlinin bakışları değişti. Muhtemelen Eren'i sorduğumu hemen anlamıştı. Beni şüpheyile süzmeye başladı.

"Ne için soruyorsunuz bunu?"

Bakışlarından pek hoşnut kalmadım. Bu tip durumlarda çoğunlukla büründüğüm polis rolüne doğru geçiş yaptım.

"Soruları sen değil, ben sorarım."

Bu cümlemden sonra görevlinin yüzündeki gerilimi hissetmemek imkânsızdı.

“Polis misiniz? Kimliğinizi görebilir miyim?”

“Kimlikle göstermekle mi uğraştıracaksın beni!” diye üslubumu sertleştirdim ve tişörtümü yandan kaldırarak belimdeki tabancanın kabzasını gösterdim.

“Bugün de tüm polisler kimlik göstermeme konusunda ayak diriyor,” diyerek söylendi.

Bunu duyunca birden irkildim. Benden önce bir polis mi buraya gelmişti? Eğer öyleyse Eren’i takip ediyor olabilirlerdi. Ancak ben takip ederken başka birilerinin takip ettiğine dair hiçbir hisse kapılmamıştım.

“Başka polisler de mi geldi bugün?” diye sordum.

“Evet. İşte, sorduğunuz kişi. O da polisti.”

Benim sorduğum kişi... Eren... Polis?

“Emin misin? Buraya onlarca kişi girip çıkıyordur. Benim sorduğum kişi olduğunu da nereden çıkardın?”

“Biz genelde fabrika ve atölyelere toptan mal veririz. Perakende satışımız çok azdır. Bugün şu saate kadar tek bir kişiye perakende mal verdim. Bahsettiğiniz gibi siyah poşetle. O da polisti.”

İşin rengi giderek değişiyordu.

Yoksa... Eren?

Eren’in kendisini bir polis olarak tanıtması... Çok saçmaydı.

“Kimdi gelen?”

Görevli kenarda duran bir not kâğıdına baktı.

“Sedat. Polis memuru Sedat.”

Sedat mı?

Sedat ayrıldığıımızda Emris’in yanındaydı...

Eren...

Eren’in tanıdığı sadece iki polis vardı. Biri Emris, diğeri Sedat. Bu, bu kesinlikle Eren’in uydurduğu bir yalandı.

Peki neden böyle bir yalan söyleme ihtiyacı duymuştu? Normal kimliği ile alamayıp polis kimliği ile almaya çalıştığı şey neydi?

“Sedat, evet... Bizim ekipten. Onu soruyorum işte,” diyerek devam ettim, “ne aldı Sedat buradan?”

“Ne alacak, luminol aldı.”

Luminol mu?

Bu da nereden çıkmıştı?

“Peki, teşekkür ederim,” diyerek kapıya doğru yöneldim.

Görevli, “Siz de alacak mısınız?” diye sordu.

Arkamı döndüm ve “Gerek kalmadı, Sedat almış nasıl olsa,” dedikten sonra dışarı çıktım.

Luminol...

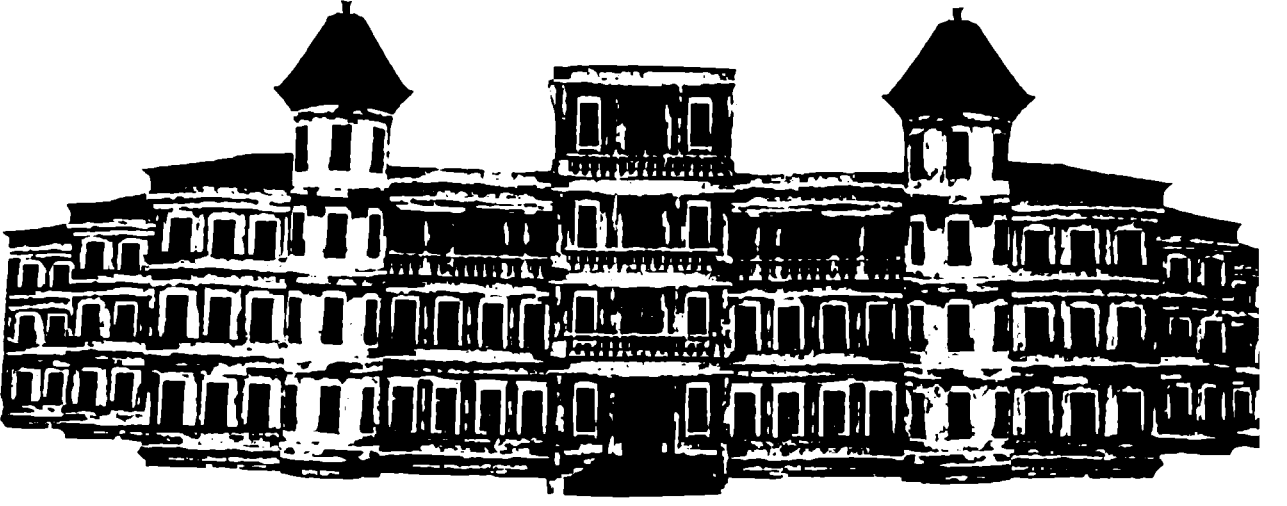
Bu maddeyi ve kullanım yönlerini eğitimlerimizde bize anlatmışlardı. Genellikle olay yeri inceleme polislerinin kullandığı bir kimyasal maddeydi. Özellikle kan sıçramış, ceset bulunan cinayet mahallerinde... Gözle görülmeyen kısımlarda kan lekesi araştırmak için sıkılır, sonrasında mor ışık yardımı...

Birden duraksadım. Eren’in yapı marketten aldığı renkli lambalar ve uzatma kabloları gözümün önüne geldi.

Mor ışık ve luminol...

Eren, kan sıçramış bir yeri araştırıyordu. Üstelik ben dâhil herkes-ten gizli bir şekilde...

27. Bölüm

Ofise dönene kadar aklımdaki yeni sorular belliydi:

Eren'in mor ışık ve luminol ile ne işi vardı?

Kan sıçramış bir yeri araştırıyorsa, burası neresiydi?

İlk aklıma gelen yer tabii ki orman olmuştu. Ormandaki uzuvların bulunduğu yerleri mi inceleyecekti? Polislerin etrafını kuşattığı, olay yeri ekiplerinin incelediği bölgeyi ne diye Eren araştıracaktı ki? Asla mantıklı değildi.

Bence kimsenin bilmediği başka bir yer söz konusu olmalıydı. Şayet öyleyse, bu yer neresiydi? Beyaz Ev'in içindeki herhangi bir yer olsa, Emris gizli kameralar aracılığıyla Eren'i anında enseleyebilirdi.

Kameraların olmadığı bir odaysa, o odada kanla ilgili ne olabilirdi? Yoksa Eren, herkesten gizli bir haltlar çeviriyordu da arkasında iz bırakmamak için son kontrollerini luminol ile mi yapıyordu?

Daha da büyütürsek, yoksa ormandaki tüm olup bitenler gerçekten Eren'in eseri miydi?

Kendi kendime fikir yürütmelerimin asla sonu gelmiyordu. İhtimallerin üzerine gittikçe Eren masumiyetini yitiriyor, tam tersine psikopat bir karaktere evriliyordu. Ortaya çıkan yeni Eren ile tanıdığım Eren'i yan yana getirdiğimdeyse asla örtüşmüyordu.

Tam bir sonsuz döngülü labirent... Çıkışı ise imkânsız... Tıpkı Beyaz Ev gibi...

Ofisin kapısına vardığımda Eren'in alışverişten sonraki hareketlerini adım adım düşündüm. Önce benim yanıma uğramıştı. Bana geldiğinde yanında siyah poşet bulunmuyordu. Büyük ihtimalle bir yere bırakmıştı ya da emanet etmişti. Benden çıktıktan sonraysa eve gideceğini söylemişti. Şayet eve siyah poşetle girdiyse, koridorlardaki kameraların görüntülerinden bir ipucu yakalayabilirdim.

Üst kata çıkar çıkmaz bilgisayarın başına geçtim. Plaza'nın kurmuş olduğu görüntü izleme sistemine giriş yaptım. Emris'in merkezine giden görüntü kopyalarını açtım. Kopyaların içinden Beyaz Ev'in içindeki kameraları seçtim ve geriye doğru çeşidi aralıklarla taradım.

Taramaya devam ederken Eren'in eve giriş görüntüsünü ana kapıyı gören merkez koridordaki kameralardan yakaladım.

Evet, elinde poşetler vardı. Bir tanesi siyah. Luminol ve ışıklar...

Görüntüyü yavaşlattım ve sahne sahne Eren'i izledim. Beyaz Ev'e girdikten sonra hemen etrafını kolaçan etmişti. Ana koridorda birilerinin olup olmadığına dikkatle bakınmıştı. Kimsenin olmadığından emin olduktan sonraysa hızla merdivenlere yönelmişti.

Ana koridordaki görüntüsü kaybolduktan sonra kamera görüntülerini değiştirdim. Üst kattaki görüntüleri açtığımda yeniden ekrana düştü. Üst katta merdivenlerden çıkmış ve elindeki poşetlerle koridora girmişti. Koridorda ilerlerken yine etrafına bakınmaya devam ediyordu. Daha sonraysa kendi odasının bulunduğu kapıyı araladı ve poşetlerle içeri girdi.

Eren'in odasına girmesinden sonraki görüntüleri hızla taradım. Yer yer çalışanlar kadrja girmişti. Başka bir görüntüde Halil, Eren'in odasının kapısını tıklatmıştı. Bir süre sonra Eren odadan çıkmış ve yemek odasına doğru yürümüşü. Poşetler yanında değildi.

Son görüntüde ise yeniden koridorda görünmüş ve yemekten sonra odasına çekilmişti.

Acaba aldığı malzemeleri odasında mı kullanacaktı diye düşünmeye başladım. Odasını birkaç kez görmüştüm. Pek de gizli saklı işler çevrilebilecek bir odaya benzemiyordu.

Eren'in odaya çekilmesinin üzerinden ne kadar geçtiğini anlamak için saatimi kontrol ettim. Eldeki son görüntü yarım saat kadar önceki dakikalara aitti. Eren hâlâ odasındaydı ve mevcut kayıtlara hâlâ çıkmamıştı. Bir süre beklemekten başka çarem kalmamıştı.

Eren ile ilgili kayıtlara ara verdikten sonra aklıma bir önceki gece geldi. Ormanda son bulunan uzuv... Acaba görüntülere herhangi bir şey yansımış mıydı? Özellikle benim gördüğüm ve Drogo'nun sonrasında takip ettiği adam görüntülere hiç düşmüş müydü?

Kamera arşivlerinden orman görüntülerini açtım. Bir önceki günün, akşam karanlığı çöktükten sonraki saat aralıklarını taramaya başladım. Farklı farklı açılardaki tüm kameraları hızlandırarak oynattım.

Garip bir şekilde görüntülerde hiçbir şey yoktu. Normalde başka sıradan insanlar ara sıra kadrja girip çıkabiliyorlardı. Ancak sanki bu gece herkesin ormanda olacıklardan haberi varmışçasına kimse kameraların olduğu açılarda bulunmamıştı. Bir iki kez kameraların hareket sensörlerini alarma geçiren tilki ve köpekler dışında sanki koca ormanda yaprak kıpırdamamıştı.

Gün doğduktan sonraysa daha evcil görünümlü ve boynunda tasması bulunan bir köpek kadrja girmiş ve uzvun bulunduğu bölgede durarak havlamaya başlamıştı. Birkaç saniye sonra, köpeğin sahipleri olan ve sabah yürüyüşüne çıkmış bir çift köpeğin yanına gelmiş, köpekte bir tuhaflik olduğunu sezmişlerdi. Kadın kısa bir süre sonra panikleyerek geriye sıçramış, parmaklarıyla eşine yeri işaret etmişti. Adam yere eğilmiş, yerde bir burun olduğunu fark eder etmez telefonunu çıkararak polislere haber vermişti. Adamın haber vermesinden sadece birkaç dakika sonra ise ormanın etrafındaki gizli polislerden bazıları anında olay yerine damlamışlardı. Devamındaki görüntülerse rutin şekilde ilerliyordu.

Burnu kameralara hiç yakalanmadan oraya bırakmak...

Kolay kolay kimsenin başarabileceği bir şey değildi. Bizim peşine düştüğümüz adamı düşündüm. O da benim gibi kameraların takıldığını anlamış ve Emris'in gizli üssünü deşifre etmişti. Kameralara yakalanmadan bunu yapabilecek tek kişi oydu.

Ancak adamın bu yaptığı çok daha ileri seviyedeydi. Kameraların yerlerini bilirken, kameraların hiç görmediği bir alana burnu yerleştirebilirdi. Ama bunu tercih etmemiş, tam tersine bir yöntem izlemişti. Bu âdeta bir meydan okumaydı. Beni asla bulamazsanız, beni asla yakalayamazsınız meydan okuması...

Kameralara yakalanmamasının tek mantıklı açıklaması ise açılarını çok iyi hesaplayarak olay yerine yaklaşmasıydı. Tahminimce kadrāja girmeyeceği bir mesafeye kadar yanaşmış, sonrasında burnu oraya fırlatmıştı. Gecenin karanlığındaysa kameralar burun gibi küçük bir parçanın düşmesini yakalayamamıştı.

“Bu adamla işimiz var...” diye mırıldanarak orman görüntülerini kapattım. Eminim Emris ve ekibi görüntüleri benim gibi büyük bir hevesle izlemişlerdi. Şüphelinin kadrāja düşeceğini ummuşlardı. Sonrasındaysa büyük bir hayal kırıklığı yaşamışlardı.

Hâlihazırda onlardan bir adım öndeydim. Onların elinde henüz bir şüpheli yoktu. Peşinden ilerleyebilecekleri bir iz de... Ama benim elimde kocaman bir şüphelim vardı. Giderek tüm şüpheleri üzerinde toplamaya devam eden gizemli bir adam...

Saatimi yeniden kontrol ettim. Eren’in son görüntülerini izlememin üzerinden neredeyse bir saat geçmişti. Orman görüntülerinden sonra tekrar Beyaz Ev’in iç görüntülerini açtım ve Eren’in odasının bulunduğu kamerayı ekrana yansıttım.

Hızlandırarak görüntüyü ilerletirken koridorda bir ışık belirdi. Eren’in odasının kapısı aralanmış ve odadan dışarı doğru aydınlık vurmuştu. Bunu fark eder etmez görüntüleri yavaşlattım ve adım adım izlemeye başladım.

Eren önce koridora kafasını uzatmış ve sinsi bakışlarla kimse var mı diye bakınmıştı. Hemen ardından odasından çıkmıştı. Elinde poşetlerle...

Poşetleri görür görmez heyecanlanmıştım. Daha dikkatle Eren’in hareketlerini takip ettim. Eren merdivenlere doğru yönelmiş ve merdivenlerde gözden kaybolmuştu. Gözden kaybolduğu andan itibaren tüm katları taradım. Kısa bir süre sonra bodrum katın karanlığında koridora girişini fark edebildim. Koridora girmesinin ardından ka-

meranın tersi istikamette koridorun sonuna kadar hızla yürümüştü. Koridorun sonundaysa kamera açısından çıkmıştı.

“Nereye kayboldu bu adam...” diye mırıldanarak görüntüleri hızlandırdım. Yaklaşık yirmi dakika kadar sonra Eren yeniden kadrāja girdi. Yanında poşetler olmadan... Ayrıca bu kez adımlarını çok daha yavaş atıyordu. Düşünceli ve tedirgin bir hâli vardı. Merdivenlere geri dönerken, son gördüğüm yüz ifadesindeyse korku kendini gösteriyordu.

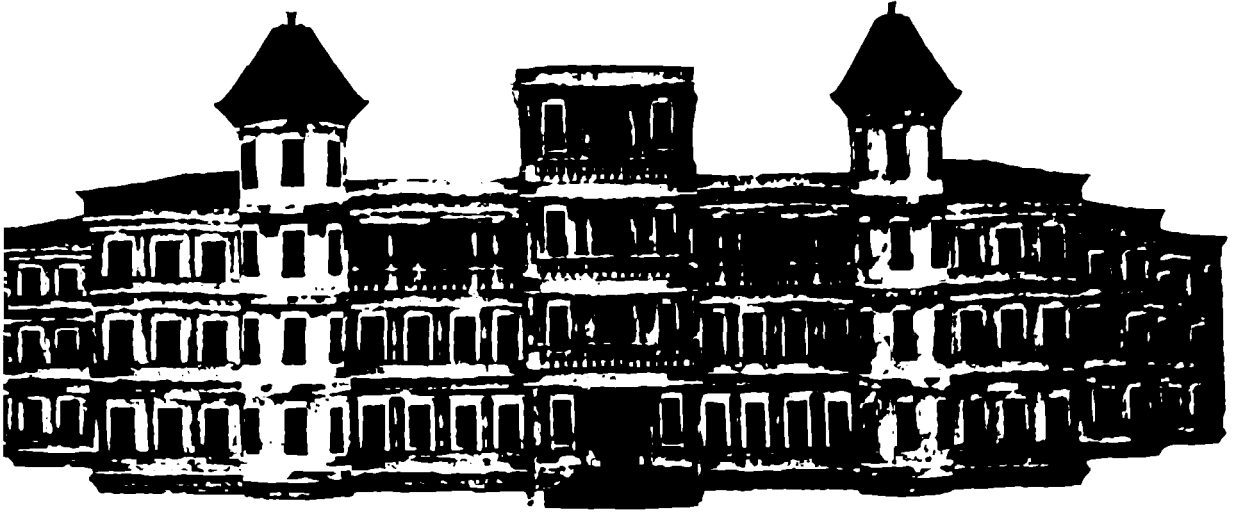
Sonraki görüntülerde üst kata çıkmış ve kendi odasına girmişti.

Arkama yaslandım ve neler olabileceğini düşündüm. En alt katta, depo ve ardiye olarak kullanılan katın sonunda ne vardı? Eren satın aldığı malzemelerle neden oraya gitmişti? Malzemeleri saklamak için o katı kullanıyor olabilirdi. Ancak sadece saklayacak olsa, malzemeleri bıraktığı gibi geri dönmesi gerekirdi. Eren bunu yapmamıştı. Tam tersine toplamda yirmi iki dakika kadar orada kalmıştı. Ayrıca saklayacak olsa hiç risk almaz ve odasında saklardı.

Işık sistemini kurmak ve luminol ile inceleme yapmak için gayet ideal bir süre...

Bunu fark ettiğim anda gözlerim bir anda parladı. Artık yanılıyor olamazdım. İçgüdülerim kesinlikle doğru yönü işaret ediyordu.

Evet, Eren koridorun sonundaki bir odada kan incelemesi yapıyordu.

28. Bölüm

“Ne yapmaya çalışıyorsun Eren?”

Ekranın başında donakalmış bir hâlde bunu düşünüyordum. Eren’in ne yapmaya çalıştığını... Bodrum kattaki inceleme nereden çıkmıştı? Orada Eren’in gizlediği ne olabilirdi? Gizlediği şey bir ceset ya da cesetten artakalan lekeler miydi? Yoksa Eren bambaşka bir şey mi keşfetmişti?

Soruların arkası kesilecek gibi değildi ve ben Eren’i bu tabloda nereye konumlandırabileceğimi kestiremiyordum. Sıcağı sıcağına yaptığım bu tespiti devam ettirmeliydim. Eren’in bodrum katta ne yaptığını çözmeliydim.

Beyaz Ev’e bundan sonraki ilk girişimde bir yolunu bulmalı ve Emris’in izlediği kameralara da yakalanmadan oraya varmalıyım. Başka bir seçeneğim yoktu. Eren’in ne haltlar karıştırdığını ancak böyle öğrenebilirdim.

Bakışlarım ekrana kilitlenmiş bir şekilde bundan sonraki hamlelerimi planlarken Eren odasından tekrar çıktı. Bu kez kıyafetlerini değiştirmişti ve üzerine bir mont almıştı. Dışarı çıkacağı aşikârdı.

Bu saatte nereye gidebilir ki diye düşünürken görüntünün dakikasına baktım. Sadece birkaç dakika öncesine aitti. Bunun üzerine

hemen yerimden fırladım ve ofisin tüm ışıklarını kapattım. Ardından gece görüş dürbünümü alarak balkona koştum. Dürbünle Beyaz Ev'e çıkan yolu izlemeye koyuldum.

Kısa bir süre sonra Eren yolda belirdi. Sağına soluna bakınarak yavaş adımlarla ilerliyordu. Sanki bir yere varmak için değil de birisini beklercesine... Bunu hissetmemle, yolda bir arabanın farının parlaması bir oldu. Bir araba Eren'in yanına doğru yaklaştı ve durdu. Eren arabaya bindi.

"Bu da kim?" diyerek dikkatimi arabaya verince kim olduğunu hemen çözmüştüm.

Komiser Emris...

Eren, gecenin bu saatinde Emris ile görüşmeye çıkmıştı. Emris, Eren'i kapıdan almıştı. Beyaz Ev'in içinde görüşmek dururken neden dışarıyı seçmişlerdi?

İki ihtimal vardı. Ya birlikte bir yerlere gideceklerdi ya da kimse'nin görmesini istemedikleri için dışarıda görüşmeyi seçmişlerdi.

Emris'in arabasını dürbünle takip edebildiğim kadar takip etmeye çalıştım. Araba önce mahallenin içine girdi. Ardından tali bir yola saptı ve gözden kayboldu. Kısa bir süre sonra mahallenin kuzey tarafındaki tek katlı evlerin arasında yeniden görüldü. Yokuş yukarı bir süre tırmandıktan sonra tepelik bir alanda durdu. Durduktan sonra farları söndü.

Geldikleri yeri anlamaya çalışıyordum. Tepeliğin sol taraf doğrultusunda, aynı hizada kalan yerde Beyaz Ev görünüyordu. Sanki bilerek Beyaz Ev'i görebilecekleri bir nokta seçmişlerdi. Gecenin kör vaktinde, onlar, Beyaz Ev ve ben âdeta bir üçgen çizmiştik.

Farların sönmemesinin ardından kapılar açıldı ve Eren ile Emris arabadan çıkarak ön tarafa geçtiler. Kalçalarını kaputa yaslayıp Beyaz Ev'i izleyerek konuşmaya başladılar.

Acaba ne konuşuyorlardı?

Eren neden bu saatte Emris ile görüşmek istemişti?

Yoksa Emris mi onu çağırmıştı?

Luminol ile yaptığı incelemeyle bu görüşmemin bir ilişkisi var mıydı?

Yepyeni sorular zihnimi allak bullak etmek üzereyken, “Şimdi an-larız!” dedim ve balkondan ofise girdim. Bilgisayarımın başına geçip Emris’in aracına yerleştirdiğim ses kayıt cihazının programını açtım. Konuşurken arabadan uzaklaşmadıkları sürece onları dinleme ihtimalim vardı.

Programı açar açmaz hemen son kayıtlara eriştim. Klasik araba sürme gürültüleri sonrasında Emris’in, “Atla Eren,” demesi, Eren’in bindikten sonra, “İyi akşamlar,” dilemesi... Sonrasında yine araba gürültüsü... Gürültünün bitmesiyle Emris’in, “Burası konuşmamız için güzel bir yer sanırım. Hadi biraz hava alalım,” demesi ve dışarı çıkmaları...

Hemen sonrasında dışarıdan gelen o ses:

“Evet, Eren. Ne konuşmak istiyorsun?”

İşte, olmuştu...

Dışarıdaki konuşmalarını kısa bir gecikmeyle anlık olarak takip edebiliyordum. İlk cümleden anlaşıldığı üzere görüşmeyi Eren talep etmişti. Sanırım az önceki luminol ile yaptığı incelemeden bahse-decekti. Merakla kulağımı hoparlöre verdim ve dinlemeye başladım.

“Parçalar. Ormanda bulunan insan parçaları. Beyaz Ev’le veya benimle alakalı olabilir.”

Ne?!

“Daha açık olabilir misin?”

“Eve geldiğim günden beri tuhaf rüyalar, kâbuslar gördüğüm-den bahsetmiştim. Birçok seferinde ise sabahında ormanda parçalar bulundu.

Tüm gördüğüm şeylerin; yaşadığım gerilimli günlerden, yıllar sonra annemi kaybettiğim bu eve dönmemden kaynaklı rüyalar ya da halüsinasyonlar olduğunu düşünüyordum. Çünkü sabahında her şey normale dönüyordu evin içinde. Orman hariç.”

Eren’in bu girizgâhı arkasından gelecek konuşmaların âdeta bir habercisiydi. Belli ki Eren, Emris ile birçok detayı paylaşacaktı. Belki son olayını bile...

“Rüya ya da halüsinasyon değil miymiş?”

“Bilmiyorum. Birlikte karar vereceğiz buna?”

“Ne demek birlikte karar vereceğiz Eren?”

“Ben yaşadıklarımı, bildiklerimi, gördüklerimi anlatayım; gerisine sen karar ver.”

“Pekâlâ. Seni dinlemek için geldim buraya. Hazırım.”

“Her şey İstanbul’a dedemin cenazesi için dönmemle başladı. Defin işlemlerini halledip Beyaz Ev’e ilk adımımı attığımda öğrendiğim şey ormandaki olay oldu. Dedemin ölümünün sabahında ormanda bir insan parçası bulunmuştu. İlk başta senin gibi, sıradan bir tesadüf olarak gördüm.

Aynı gece benim için çok zor geçti. Kâbuslarla dolu bir geceydi. En net hatırladığım tablo, gece evin içinde dolaşan bir kadın silüeti idi. Arkasından gittim, peşinden koştum ancak yakalayamadım. Kendini balkondan aşağı attı. Balkonun kapısını bile açamadım.”

İlk gün Beyaz Ev’i gözetlerken Eren’in evin içindeki anlamsız koşuşturmaları... Bana anlattığı olayları Emris’e de anlatıyordu. Hikâyeyi daha net anlayabilmişim şimdi. Ben kendi kendime düşünürken Eren olanca hızıyla anlatmaya devam etti:

“Gözlerimi yeniden açtıgımdaysa yatağımdaydım ve sabah olmuştu. Kötü bir kâbustu.

Ertesi gün dedemin ilginç bir kuralını öğrendim. Meğerse bizim ailede ölen herkesin cenazesi sonradan başka bir yere taşınıyormuş. Taşındığı yeri ise kimse bilmiyormuş... Annemin ve babamın mezarları bu yüzden yokmuş.

Bunu duyunca tabii inanmak istemedim ilk başta. Ertesi gün bizzat gidip kendim kontrol ettim. Evet, dedemin cesedi de taşınmıştı.”

“Nasıl yani? Mezarda şu an ceset yok mu?”

“Hayır, yok. Boş orası... Dedem organize etmiş hepsini ölmeden önce. Ne bir iz ne de bir adres. Mezarlarının nerede olduğunu, taşıyan özel kişiler dışında kimse bilmiyor. Onlara ulaşmaksa imkânsız. Kim olduklarını bilen yok.

Mezarlıkta karşılaştığım bu tablodan sonra mahalleye döndüm. Kahvehaneye gittim. Mahalle sakinlerinden dedemi tanıyan var mı diye merak etmişim. Ama ilginç durumlarla orada da karşılaştım.”

“Ne gibi?”

“Öncelikle mahallenin büyük bir çoğunluğu Beyaz Ev’in lanetli olduğuna inanıyordu. Ev güya yılda iki kez ortadan kayboluyormuş. Ama kimse ne zaman kaybolduğunu bilmiyormuş. Yine onlara göre Beyaz Ev’e giren kim olursa olsun bir daha dışarı çıkamıyormuş.

Tabii bu duyduklarıma da hurafe ve mahallenin kendi kendine uydurduğu hikâyeler gözüyle baktım. Pek umursamadım. Ancak orada bir adamla tanıştım. O diğerlerine göre daha akli başında konuşuyordu. Ona göreyse ev değil, dedem uğursuzdu. Hatta dedemin arkasından lanet okuyordu.

Bunu duyunca adamı biraz irdeledim. Ondan yine tuhaf bir şey öğrendim. Bu adamın damadı yıllar önce sahilde bir tekne kazası geçirmiş. Başka bir kayığa çarpmış. Çarptığı kayıktaki kişi ise babamı. Adam babamın ölümüne neden olmuş.

Mahkeme sürecinde olayın bir kaza olmasından dolayı adama az ceza verilecekken dedem araya girmiş ve o adamın ağır bir ceza almasını sağlamış. Sadece bununla da kalmamış olanlar. Cezaevinde kaldığı süreçte ziyarete gelenlere, *tuhaf şeyler oluyor* cinsinden laflar etmiş. Ama ne olduğunu bir türlü anlatamamış. *Sadece iki kişiydiler* demiş. Ama benim bildiğim kadarıyla babam tekne de tek başınaymış. Sonrası ise daha kötü. Bir sonraki görüşe kalmadan adam çarşaf-la kendini asarak cezaevinde intihar etmiş.”

“Bunlar, bunlar çok önemli iddialar Eren!”

“Biliyorum. Sadece bunlarla da kalmadı olaylar. Kahvehanedeki o adamın kızı, kocası öldükten sonra psikolojik sorunlar yaşamış. Torunu da hem sorunlu anne hem de babasız büyüyünce birtakım belalı tiplere bulaşmış. Nasıl olduysa ikisi de ortadan kaybolmuşlar sonrasında. Yirmi yıldır adam ne kızından ne de torunundan haber alamamış.

Sonraki gece kâbuslarım devam etti. Koridora sıralanmış oyuncak bebekler, top oynayan ikiz çocuklar... Yaşadıklarım hayal mi gerçek mi, ayırt edemiyordum. Kimseye de söyleyemedim tabii ki. Beyaz Ev’e gelmeden önce hayatımda hiç böyle sanrılar yaşamamıştım. Bu da bende dedikoduların doğru olabileceğine dair şüphe yarattı. Kısaca yine korku dolu bir gece geçirmiştım. Sabahın-

da gözlerimi açtığımda yine yatağımdaydım. Uyandıktan sonraysa ormandaki yeni olayı duydum. Hatta o gün sana Beyaz Ev’de tuhaf şeyler olduğundan bahsetmiştim. Ama sen pek oralı olmadın. Biliyorum, anlattıklarım saçmaydı. Belki de akıl sağlığımın yerinde olmadığını düşündün.

Bir sonraki gece ise yine başka bir kâbus gördüm. Evin içinde dolaşan bir karartı. Peşine takıldım. Koşturdum. Yakalamaya çalıştım ama imkânsızdı. Gözümün önünde onlarca farklı yüz belirdi sonra. Birbirinden farklı yüzler, kalabalık... hepsi bembeyazdı. Her birinin kanı çekilmiş gibiydi. Kalabalık sonrasında bodrum katın sonundaki bir kapıdan geçti. Kapıya koştum. Vardığımda sadece duvar bulunuyordu. Düz bir duvar. Sonra elimle duvara vurunca farklılık hissettim. Kapı vardı, gizli bir kapı. Kapıyı omuzlayarak açtığımdaysa eski bir banyoya denk geldim. Banyonun ortasında bir küvet. Küvetin içindeyse organları parçalanmış bir insan cesedi...

Yine gözlerimi açtığımda hiçbir şey yoktu. Odamdaydım. Sizin ev araması yapmaya geldiğiniz gün. O gün de ormanda, bu kez bizim sınırlarımızda bir parça daha bulunduğunu söylemiştin.

Evde arama yapıldığı ve siz olduğunuz için bodrum kata inip gerçekten gizli bir kapı var mı diye bakamadım. Emniyetteki işlemlerimiz bitip eve dönünce gidip kontrol ettim. Koridorun sonunda tıpkı bir önceki gibi düz bir duvar vardı. Ne bir kapı ne de başka bir geçiş, hiçbir şey yoktu.

Yine sadece kâbus diye vazgeçecekken, rüyamda gördüğüm kapının tahminî yerine göre omzumla sert bir darbe indirdim. Tıpkı bir gece önceki gibi açıldı.”

“Ne diyorsun? Gerçekten gizli bir kapı mı çıktı? Arkasında da eski banyo?”

“Evet... İlk defa kâbuslarımdaki bir şey gerçek oldu. Kapının arkasından eski bir banyo çıktı.”

“Ceset peki?”

Emris, sorulması gereken en önemli soruyu sormuştu sonunda. Eren’in yaptığı açıklama ise tüm taşları yerine oturtacak ve beni de şaşkınlığa düşürecek cinstendi:

“Ertesi gün ceset yoktu küvette. Yine lanet bir halüsinasyon gördüm diye kendime kızdım. Ama şu son olaydan sonra ormanda sizi izlerken, sizin ekiplerden esinlenerek mavi ışık ve Luminol tedarik etmeye karar verdim. Yaklaşık bir saat önce aynı küveti mavi ışıkla kontrol ettim.”

Eren duraksadı. Ağzından dökülecek bir sonraki kelimeleri merakla bekliyordum. Emris’in de benimle aynı hisler içinde olduğuna emindim!

“Küvetin altında bir kan lekesi gördüm.”

29. Bölüm

Küvetin altında bir kan lekesi...

Eren'in luminol ile neler yapmaya çalıştığı belli olmuştu. Ve bunu asla gizlememişti de... Kan lekesini bulur bulmaz anında Emris'e koşmuş ve vakit kaybetmeden olan bitenleri anlatmıştı.

Kan lekesinin orada ne işi olabilirdi?

Lekeyle ormandaki uzuvlar arasında bir bağ var mıydı?

Eğer varsa evin içinden birilerinin ormandaki olaylarda parmağı mı bulunuyordu?

Yine arka arkaya sıralanabilecek onlarca soru, öğrendiğim bu bilgiyle zihnimdeki karmaşaya ekleniyordu.

Benimle aynı şaşkınlığı yaşadığından emin olduğum Emris, soğukkanlı bir tutum sergilemeye çalıştı: "Tam olarak nerede buldun? En alt kattaki koridorun sonunda mı?"

"Evet, koridorun sonundaki duvarda gizli bir kapı var."

Emris'in bu soruyu neden sorduğunu çok iyi biliyordum. Eren'in koridorda ilerlemesini ve koridor sonunda gözden kaybolmasını o da izlemişti anlaşılan. Anlattıklarının bir hayal ürünü olmasından çekiniyordu.

"Bizim orayı görmemiz, kendimiz incelememiz gerek. Aksi hâlde hiçbir anlam ifade etmez anlattıkların."

“Tabii ki. İstersen şimdi gidelim.”

Bu son diyalogu dinledikten sonra apar topar yeniden balkona çıktım. Dürbünle Emris’in arabasını park ettiği tepeliği izledim. Araba yoktu. Çoktan harekete geçmişler ve Beyaz Ev’e doğru yol almışlardı.

Kısa bir süre sonra Beyaz Ev’in içindeki kamera kayıtlarını anlık olarak incelemeye koyuldum. Evet, dediklerini yapmışlardı ve yanlarına Sedat’ı da alarak Beyaz Ev’e gitmişlerdi. En alt kattaki koridora girmişler, koridorda Sedat başka bir yöne ilerlerken Emris ve Eren koridorun sonunda kadrardan çıkmışlardı. Yaklaşık yarım saatlik bir incelemenin ardından yeniden koridorda görünmüşlerdi. Hemen sonrasında Emris ve Sedat sessizce evden çıkmışlardı, Eren ise odasına geri dönmüştü.

Emris ve Sedat’ın aynı kan lekesini tespit edip edemediklerini henüz öğrenememiştim. Bunu anlamanın tek yoluysa yeniden Emris’in arabasından elde ettiğim kayıtları dinlemektir. Görüntüleri bitirir bitirmez arabanın kayıtlarını açtım ve son dakikaları taradım.

Şansım yaver gitmişti. Emris ve Sedat arabaya bindikten hemen sonra az önceki inceleme hakkında konuşuyorlardı.

“Ne oldu şefim? Meraktan çatlamak üzereyim. Yoksa her şeyin altından bu adam mı çıktı?”

“Belki öyle, belki de değil.”

“Nasıl yani şefim? Adam gecenin bir yarısı bizi çağırıyor. Evinde izbe bir koridora sokuyor. Sen bana evin kendi güvenlik kamera kayıtlarını yok et diyorsun. Sonra bu adamla koridorun sonuna gidiyorsun. Sonra tekrar benim yanıma gelip hadi çıkıyoruz diyorsun. Ben hiçbir şey anlamadım bu işten...”

“Bana mesaj attı Eren. Görüşmek istedi. Gittim aldım. Sonra yaşadıklarını anlatmaya başladı. Daha önce anlattığı kâbuslara benzer şeyler. Ayrıca Beyaz Ev hakkında mahalleliden öğrendiği çeşitli dedikodular. Buraya kadar konuşmalar yine aynı döngüde ilerleyecek zannetmiştim. Hatta kendini aklamak için uydurduğu hayalî olaylar bile olabilir diye içimden geçiriyordum.

Ama son anlattığı kâbusu işin rengini değiştirdi. Rüyasında koridordaki o duvarı ve gizli kapıyı görmüş. Kapının arkasında banyo.

Banyoda küvetin içinde ise bir ceset. Ertesi gün, hatta bizim arama yapmaya gittiğimiz gün, gidip duvarı kontrol ettiğinde gerçekten oraya gizlenmiş bir kapı olduğunu fark etmiş. Arkasında da banyo. Ancak küvetin içinde herhangi bir şey bulamamış. Sonra da pek üzerine düşmemiş.

Ancak bugün ormandaki olay yeri incelememiz esnasında bizi izlerken aklına bir fikir gelmiş. Gidip ışık ve Luminol satın almış. Akşam onlarla banyoyu yeniden incelemiş. Ve sonuç, kan lekesini bulmuş. Bulduktan sonra da benimle görüşmek istedi zaten.”

“Ee, sen kan lekesine bakmaya mı gittin onun yanında, koridorun sonuna? Ne oldu? Gerçekten kan lekesi çıktı mı?”

“Evet...”

Emris’in bu yanıtından sonra Eren’in tespitinin doğru olduğunu öğrenmiştim. Eren ilk defa yaşadığı sıra dışı olaylarda haklı çıkmıştı. İlk defa Beyaz Ev’de somut bir delil bulunmuştu. Eren’in amatörce yaptığı kan lekesi tespiti artık profesyonellerce teyit edilmişti. Üstelik bizzat soruşturmayı yürüten kişilerce...

“Vay anasını. Desene artık bütün oklar bu eve döndü şefim. Yalnız esaslı çocukmuş bu Eren. Dakikasında ilk gördüğü suç delilini bizimle paylaştı.”

“Haklısın. Eren artık bizim takımında. Beyaz Ev’in içinde olan bir adam, soruşturmada ilerlememize her türlü katkı sağlayacak. Ancak tam tersine, eğer her şeyin planlayıcısı Eren ise bizi kullanmaya çalışacak ve elbet bir yerde bize açık verecek. Her iki koşulu sağlamamızın tek şartı Eren’le birlikte hareket etmek. Tabii ki her şeyi planlayanın Eren olma ihtimalini hiçbir zaman göz ardı etmeden!”

“Senden korkulur vallahi şefim! Hissediyorum artık. Bu olayı çözmemiz de an meselesi.”

“Yeter bu kadar bu gevezelik ettiğimiz. Fazla vaktimiz yok. Bir an önce bu delilleri al ve adli tıbbaya git. Görevliler yoksa git yataklarından kaldır. Bulunan parçalarla bu kan arasında eşleşme olursa işimiz çok kolaylaşır. Yalnız başka kimsenin haberi olmasın.”

“Emredersin şefim. Sen hiç meraklanma.”

Bu konuşmadan sonraki ses kayıtlarında başka bir konuşma yoktu. Emris büyük ihtimalle ormanın içindeki gizli ofisine dönmüştü. Sedat ise hemen işe koyulmuştu.

Tüm bu olan bitenler, kendi operasyonum için bir dönüm noktasıydı. Beyaz Ev, resmî olarak soruşturmanın merkezine alınmıştı artık. Öncesinde sadece şüpheler yer alırken, şimdi bizzat bir suç delilinin merkeziydi. Emris ve Sedat'ın ise yeni hedefi...

Beyaz Ev'in polislerce bu aşamaya gelmesinden dolayı suçluluk hissetmeye başlamıştım. Soruşturmanın merkezine alınacağı, en başından belliydi. Ben ise bunu bile bile yeteri kadar hızlı davranamamış ve Beyefendi'nin sakladığı belgeleri henüz bulamamıştım. Önce kameralar, sonrasında kan lekesi... Beyaz Ev ile birlikte ben de sanki bir kapana kısılmıştım. Hareket alanım daha da daralacak ve işlerim fena hâlde zorlaşacaktı.

Öte yandan Emris ile olan üstü örtülü yarışım da kesinleşmişti. Ormandaki uzuvların Beyaz Ev ile ilişkisi operasyonumu kesinlikle sekteye uğratacaktı. Özellikle Beyaz Ev üzerinden Beyefendi ve Vasilko'nun ilişkisinin deşifre olma ihtimali, tam anlamıyla çuvalladığım anlamına gelecekti; belgeleri bulamamaktan ötede, bir başarısızlık olarak kabul edilecekti.

Vasilko ise böylesine bir başarısızlığı asla affetmeyecekti. Verebileceği en büyük cezayı verecek ve deşifrenin faturasını bana kesecekti. Cezanın bedeli, benim gibi değer verdiği bir ajanının hayatı olsa bile...

Artık zamana karşı yarışmalıyım. Elimdeki tüm kozları en verimli şekilde kullanarak belgeleri bulma konusunda hızla mesafe katetmeliydim. İşin çetrefilli kısmıysa, belgeleri ele geçirmemin operasyonumu nihayete erdirme konusunda tek başına yeterli kalmayacağıydı. Görünen o ki ormandaki uzuvları insanların gözlerinin önüne seren kişi Beyaz Ev hakkında çok daha fazla bilgiye sahipti. Vasilko'dan ve Beyefendi ile Vasilko arasındaki anlaşmadan haberdar olma ihtimali ise yüksekti. Bu nedenle sadece belgeleri bulmam bir işe yaramayacak, tüm bu olanların sorumlusunu yakalamam da gerekecekti. Hem de Emris ve diğer polislerden önce...

Masamdan kalkıp bir kadeh şarap doldurdum. Kadehimi alıp balkon çıkıttım. Beyaz Ev'in kulelerine bakınarak düşünmeye başladım.

Acil bir eylem planına geçmem şarttı. Bunun içinse hâlihazırda ki durumu iyi analiz etmem gerekiyordu. Yaşanan son gelişmelerden geriye doğru fikir yürüterek ilerlemeliydim.

Son gelişme Eren'in bulduğu kan lekesiydi. Eğer Eren herkese karşı müthiş bir oyun oynamıyorsa, kan lekesinin gizli banyoda bulunmasının perde arkasında iki gerekçe bulunabilirdi. Bunlardan ilki evin içinden birisinin bir parmağının olmasıydı. Eren'i liste dışı tutarsak, geriye sadece çalışanlar kalıyordu. Beyefendi'nin yıllardır yanında olan, güven sorunu yaşamadığı çalışanları... Evin içinde özgürce gezebilen, kocaman malikânede kimseye görünmeden odalara girip çıkabilen kişiler... Onlardan birisinin kan lekesinin sorumlusu olma ihtimalini düşündüm. Bence zayıf bir ihtimaldi. Az çok karakterini tanıdığım Komiser Emris, eminim ki ilk uzuvdan sonra Beyaz Ev'in çalışanlarını mercek altına aldırmasıydı. Ayrıca gözaltına alındıklarında da geçmiş tüm hayatlarını, bağlantılarını, akrabalarını kurcalamıştı. Eğer onlardan birisinden şüphelenmiş olsaydı, şimdiye dek enseleyecek bir delili kesinlikle ortaya koyardı.

İkinci gerekçe ise dışarıdan birisinin parmağının bulunmasıydı. Beyaz Ev'e orman tarafından yaklaşmak gayet kolaydı. Ancak evin içine girmek pek de görüldüğü kadar basit değildi. Şayet evin içine girildiyse, evin içinde kimseye görünmeden hareket etmek ise en kolayıydı. Ancak burada da Emris'in yerleştirdiği kameraları göz ardı etmemek gerekiyordu. Eve dışarıdan birisi girip çıkıyorsa, koridorlarda dolaşırken gizli kameralara kesinlikle yakalanacaktı.

Kan lekesinin kaldığı günü hesaba katınca ise işin rengi tekrar değişiyor ve ibre kayıyordu. Eren, gözaltına alındıkları ve evde arama yapıldığı günün gecesinde cesedi görmüştü. Yani kameraların eve yerleştirilmesinden bir gün öncesi. Eğer bunu yapan kişi elini çabuk tuttuysa, kameralarla hiç kesişmeden cesedi ortadan kaldırmış olabilirdi.

İbrenin dışarıdan birisine kaymasıyla birlikte hesaba katmam gereken bambaşka bir boyut daha devreye giriyordu. Bu da bizzat Beyaz Ev'in kendisiydi. Belgeleri aramaya başladığımdan itibaren benim

bile başımı döndürmeye yetmişti Beyaz Ev... Gizemleri, çıkmazları ve iç içe geçmiş labirent gibi odalarıyla, dışarıdan girecek birisinin kamufle olabilmesi için en elverişli yapılardan biriydi. Hele de giren kişi evin bu yönünü biliyorsa... Bu ihtimali düşününce, kameraların takılı olmasının hiçbir anlamı da kalmıyordu. Gayet rahatlıkla koridorlara hiç çıkmadan evin içinde dolaşılabilirdi.

Filmi biraz daha geriye sarınca, sabah saatlerinde ormanda bulunan son uzuv kendini gösteriyordu. Ormanın içinde onlarca gizli kamera olmasına ve olay yerinin bu kameraların görüş açısına girmesine rağmen, burnu bırakan kişi hiçbir şekilde kameralara takılmamıştı. Ormanı avucunun içi gibi bildiği ve kameralardan haberdar olduğu aşikârdı. Ormandaki bu salvoyu gerçekleştiren kişi, pekâlâ Beyaz Ev'in iç yapısını da çoktan çözmüş olabilirdi.

Projeksiyonu bu yöne tutunca ortaya tek bir kişi çıkıyordu: Hem Drogo'yu hem de beni atlatmayı başaran o adam... Hem ormanı gözetleyerek kameraların takılmasını gören hem de Beyaz Ev'i izleyerek içeride neler döndüğünü bilen...

Artık, artık başkası olamazdı.

Tüm düğümleri çözecek tek kişi oydu.

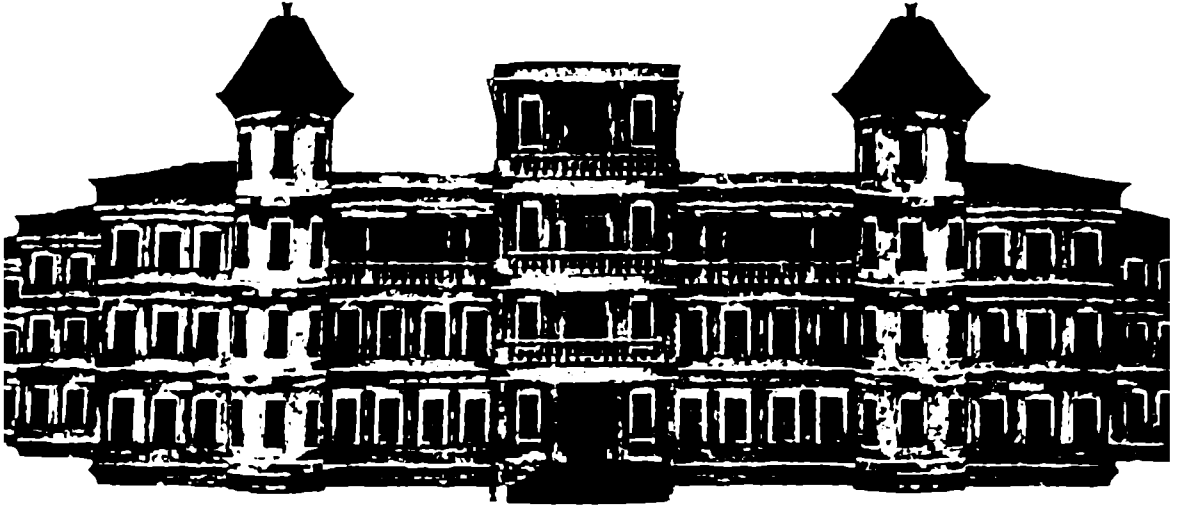
Gözlerimi kulelere dikmiş, kadehimden son yudumu alırken, o adamı nasıl bulacağımı düşünmeye başlamıştım ki telefonumdan mesaj bildirim sesi geldi. Kulelere bakarak gülümsedim. Büyük ihtimalle Eren yerinde duramamıştı. Gecenin bu saatinde Emri'sten sonra benimle görüşmek isteyecek ve yaşadıklarını hemen benimle paylaşacaktı.

Balkondaki sandalyeden ayaklanıp çalışma masama doğru yürüdüm. Masanın üzerindeki telefona uzanıp gülümseyerek ekranını çevirdim.

Evet, bir mesaj gelmişti.

Fakat göndericisi Eren değil, Drogo'ydu. Yazdıklarıysa gece gece yaşadığım tüm karmaşanın asıl yeni başladığını işaret ediyordu:

“Edna, sanırım geçen gece elimden kaçırdığım adamı buldum.”

30. Bölüm

Nereden çıkmıştı bu mesaj şimdi?

Drogo ne yapamaya çalışıyordu?

Adamı nerede bulmuştu?

Sorular bir bir akın ederken Drogo'yu aradım.

“Neredesin Drogo? Neler oluyor?”

“Sahildeyim. Adamı kaybettiğim sahilde.”

“Ne işin var orada?”

“Müsaitsen seni alayım. Neler olduğunu anlatayım. Daha doğru-su göstereyim.”

Saatimi kontrol ettim. Gecenin üçüne doğru ilerliyordu. Bu saat-ten sonra yapacak başka bir işim kalmamıştı.

“Tamam. Ofisteyim. Gel al beni.”

Drogo gelene kadar üstünkörü hazırlandım. Bilgisayarımı kapatıp alt kata indim. Birkaç dakika sonra Drogo'nun arabasının farları ofi-sin camlarına vurunca çıktım.

Arabaya biner binmez ilk sorum belliydi:

“Ne işin var senin burada Drogo?”

“Hemen celallenme Edna! İşlerine burnumu soktuğum falan da yok.”

“O zaman senden sağlıklı bir açıklama bekliyorum.”

Köprüden geçene kadar konuşmadı. Köprünün bitiminden sahil yoluna saptıktan sonra anlatmaya başladı.

“Evde kös kös oturmaktan canım sıkılmıştı. Biraz hava almak istedim. Tabii hava almaya da bu sahile indim. Dün akşam takip ettiğim adamın bir anda ortadan kaybolmasını kendime yedirememiştim. Mantıklı bir izahı olmalıydı.

Sahile geldim ve tam gözden kaybettiğim kayalıkların orada bir süre oturdum. Karanlıktı. Kimse beni görmüyordu. Olacak iş bu ya, çünkü adam yine ortaya çıktı. Yaklaşık yirmi metre uzağımda. Orman tarafından geldi sanırım. Önce sahildeki kaldırımında belirdi. Ardından kayalıklara indi. En sonunda da dalgaların başladığı yere.”

“Ee, bunu ikimiz de gördük. Adamı nasıl buldun peki?”

“Araya girme ve dinle. Adamın o olduğunu fark edince bu kez ani hareketlerde bulunmadım. Sakince izledim. Adam da sakindi. Hiç hızlı hareket etme çabasında değildi. Yavaş adımlarla kayalıkları bitirdi ve kayalıkların sonundaki küçük bir tekneye bindi.”

“Tekne...” diye mırıldandım... Kayalıklardan sonra nasıl gözden kaybolduğu belli olmuştu. Ama yine de arkasından baktığımızda tekneyi görmemiz gerekiyordu. Kendi kendime düşünürken Drogo asıl merakımı giderecek cümleleri kurdu:

“Tekneye bindiğini görünce *dün gece nasıl oldu da göremedim* diye kendimden şüphe ettim. Hafifçe ayaklandım ve sonra kayalıklara kadar indim. Boğaz’a açılınca nasıl görmediğimi anlayabilmek için.”

“Nasılmış?”

“Aslında hiç Boğaz’a açılmıyormuş.”

“Ne demek hiç Boğaz’a açılmıyormuş?”

“Öncelikle tekne çok hızlı hareket ediyordu. Tekne dediğime bakma, küçücük bir şey. Bir kayak gibi, arkasına sürat motoru eklenmiş. *Boğaz’a açılmıyormuş* kısmına gelince, adam teknenin motorunu çalıştırdıktan sonra kayalıklara paralel ilerledi. Hiç Boğaz’a doğru açılmadı.”

“Kayalıklara paralel ilerlerse bile görmemiz gerekirdi. Ne kadar hızlı ilerlerse ilerlesin.”

“İşte asıl olay da burada zaten. Adam tekneyi öyle bir yere konumlandırmış ki, tekneye binene kadar orada tekne olduğunu anlamak imkânsız. Kayalıkların düzensizliği yüzünden. İlerlerken görmememiz ise daha ilginç. Tekneyi hareket ettirip ilerlediği yönde, kayalıklar ilginç bir şekilde kavis alıyor. Yaklaşık on metrelik bir ekstra çıkıntı var. Göz yanılgısından dolayı çıkıntıyı fark etmek imkânsız. O çıkıntı ise baktığımız yönde ölü bir açı doğuruyor. Biz tüm sahil bandını görebildiğimizi zannederken, yaklaşık otuz metrelik bir alanı aslında hiç göremiyormuşuz.”

Drogo’nun anlattıkları mantıklı gelmeye başlamıştı. Ben de aynı-sını yaşamıştım. Kayalıklarda bir anda kaybolmasından kısa bir süre sonra dalgaların hizasına gelmeme rağmen bir türlü görememiştim.

“Adamı buldum demiştin? Aslında nasıl uzaklaştığını çözmüşsün sadece...”

Bu cümlem Drogo’nun hoşuna gitmemişti. Ters ters yüzüme baktı.

“Sen de hiçbir şey ile tatmin olmuyorsun. Bekle biraz.”

Sahil yoluna inmiştik. Kayalıklara paralel şekilde kısa bir süre ilerledik. “Şurası, adamı kaybettiğim ilk nokta,” diyerek sahildeki bir bankı işaret etti. İşaret ettiği yeri hatırladım. Aynı yere ben de gelmişim.

Yaklaşık bir dakika kadar sonraysa frene bastı. Kaldırımın kenarında arabayı durdurdu. “Hadi gel,” diyerek kapısını açtı ve indi. Arkasından indim. Kaldırımdan kayalıklara doğru sıçradı. Benim de arkasından zıplayabilmem için elini uzattı. Hemen sonra adım adım dalgalara doğru indi.

“Burası o çıkıntının arkasında kalan bölge. Sağ tarafına bak. Az önceki yeri göremezsin.”

Gerçekten haklıydı. Az önceki işaret ettiği yer buradan görünmüyordu.

“Şimdi de sol tarafa bak. Şu büyük taşın arkasına.”

Kafamı sola çevirdiğimde, taşın arkasına ahşaptan yapı vardı. Derme çatma yapılmış, ufak, tek bir kişinin yürüyebileceği genişlikte bir iskele... İki büyük taşın arasında, görülmesi çok zor bir alandıydı. Küçük bir tekne zar zor yanaşabilirdi.

“Adamın kaçtığı yer. Aslında biz Boğaz’dan kaçtığını zannederken, hemen buraya gelip yeniden karaya çıkıyor.”

Drogo haklıydı. Burası sonradan yapılmıştı ve kimsenin kolay kolay göremeyeceği bir şekilde dizayn edilmişti. Son taşa kadar gelip dikkatle bakılmadığı takdirde kimsenin fark etme imkânı yoktu. Zekice...

“Karaya çıkıyor ve bizden metrelerce uzaklaşmış bir hâlde rahatça yoluna bakıyor.”

Drogo anlattıkça ben sessizleşmişim. Anlattıklarını tatbikat yaparcasına gözümde canlandırıyordum. Canlandırdığım her sahne yapbozun parçaları gibi birleşiyor ve eksik bir parça kalmıyordu. Drogo, gerçekten de rotayı çözmüştü.

O an fark ettiğim başka bir şeyse bizzat Drogo olmuştu. Bana anlatırkenki hevesi, mutluluğu, içtenliği ve zafer kazanmışçasına gururu... Zaferi ise belliydi: bana destek olabilmek... Bana destek olmaktan büyük bir haz duyuyordu.

Drogo’daki bir başka gelişme ise son zamanlarda kıskançlık krizlerine girmemesiydi. Sanki bir anda değişmiş ve kendince aramıza mesafe koymuştu. Ama koyduğu mesafe bana karşı ilgisini kesme üzerine kurulu değildi, sadece sınırlarını artık daha iyi çizmekle ilgiliydi.

Nasıl başarmıştı Drogo tüm bunları bir anda? İçinde onca şey yaşamasına rağmen üstelik... Artık sınırını profesyonelce koruyor gerek tavırları gerek konuşmaları gerekse yaptıklarıyla bana aynı mesajı veriyor ve *Ben buradayım!* diyordu. Duygularını dile getirmeden gösteriyor, rahatsızlık vermeden ve haddini aşmadan hayatımın tam ortasında konumlanmayı yine bir şekilde beceriyordu. Üstelik kim olduğumu tüm çıplaklığıyla bilerek yapıyordu bunu. Centilmenliğinin çok ötesinde, özel bir uğraşın sonucuydu bu; Drogo’nun benim için verdiği mücadelenin... Duruş mücadelesi... Üstelik, Eren’in ortaya çıkmasından sonra zorlanmış, yalpalamış ancak buna rağmen o incecik çizgide kendini geri çekmeyi başarmıştı. Hayatımda görmediğim, tatmadığım ve hissetmediğim bir duyguyu bana yaşıtıyordu. Belki de ben ona haksızlık ediyordum.

Diğer yanda Eren ile yakınlaşarak en büyük haksızlığı sergiliyordum. Eren konusunda ise zaten başlı başına bir girdaba yuvarlanıyordum. Sağlığı, dürüstlüğü, masumiyeti ve bana olan tertemiz duygularıyla hiç acımadan oynuyordum. Ve duygularıyla oynadığım tek kişi Eren değildi, kendi duygularıma karşı da aynı acımasız rolümü devam ettiriyordum.

Eskiden olsa bunların hiçbirini umursamaz, sadece hedefime giden yolda birer basamak olarak görürdüm. Yıllarca hep böyle görmüş, kimseye acımamıştım. Ama şimdi hem Drogo hem de Eren'e karşı suçluluk hissediyordum. Nereden baş gösterdiğini bilmediğim, neden şimdiki günlerde başıma musallat olduğunu çözemediğim bir suçluluk duygusu...

"Neden sustun Edna?"

Drogo'dan gelen uyarıcı cümleyle içsel yolculuğumdan döndüm.

"Düşünüyordum. Ve sanırım haklısın. Burası kesinlikle o adamın kaçış rotası."

"Benim aklıma gelen senin de aklına geliyordur öyleyse?"

"Elbette. Bir dahaki sefere burayı görebilecek şekilde beklersek adamın peşine daha rahat takılacağız."

Drogo sevinçle gülümsüyordu. Bense az önceki iç muhasebemin etkisiyle durgunlaşmıştım. Bakışlarımı iskelenin ahşap parçalarına vuran dalgalara kilitlemiştim. Ruh hâlimdeki değişim Drogo'nun gözünden kaçmamıştı.

"Edna. İyi misin?"

"İyiyim. Sadece biraz yorgunum bugün."

"İstersen oturalım biraz. Hazır Boğaz da ayağımızın ucunda."

Drogo'dan gelen bu teklifi reddetmedim. Elini uzattı ve üzerinde durduğumuz kaya parçasına oturmam için bana yardım etti. Hemen ardından yanıma çöktü.

İkimizin de bakışları aynı yerdeydi.

"İster misin, teknesiyle şimdi dibimize yanaşsın?"

"Yanaşsa bir dert yanaşmasa bir dert."

"Hâlâ bana bu adamın kim olduğunu anlatmadın Edna. Sadece tahminlerim var."

“Neymiş o tahminlerin?”

“Şu ormandaki olayların sorumlusunun o adam olduğunu düşünüyorsun. Beyaz Ev ile ilgili bazı şeyleri bildiğinden şüpheleniyorsun. Geçen akşam sen eve girerken seni gözetlemesi de tuzu biberi oldu.”

Beni anlatma zahmetinden kurtardığı için mutlu olmuştum. Gülmseyerek karşılık verdim: “Doğru tespit. Tebrik ederim.”

“Belgeler peki?” diye sordu bu kez. “Bir ilerleme kaydedebildin mi? Bulabildin mi?”

“Henüz değil. Ama o evin içinde olduğuna eminim. Evin iç yapısı biraz karmaşık. Yakında bulur ve operasyonu bitiririm.”

“Operasyonu bitirmen için şu insan parçalarını bırakan adamı da bulman gerek değil mi?”

“Aslında bulmak zorunda değilim. Belgeleri kimse görmeden almam yeterli. Ancak yine de arkamda soru işaretleri kalmasını istemiyorum.”

“Eren peki? Eren ne olacak?”

İşte bu soruya tam anlamıyla hazırlıksız yakalanmıştım. Drogo işini biliyordu. Benim sakın sakın konuştuğum anı yakalayarak içinde bastırdığı en önemli konuyu dalgaları izlediğim anda sormuştu.

“Bir şey olmayacak. İleride gerçekleri öğrenince üzülecek biraz, o kadar.”

Rol yapıyordum. Biraz üzülmecekti. Eren’i biraz tanıdıysam yıkılacaktı. Mahvolacaktı. Bundan sonra tanımadığı insanlara karşı güven kazanması seneler alacaktı.

Peki ya ben?

Ben ne olacaktım?

Bir kayıp daha yaşayacak, yine hiçbir şey olmamış gibi davranacak, hayatın bana sunduğu bu acımasızlığa karşı bir kez daha yenilecektim...

Önce Matias, sonra Eren...

Hayatıma giren iki erkek, taş kalbimi yumuşacık yapmıştı. Bir ajanın asla bürünmemesi gereken renklere boyamışlardı hayatımı.

Gri olduğumu düşünürken beyaza yaklaşmıştım ama hep siyahta kalmalıydım. Gölgelede. Karanlıkta...

“O çocuğun sana fena bağlandığına dair içimde bir his var Edna. Normal bir ilgi duyma, sevginin ötesinde; kör kütük âşık gibi. Yanılıyor muyum?”

Drogo kedinin fareyle oynadığı gibi benimle oynayamaya karardı. Kıskanç Drogo yerine sanki yaşam koçluğuna girişmiş bir Drogo...

“Bilmiyorum... Bilmek de istemiyorum.”

İsteksiz yanıttımdan Eren konusunu pek de konuşmak istemediğimi anlamıştı. Üzerime gelmek yerine susmayı tercih etti. Normalde daha hırçın bir tavır beklediğim Drogo olgunlukla karşılıyordu. Bu beklemediğim olgunluğuysa beni yine şaşırtıyordu.

Bakışlarım hâlâ iskeleye vuran dalgalarda idi. Dalgaları izlerken bir tuhaflık hissettim. Suların bir kısmı kayalıklara çarpıp hızla geri dönerek köpürürken, bir kısmı birkaç saniye sonra köpüklere doğru yeni bir dalgalanma oluşturmuyordu. Sanki farklı bir yere uzanıp geri dönen ek dalgalar gibi.

“Bu ev gerçekten büyülü olabilir Edna. Baksana, tam arkamızda heybetiyle bizi izliyor sanki.”

Drogo hafifçe yan dönmüş, kafasını tam arkaya çevirmişti. Beyaz Ev'e bakıyordu. Beyaz Ev'in kuleleri birer deniz feneri gibi gecenin ortasında varlığını gösteriyordu.

“Tam evin hizasında oturmuşuz farkında olmadan...”

Drogo'nun bu son cümlesiyle birden irkildim.

“Ne dedin sen?”

“Bir şey demedim.”

“Evin tam hizası mı dedin?”

“Evet... Yani baksana, tam arkamıza düşüyor. Simetrimizde gibi.”

Oturduğumuz yere ve Beyaz Ev'e yeniden baktım. Gerçekten de Beyaz Ev'den sahile doğru düz bir çizgi çeksek, tam olarak bulunduğumuz yerden geçecek gibiydi. Bunun üzerine hemen ayak ucumuzdaki iskeleye bakındım. Dalgalara ve dalgalardaki ritim bozukluğuna...

Aniden yerimden kalktım ve elimi Drogo'ya uzattım. “Bana yardım eder misin?”

“Ne oldu Edna?”

“Ne olduğunu birazdan anlayacağız. Elimden tut. Şu teknenin yanaştığı yere ineceğim.”

Drogo ikiletmedi. Hemen arkamdan doğruldu ve aşağımızdaki iskeleye ayak basabilmem için dengesini ayarlayarak elini uzattı.

“Dikkatli ol. Çok karanlık. Ayrıca kalaslar suyun içinde kala kala çürümüş olabilir. Yavaş bas.”

Drogo’nun yardımıyla yavaşça ayağımı kalaslara uzattım ve bedeni aşağıya bıraktım. İner inmez arkamı döndüm. Beyaz Ev’in kuleleri ile göz göze geldim. Evet, Beyaz Ev tam simetrimizdeydi. Hemen sonra kalasların bittiği alana doğru birkaç adım attım. İki koca kaya parçası... Kayaların arasında ise kocaman bir boşluk.

Gördüğümde emin olmak için telefonumu çıkardım ve ışığını açtım. Flaşı kayalıkların arasına tutunca emin oldum. İki kayalığın arasında gerçekten de büyük bir boşluk vardı. İki insanın yan yana rahatlıkla geçebileceği bir boşluk. Dalgaların bir kısmı boşluktan içeriye giriyor ve yaklaşık beş saniye sonra geri dönüyordu.

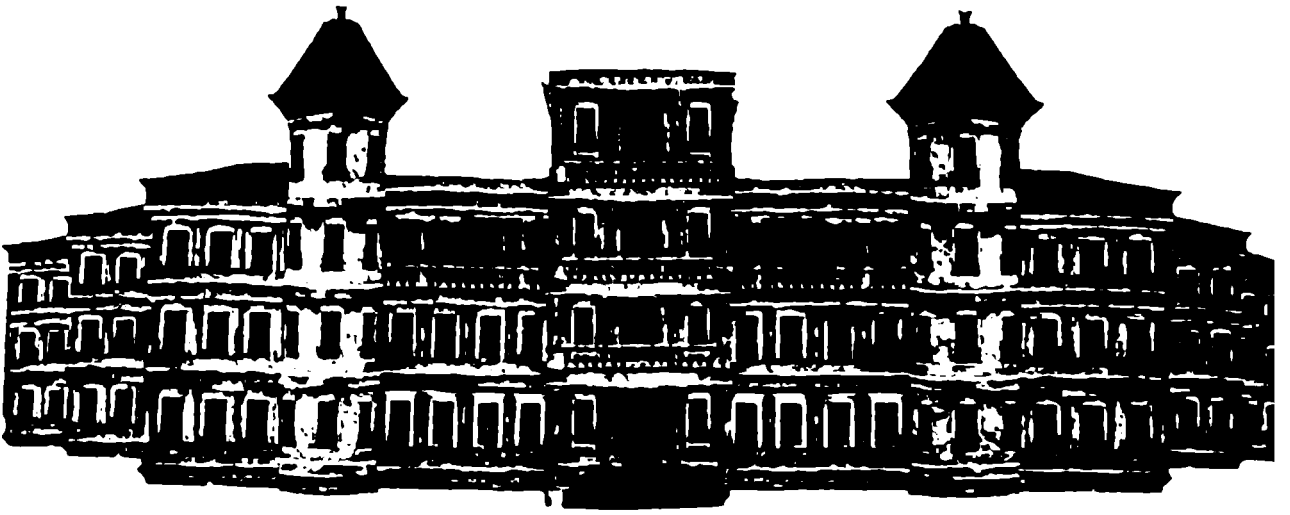
Flaş boşluğa tutarak ilerledim. Yerde başka bir kalas içeriye doğru uzanıyordu. Kalasın üzerine basarak kayaların arasından geçtim.

“Nereye kayboldun Edna? Nereye gidiyorsun?”

Drogo’nun görüş açısından tamamen çıkmıştım. Kalasın üzerinde ilerlerken dalgalar kesildi. Çakıl taşları ve kumlardan yukarı doğru eğimli bir alan çıktı. Flaşı etrafıma çevirince, içinde bulunduğum yerin sıradan bir oyuk olmadığını anladım. İçerisi çok daha genişti. Sanki gizli bir oda gibi... Dalgaların bittiği yerden çakıl taşlarına adım attım. İleriye doğru devam ediyordu. Birkaç adım daha attıktan sonra gözlerime inanmadığım bir tabloyla karşılaştım.

Evet, oyunun içi gizli bir geçitti. Geçidin sonunda ise yukarı doğru uzanan derin bir tünel bulunuyordu.

Beyaz Ev’e doğru uzanan bir tünel...

31. Bölüm

“Edna! Nerelerdesin?”

Drogo yerinde duramamış ve arkamdan inerek oyuğun içine girmişti. Feneri tuttuğum bölgeyi fark edince şaşkınlıkla yanımda durdu.

“Edna... Bu da ne?”

“Uzun, upuzun bir tünel.”

Drogo’nun da aklına ilk gelen şey aynıydı.

“Yoksa bu tünel Beyaz Ev’e mi çıkıyor?”

“Şimdi anlayacağız,” diye karşılık verdim ve tünelin içine ilk adımlımı attım.

Drogo bana göre daha çekingen kalmıştı.

“Edna, emin misin? Belki bir tuzaktır, belki içeride zehirli bir gaz falan bulunuyordur? Acele etmesek mi?”

“Dışarıda liman olduğuna göre burası bir kaçış tüneli. Zehirli gaz falan olacağını sanmıyorum.”

Verdiğim karşılık Drogo’nun ikna olması için yetmişti. Hemen peşimden tünele girdi.

Tünel, sanki Orta Çağ’dan kalma gizli bir geçit gibiydi. Girişine yakın kısmında yer yer yosunlar bulunuyordu. İlerledikçe içerideki nem azalıyordu. Kısa bir süre sonra eski taşlardan örülme duvarlar

yerini daha düzgün tuğlalara bırakmıştı. Gittikçe dikleşiyor ve yürüme hızını düşürüyordu.

Yaklaşık beş dakikalık bir yürümenin ardından tünelin sonunda karanlık bir boşluğa geldik. Yarım küre şeklinde bir boşluktu ve tavanı aynı tuğlalardan örülmüştü.

“Burası ne böyle?” diye fısıldayarak Drogo’ya seslendim. “Burada hiçbir şey yok. Beyaz Ev’e de çıkmadık.”

Kendi telefonunun ışığıyla yürüyen Drogo, “Sen öyle san...” diyerek karşılık verdi ve bulunduğu alanın yukarısına doğru ışığını çevirdi. Işığın düştüğü bölgede metalden kurulmuş bir karkas bulunuyordu. Karkasın üzerindeyse yukarıya doğru uzanan basamaklar...

Hemen ilk basamağa adımı attım. Drogo da arkamdan geldi. Basamakları hızla tırmandım. En sonunda, yarım insan boyu kadar genişlikteki başka bir tünele denk geldim. Etrafı beton harçlarla kapatılmış, dikine uzanan bir tünel.

“Beyaz Ev’e uzanan yer burası olmalı,” diyerek yeni tüneli işaret ettim.

“Burada ilerlemek daha zor,” diye karşılık verdi Drogo.

“Sürünerek gideceğiz, başka yolu yok,” dedim ve anında kafamı yeni tünelden içeri soktum. Drogo’nun yardımlarıyla ayaklarımı içeri çektim ve sürünmeye başladım.

Yeni tünel bir koni gibiydi. Giderek darlaşıyordu. Darlaşmayı fark edince tünelin sonunda gerçekten bir tuzak olabileceğini düşünmeye başladım. Telefonun ışığını sabit tutarak daha yavaş hareketlerle ilerledim.

Tünelin iyice daraldığı bir noktada karşıma bir kapak çıktı. Eski, yüzü paslanmış demirden bir kapak... Kapağın bu tarafında kabloların birleştiği bir kilitleme mekanizması bulunuyordu. Hemen altında ise yarım metre kadar uzunluğunda, uçları açık ama yerde boş boş duran birkaç kablo daha vardı.

Arkamdan nefes nefese sürünerek gelen Drogo, “Neden durduk?” diye fısıldadı.

“Bir kapak var. Üzerinde kablolar. Kilit sistemi gibi.”

“Kilit sistemi bizim taraftaysa, diğer taraftan açılmaması içindir.”

“Bunu nereden çıkardın?”

“Nereden olacak, kablolardan. Yoksa kablolar görünmezdi.”

Drogo haklı olabilirdi. Kilit sistemine daha dikkatli bakınca, kabloların birleştiği bir kısmın arkasında metal bir buton fark ettim. Butona hafifçe bastırdım. Bastırınca tık diye bir ses duyuldu ve metal kapak aralandı.

“Açıldı!” diye Drogo’ya seslendim ve kapağı sonuna kadar çektim. Hemen ardından sürünerek kapaktan geçtim.

Kapaktan geçtikten sonra boş alan beni karşıladı. Doğrulup telefonu etrafa tuttum. Burası bir banyoya benziyordu. Eski bir banyo... Az ileride bir küvet vardı. Küvetin hemen altında ise yerde poşetler, kablolar ve ampuller bulunuyordu. Oraya doğru yaklaşıncaya, poşetleri daha önce gördüğümü hissettim.

Evet...

Bunlar, Eren’in yapı marketten ve Luminol aldığı yerden taşıdığı poşetlerdi. Işığı gezdirince mor ampulü ve luminol şişesini de gördüm.

“Kan lekesi...” diye mırıldandım. Eren’in kan lekesini bulduğu yer burası olmalıydı. Emris ile kamera kadrajından çıktığı koridorun sonundaki oda...

Tünelin sonunun, Eren’in kan lekesini bulduğu bu banyoya çıkması tezlerimi güçlendirmişti. Kan lekesinin dışarıdan gelen birisinin işi olduğu tezimi... Her şeyin o adamın eseri olduğu artık tescillenmişti.

“Kapağı sabitleyene kadar canım çıktı! Burası da ne böyle?”

“Neden sabitlemekle uğraştın?”

“Ee, öylece bırakayım da üzerimize kapansın. Sonra biz geri çıkmayıp burada kapana kısılmış gibi kalalım.”

Drogo yine haklıydı. Ve yine desteğiyle arkamı toparlamıştı.

“Burası eski bir banyo. Muhtemelen yıllardır kullanılmayan.”

“Ne yani şimdi Beyaz Ev’in içine girdik mi? Emin misin? Belki de başka bir eve ulaştık?”

“Eminim... Burası Beyaz Ev’in bodrum katı. Şu kapının arkası bodrum katın koridoru...”

Drogo işaret ettiğim yere telefonunun ışığını tuttu.

“O zaman isteyen herkes, dilediği zaman elini kolunu sallayarak Beyaz Ev’e girebiliyor. Üstelik pat diye evin tam ortasına.”

“Herkes değil, sadece bu gizli tüneli bilenler... Yani o peşinde olduğumuz adam.”

Drogo bakışlarını ve ışığı bu kez bana çevirdi. Gülümseyerek karşılık verdi.

“Tabii bundan sonra istersek biz de...”

Banyoda kısa bir süre daha durduktan sonra, “Hadi dönelim artık,” dedim.

Drogo, “Ee, şimdi ne yapacağız?” diye sordu.

“Yapacak bir şey yok. Bir süre pusuya yatacak ve o adamı yakalamaya çalışacağız. Tabii belgelere ulaştıktan sonra...”

Drogo ile birlikte geri döndük. Kapağı kapatıp sürünerek merdivenlere ulaştık. Merdivenlerden tünele ve tünelden sahile... Çıktığımızda hava aydınlanmak üzereydi. Drogo’dan beni evime bırakmasını rica ettim. Eve dönünce üzerimdeki kirli kıyafetleri çıkardım ve hemen duş aldım.

Duştan sonra üzerime yorgunluk düşmüştü. Hiçbir şey düşünmeden bornozumla uzandım ve uzanır uzanmaz uykuya daldım.

Birkaç saat sonra gözlerimi açtım. Saat dokuzu geçiyordu. Gözlerimi açar açmaz gece bulduğumuz tünel aklıma geldi. Tünel ile ilgili çalışmalar yapmalıyım. Öte yandan günlük yaşam görüntüme de devam etmeliydim.

Hızla hazırlandım ve ofisin yolunu tuttum. Ofiste kahvaltımı yaptıktan sonra çalışma masasına geçtim.

Çalışma masasına geçer geçmez tünelin detaylarını düşünmeye başlamıştım.

Acaba tüneli kim yaptırmıştı?

Beyefendi’den önce mi yoksa onun zamanında mı inşa edilmişti?

Daha önemlisi, Beyaz Ev’in dışarıya açılan tek tüneli bu muydu yoksa başka tüneller de bulunuyor muydu?

Ancak tünelleri araştırmaya geçmeden önce kontrol etmem gereken başka şeyler bulunuyordu. Drogo dün akşam o adamı ormandan sahile inerken görmüştü. Acaba ormana yeni bir uzuv bırakmış olabilir miydi?

Ormanın kamera görüntülerini açıp hızla taradım. Ne gece ne de sabah bir hareketlilik oldu. Her şey normaldi. Emris'in arabasındaki ses kayıtlarını dinledim. Yeni bir gelişme bulunmuyordu. Trafikte seyir hâlindeyken birkaç telefon görüşmesi yapmış, çeşitli evrak işlerini takip etmişti. Son olarak Beyaz Ev'in içine bakındım. Orada da hayat rutin akışında görünüyordu. Tek fark Eren'deki hareketlilikti. Eren evden çıkmış, bir süre sonra yeniden dönmüştü. Daha sonra Halil ile birlikte bir odaya geçmiş, odadan elinde çeşitli evraklarla çıktıktan sonra yeniden evden ayrılmıştı. Bu süre zarfında ise beni hiç aramamış ve mesaj atmamıştı.

Kontrollerimi tamamladıktan sonra yeniden tünel gündemime döndüm. Elimdeki tek veri tünelin iç yapısı ve kullanılan tuğlalardı. Bir kısmında daha modern tuğlalarla örülmüşken bir kısmında eski kesik taşlar yer alıyordu. Acaba bu taşlar hangi döneme aitti?

Bilgisayarı açıp internete girdim. Arama motoruna "eski tünel yapıları" yazıp arattım. Karşıma tüneller hakkında onlarca bilgi çıktı. Bu bilgilerden en dikkat çekenini ise İstanbul'daki gizli tünellerdi.

İstanbul, tünel konusunda inanılmaz bir derinliğe sahipti. Yıllar içinde yüzlerce gizli tünel ortaya çıkmıştı. Tünellerin çoğunluğu ise ta Roma ve Bizans dönemlerine kadar dayanıyordu.

İstanbul'un tünel konusundaki zenginliğini yeni keşfediyordum. Öyle ki, neredeyse tüm tarihî yapıların altında gizli geçitler yer alıyordu. Tünel kültürü bir hayli yaygın olan bir şehirdi. Hatta bazı tarihçilerin rivayetlerine göre, İstanbul Boğazı'nın altında, iki kıtayı birbirine bağlayan gizli tüneller bile vardı.

Tünellerle ilgili araştırmaya devam ederken, birkaç tane tünelin mimari çizimlerine ulaştım. Belki işime yarar düşüncesiyle çizimlerin çıktılarını aldım ve çalışma masama serdim. Masada çeşitli perspektiflerde çizilmiş onlarca planla çalışmaya başladım.

Çizimleri anlamak çok zordu. Bu nedenle sıklıkla internete başvurarak, çizimlerde gördüğüm detayların neler olduğunu anlamaya çalıştım. Parça parça bakınarak çizimlerin mantığını yakaladım.

Çalışmaya o denli dalmıştım ki saatlerin nasıl geçtiğini fark etmemiştim. Güneş giderek batıyordu. Çalışma masamdaki ışığı yaktım

ve bir süre daha devam ettim. Kısa sürede tüneller hakkında farklı farklı bilgi edinmiştim. Sadece tünellerle kalmamış, mimari çizimleri okuma konusunda da epeyce mesafe katetmiştim. Artık amatör derecede bir mimar sayılabiliyordum.

Beyaz Ev'in altındaki bulduğum tünel ile incelediğim tüneller arasında büyük bir fark vardı. İncelediğim tünellerin neredeyse hepsi, binalar yapılmadan önce inşa edilmişti ve binalar tünellerin üzerine konumlandırılmıştı. Binaların kolonlarının statığını bozmayacak şekilde tünel girişleri tasarlanmıştı. Ancak çizimlerden anladığım kadarıyla Beyaz Ev'in altındaki tünel sonradan eklenmişti. Bu nedenle binanın basamaklarının bulunduğu yere platform kurulmuş ve yükseklik dengesi sağlanmıştı. Koridorun sonundaki banyonun seçilmesi de aynı şeyi gösteriyordu. Tünel, binanın detayları hesaba katılarak sonradan kazılmıştı.

Beyaz Ev'deki tüneli yorumlamaya devam ederken alt kattan ofisin kapısının açılma sesini duydum. Gelen büyük ihtimalle Eren'di. "Asıl muhatabımız sonunda teşrif etti," diye mırıldanarak yerimden kalktım ve karşılamak için basamaklara yöneldim.

Basamaklardan indiğimde Eren ile karşılaştık. Doğru tahmin etmiştim. Ama büyük bir farkla... Eren yalnız değildi. Yanında Komiser Emris'i de getirmişti. Ayrıca elinde rulo hâlinde kâğıtlar bulunuyordu.

Emris'in benim ofisimde ne işi olabilirdi?

Üstelik yanında Eren ile birlikte...

Tedirgin bakışlarımla Emris'i süzerken Eren hemen lafa giriş yaptı:

"Merhaba. Bu arkadaş Emris. Komiser Emris. Geçen sefer ayaküstü olması nedeniyle gerektiği gibi tanıştıramadım sizi."

"Merhaba. Hoş geldiniz Emris Bey."

Emris ile merhabalaştıktan sonra üst katı işaret ettim ve önden ben çıktım. Eren ve Emris arkamdan geldiler. Hâlâ Emris'in benimle ne işi olabileceğini düşünüyordum. İlk temasa bakılırsa şüpheli bir konumda değildim. Ama yine de tedbirli olmalıydım. Emris'in olası beni yakalama hamlesine karşı hemen plan yaptım. Masaya yakın bir yerde durdum. Eğer hamle yaparsa hemen masayı üzerine ittirecek ve o arbede de gerekirse daha fazla zor kullanarak kaçacaktım.

“Arden, Emris Komiser’ime bir konuyu araştırmasında yardımcı oluyorum. Şimdi de sana işimiz düştü.”

Eren konuyu açmaya başlayınca bakışlarımı Emris’e çevirdim. Ne kadar dostane bakmaya çalışsa da gözlerinin arkasındaki şüpheciligi sezinleyebiliyordum. Umarım ormanda ya da sahilde açık vermemişimdir düşüncesiyle karşılık verdim:

“Tabii ki... Yani elimden gelen bir şeyse.”

Verdiğim karşılıktan sonra Emris’in söz almasını ve meramını açıklamasını beklemiştim. Ama Emris yine yapacağını yapmıştı ve bir avcı gibi sessiz kalmayı yeğlemişti.

Emris’ten beklediğim yanıt gelmeyince bakışlarımı yeniden Eren’e çevirdim. Eren, yanında getirdiği rulo hâlindeki kâğıtları bana uzattı.

“Bir mimar olarak bunu incelemeni istiyoruz. Belki bize faydası dokunur.”

Bir mimar olarak... Demek ki konu mimari bir planla alakalıydı. Henüz onlar gelmeden önce mimari çizimler üzerine çalıştığım için sanırım şanslıyım. Yoksa yakayı ele verebilirdim.

Planları alırken, “Bu ne?” diye sordum.

“Plan. Beyaz Ev’in planı...”

Şanslı değil, çok şanslıyım. Beyaz Ev’in altındaki tünel hakkında çalışma yaparken Beyaz Ev’in kendi planlarının avucumun içine geçmesi nadiren yaşayabileceğim bir ihtimaldi.

Planları açarken içindeki yazıları fark ettim. Yazılar Osmanlıcaydı. Anında tepki göstererek, “Ama bu Osmanlıca...” dedim. Hemen sonra çalışma masamdaki diğer planları bir çırpıda kaldırıp lambanın altına Beyaz Ev’in planını yerleştirdim. “Tarihî eser niteliğinde bu. Devlet görse müzeye kaldırmak için elinizden alır.”

“Farkındayız. Bize bu plandan bazı detaylar çıkarabilir misin?”

Sonunda Emris Beyler konuşmaya yeltenmişlerdi. Tepeden, emri-vaki ve hiç de sıcak olmayacak bir tonda...

“Nasıl detaylar istiyorsunuz?”

Soruma yanıt Eren’den geldi: “Ev ilk yapıldığı zamandan sonra büyütülmüş. Ne taraftan büyütülmüş, nasıl büyütülmüş gibi bilgiler lazım bize. Bir de dedem iki oda daha ekletmiş. Onların hangileri olduğunu öğrenmemiz gerek.”

Dedem iki oda daha ekletmiş...

Belgeler...

Eren'in cümlelerinden benim için önemli olacak detayları anında cımbızladım.

Parmaklarımı planın üzerine koyarak, "Evin zaman içerisinde büyütüldüğü aşikâr. Baksanıza, buradan bile anlaşılıyor o genişlikte tasarlanmadığı," dedim.

Bu cümlemden sonra koltuğuma geçtim. Artık göz boyamanın zamanı gelmişti. Gerçekten bir mimar edasıyla kenarda duran pergel ve cetveli alıp kafama göre ölçümler yaptım ve çeşitli notlar aldım.

Planlarda gerçekten anlayabildiğim bazı anekdotlar da yakalayabilmiştim. Bina bir evden çok sanki bir iş yeri gibi dizayn edilmişti. Kirişler ve kolonlar normal bina ağırlığından ötede, daha yüksek yükler kaldırabilecek şekilde güçlü kurulmuştu. Ayrıca alt katlar depo gibi yüksek ve geniş planlanmıştı.

"Çok ilginç." Uzmanlığımı konuşturmak için mırıldanmaya başlamıştım.

Eren, "Neymiş ilginç olan?" diye hemen karşılık verdi.

"Burası sanki bir ev değil de bir işletme gibi planlanmış."

Emris ve Eren vermiş olduğum bu bilgiyle birbirlerine bakındılar.

Eren, "Evet, ilk olarak bir liman işletmesinin idari binası olarak planlanmış," diyerek beni teyit etti.

Emris ise, "Peki sen bunu nasıl anladın?" diye sordu.

"Bakın, özellikle alt kat için hiçbir oda planlanmamış. Yani alt kat geniş bir ardiye, bir depo gibi düşünülmüş."

Emris bu kez, "Peki bunun bir manası var mı?" diye devam etti.

"Bir manası var mı, bilmiyorum. Ama şunu rahatlıkla yorumlayabiliriz: Beyaz Ev sadece tahmin ettiğimiz gibi yanlara doğru değil, aşağıya doğru da büyütülmüş. Depo olarak görünen kısım sonradan bölünerek odalara çevrilmiş. Bu da artan oda sayısı için bize mantıklı bir açıklama sunuyor."

"Bu şekilde kaç oda eklendiğini çıkarabilir miyiz?"

"Plandan çıkmaz. Ama evin içindeki bir incelemeyle bir ihtimal. Bunun için de çok uzun bir zaman gerekli."

Şu ana kadar işi fena sayılmayacak derecede kıvırmıştım. Emris de Eren de söylediklerime itibar ediyorlardı. Sorgulama olmadan ağızımdan çıkan bilgilerle kendilerine yeni bir yol açmaya çalıştıklarını belli ediyorlardı.

Eren, “Peki, dedem...” diye araya girdi. “Yani dedemin eklektikleri? Onları bulabilir misin?”

İşte en önemli kısma yeniden gelmiştik. Onları bulup bulamayacağımı henüz ben de bilmiyordum. Ancak bulsam bile bunu Eren ile ya da bir başkasıyla paylaşmayacağım kesindi. Bu nedenle bir daha açılmamak üzere konuyu kapattım: “Hiç sanmıyorum. Bu plandan onu çıkarmak imkânsız.”

Ben koltuğumda, Eren ve Emris masanın başında, planlara bakıyorduk. Aradıkları başka ne olduğunu bilmiyordum. Merak etmeme rağmen sormamıştım. Emris yokken, Eren’in ağzından nasıl olsa alabilecektim.

Üçümüz birden planlara bakmaya devam ederken Emris’in telefonu çaldı. Emris, arkasını dönerek balkona doğru yürür gibi telefonunu yanıtladı. Emris’in dikkatinin başka bir yönde olduğunu fark eden Eren durumu fırsata çevirdi ve usulca elime uzandı. Tabii ben de Eren’i karşılıksız bırakmadım ve parmaklarını sıkıca kavradım. Fakat bunu yaparken kulağım Emris’teydi.

“Efendim Sedat.”

“Yeni bir şeyler mi buldun?”

“Tamam, geliyoruz.”

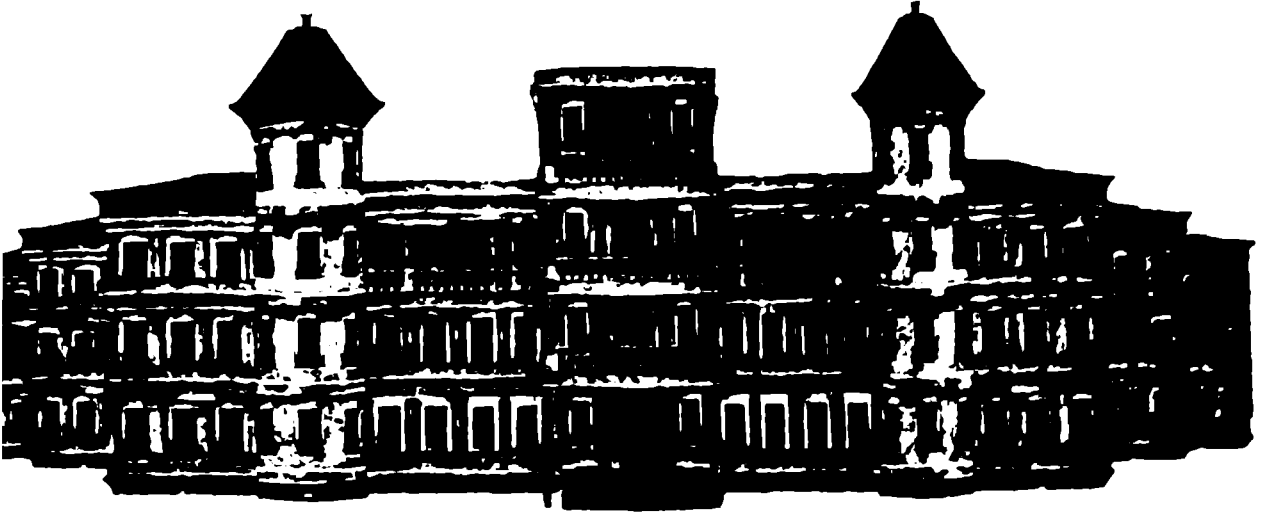
Sedat, Emris’e her ne dediyse, Emris telefonu kapattıktan sonra bize döndü. El ele tutuştuğumuzu görmesine rağmen görmezden gelerek Eren’e baktı ve “Biz artık çıksak iyi olacak,” dedi.

Eren, başıyla Emris’i onayladı ve ardından bana döndü.

“İşim bitince haberleşiriz.”

Eren ve Emris’i alt kattan yolculadıktan sonra yeniden üst kata çıktım. Çıkarken Beyaz Ev’in planlarını almayı unutmuşlardı. Bilecek hatırlatmamıştım.

Şansımın zirvesinde olduğum bir gündü. Beyaz Ev’in planları artık rahatça inceleyebilmem için masamda hazırды.

32. Bölüm

Joy Division - Love Will Tear Us Apart

Eren ve Emris'in çıkmasının ardından Beyaz Ev'in planlarını detaylıca incelemeye koyuldum. Çoğu ibarenin Osmanlıca olması işimi zorlaştırıyordu. Ancak bir saate yakın inceleme ve internet desteğinin ardından o ibarelerin de manalarını çözmüştüm.

Planlar gerçekten çok eskiydi. Beyaz Ev'in ilk yapıldığı döneme aitti ve sadece o zamanki inşaat şeklinin detayları bulunuyordu. İlk iş olarak bulduğum tünelin yerinin planda nereye denk geldiğini anlamaya çalıştım. Bendeki plandan sonra Beyaz Ev gerçekten büyütülmüştü. İlk hâline karşılık gelen yerleri çözmek imkânsıza yakın görünüyordu.

İşlerim zora girince bu kez tersten hareket etmeyi düşündüm. Başka bir kâğıda mevcut Beyaz Ev'in krokisini çizdim. Çizdiğim kroki ile eski planları karşılaştırdım işim kolaylaşmıştı. Kısa bir süre sonra ekleme yapılan temel blokları ayırt edebilmişim.

Eklenen blokları çözdükten sonra benim bulduğum tünelin Beyaz Ev'de tam olarak nereye düştüğünü hesaplamaya giriştim. Bir süre sonra, bodrum kattaki banyodan hareketle tünelin bağlantı ye-

rini bulabildim. Hemen sonra planların altına ek bir kâğıt koyarak, sahile doğru uzanan tüneli resmettim.

İşte, şimdi olmuştu...

Tünelin yeri planda ve eklediğim sayfalarda netleşmişti...

Tünelin Beyaz Ev'e açılan bölgesini dikkatle incelediğimdeyse önemli bir detayı yakaladım. Tünel tam olarak, Beyaz Ev'in eski hâli ile sonradan eklenen blokların kesiştiği yere bağlanmıştı. Bunun temel sebebi, eski hâlindeki taş kolonların taşıma gücü ve kolonların yerin metrelerce altına uzanmasıydı. Diğer kolonlar daha kısa mesafede bitmesine rağmen, dıştaki bu kolonlar yere doğru yaklaşık on metre daha ekstra uzatılmıştı. Tünelin girişini burada seçmelerinin nedeni artık ortadaydı. Olası bir göçüğe karşı en dayanıklı yer bu büyük kolonların etrafıydı.

Ayağa kalkıp planlara ve benim eklemelerime uzaktan bakındım. Eğer başka tüneller varsa, kesinlikle yine bu kolonlara yakın olarak inşa edilmiş olmalıydı...

Bu fikirden yola çıkınca, ilk tünelin bulunduğu ek blok kesişiminin tam simetrisindeki diğer bölge âdeta bana göz kırpmıştı. Hem derin kolon hem de ek blok kesişimi... İkinci bir tünel için bundan daha pratik bir yer seçiminin olması bence imkânsızdı.

Koltuğuma yeniden kurulup arkama yaslandım. Derin bir nefes aldım. Teknik yorumlamam doğru çıkarsa, Beyaz Ev'de ikinci bir tünel daha olma ihtimali yüksekti. İkinci tünel de sahile doğru uzanıyor olmalıydı. Hayalî olarak çizdiğim iki tünelin ön cephesinde, ek olarak iki tünel daha konumlandırılabilirdi. Ancak onların çıkışları için evin diğer yakasında müsait bir bölge bulunmuyordu. Tünellerden çıkışın tek mantıklı yönü sadece sahil kanadıydı...

İçimden bir ses tespitimin kesinlikle doğru olduğunu söylüyordu. Eldeki şartlarla yaptığım tüm hesaplamalar aynı kapıya çıkıyordu.

Madem öyle, yeni tünel hakkında sorulması gereken en önemli soru da artık belliydi:

İkinci tünel Beyaz Ev'in içinde hangi odaya açılıyordu?

Bu sorunun yanıtını bulmanın tek yoluysa Beyaz Ev'e girmek ve eski plandaki son noktayla ek blokların kesiştiği bölgede kalan odaları taramaktı...

Tünellerle ilgili yaptığım çalışmayı nihayete erdirdikten sonra benim için asıl önemli olan başka bir noktaya eğildim: Beyefendi'nin sonradan yaptırdığı iki oda...

Belgeleri bulabilmem için o iki odayı keşfetmem şarttı. Planları incelemeye bu kez Beyefendi'nin nereye oda ekleyebileceğini düşünerek başladım. İlk bakışta herhangi bir tahmin yürütmek zordu. Evin her tarafına ek odalar yapmak bir hayli kolay görünüyordu. Beyaz Ev'i gezerken gözlemlediğim labirentleri ve kat değiştirmiş hissi veren paradoksları hesaba katınca, çizimlerden Beyefendi'nin eklettiği odaları çıkarabilmek imkânsızdı.

Bu kez tersinden düşünmeye karar verdim. Planlardan ziyade gerçeklerden hareket etmeye... Ben Beyefendi'nin yerinde olsam, gizli odaları nereye yaptırırdım?

Yeni fikir yürütme sistemimdeki ilk yanıt belliydi: Öyle bir yere yaptırmalıyım ki, giriş ve çıkışlarımı kimsenin fark etmemesi gerekirdi. Özellikle de yedi gün yirmi dört saat boyunca evin içinde dolaşan çalışanların... Bunu gerçekleştirmeninse tek bir yolu bulunuyordu. Ya çalışma odasının ya da yatak odasının yakınlarında, hatta mümkünse onlarla bağlantılı...

"Onlarla bağlantılı..." diye mırıldanarak bakışlarımı planların üzerinde gezdirdim. Odaları öyle bir yerde konumlandırmalıydı ki ya yatak odasından ya da çalışma odasından gizli bir geçit olmalıydı. Daha önce Beyefendi'nin hem çalışma odasına hem de yatak odasına girmiş, üstünkörü bir araştırmada bulunmuştum. Ancak iki odada da gözüme çarpan hiçbir şey olmamıştı. Tabloların, dolapların arkalarını tek tek kontrol etmiştim. Aynı şekilde her iki odanın hemen bitişiğindeki diğer odaları da... Duvarlarda ses değişimi var mı diye rastgele yerlere vurmuş, herhangi bir gizli bölme ya da geçide rastlamamıştım.

O zaman Beyefendi bu iki odayı nereye yaptırmıştı?

Zihnimi zorlayarak Beyaz Ev'in içinde arama yaptığım esnadaki hamleleri yeniden canlandırdım. Evet, Beyaz Ev'in içinde ne kadar tuhaf durumlar yaşamış olsam da Beyefendi'nin ikinci kattaki çalışma odası ile yatak odasında bir tuhaflık sezmemiştim. Alt katları ve üst katlarında da...

Alt katını, yani birinci katı gözümde canlandırırdığımdaysa, odaların arkasındaki labirent gibi geçişlerden diğer koridordaki bir üst kata yani ikinci kata çıktığımı anımsadım. İlk bu durumu beynim kabullenmemiş ve yanıldığımı sanmışım. Ancak daha sonra gerçekliğiyle yüzleşmek zorunda kalmıştım.

Alt kat ve diğer koridordaki üst kat...

Gözlerimi kapatıp bunları yaşadığım anı zihnimde tekrar ederken birden irkildim...

Yoksa?

Yoksa alttaki o kat çift yönlü mü dizayn edilmişti?

Labirent gibi odalardan geçtiğim anı düşündüğümde, o odaların yüksekliklerinin değişkenliğini hatırladım. Merkez merdivenlere yaklaştıkça tavan daha basıktı sanki. Evin diğer ucundakilerse daha yüksekti. Yani ortaya yaklaştıkça tavan yükseklikleri giderek azalıyordu.

Ama bu çok saçmaydı...

Bu kez birinci katın koridorunu hesaba kattım. O koridordaki tüm odaların girişleri aynı hizadaydı ve herhangi bir eğim yoktu. Ama odalardan arka odalara geçildiğinde, labirent gibi yan yana olan odaların merkez merdivenlere doğru yükseklikleri azalıyordu.

Olamaz!

Gözlerimi açtım ve önümdeki planlara yeniden dikkat kesildim. Özellikle girişin üstündeki birinci kat ve ikinci kata. Çizimlere göre katların yükseklikleri birbirinin aynısıydı. Giriş kat, birinci kat ve ikinci kat... Tüm katlar birbirine eşit çizilmişti. Ancak Osmanlıca karakterlerle yüksekliklerin belirtildiği bilgi notlarına dikkatle baktığımda, birinci katın yüksekliğinin diğerlerinden farklı görüldüğünü fark ettim. Hemen internete girip karakterlerin manalarını araştırmaya koyuldum.

İşte, şimdi oldu...

Günümüzdeki yapılarda katlar ortalama üç metreye yakın inşa ediliyordu. Eski yapılarda ise bu yükseklik genellikle dört, dört buçuk metrelere kadar çıkıyordu. Beyaz Ev’de döneminin mimari akımlarına uygun olarak kat yükseklikleri dört metre olarak şekillendirilmişti. Ancak birinci katın ölçüsünü gösteren Osmanlıca karakter beş buçuk metreyi işaret ediyordu.

Yani birinci kat, diğer katlardan bir buçuk metre daha yüksekti...

İşte, tüm gizem burada saklıydı. Birinci katta, koridordan girişi olan tüm odalar, normalde dört metre yükseklikteyken, her bir odanın tavanı alçaltılarak üç metreye kadar çekilmişti. Tavanların üzerlerinde ekstra boşluklar bulunuyordu. Zihnimiz bu yüksekliğe alışmışken, koridora açılmayan ve labirent gibi sıralanmış arka odalarda ise profesyonel bir eğim kullanılmıştı. Eğim, evin ortasındaki ana merdivenlere doğru yaklaştıkça yükseliyordu. En sonunda ise üst katın koridoruna bağlanıyordu. Birinci kattan girip ikinci kattan çıkmamın temel nedeni buydu.

Harika bir plan...

İki kat arasında, iki katı birbirine bağlayan gizli bir kat daha... İnsan beynine yönelik büyük bir meydan okuma... Üstelik, beyni altüst eden bir biçimde...

Şimdiden Beyaz Ev’in mimarlarına hayranlık duymaya başlamıştım. Evin bambaşka bir gizemini daha çözmeyi başarmıştım. Beyefendi’nin gizli odalarını bulmaya çalışırken bir gizemli keşif...

Yeni keşfimden hemen sonra Beyefendi’nin çalışma ve yatak odasının bulunduğu odaların konumuna yeniden baktım. İkisi de ikinci katta, ikisi de ana merdivenlere eşit uzaklıkta ve iki farklı koridorun dışı yakın noktalarındaydı. Yani, ikisinin de alt kısımları, birinci kattaki eğimli odaların başladığı yere denk geliyordu ve alt kattaki odalarla aralarında büyük bir mesafede boşluk oluşuyordu.

Alt kattaki odalarla arasında büyük bir boşluk...

Koridorlardan ya da arka cepheden fark edilmeyen boşluk...

“Tabii ya!” diyerek birden yerimden zıpladım. Son zamanlarda hiçbir şey beni bu kadar heyecanlandırmamıştı. Sanki zekâ olimpiyatlarında altın madalya kazanmışçasına kendimle gururlanıyordum.

Evet, Beyefendi'nin eklettiği iki oda kesinlikle odaların altına inşa edilmiş olmalıydı. Odaların altındaki, birinci katla aralarında kalan ve eğimin başladığı boşluğa... Biri çalışma odasının altında, diğeri yatak odasının altında. Başka, başka hiçbir ihtimal yoktu.

Keyifle masamdan kalkıp odanın içinde turladım. Geriye tek bir şey kalmıştı. Gerek yeni tünel gerekse Beyefendi'nin gizli odalarıyla ilgili tespitlerimin tatbikatı... Bunun içinse Beyaz Ev'e yeniden girmem yeterliydi ve bundan sonra işim çok daha kolaydı. Koridorlarda Emris'in gözcü kameralarına rağmen üstelik. Çünkü arkadaki odalar sayesinde koridorlara hiç çıkmadan neredeyse Beyaz Ev'in tüm odalarına erişebilecektim artık...

Yine saatlerimi mimari çizimlerin başında harcamıştım. Galiba bu yeni işimi sevmiştim de... Yıllar öncesindeki mimarlarla zekâ oyunları oynarcasına vaktin nasıl geçtiğini fark etmemiştim.

Telefonuma uzanıp herhangi bir mesaj ya da arama var mı diye kontrol ettim. Bildirim ekranım temizdi. Eren'den ses soluk çıkmamıştı. Güya akşam yanıma uğrayacaktı. Emris ile oynadığı polisçilik oyununa kendini epeyce kaptırmıştı anlaşılan. Yoksa şimdiye dek çoktan kapıma dayanmış olmalıydı.

Eren'e mesaj atmayı ve nerelerde olduğunu sormayı düşündüm. Elim mesajlar sekmesine gitti. Fakat o anda Eren'e yazmaktan nedense vazgeçtim. Aklıma Drogo geldi. Dün gece tüneli bulmamı o sağlamış, gecedan beri ise beni hiç rahatsız etmemişti. Birkaç gündür evine davet etmesine rağmen bir türlü fırsat bulup gidememişim. Eren'e gıyabında *şansına küs* diye söylendikten sonra Drogo'ya mesaj attım.

“Ne yapıyorsun? Nerelerdesin?”

Telefon elindeydi sanırım. Anında yanıtladı. Bir fotoğrafla. Penceresindeki manzaranın önünde viski kadehi. Camdaki yansımada ise belden yukarısı çıplak hâlde kendisi...

“Bu bir davet mi?”

“Davetlerime teşrif etmediğin için bir de böyle denemek istedim.”

Olgun Drogo yine değişmiş ve yerini alıngan bir Drogo almıştı.

“Şarap içmek istiyorum. Kadehimi hazırla lütfen...”

Drogo’ya geleceğimi söyledikten sonra toparlanıp çıktım. Kendi adıma verimli bir gün geçirmiştim. İkinci tüneli ve gizli odaların tahminî olarak yerlerini tespit etmem bu verimliliği katlamıştı. Şarap içmeyi gerçekten hak etmiştim.

Drogo’ya vardığımda her zamanki gibi Drogo beni asansör kapısında karşıladı. Üzerinde bir kimono pijama takımı vardı. Üst kısmı açık, kuşağı belinden aşağı salınıyordu. Drogo’yu bu hâlde görünce şaşırdım. Romanya’dan beri ilk defa yanımda böylesine doğal duruyordu. Yanından geçip salonuna girdiğimde asıl şaşırdığım şeyin aslında yüzü olduğunu fark ettim. Ne zamandır Drogo ile dışarıda görüşüyorduk. Geçen gün yaptığı ani ziyareti saymazsak, koyduğum kurala uygun olarak maskeyle gezmeye özen gösteriyordu. Yeni yüzüne o kadar alışmıştım ki şimdi gerçek yüzüyle karşılaşmak farklı hissettirmişti.

“Hoş geldin. Ne zamandır uğramıyordun.”

Çantamı ve ince ceketimi koltuğun üzerine bıraktıktan sonra belimdeki tabancayı çıkardım. Tabancamı çıkarmamı ve koltuğun üzerine fırlatmamı dikkatle izledi.

“Hoş buldum. Kusura bakma. Yoğunluğumu biliyorsun.”

Ben pencerenin önüne doğru seğırtirken Drogo bar tezgâhının arkasına geçti. İki kadeh şarap doldurdu. Arkamdan yanaştı ve kadehimi verdikten sonra pencerenin önündeki sehpaye uzanırcasına oturdu.

Ben ise ayaktaydım. Kadehimden bir yudum alıp kafamı manzaraya çevirdim. Havada bulut yok denecek kadar azdı. Kilometrelerce ötemizdeki adaların ışıkları denizin ortasından belli oluyordu.

“Farkındayım. Bu yüzden sıkıştırmıyorum seni. Var mı yeni gelişmeler?”

Normalde Drogo'nun bu sorusuna karşılık olarak baştan savıcı yanıtlar verirdim. Ama nedense o an hiç o toplara girmek istemedim. Bilakis her şeyi paylaşmak...

Bana yardımcı olmak için canla başla uğraşıyordu, doğru düzgün bir yanıtı da hak etmişti.

"Olmaz mı? Tünel... Sanırım bir tünel daha keşfettim."

Tüneli duyunca Drogo da heyecanlanmıştı.

"Nasıl? Nerede buldun? O da mı sahilden Beyaz Ev'e uzanıyor?"

"Henüz girmedim tünele. Ama tahminlerim tünelin varlığı yönünde. Büyük ihtimalle seninle bulduğumuz tünele paralel bir kumda. Sahilden Beyaz Ev'e. Ya da Beyaz Ev'den sahile. Artık ne dersen."

"Gidip bakalım. Biliyorsun, tüneller bizim işimiz artık." Bunu dedikten sonra gülümsemişti. "Yani istersen..."

Ben hallederim, gerek yok, demek için ağzımı açmıştım ancak Drogo'nun o duruşu karşısında nedense diyemedim. Sanki Roman-ya'daydık ve ben onun kontrolü altındaydım. Yüzünü uzun zaman sonra görünce, karizması da beraberinde gelmişti sanırım.

"Olabilir. Yani yardımcı olursan memnun kalırım. Hatta işimiz sadece tünelle de kalmayabilir. Ancak riskli iş. Bilmeni isterim."

Cümlelerimin devam etmesine müsaade etmek istemedi. Sehpa-dan doğrularak ayaklandı ve arkama doğru yaklaştı. Nefesini ense-me de hissedebileceğim kadar yakınlaştı. Derin bir nefes aldıktan sonra, "Senin için her şeyi yapabilirim Edna, bunu biliyorsun," diye mırıldandı ve nefesini boşalttı. Ilık nefesi boynumdan yanaklarıma doğru aktı.

"Teşekkür ederim..." diye karşılık verebildim sadece. Nefesini bedenimde hissetmekten rahatsızlık duyarım sanmıştım. Ama öyle olmadı. Arkamda, bir dudak mesafesindeki duruşu ve heybeti hoşuma gitmişti.

Vazgeçmiyordu Drogo benden... Vazgeçmek istemiyordu. Her şeyi bilmesine, her şeye şahit olmasına rağmen... Günün birinde beni bir daha asla göremeyeceğini kestirebilmesine rağmen...

Benden tepki alamayınca, rahatsızlık vermediğini o da hissetmişti. Ve bunu bir işaret olarak gördü. Romanya'da, bana sarıldığı o ilk gece gibi, sol tarafımdan tek kolunu uzattı ve beni kendine doğru sıkıca çekti. Heyecandan kesik kesik çıkan nefesiyle kafasını boynuma doğru uzattı ve çenemin altından bir kez öptü.

Hiçbir şey yapmadım. Yapamadım. Ne geri ittirebildim ne de bir karşılık verebildim. Sadece kadehimden bir yudum daha almakla yetindim. Drogo ise yine vazgeçmedi. Bir kez daha öpücük kondurduktan sonra elindeki kadehi sehpa üzerine bıraktı, ardından ellerini karnımın üzerinde kenetledi. Birkaç saniye sonraysa aynı şeyi yeniden fısıldadı:

“Senin için her şeyi yaparım...”

Şarapları bitirdikten sonra Drogo kadehleri yenilemek için bar kısmına doğru adımladı. Kadehleri tezgâha koymasına imkân vermeden hemen yanında bittim.

“Değişik bir fikrim var, geceyi biraz heyecanlandıralım.” diye araya girdim.

“Tüm heyecanlara varım.” Drogo gülmeye başladı.

Pis sırtışına aldırış etmeden, “Şimdi sana kendi özel karışımım-dan hazırlayacağım,” dedim.

“Şimdi gerçekten heyecanlandım.” Ellerini ovuşturmaya başladı.

“O kadar heyecanlanma, o kadar da özel bir şey değil. Benim için özel sadece.”

“Senin için özelse benim için de özeldir...”

“İki *shot* limon aromalı *gin*, bir *shot* nane likörü, üstüne şekersiz *tonic* ve bol buz...” dedim, göz ucuyla ona bakarken. “Basit görünüyor ama doğru dengelenmezse tadı mahvolur.”

Drogo hiçbir şey söylemedi. Dirseklerini tezgâha yaslamış, sessizce beni izliyordu. Bakışları, şehrin ışıkları gibi üzerime düşüyordu; rahatsız edici ama aynı zamanda kaçamayacağım kadar yoğun.

En ağır bardağı raftan indirdim. Kristalin soğukluğu parmak uçlarımı titretti. Önce iki *shot* limonlu *gini* döktüm, altın sarısı ışık bardakta birikince, önümüzdeki İstanbul'un gece parıltısıyla yarışmaya başladı. Ardından buz küplerini ekledim, çatırdamaları gökdelenin camlarını bile titretecek kadar netti. *Tonic* kutusunu

açtığımda çıkan o keskin tıslama, aramızdaki sessizliği böldü. Sıvının köpürerek yükselmesi, içimdeki gerginliğin yüzeye vurmuş hâli gibiydi. Nane likörünü döktüğümdeyse bardakta yeşilin kıvrımları belirdi, şehrin neon ışıklarıyla birleşip sanki kendi içinde bir fırtına yaratıyordu. Karıştırıcıyı yavaşça çevirdim. Metalin camda çıkardığı yumuşak ses, dışarıdaki sirenlere ve kornalara inat tuhaf bir melodi gibiydi.

Drogo hâlâ tek kelime etmemişti. Yerinden kıpırdamamıştı. Sadece izliyordu. Kimonosunun kuşağı tamamen sökülmüş, göğsünden kollarına doğru uzanan dövmelerini açığa çıkartmıştı. Onun sessizliğinde bir sorgulama, belki de meydan okuma vardı. Bir an göz göze geldik. Ona baktığımı fark etmişti.

“Bir gün,” dedim usulca, “bana anlatacaktın dövmelerinin anlamlarını.”

“Bir gün,” dedi, “ama bugün değil.”

Kalınca birer dilim *lime* kesip, hazırladığım kokteyllerin içine attım. İki bardağı da elime alıp birini Drogo’ya uzattım, ardından pencereye yaklaştım. İstanbul onlarca kat aşağıda, ışıklarıyla bir yıldız tarlası gibi seriliyordu. İlk yudumu aldığımda serinlik boğazımdan aşağıya süzüldü, bütün uğultuları bastırdı. Döndüm ve ona baktım.

“Adı *Mint Crush*,” dedim. “Çünkü tadı, buz gibi bir yumruk misali insanın içine çarpıyor.” Drogo’nun dudak kenarında belirsiz bir kıpırdanma oldu; gülümseme mi, yoksa sadece gölgelerin oyunu muydu, ayırt edemedim.

Kokteylden bir yudum aldı. “Hımm, bence kariyerine *barmaid* olarak devam etmelisin.” dedi. Gülüştük.

Gece boyunca Romanya’dan, Jan’ın ihanetinden, kendisiyle ilgili hâlâ elle tutulur bir bilgi bulamamasından ve Beyaz Ev’den konuştuk. Eren’in lafı ise hiç açılmadı. Drogo bunu bilinçli olarak yapmış, birkaç kez dilinin ucuna gelse de soru sormamayı tercih etmişti. Bana ve fikirlerime saygı duyuyordu. Tabii Matias’tan da bahsettik... Matias’ın konusu açıldığında ikimizin de gözleri dolmuştu.

Gecenin ilerleyen saatlerinde ise günlerdir süren koşuşturmanın verdiği yorgunluk ve içkilerin yarattığı tatlı sersemlikle salondaki

koltukta uyuyakalmıştım. Uykuya dalarken ise gecenin başında Drogo'nun açtığı *playlist*'ten çalan çok sevdiğim bir şarkının belli belirsiz kulaklarıma çalındığını hatırlıyordum.

Love Will Tear Us Apart...

Drogo camdan manzarayı izlemeye devam etmiş, güneşin göz kırpmaya başladığı dakikalardaysa ince bir battaniye getirip üzerimi örtmüştü. Ardından odasına çekilmişti.

Geceyi Drogo'nun evinde geçirmiştim. Drogo'nun baş ucunda. Tıpkı Romanya'daki gibi...

Sabah uyandığımda Drogo kimonosunun üstünü çıkarmış, kahvaltı hazırlıyordu. Yüzünde engel olamadığı bir sırıtışla... Onu izlediğimi anlayınca tebessümünü çoğalttı ve peşinden bir kahkaha attı.

“Ne oldu? Sabah sabah neye gülüyorsun?”

Masaya doğru yaklaşmış ve dilimlediği peynirlerden birini ağzıma atmıştım.

“Şu hâlime bak,” dedi, “ilk defa birisine kahvaltı hazırlıyorum. Başka bir ülkede, bambaşka koşullardayım. Sanki paralel evrende gibi. Kapıdan çıkarken yüzüm bile değişiyor.”

Tespitinde haklıydı. Kahkaha atmasında da...

“Belki paralel evrende sen busundur. Eşi ve çocukları için her sabah kahvaltı hazırlayan bir aile babası,” diye karşılık verdim ve benim için çektiği yüksek tabureye oturdum. “Umarım portakal da sıkılmışsındır.”

Tezgâhın arkasından portakal suyunu alıp geldi.

“Sıktım tabii.” Bardağı benim önüme yerleştirdikten sonra karşıma oturdu.

“Bugün planın ne? Neler yapacaksın?”

“Henüz bir plan yapmadım. Dün Eren uğrayacaktı, uğramadı. Onunla görüşmem lazım. Polislerle çok takılır oldu. Neler dönüyor, takip etmeliyim. Belki Beyaz Ev’e giderim. Tam bilmiyorum.”

“Benlik bir durum olursa, biliyorsun...”

“Teşekkür ederim. Sen ne yapacaksın?”

Bu sorumdan sonra manalı manalı gülümsedi.

“Emekli hayatı işte. Sahilde biraz yürür, belki kitap okurum.”

Sahil derken neyi kastettiğini çok iyi biliyordum. Yine kendince bana destek olmak için sahilde pusuya yatacaktı.

“*Görevimin başında olacağım* diyorsun yani,” diye gülümseyerek karşılık verdim. “Bana yardımcı olmak hoşuna gidiyor, değil mi?”

Drogo, sanki beklediği konu açılmışçasına yüzündeki ifadeyi ciddiyeştirdi. Kısa ama öz bir yanıt verdi: “Elbette hoşuma gidiyor. Ancak asıl istediğim bir an önce Beyaz Ev operasyonunu nihayete erdirmen.”

Nasıl bir karşılık vermem gerektiğine ilkin karar veremedim. Çünkü arkasından neler geleceğini az çok sezebiliyordum. Mecburen kaçak güreşerek, “Meraklanma, az kaldı,” diyerek geçiştirdim.

Kahvaltı boyunca bir daha aynı konu açılmadı. Kahvaltının ardından maskesini takmasını sırtarak izledim. Hemen sonra da aynı istikametlere, farklı araçlarla yol aldık.

Ofisin önüne park ederken Eren’in köprüden geçtiğini gördüm. Arabadan indim ve tam ofisin kapısına doğru geldiğinde karşısına çıktım. Biraz hesap sorarcasına bir tavır takındım:

“Ben de seni çağıracaktım. Dün niye aramadın?”

“Kusura bakma Arden. Tuhaf bir gün geçirdim yine.”

Lafımı esirgemedim tavrıma devam ettim: “Bir komiserle takılmaya başladığına göre tuhaf olduğuna eminim. Hadi gel, içeride konuşuruz.”

Birlikte üst kata çıktık. Çalışma masamın üzerinde Beyaz Ev’in çizimleri serili hâlde duruyordu. Hemen arkasında da benim ek olarak çizdiklerim... Umarım Eren çizimlere yanaşmaz diye umut ederek, “Ben içecek bir şeyler hazırlayayım,” dedim ve mutfığa yöneldim. Eren ise hiç sağına soluna bakınmadan balkona çıktı ve her zamanki gibi Beyaz Ev’i gören köşesine kuruldu.

Kahveleri hazırlarken Eren’e çaktırmadan masama yürüdüm ve benim eklediğim parçaları hızla topladım. Hemen ardından mutfığa yeniden geçtim. Kahveleri tepsiye yerleştirip balkona çıktım.

“Hadi anlat çabuk, meraktan çatlatma!”

Eren, kahvesine uzandıktan sonra bakışlarını yeniden Beyaz Ev'e çevirdi. Uzun uzun baktı. Kahveden yudumladı ve bakışlarını hana çevirdi.

"Aslında bildiğin, tahmin ettiğin şeyler Arden."

"Ne gibi? Ne biliyorum ki ne tahmin edeyim?"

"Sana daha önce anlatmıştım. Değişik rüyalar, sanrılar, kâbuslar gördüğümünden bahsetmiştim."

"Evet, onları biliyorum. Yine tekrar mı ettiler yoksa? Ya da daha kötüsü mü oldu?"

"Sanrılar zaman zaman yokluyorlar. Alıştım artık diyebilirim. Ama mesele Beyaz Ev'in içinde gördüğüm sanrılar değil."

"Ne peki mesele?"

"Bizzat Beyaz Ev'in kendisi..."

"Ne demek istiyorsun Eren? Şifreli şifreli konuşma benimle!"

Çıkışmamla birlikte gülümsedi.

"Peki, kitabın ortasından konuşayım o zaman. Beyaz Ev'in içinde bazı ipuçları bulduk. Ormandaki olaylarla bağlantılı olabileceğini gösteren ipuçları. Ormandaki uzuvlar soruşturması, sanırım Beyaz Ev soruşturmasına dönüşecek."

"Ne buldunuz? Nasıl ipuçları?"

Bu sorumdan sonra tam konuşacaktı ki birden duraksadı. Emris sıkı sıkıya tembihlediği için mi yoksa benim korkacağımı düşündüğü için mi, bilinmez, üstünü kapatmak istedi: "Ne bulduğumuzu şimdilik boş ver Arden. Beni anlayışla karşılayacağımı umuyorum. Sadece bilmen gereken, önemli gelişmeler yaşandığı ve bu süreçte benim biraz başımın kalabalık olacağı."

Normal bir Arden ısrar mı etmeliydi yoksa anlayışla mı karşılamalıydı?

Buldukları ipuçlarının ne olduğunu biliyordum. Tünelin sonundaki banyodaki kan araştırması... Başka bir şey olamazdı. Bu nedenle ısrar etmek yerine suyuna gitmeyi tercih ettim: "Sen nasıl istersen Eren... Ne bulduğunuzu sormayacağım."

"Teşekkür ederim anlayışın için Arden. Bakalım bu işin arkasından ne çıkacak..."

Konuyu tam kapatmadığı için başka bir açıdan devam ettim: “Ne yani? Siz şimdi ormandaki vakalarla Beyaz Ev arasında bir bağlantı olduğundan emin misiniz?”

“Evet, öyle görünüyor. Yakaladığımız ipuçları başka bir yeri işaret etmiyor.”

Emris ile birlikte yürüttüğü sürece kendini fena kaptırmıştı Eren. Belki bu kez o taraf hakkında ağzından laf alabilirim umuduyla tavrımı ve konuşmanın seyrini değiştirerek sataştım: “Bak bak sen... Çoğul konuşuyorsun... Yoksa gizli bir polis misin Eren, doğru söyle! Ya da özel bir dedektif? Olayların sonunda Beyefendi’nin gerçek torunu çıkmayacaksan şimdiden söyle de bileyim.”

“Sherlock Holmes’tan neyim eksik sence? Ayrıca ne yalan söyleyeyim, Beyefendi’nin torunu olmaktansa Afrika Kıtası’nda bir kabile reisinin torunu olmayı yeğlerdim.”

Dedesine beslediği ve hâlâ sindiremediği öfkesini araya sıkıştırmayı da ihmal etmemişti.

Kahkahayla karşılık verdim ve “Ama gözün hep yükseklerde Eren Bey,” dedim, “Afrika’da bile olsam illaki dedem kabile reisi olacak diyorsun dolaylı yoldan...”

Verdiğim karşılık ve ısrarcı olmamam Eren’i mutlu etmişti. Sohbetin geri kalanında yüzünden tebessüm eksik olmadı. Bana karşı hayran bakışları da... Bir daha ne Beyaz Ev’e ne de başka bir yöne bakışlarını çevirmişti. Gözleri hep gözlerimin içindeydi...

Yanımda fazla kalmamıştı. Kısa bir süre sonra Emris ile işlerinin olduğunu bahane ederek müsaade istedi. Ardından ayağa kalktı ve benim kalkmamla birlikte sıkıca bana sarıldı. Sadece sarılmakla kalmayıp dudaklarıma uzanarak beni öptü. Ben de tabii ki aynı şekilde karşılık verdim. Balkondaki öpüşme seansımız birkaç dakika sürmüştü. Dudaklarımız asla birbirinden ayrılmadı. Günlerdir birbirimizi doğru düzgün görememenin yarattığı özlem, Boğaz’dan esen serin rüzgâr gibi üzerimize dolanmıştı. Suların ışıltısı, dalgaların ritmi ve şehrin uğultusu arka planda kaybolurken, bütün dünya yalnızca birbirimize kenetlenmiş nefeslerimizden ibaretti.

İkimiz de bu anı devam ettirmek istiyorduk ama ikimizin de yapacak işleri vardı. Eren birkaç dakikanın sonunda bedenime dolamış olduğu kollarını hafifçe gevşetti ve dudaklarını yavaşça dudaklarımdan ayırdı. Ona bakıp gülümsedim. *Yetmez* der gibi... İki eliyle kulaklarımdan tutup suratımı hızlıca kendine çekti ve dudaklarıma kocaman tek bir öpücük daha kondurup içeriye adım attı.

Alt kata yönelirken, “Ben çıkarım, inmene gerek yok,” diyerek beni geri çevirdi. El sallayarak basamaklardan inmeye başladı. Tam gözden kaybolacağı esnada tırabzana yaslandım ve “Burnunu tehlikeli işlere sokma lütfen,” diye seslendim, “aklının sende kalmasını istemiyorum.”

Eren tamamen gözden kaybolduktan sonra yeniden balkona yürüdüm. Hem arkasından el sallamak hem de balkondaki boş fincanları toplamak için. Balkona çıkıp aşağıya doğru bakındığımdaysa, köprünün diğer yakasından, öfkeyle balkonumu izleyen bir çift göz gördüm.

Tanıdık bir çift göz...

Drogo'ya ait...

Eren alt kattan çıktıktan sonra hiçbir şey olmamış gibi Eren'e baktım. Eren köprüden geçerken kafasını çevirdi. Onu izlediğimi gördü. Beni gördüğü anda balkondan el sallayarak gülümsedim. Eren de karşılık olarak yeniden el salladı ve köprüye yöneldi. Köprünün diğer yakasında, iki arabanın arasında bekleyen Drogo'yu fark etmedi. Drogo, keskin bakışlarla Eren'i süzdü. Baştan aşağı...

Eren tamamen uzaklaşıp gözden kaybolduktan sonra Drogo'ya gelmesini işaret ettim. Drogo, etrafına bakındıktan sonra köprüye doğru yürüdü ve seri adımlarla ofise geldi.

Üst katta Drogo'yu karşımda görür görmez çıkışım: “Neler oluyor Drogo, sahilde gözcülük yerine beni gözetlemeyi mi seçtin?”

Drogo'nun suratı bir karıştı. Eren ile öpüşmemizin etkisi...

“Hayır, seni gözetlemek için gelmedim. Önemli bir gelişmeyi aktarmak için gelmiştim. Balkonda oturduğunuzu görünce de bu tarafa geçmeden bekledim.”

Pek inandırıcı gelmemişti. Sinirli tavırlarımı sergilemeye devam ettim: “Neymiş önemli gelişme? Az daha Eren ile kafa kafaya gelme- ne degecek bir gelişmedir umarım!”

Drogo sakın adımlarla çalışma masamın önündeki misafir koltuklarına kadar yaklaştı. Koltuklardan birine oturduktan sonra cep telefonunu çıkardı. Hemen sonraysa telefon ekranını bana çevirdi.

Ekranda yıkık dökük bir yapının fotoğrafı bulunuyordu. Etrafı yabani otlarla çevrili bir yerdi. Yıkık yapının ne olduğunu anlamaya çalıştığım esnada Drogo gereken açıklamayı yaptı:

“Matias... Matias’ın mezarı...”

Matias’ın ismini duyar duymaz celallendim.

“Ne demek oluyor bu!”

“Birisi ya da birileri Matias’ın mezarını yıkmışlar.”

O anda Drogo ile aynı şeyi düşünmeye başlamıştık. Mezarı kimin yıktığını... Drogo, kimden şüpheleneceğimi bildiği için beni teskin etmeye çalıştı: “Hemen kötü düşünme. Belki de dağa çıkan işgüzar tiplerin işidir. Ne bileyim, ayyaşların falan.”

Telefonu elinden aldım ve koltuğuma yavaşça kendimi bıraktım. Matias’ın kabrini böyle görmek beni derinden etkilemişti. Acı birden yüreğime saplandı. Bir tarafım sinir küpü, diğer tarafım Matias’ın acısı... Kendimi tutamadım ve gözümünden birkaç damla yaş kendiliğinden süzüldü.

“Edna, bizim çocuklara söyledim. Kimin yaptığını yakında anlarız.”

Drogo teselli cümlelerine devam ederken cep telefonuma bir bildirim geldi. Telefonuma uzanıp bildirime baktım.

Bir mesaj. Plaza’dan.

“Acilen toplantıya bekleniyorsunuz.”

Mesajı gördükten sonra kısık sesle, “Gerek yok,” diye mırıldandım.

Kimin yaptığını artık biliyordum...

33. Bölüm

Drogo merakla, “Kim?” diye sordu. Birkaç saniye sonraysa aynı ihtimali göz önünde bulundurdu ve “Yoksa...” diye mırıldandı.

Mesajı gördükten sonra ekrana bakarak bir süre düşündüm. Pat diye toplantıya çağrılmamın manası ne olabilirdi? Tam da Matias’ın mezarının parçalandığı günde... Paniklemiştim. Vasilko, Drogo’nun ya da ailesinin yaşadığına dair bir bilgiye eriştiyse, sonum geldi demekti. Plaza’dan çıkmama müsaade bile edilmeden, Plaza’nın kural-ları umursanmadan infaz edilebilirdim.

“Emir anlaşıldı. Çıkıyorum,” diye yanıt yazdıktan sonra Drogo’ya döndüm.

“Drogo, sizinkiler bir açık vermiş olabilir mi? Herhangi bir yerde Vasilko’nun adamlarına denk gelmiş olabilirler mi?”

Drogo bu sorumdan sonra paniklemişti. Tereddüt etmeden, “Hayır,” diyerek ayağa kalktı, “ihtimal bile vermiyorum!”

“Bak, emin misin? Şu an bu konu çok önemli,” diye devam ettim ve ekledim: “Hayatım söz konusu...”

Tehlikenin boyutunu idrak eden Drogo’nun eli ayağına dolaş-mıştı. Parmaklarını çaresizce saçlarına götürüp geriye doğru çekiş-

ırdı. Çalışma odamın ortasında rastgele adımlar atarak bir ileri bir geri yürüdü.

“Hayır... Bizzat benim kontrolüm altındalar ve hemen hemen her gün rapor alıyorum. Sadece çok çok güvendiğim birkaç kişi ile iletişim hâlindeyim. Diğer bütün ekip ve çalışanlar öldüğümüzü düşünüyor. Birkaç gün önce kız kardeşlerim biraz mızırdandılar, *nereye kadar böyle bekleyeceğiz, sıkıldık* gibi. Ama gereken uyarıları yaptım, hem de en sert üslupla.”

Acaba Vasilko’nun adamları İstanbul’da Drogo’yu mu görmüşlerdi? Ancak buna da pek ihtimal yoktu. Neredeyse ilk günlerden beri maskeyle dolaşüyor ve hiç dikkat çekmiyordu.

Ben kendi kendime düşünmeye devam ederken Drogo açıklama beklediğinin altını çizdi: “Neler oluyor Edna, anlatacak mısın?”

“Plaza’dan acil toplantıya çağrıldım şimdi. Matias’ın mezarının dağıtıldığı gün! Eğer tahmin ettiğim gibiyse, işler hiç iyiye gitmiyor.”

“Ne yani? Vasilko’nun işi mi diyorsun mezarlık olayı? Neden öyle bir şey yapsın ki? Yani neden yıktırdıktan sonra seni görüşmeye çağırırsın? Ayıkacağını hesaba katmıyor mu?”

Bilmiyordu Drogo, Vasilko’nun huylarını...

“Tanımıyorsun, tersine tam Vasilkoluk hareket. Bir gözdağı!”

“Eğer öyleyse ne yapacağız?”

“Bilmiyorum,” dedim ve balkona doğru yürümeye başladım. Balkona çıktıktan sonra temiz havayı derin derin içime çektim. Beynim sanki bir anda durmuştu. Düşünemiyordum. Bu cendereden nasıl çıkabileceğime dair aklıma hiçbir ipucu gelmiyordu.

Drogo beni bir süre yalnız başıma bıraktıktan sonra dayanamadı ve arkamdan balkona çıktı.

“Gitmek zorunda mısın Edna?”

“Sence...”

“Çok riskli ama... Sana bir şey olursa... Hele de benim yüzümden... Kendimi hiç affetmem.”

“Şimdi günah çıkarmanın vakti değil Drogo!” diyerek tersledim. O heybetli Drogo’nun yerini bir anda korkak bir çocuk almıştı. Çaresiz bir çocuk...

“Edna, gel hiç riske girme. Gitme. Hemen şimdi gidelim. Kimse-
nin bizi bulamayacağı bir yere. Yarım saat içinde bir helikopter hazır
edebilirim. Biner kayboluruz.”

Drogo’nun bu masum çabası komiğime gitmişti. Sinirden güldüm.

“Ne kadar iyi niyetlisin... Vasilko’nun dünya üzerinde beni bula-
mayacağı bir yer yok!”

“Bilmiyorum, kendimce çözüm üretmeye çalışıyorum işte.”

“Bu işin çözümü de yok Drogo! Gideceğim ve ne olacaksa ola-
cak...”

Son cümlemi kurduktan sonra yaslandığım korkuluklardan bir
hışımla doğruldum ve içeri girdim. Çantamı alelade hazırlayıp mer-
divenlere doğru yürüdüm.

Drogo son bir umutla arkamdan koştu. Basamaklardan ilk adıımı
mı atacağım esnada bileğimden kavradı.

“Edna...”

Duraksadım ve bakışlarımı Drogo’ya çevirdim. Gözlerine... Göz-
lerinde ilk defa beni kaybetme korkusunu bu denli ateşli görüyordum.

“Hayatta kalman için ne gerekiyorsa yap, olur mu? Tereddüt et-
meden...”

Ne demek istediğini ve cümlenin devamını ikimiz de biliyorduk.
Yapmam gereken onun hayatını sonlandırmak olsa bile...

Yapabilir miydi gerçekten?

Benim yaşamam için kendi hayatını feda edebilir miydi?

Gözleri... Gözleri *evet* diye bağıyordu âdeta... Hiçbir yalan ol-
madan...

“Bakacağız Drogo...”

Ofisten çıkar çıkmaz arabama bindim ve Maslak’ın yolunu tut-
tum. Yol boyunca neden acil toplantıya çağrıldığıma dair başka bir
sebeup bulamamıştım. İstanbul operasyonu ile ilgili gelişmeleri düzen-
li olarak rapor etmişim. Son raporumda belgelere yaklaştığımdan ve
yakında bulacağımdan da bahsetmişim. Bana ayrıca sorulması gere-
ken bir soru hâlihazırda görünmüyordu.

Plaza binasına vardığımda üzerimdeki tedirginlik katlanarak art-
mıştı. O kapıdan geçtiğim andan itibaren kaderim değişebilirdi. Bel-

ki de hayatımın tünelden önceki son çıkışıydı. Ama yine de bununla yüzleşmekten başka çarem yoktu.

Plaza'ya girdikten sonra rutin güvenlik taramalarından geçtim ve doğrudan toplantı odasının yolunu tuttum. İlk defa ölüme bu denli yaklaştığımı hissediyordum. İlk defa bir toplantı öncesinde kalp atışlarımın ritmini kontrol altına alamıyordum. İlk defa nefes alıp verişlerim benden bağımsız gerçekliyordu. Daha fazla buna dayanamazdım. Karnovicler hakkında sorulacak sorulara zihnimde pratik yapmadan sisteme girdim ve Vasilko'nun özel kalemi Sergei'ye toplantı için hazır olduğumu bildirdim.

Önden Sergei benimle görüşür ve beklememi söyler diye umarken, karşımdaki hologram ekranda birden Vasilko göründü. Bana kafa sallayarak selam verirken, büyük bir soğukkanlılıkla pürmüz çakmağını ateşledi ve alevi purosuna tuttu. Birkaç saniye sonra görüntü dumanla kaplandı. Ölmeden önce, hayatımın bir resim gibi önümden geçeceği sis perdesi...

"Nasılsın Nedra?"

"İyiym efendim."

"İstanbul nasıl gidiyor?"

Dumanın arkasından başlayan konuşma, birkaç saniye sonra Vasilko'nun yüzünü yeniden görmemle devam etti. Her zamanki kibirli, her şeyi bildiğini ima eden bakışları üzerimdeydi.

"Şimdilik bir sorun yok efendim. Raporlarımda da belirttiğim gibi sonuca ulaşmak üzereyim."

"Bu zamana kadar belgeleri bulamamana şaşırdım doğrusu... Neden bu kadar uzadı?"

"Efendim, belgelerin bulunduğu Beyaz Ev'in yapısından dolayı. Bilginiz vardır, ev bir labirent gibi inşa edilmiş ve çok sayıda odası var. Ayrıca yine raporlarda belirttiğim gibi evin bazı yerlerine polisler tarafından gizli kameralar yerleştirildi. Bu, işlerimi en zorlaştıran şey oldu. Ama geçtiğimiz gün Beyefendi'nin ölmeden önce iki farklı oda daha yaptırdığını tespit ettim. Kanaatimce belgeler orada. Bu odaların yerini tespit etmeme ise çok az kaldı."

“Huysuz bunak...” diye mırıldandı. “Vardır onun öyle çetrefilli işleri. Ayrıca dikkatli ol, o odalarda tuzaklar olabilir. Bu heriften her şey beklenir.”

Vasilko’nun bu uyarısı tuhafıma gitti. Ölüm fermanımı imzalamasını beklerken gayet babacan davranıyor ve hatta benim hayatımı önemsiyordu.

“Anlaşıldı efendim. Dikkatli olurum.”

“Şu ormandaki olaylar ne aşamada?”

Yeni sorusunun orman olması işime gelmişti. Sanki toplantının tek amacı Beyaz Ev operasyonuydu ve bu minvalde gidecek gibiydi.

“Polisler soruşturmayı genişlettiler. Ormanda da birçok yerde gizli kameralar takılı. Ancak henüz bir tespitleri bulunmuyor.”

“Senin bir tespitin var mı?”

“Evet efendim. Bir adamdan şüpheleniyorum. Birkaç kez uzaktan gördüm. Kimliğini henüz deşifre edemedim. Ama kaçış rotası ve yöntemleri hakkında yeni tespitlerim söz konusu. Yakın zamanda kimliğini deşifre eder ve size bildirebilirim.”

“Bu adam artık önem kazandı Nedra. Onun elinde bazı bilgiler olduğundan şüpheleniyoruz. Çok önemli şeyler değil ancak açığa çıktığında biraz başımızı ağrıtabilecek bilgiler... Bu yüzden o adamı da tespit etmeni ve gereğini yapmanı istiyorum. Elindeki bilgiler polislerin eline geçmeden.”

İşte, şimdi işin rengi değişmişti. Belki de bu toplantı sadece bir görev güncellemesi amacıyla gerçekleştiriliyordu. Matias’ın mezarı ya da Karnovicler ile hiçbir alakası yoktu.

Rahat bir nefes almamla eski öz güvenimi yeniden kazanmıştım.

“Emredersiniz efendim. O kişinin de deşifre edilmesi için ne gerekiyorsa yapar ve onun elindeki dokümanlara da ulaşırım.”

“Teşekkür ederim Nedra. Herhangi bir destek ihtiyacın olduğunda Plaza’ya mutlaka haber ver.”

Ne ummuş ne bulmuştum... Vasilko gayet kibar ve benim iyiliğimi düşünen bir adam olarak karşımdaydı. Bu kadarı gerçekten şaşırtıcı olmuştu.

“Sağ olun efendim, ihtiyaç hâlinde yazıyorum.”

Artık tam anlamıyla rahat bir nefes almanın zamanı geldi demiştim ki, Vasilko yine şapkadan tavşan çıkardı ve konuşmanın seyrini değiştiren alabora cümleleri kurmaya başladı:

“Bana söylemek istediğin bir şey var mı Nedra?”

Bu hiç olmamıştı işte... Yine bir zarf atmıştı ve benim tepkilerimi ölçüyordu. Önce Matias'ın mezarını dağıtmıştı. Bu, Romanya'da içine sinen bir şeyler olmadığının ve araştırma yaptığının kanıtıydı. Ayrıca benim için de bir uyarıydı. *Yaptıklarını beğenmedim, gözüm üzerinde* diyordu. Hemen ardından ise Plaza'ya çağırmış ve saçma sapan sorular sorarak üzerime oynamıştı.

Ve onu çok iyi tanıdığımı çok iyi biliyordu. Bunların hepsinin planlı olduğunu bildiğimi, bir açıklama beklediğini bildiğimi de biliyordu. Ben ise yine ölü taklidi yapmayı seçmiştim.

“Hangi konuda efendim?”

“Hangi konuda olduğuna sen karar ver... Mesela Romanya konusunda olabilir...”

Ve sonunda ağzındaki baklayı çıkarmanın vakti gelmişti... Birkaç saniyelik rahat nefesten sonra göğsüme yeniden bir sancı girdi. Derin bir nefes aldım ve Vasilko'nun isteğini yerine getirdim.

“Aslında var efendim.”

“Hangi konuda?”

“Romanya konusunda efendim.”

Vasilko purosundan iştahla bir kez daha çekti. Dumanını ekrana üfledi. Yeni bir sis perdesi...

Duman dağılırken, “Nedir, seni dinliyorum?” diye devam etti.

Hayat, risk alabildiğin kadar gerçektir. Alamadığın her risk ise ölüme bir davetti. Ancak benim alacağım risk, gerçek bir ölüm daveti olabilirdi.

“Valestriler efendim.”

Vasilko'nun, Karnoviclerin konusunu açacağını zannettiğinden emindim. Valestrilerin adını duyunca bir anda kaşları çatıldı.

“Ne olmuş Valestrilere?”

“Bana bahsettiğiniz bir kilise baskını vardı. Hatta bilgim olup olmadığını sorduğunuz. Tüm Valestilerin katledildiği baskın.”

“Evet...”

Karnoviclerden umudunu kesmişti ancak Valestrilerin katledilmesi olayı için yeniden iştahlanmıştı. Bense onun iştahını yarıda keserek hayatımın riskini almaya devam ediyordum. Üstelik yanıtlayamadığım en büyük sorulardan birinin cevabını Vasilko'dan almaya çalışarak ve hedef saptırtarak...

“Beyaz Ev soruşturmasını yürüten polis şefi var. Komiser Emris. Ormandaki olayların takibini yapan komiser. Bu komiserin Valestrilerin kilise baskınıyla ilgili soruşturmada da görev aldığını tespit ettim. Baskın sonrası Birleşmiş Milletler adına gözlemci sıfatıyla soruşturmaya dâhil olmuş ve kilisede de çeşitli incelemelerde bulunmuş. Aynı kişi kısa bir zaman sonraysa Beyaz Ev soruşturmasının sorumlusu olmuş. Somut bir tespitim olmamakla birlikte, bu büyük tesadüf Komiser Emris'in de belgelerin peşinde olabileceği şüphesini doğurdu. Alt seviyede bir şüphe ancak yine de sizinle paylaşmak istedim.”

Yaptığım açıklamadan sonra Vasilko'nun yüzündeki ifade bir anda değişmişti. Alnının ortasındaki çizgiler sinirden sertleşmiş, bakışları öfkeyle dolmuştu. Her şeyi itiraf etmemi beklerken, ters köşe yapmamı hazmedememişti.

“Bilgim var. O sadece bir tesadüf. O dönemde Kosova'da geçici görevliydim. Görev süresinin sonlarına doğru Romanya'daki olay için basit bir gözlem görevi verilmiş sadece. Geçici görevi bitince de İstanbul'a dönmüş. Hepsi bu.”

Kafamdaki en büyük soru işaretlerinden birini Vasilko sayesinde gidereceğim hiç aklıma gelmezdi. Ayrıca onun böylesine detaylı açıklama yaptığına da ilk defa şahit oluyordum. Zaman içerisinde ben gibi o da değişmişti sanki...

“Anlaşıldı efendim. O zaman bu şüpheyi yok sayıyorum.”

Vasilko bana hâlâ kızgındı. İçinde bana karşı şüpheler beslerken, sanki şüphelerini gerçek çıkaracak açıklamaları yapacak gibi konuya girip Emris konusunu hortlatmam içten içe onu çileden çıkarmıştı. Ancak yine de bana belli etmemeye çalışarak sinsiliğinden ödün vermek istemiyordu.

Artık toplantıyı nihayete erdirmenin vakti gelmişti. Emin olmak için kapanış konuşmasına ben giriştim: “Efendim, yeni görevimi bildirmek için çağırmıştınız sanırım. Yeni görevimi öğrendim ve eksiksiz yerine getireceğimden emin olabilirsiniz.”

Kaçmaya çalışma çabamı Vasilko anında anlamıştı. Kızgın suratına bu kez o kendine has gülümsemesini yerleştirdi. Yıllarca bilinçaltıma kazınmış o ezici gülümsemeyi...

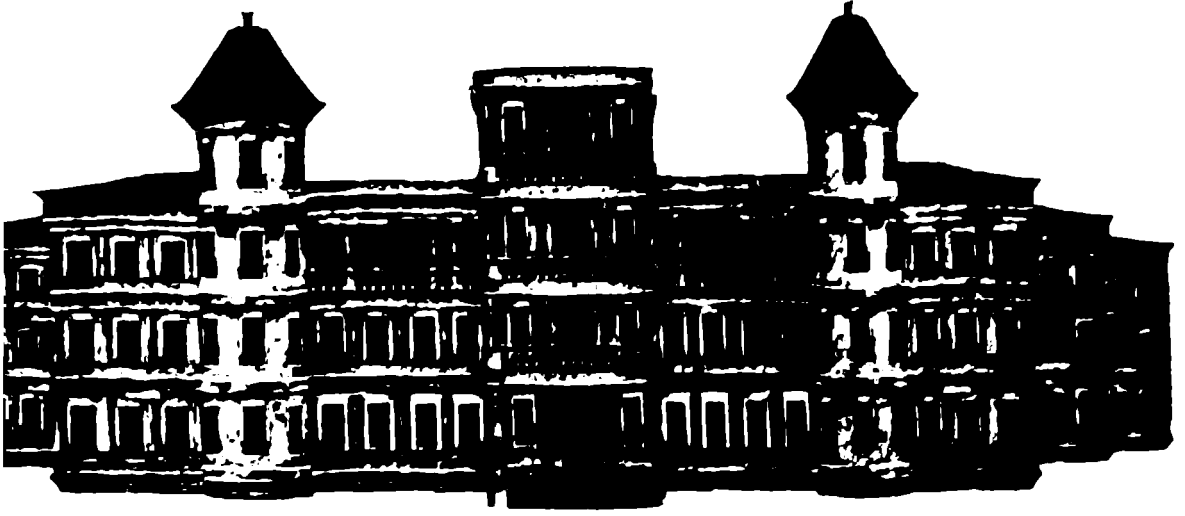
“Evet, yeni görevini tebliğ etmek için çağırmıştım. Ama henüz tebliğ etmedim.”

Ve o gülüşün altındaki mana... Henüz bildirilmeyen yeni görevim...

Heyecanla, “Tabii ki efendim, buyurun,” diye karşılık verdim.

Vasilko’nun o andan sonra kurduğu cümlelerse, asıl sonumun yeni başladığının ilanıydı. Mideme giren sancıların yerini, kalbime saplanmış bir bıçak devraldı. Vasilko’nun her daim yanında taşıdığı avcı bıçağı... Ve Vasilko, bıçağı saplamakla kalmamış, ölmeden önce canımı yakmak ve daha çok kan akıtmak için bıçağı kalbimde döndürmeye başlamıştı:

“Beyefendi’nin torunu Eren. Son zamanlarda polislerle çok içli dışlı olduğunu duydum. Dedesinin geçmişini kurcalamaya başlamış. Yeni görevin Nedra, operasyonun sonunda o adamın da icabına bakmak...”

34. Bölüm

İstanbul...

Yasak aşkların şehri...

Tarih boyunca yasak aşkların yaşandığı, mitolojik hikâyelere konu olan acılarla dolu şehir...

Rivayet edilir ki, Bizans döneminde saraya bağlı çalışan kadınların saray dışından birileriyle aşk yaşamaları yasaktı. Eğer herhangi birinin bunu yaptığı öğrenilirse, o kadına verilebilecek en büyük ceza verilirdi. Ve en büyük ceza hiçbir zaman idam olmamıştı. En büyük ceza, yasakları çiğneyen kadının eline verilen hançerdi. O hançerle ya kendi ailesini ya da aşk yaşadığı adamı öldürmesi emredilirdi. Hançeri kendisine saplaması kolaydı. Ama ailesine ya da sevdiği adama saplaması zordu, çok zordu... Bu öyle bir cezaydı ki geri kalan hayatının her gününde aynı acıyı tekrar tekrar yaşamak demekti.

Bu cezalar sadece Bizans döneminde sınırlı kalmamıştı. Osmanlı döneminde de benzer durumlarda aynı cezalar verilmişti. Yedikule Zindanları'ndan çıkan, dilden dile yayılan tüm efsaneler aynı gerçeği insanların kulaklarına çalardı:

Aşk yaşarsan, öldürürsün... Ve öldürdükten sonra her gün tekrar tekrar ölürsün...

Plaza'dan nasıl çıktığımı hatırlamıyorum... Tıpkı o İstanbul ef-sanelerindeki, sevdiğini öldürmek zorunda kaldıktan sonra akli den-gesini yitirenler gibi sayıklayarak sokaklarda dolaşıyordum. Tek fark, eski tek katlı evlerin yerinde gökdelenlerin bulunmasıydı. Sanki bi-naların katları çoğaldıkça, acım da artıyordu.

O andan itibaren aklımda tek bir şey vardı: Eren...

Eren diye mırıldanarak, *Eren* diye sayıklayarak adımlarımı atıyordum.

Vasilko yine durmuş durmuş ve beni can evimden vuracak ham-lesini en sona saklamıştı. Hançeri bana teslim etmeden kalbime sok-muş, ardından *al bu hançerle Eren'i öldür* demişti.

Nasıl yapacaktım ben bunu?

Eren'e nasıl kıyacaktım?

Vasilko'nun neler bilebileceği konusunda bir tahmin yürütmek imkânsızdı. İstihbarat ağlarının bir sınırı yoktu. Eren ile aramda ge-çenlerden ne kadar haberdardı? Bu vermiş olduğu emir sıradan bir düşmanını tamamen ortadan kaldırma emri miydi?

Yoksa İstanbul'un kanlı tarihindeki gibi, bana verilen bir ceza mıydı?

Emris'in Valestirilerin operasyonunda görevli olduğunu ortaya çı-kartmış ve araştırmışsa Eren'le beni de biliyor olabilirdi. Ama bu ilk defa yaptığım bir şey değildi. Vasilko böyle şeylere alışıktı. Daha önce de pek çok kez birilerinin sevgilisi, kız arkadaşı ya da çalışanı olarak ailelere sızmış, operasyonlarımı başarı ile tamamlamıştım.

Bu sefer...

Bu sefer farklıydı...

Birisinin sevgilisi rolü yapmaktansa gerçekten sevgilisi olmuştum. İsteyerek. Bilerek. Kalbimin derinlerinden hissederek...

Ruhum, bir cenderede ezilerek rastgele sokaklarda adımlarken te-lefonum çaldı. Arayan elbette ki Drogo'ydu. O esnada, Drogo'nun yanından ayrılmadan önce söylediği cümleler aklıma geldi.

Hayatta kalman için ne gerekiyorsa yap olur mu? Tereddüt etmeden...

Kendisi için demişti Drogo bunu... Hayatta kalabilmem için onu öldürme emri alma ihtimalime yönelik. *Tereddüt etmeden* demişti üs-telik, *tereddüt etmeden* diye altını çizerek...

Peki ya şimdi? Eren için de aynı cümleleri tekrarlayacak mıydı?

Duymak istemiyordum...

Telefonu cebime geri indirip kaldırımdan karşı yola geçmek için adımımı attım. Bu esnada birden acı bir fren sesi duyuldu. Fren sesinin hemen ardından klakson sesi... Bir arabanın bana çarpmasından son anda kurtulmuştum.

Bakışlarımı arabanın içine çevirdim. Şoför koltuğunda genç bir kadın oturuyordu. El ve kol hareketleriyle neden dikkatli olmadığıma dair bana söyleniyordu. Bense donuk donuk ona bakıyordum. Şimdiye dek çeşitli zamanlarda sıradan insanların sıradan sorunlarına gıpta etmiştim. Ama şimdi, karşımda bana söylenen o kadını kıskanıyordum. Onun yerinde olmak, sıradan bir plazadan işten çıktığımda bir kadına çarpma tehlikesi atlatmak müthiş konforlu gelmişti bana...

Yolun ortasında donakalmış vaziyette durmuştum. Gözlerim hâlâ kadının üzerindeydi. Kadın, birkaç kez daha klaksona basmasına rağmen hareket etmediğimi görünce el frenini çekti ve arabadan indi.

"Hanımefendi, iyi misiniz? Birden yola atladınız."

Gözlerim kadının gözlerinde...

"Hanımefendi? Bakın, iyi değilseniz ofisim hemen şu binada. Sağlıkçı arkadaşlar bir baksın size."

Kadın beni kendime getirmek için debelenirken, ben onun bu çabasına imreniyordum. Gözlerimi gözlerinden ayırmadan...

"Hanımefendi? Beni duyuyor musunuz?"

"Kimsiniz?" diye mırıldandım. "Bu hayattaki rolünüz ne?"

Bu sorumdan sonra kadının bana delirmişim gözüyle bakmaması imkânsızdı. Yüzüne tedirgin bir ifade yerleşti.

"Ne demek istediğinizi anlamadım."

"Kimsiniz? Bu hayattaki rolünüz ne?"

Birkaç saniyelik duraksamanın ardından genç kadın kibarlık olsun diye yanıtladı:

"Ben... Ben Işıl. Şu plazada yöneticiyim. Hazır ofis sistemleri kirliyoruz."

"Teşekkür ederim."

Bunu dedikten sonra hiçbir şey olmamış karşı kaldırıma doğru yürüdüm. Kadıncağız arkamdan bir süre bakındı. Neler olduğuna bir anlam veremedi. Arabasına binip uzaklaştı. Bense onun arkasından bakarak, bir hazır ofis sistemleri firmasında yönetici olabilmenin hayalini kuruyordum.

Birkaç dakika daha rastgele yürüdüm. Drogo meraklanıp çatlamak üzereydi. Bari ona daha fazla acı çekirtmeyeyim diye bilmem kaçını aramasını yanıtladım.

“Oh, sana ulaştım sonunda. Neredesin Edna? Neler oldu?”

“Bilmiyorum Drogo...”

“Neyi bilmiyorsun? Neler olduğunu mu, nerede olduğunu mu?”

“Her ikisini de...”

Drogo ağır bir travma yaşadığını hemen hissetmişti.

“Maslak’tayım. Yerini söyle bana. Alayım seni.”

Kafamı kaldırıp etrafıma bakındım. Nerede olduğumu, hangi sokaktan veya caddeden geçtiğimi gerçekten bilmiyordum. Az ileride, trafik lambalarının bulunduğu yaya geçidindeki insan kalabalığını gördüm. Yeşil yanınca toplu hâlde karşıya geçmeye başlamışlardı. Tam geçtikleri kanatta, metro istasyonunun girişi...

“Metro istasyonu var. Onun girişine gel.”

“Tamam, hemen geliyorum.”

Kalabalığın arasına girerek yaya geçidinden geçtim. İstasyon girişinde beklemeye koyuldum. Birkaç dakika sonra Drogo, trafik lambalarının altında durdu ve klaksona bastı. Hemen ardından kapısı aralandı.

Arabaya biner binmez Drogo soru yağmuruna başlamıştı:

“Ne oldu Edna? Konu neymiş? Anlat çabuk.”

Bense tam tersine bedenimden ruhum çekilmiş, geriye sadece bir et yığını kalmış gibi cansızdım. Yarım yamalak konuşmaya bile mecalim kalmamıştı.

“Konu Beyaz Ev.”

“Nasıl yani? Benimle alakalı değil mi? Bizim yaşadığımıza dair bir konuşma geçmedi mi?”

“Üstü kapalı geçti ama konu sen değildin. Başka bir emir.”

Drogo içinde tuttuğu tüm sıkın nefesi bir anda boşalttı.

“Oh be... Rahatladım sonunda. Kendimi yiyip bitirmek üzereydim.”

Drogo rahatlamıştı rahatlamasına ama ben daha beter olmuşum.

Drogo’nun bunu fark etmesi ise çok uzun sürmedi.

“Edna, sen iyi misin? Neyin var?”

“Bilmiyorum.”

“Aldığın yeni emirle mi alakalı? Şey... Yeni emir ne?”

“Birilerini öldürmem.”

“Kimi?”

Camdan dışarıyı izlemeye koyulmuşum. Akan trafikte yanımdan geçen arabaları...

“Şu peşine düştüğümüz adam.”

“Sahilde elimizden kaçan adam. Ormana uzuvlar bıraktığından şüphelendiğimiz.”

“Evet.”

Drogo onaylarcasına kafasını salladı. “Gayet mantıklı. Polislerden önce bulabilirsek tabii.” Hemen sonra çoğul konuştuğumu anımsadı.

“Birileri dedin, başka birileri de mi var öldürmen gereken?”

Bakışlarımı camdan ayırmadan karşılık verdim: “Evet.”

“Diğeri kim peki?”

Ve en can alıcı zaman gelmişti. Boğazım düğümlendi. Yanıt veremedim. Dudaklarım titreyerek kafamı Drogo’ya çevirdim. Gözlerimden söylemediğim ismi anlamıştı.

“Eren mi?”

34,25. Bölüm

O andan sonra ne Drogo ne de ben ağzımızı açabilmiştik. Uzun bir süre aramızdaki sessizlikle uzlaşmıştık âdeta... Her zaman olduğu gibi yanımdaydı. Yanımda olmayı yine başarmıştı.

Mahalleye dönüş yolundayken, sahil bandında şoförüne durmasını işaret etti. Birlikte indik ve Beyaz Ev arkamızda kalacak şekilde kayalıklara yürüdük. Sessizliğini korumaya devam ediyordu. Sanki Eren çoktan ölmüş ve taziyesini sessizce geçiriyor gibiydik.

Boğaz'dan geçen yük gemilerine takıldı gözüm... Eren ile oynadığımız ağırlık tahmin etme oyunu aklıma geldi. Ne kadar neşeliydi yanımda ne kadar çocuksu...

Drogo dayanamadı ve en sonunda sessizliği bozdu: “Ne yapmayı düşünüyorsun Edna?”

Bilmiyorum manasında kafamı sağa sola çevirdim. Yine konuşmadan...

Drogo, ölüm konusunda kendi rüştünü ispatlamıştı. Benim için kendini feda edebileceğini bir çırpıda söylemişti. Şimdi ise tüm kollar onun elindeydi. En büyük rakibine, Eren'e karşı... Her türlü cümleyi kurmaya, her türlü yönlendirmeyi yapmaya hak sahibiydi. Gönül rahatlığıyla, *Yaşaman için gerekiyorsa, mecbursun*, diyebilirdi.

Ama Drogo yine beni şaşırtmayı başarmış ve hiçbir şekilde manipülatif söylemlere girişmemişti. Eren'e olan zaafımın tüm çıplaklığıyla farkındaydı. Eren'e olan ilgimin ve sevgimin de... Vasilko ile aramda nasıl bir konuşma geçtiğini anlayabilmek için konuyu deşmeye çalıştı yeniden:

“Ne dedi Vasilko tam olarak Edna? Baştan bir anlatır mısın?”

“Ne önemi var Drogo? Söylediği şey açık ve net!”

“Peki gerekçesi neymiş? Hadi diğer adamı anladık, ben olsam ben de onun için ölüm emri verirdim. Ama Eren konusunu anlamış değilim. Şu ana kadar hiç bunu söyleme gereği hissetmemişken ne oldu da sana bu emri verdi?”

Drogo zekiydi ve konuya yaklaşılması gereken en ince yerden yaklaşmıştı. Vasilko’nun gerçek niyetini çözmeye çabalıyordu. Benim gibi...

“Eren’in son zamanlarda polislerle iş birliği yapması ve dedesinin geçmişini kurcalaması.”

Kısa bir süre elini çenesine götürüp düşündü. Tıpkı Romanya’da, kendi malikânesinin bahçesinde derin düşüncelere daldığı gibi daldı. Kafasında giriştiği hesap kitaplardan sonra konuşmaya devam etti: “Saçma. Çok saçma hem de!”

“Neymiş saçma olan?”

“Eren’in dedesi öldükten sonra geçmişini araştırmak isteyeceğini herkes öngörür, herkes tahmin eder. Ayrıca Beyaz Ev’in ormanında insan parçaları bulunduktan sonra kim olsa polislerle iş birliği yapar. Hiçbir şey için olmasa bile kendini aklamak için. Hayatın olağan akışı için kaçınılmaz bir durum. Vasilko’nun böylesine olağan bir neden için ölüm emri vermesi saçma geliyor. Ailedeki herkesi yok etmek istese bile, Eren’in tüm bu işlerden ne kadar uzak olduğunu ve asla bulaşmayacağını yine herkesten çok iyi biliyor. Hangi açıdan bakarsan tutarsızlık...”

Drogo âdeta benim gerçekleştiremediğim iç muhasebeyi gerçekleştiriyor ve sanki iç sesimmiş gibi konuşuyordu.

“Altında başka bir neden olmalı...”

“Ne gibi bir neden?”

Bu sorumdan sonra Drogo’nun ne denli bütünsel düşündüğünü ve detaylara hâkim olduğunu gördüm.

“Sen dememiş miydin etrafta Vasilko’nun adamları olabilir diye... Evet, kesinlikle varlar. Senin Eren ile ilişkini yakından takip ettiler ve anında Vasilko’ya raporladılar. Bence normal bir zamanda

Vasilko'nun umurunda bile olmazdı Eren ile ilişkin. Ama tahminimce Romanya operasyonunda bizi öldürmediğine dair şüphesi ya da bilgisi var. Şimdi seni toptan cezalandırıyor. Beni öldürmemenin bedelini, seni daha zora sokacak başka birini öldürme emrini vererek sana ödetiyor.”

En yerinde tespit...

Onaylarcasına kafamı salladım.

“Peki ne yapmayı düşünüyorsun Edna?”

Drogo'nun bu sorusunun yanıtını henüz ben de bilmiyordum. Ancak Drogo'nun tepkisini merak ediyordum. Mevzubahis kendisiyken cesaretli bir tavır göstermişti. Kendisi için bile bunu yapmışken, Eren için yapmak onun için çok daha kolay olmalıydı. Bu yüzden Drogo'yu minik bir teste tabi tutmak istedim.

“Ne gerekiyorsa yapacağım...”

“Ne demek ne gerekiyorsa? Eren'i öldürecek misin?”

“Başka bir seçeneğim kalmadı Drogo. Bunun bir sonu yok...”

Drogo birden celallendi. Tıpkı Romanya'da, tüm iplerin kendi elinde olduğu gibi bir tavra ve öz güvene büründü.

“Vasilko'nun emirlerinin de bir sonu yok Edna! Dün ben, bugün Eren, yarın bir başkası. Sonu gelecek mi?”

Drogo'nun bu tavrı hoşuma gitmişti. “Sen sıranı savdın, kurtuldun,” diyerek devam ettim.

“Mesele benim sıramı savmam değil. Ayrıca bugün Eren üzerinden senin cezalandırılmanın da sebebi benim.”

“Başka bir çarem kalmadı.”

“Başka bir yol her zaman vardır! Hem sen demedin mi Eren çok masum diye. Bak bana, benim en azından geldiğim kökler ve yaptıklarım ortada. Şimdiye kadar acımadan öldürdüğüm insanlar da. Vasilko olmasa Valestriler, Valestriler olmasa bir başkası; her an ölüm riskim vardı. Hatta ikisinden bizzat senin sayende kurtuldum. Ve bu risk ömür boyu devam edecek. Ancak Eren... Onun hiçbir suçu günahı yok. Aramızda yaşamayı hak eden tek kişi o!”

Drogo bir anda kanatsız meleğe dönüşmüş ve Eren'i savunur hâle gelmişti. Şaşırmıştım. Tam tersine hareket etmem için onlarca cümle

söyleyebilecekken, resmen Eren'i öldürmemem için mücadele veriyordu. Vasilko'dan sonra Drogo'nun bu tavrı beni rahatlarmaya başlamıştı.

"Bir yolu olmalı Edna. Ne Eren ne de bir başkası, kimse zarar görmeden bir şekilde atlatabiliriz."

Farkında olmadan tebessüm etmiştim. "Eren yerine seni versem Vasilko'ya?"

Bu cümlemlerle o da hiddetini azalttı.

"İlla bir kurban gerekiyorsa ben varım. Ancak öyle basit bir ölüm istemem. Vasilko her neredeyse yerini söyle bana, karşısına çıkayım. Öleceksem senin elinden değil, onun elinden öleyim."

Vasilko'nun yerini bilmek... İmkânsızdı...

"Sahiden, nerede yaşıyor bu adam? Hangi ülkede?"

"Ne yapacaksın, gidip dikilecek misin karşısına? Öldürecek misin onu?"

Drogo'nun fena hâlde meydan okuyası gelmişti.

"Belki de çözüm budur. Sen yerini söyle. İllaki bana yardım edecek birilerini bulurum dünyanın bir ucunda olsa bile..."

"Dünyanın her tarafını dolaşsan bile bulamazsın! Tüm ülkelerin istihbarat birimleri Vasilko'nun yerini tespit etmeye çalışıyor. Tespit etselerdi sana gerek kalmazdı, emin ol. Ancak şimdiye kadar kimse bunu başaramadı. Onun yerini bulabilmek imkânsız!"

Bir anda içine düştüğüm duruma takıldı aklım. Resmen bağlı olduğum kişiye karşı, onun öldürülme emrini verdiği kişiyle onu öldürmenin detaylarını konuşur olmuştum. Hayatta asla yaşamam dediğim bir an... İşin daha da tuhafı ise... bundan hiç gocunmuyordum.

Drogo yeniden bir çözüm üretmek için düşüncelere dalmıştı ki bu kez ben üzerine gittim.

"Ne oldu sana? Bir anda neden Eren'i yaşatmaya bu kadar takıldın? Normalde bir kaşık suda boğmak istediğini sanıyordum."

"Madem kartları açık oynuyoruz; evet, Eren'den hiç hazzetmiyorum. Bugün köprüde önümden geçerken bir yumruk sallamak istediğimi de inkâr edemem. Ancak bu, Eren'in kötülüğü ya da ona

düşmanlık beslememden dolayı değil. Tamamen eril dürtülerimden dolayı; sen konusunda rakip görmemden kaynaklı. Neden onu yaşatmak istediğime gelince... Matias'ın ölümünün seni ne denli etkilediğini gördüm. Şimdi Eren'e bir şey olursa, hele hele de senin elinden bir ölümle sonuçlanırsa, senin çekeceğin acıyı tahmin bile edemiyorum."

Sustu. Kafasını Boğaz'a çevirip bir süre bekledi.

"Ve ben, sen istesen bile, senin bu acıyla yüzleşmene asla müsaade etmem!"

Uzun bir süre daha sahilde oturmuştuk. Drogo, büyük bir performans sergileyerek Vasilko'nun üzerime attığı ölü toprağını kaldırmayı başarmıştı. Hatta bununla da yetinmemişti. Kayalıklarda doğrulmuş ve elini bana uzatarak, "Hadi kalk!" demişti. "Kalk ve en iyi yaptığın işi yap. Önce şu belgeleri bul, ardından şu adamı... Eren konusunu da bir şekilde halledeceğiz. Hem daha işimiz çok, Jan'i bulmam için sözün vardı, unutma!"

Drogo'nun uzattığı o el, bataklıkta can çekişirken uzanan bir dal olmuştu benim için. O gün tutunduktan sonra bir daha düşmemiştim. Ve bir daha düşmeyeceğime dair de kendime söz vermiştim.

Drogo sadece el uzatarak destek olmamıştı bana, o andan itibaren atacağım her adımda yanımda adım atmaya başlamıştı. Onun bu tutumuna karşı ben de hiçbir şeyi ondan saklamama kararı almıştım. Eren'e karşı beslediğim hislerimi bile... Drogo bir şekilde bunun da üstesinden gelecek ve ihtiraslarına sahip çıkacaktı. Tıpkı Romanya'da olduğu gibi yeni gerçeklerle yüzleşmeyi becermişti. Ve tıpkı Romanya'daki son gecemiz gibi bir anlaşılmaya varmıştık onunla. Ölüm değil, yaşamı seçmiştik.

Birlikte ofise döndük. Eren'in yanımdan çıktıktan sonra Emris ile neler yaptığını merak ediyordum. Bilgisayarımı açıp Emris'in lokasyonunu kontrol ettim. Bunu yaparken ekranımı Drogo'dan sakınmamıştım. GPS konum ekranını görünce hemen anlamıştı. "Emris'i

izlettiğin günün eseri, değil mi?” dedi. “O gün gizlice takip cihazı taktın.”

İlkin bir yanıt vermedim Drogo’ya. Emris’in yerini inceledim. Avrupa Yakası’ndaydılar ve Anadolu Yakası’na doğru seyir hâlindeydiler. Eren yanında mıydı, bilmiyordum. Ayrıca nereye gittiğini de merak ediyordum. Konumu geriye doğru alarak geçmiş hareketlerine bakındım. Bir süre konumu sabitlenmişti. Sabitlendiği noktaya yaklaştım ve Drogo’ya, “Not al,” dedim, “1399. Sokak. Güngören.”

Drogo masamın üzerindeki not kâğıtlarından birini çekti ve söylediğimi yazdı. Hemen sonra aracın içindeki ses kayıt cihazının kayıtlarını açtım ve geriye doğru taradım.

Tarama işlemi devam ederken son birkaç saat içindeki birkaç farklı kayda denk geldim. Kayıtlardan ilkinini açtım. Önce kapı kapanma sesi duyuldu. Kısa bir süre sonra da Emris’in sesi.

“Gelmek istediğinden emin misin? Neyle karşılaşacağımızı bilmiyoruz. Senin sorumluluğunu almak istemiyorum.”

Emris bunu kime dedi, diye düşündüğüm sırada, aynı sesi dinleyen Drogo, “Ama bu ses kaydı...” diye şaşkınlıkla araya girdi.

“Evet,” dedim, “o gün sadece GPS cihazı takmadım.”

“Lütfen bana anlık tercüme yap, merak ediyorum!”

“Olur,” manasında karşılık verdim ve o andan itibaren duyduğlarımı anlık olarak tercüme etmeye başladım.

Drogo hayranlıkla tebessüm ederken kayıttan tanıdık bir ses geldi. Eren’den...

“Tehlikeli bir durum olmadığı anlaşılan kadar arabada beklerim ben. Siz dediğiniz zaman çıkarım.”

Bunu duyar duymaz irkildim. Benimle birlikte Drogo da... Emrisler sanki bir yere baskına gidecek gibiydiler.

“Bak, benden habersiz çıkarsan topuklarına sıkarım. Tamam, topuklarına sıkmam ama arabadan çıktığına bin pişman ederim.”

“İçin rahat olsun.”

Kısa bir süre sonra Sedat’ın sesi duyuldu.

“Ekipler hazır şefim. Ne zaman isterseniz çıkabiliriz.”

“Sen de çelik yeleşini giydiğin zaman çıkabiliriz.”

Çelik yelek ve diğer ekipler... Kesinlikle bir baskın söz konusuydu.

Ne haltlar döndüğünü anlayan Drogo, "Polisler operasyon yapacaklar," diye gürlledi. "Yoksa peşine düştüğümüz adamı bizden önce mi buldular?"

"Umarım öyle değildir," diyerek karşılık verdim ve kayıtları dinlemeye devam ettim.

"Şefim bana ne gerek var. Şu hâlimi görmüyor musun? Koltuğa bile zor sığıyorum. Direksiyon simidi göbeğime teğet geçiyor. Yeleği nasıl giyeyim?"

"Geçen ayki baskın için kendine özel bir yelek yaptırdığını biliyorum. Bagajda. Stepnenin yanında duruyor."

"Bu adamın da gözünden hiçbir şey kaçmıyor arkadaş."

Bagaj açılıp kapanma sesi. Ardından yeniden kapı açılma ve kapanma...

"Bak şefim, giydim. Muradına erdin mi? Şimdi gidene kadar vıcık vıcık terleyeceğim. Sonra soğuk su içip hasta olacağım. Hasta olduktan sonra gidip rapor alacağım ve en az iki hafta göremeyeceksin beni."

Eren araya girdi: "Siz hep böyle misiniz?"

"Bunlar daha ne ki Eren Bey kardeşim! Hanımımınla kavga etmediğim kadar şefimle kavga ediyorum ben."

"Tamam Sedat, uzatma! Hangi sokaktı?"

"1399. Sokak şefim. Ben ayarlamıştım zaten. Kırk dört dakika gösteriyor."

Drogo benden daha çok heyecanlanmıştı. "Az önce not aldığımız adres. Oraya gitmişler operasyona," dedi.

"Güngören," diye mırıldandım. "Orası neresi tam olarak? Ne var orada?"

Drogo hemen telefonunu çıkardı ve internetten baktı.

"İstanbul'un sıradan bir ilçesi gibi görünüyor. Normal evler, iş yerleri falan var."

Kaydın devamını dinlemeye koyulduk. Sedat yol boyunca sazi eline almış ve sürekli olarak bir şeyler anlatıyordu. Eski anılarından,

Emris ile yaşadıkları komik olaylardan bahsediyordu. Eren ise yer yer aralara giriyordu.

“Senin çocuk, polislerle tahmin ettiğimizden daha samimi. Bakšana, adamlar anılarını Eren’le paylaşıyorlar.”

Geri kalan kayıtları hızlandırarak kontrol ettim. Aynı diyaloglar yer yer devam ediyordu. Yaklaşık kırk beş dakika sonraysa kayıtlar bir yerde kesilmişti. Biraz daha ilerlettim ve kayıtlar yeniden başladı.

Drogo, “Şimdi geliyor operasyonun sonucu,” dedi. “Acaba kimi ya da kimleri yakaladılar.”

Merakla kayıtları açtım. İkimiz de dikkatle kulak kabarttık. Kapı kapanma seslerinin ardından ilk olarak Sedat’ın sesi duyuldu. Ancak normal bir tonda değil, sanki gülmemek için kendini zor tuttuğu bir tonda...

“Atölyeye mi dönüyoruz şefim?”

Emris, “Sedaaat!” diyerek sesini yükseltti. “Neden gülüyorsun?”

Arkadan bir kahkaha sesi... Çok iyi bildiğim bir kahkaha. Eren’e ait.

Eren’den hemen sonra da Sedat’ın kahkahası...

Eren, “Az daha kendimden şüphe etmeye başlamışım. Acaba adamın çocukluk arkadaşıydım da erken yaşta ölüp reenkarnasyonla yeniden mi dünyaya geldim diye...” dedi.

Emris de dayanamadı ve kahkahalara eşlik ederek, “Üçümüzün birden sinirleri bozuldu. Elimizde yaşayan bir adam vardı, o da kaçık çıktı!” diye karşılık verdi.

Bunları duyar duymaz Drogo’ya tercüme ettim ve ekledim: “Kimi almaya gitmişlerse ellerinde patlamış. Adam deli çıkmış.”

Drogo da ben de hâlimizden memnunduk. En azından peşine düştüğümüz adamı henüz bulamamışlardı. Bulmuş olsalar bile adam deli taklidi yaparak Emris’in elinden kurtulmuştu. Bu her türlü işime geliyordu.

Geri kalan kayıtları parça parça dinledim ve en sonunda kimin peşine düştüklerini kısmen çözebildim. Ahmet Tezcan isminde birisinin peşindeydiler. Anlayabildiğim kadarıyla geçmişte Beyefendi ile ticari ilişkisi olan birisiydi. Güncel durumdaysa akli dengesini kay-

betmişti ve hatta evine gittiklerinde adam Eren'i çocukluk arkadaşı sanmıştı. Ahmet Tezcan'ın polisler açısından bir manası kalmamıştı.

Drogo'ya da tespitlerimi özetledim. Drogo olan bitenleri anlayınca kahkaha attı.

“Hâlâ avantaj bizim elimizde Edna, ne yapıp edip bizim adamı herkesten önce bulacağız.”

Drogo ile aynı hedeflere odaklanmıştık.

Birincisi, belgeleri bulmak.

İkincisi, ikinci tüneli saptamak.

Ve üçüncüsü, o adamı yakalamak...

Belgeleri bulma işinin ağırlıklı yükü bendeydi. Eren'le görüşmeye başladıktan sonra Beyaz Ev'e giriş çıkışlarım eskisinden çok daha kolay oluyordu. Evde olduğum zamanlarda imkân buldukça belgeleri araştırmaya koyuluyordum.

Drogo ise adamı kafasına takmıştı. Âdeta özel yetiştirilmiş bir asker gibi sık sık sahil bandında devriye atıyor, pusuya yatmış yırtıcı bir hayvan gibi avını yakalamak için hırsıyla bekliyordu.

Beyaz Ev'in içindeki araştırmalarım ilk olarak Beyefendi'nin gizli odalarını bulma çabasıyla geçti. Çizimlerden edindiğim tespitlerim doğrultusunda Beyefendi'nin hem çalışma odasına hem de yatak odasına defalarca girip çıktım. Tabanı adım adım kontrol ederek, karış karış odaların içinden özel bir geçit var mı diye aradım. Ancak ne hikmetse bir türlü aradığım geçidi bulamadım. Bakmadığım dolap, kurcalamadığım parke, altını kaldırmadığım bir halı kalmamıştı. Ama bir türlü gizli odaların yerini tespit edememiştim. Üstelik, koridorların arkasındaki labirent odalar ve eğim tespitim de doğru çıkmıştı. Buna rağmen yine de bir mesafe katedememiştim.

Araştırma sürecinde çeşitli zamanlarda tek başıma değildim. Çözdüğümüz tünel sayesinde Drogo da Beyaz Ev'e giriyor ve imkânlar doğrultusunda bana yardımcı oluyordu. Kimi zamanlarda ben Eren ile vakit geçirirken Drogo tek başına araştırma yapıyordu.

Bu süreçte bizi en çok zorlayan şey Emris'in bizzat kendisiydi. Kameralarının açılmasına düşmekten kurtulmayı başarmıştık başarmasına ama kendisinden kurtulmak o kadar kolay olmuyordu. Çünkü Eren ile Emris arasındaki iş birliği arkadaşlığa dönüşmüştü ve Eren sık sık Emris'i ve Sedat'ı Beyaz Ev'e davet ediyordu. O davetlerin büyük bir çoğunluğundaysa ben de onlara eşlik ediyordum.

Ormanda tespit ettiğimiz adamsa sanki bir hayalet olup uçmuştu. Özellikle Drogo gecesini gündüzüne katmasına rağmen hiçbir şekilde ona denk gelememiştik. Sabırla sahile ya da Beyaz Ev'e giden tünelle girmesini bekliyorduk.

Araştırma süreçlerimin en çarpıcısı ise Eren'in annesinin odası olmuştu. Eren'in, Emris ile birlikte takıldığı bir gece, Drogo ile birlikte tüneli kullanarak Beyaz Ev'e girmiştik. Sırada Eren'in annesinin odası vardı. Odaya sessizce ulaşıp elimizdeki loş ışık yayan fenerlerle arama yapmaya koyulmuştuk.

Arama yaparken gözüme Eren'le kaldığım ilk gece gördüğüm tablo ilişti. Tablodaki 1618 sayısı... Tabloya yaklaşıp sayıya yeniden baktım. Evet, doğrudu. İlk başta görmesi zordu ancak dikkatle bakınca ayan beyan ortada olan bir şekilde resmedilmişti.

Drogo tabloya dikkat kesildiğimi fark edince yanıma geldi. "Neye bakıyorsun?" diye fısıldadı.

Parmağımla sayıyı işaret ettim. Drogo da sayıya dikkat kesildi ve kendi kendine sayıyı mırıldandı. Hemen sonra, "Bir manası var mı?" diye sordu.

"Altın oran," dedim, "ama neden buraya işlenmiş, anlamış değilim."

"Bir şifre olabilir mi? Ya da ressamın kendince bir imzası?"

"Olabilir. Her şey olabilir."

Bunun üzerine Drogo tabloya daha farklı açılardan bakmaya çalıştı. Önce birkaç adım geriden, sonra solundan, sonra sağından... En sonunda altına eğilip el fenerini alttan yukarıya doğru tuttu. Bu esnada bir şey dikkatini çekmiş olacak ki aynı hareketi birkaç kez tekrar ettikten sonra parmaklarını sayının üzerinde gezdirdi. Hemen sonra heyecanla bana döndü.

“İşine yarar mı bilmem ama bu sayı tabloya sonradan işlenmiş.”

“Ne demek sonradan işlenmiş?”

“Baksana, alttan feneri tutunca minnacık da olsa sayının gölgesi tabloya vuruyor. Parmağınla dokunduğunda da anlıyorsun, diğer yerlere göre bariz bir kabarma var. Bence sonradan işlendiği için... boya farkı.”

Drogo yine hünerlerini sergilemişti. Parmağımı uzatınca kabartı farkını ben de hissettim.

“Ressamın işi değil...” diye mırıldandım. “Sonradan eklendiğine göre bir manası olmalı.”

Drogo, “Bir, altı, bir, sekiz,” diye mırıldandı.

“Ne dedin sen?” dedim.

“Sayı tekrar ettim. Bir, altı, bir, sekiz.”

O anda birden irkildim. Sayıyı ilk gördüğümde *bin altı yüz on sekiz* olarak okumuştum. Sonrasında ise altın oranı anımsamış ve altın oran üzerinden çözmeye çalışmışım. Ancak şimdi Drogo’nun sayıları tek tek okumasıyla zihnim başka çalışmaya başlamıştı.

“Bir, altı, bir, sekiz...” diye arkasından ben mırıldandım. Neyin şifresi olabilirdi ki?

Tablonun karşısından ayrıldıktan sonra odanın içinde dağıldık. Drogo dolap kapaklarını aralayarak içlerinde herhangi bir gizli bölme var mı diye bakınıyordu. Ben de kitaplıkların bulunduğu alana yöneldim ve rafların arasında gezinmeye başladım.

Kitaplar yeniden dikkatimi çekmişti... Çoğunluğu ilk baskıdan oluşuyordu. Özel olarak ciltlenmiş, ciltlerin tek renk olmasına özen gösterilmiş ve raflara buna göre dizilmişti. “Bunca kitabı sınıflandırmak kolay değil,” diye mırıldanarak rafların sonuna doğru yürüdüm. Tam rafların arasından çıkacağım esnada arkamı yeniden döndüm ve raflara yandan baktım. Raflar boydan boya bir bütün hâlinde değildi. Farklı farklı kitapların yan yana gelmesiyle oluşmuştu ve her kitaplıkta altı tane raf vardı.

“Altı...” diye mırıldanırken az önceki tabloda yer alan sayı yeniden aklıma geldi. Bir, altı, bir, sekiz... Acaba kitap raflarına bir gönderme olabilir miydi?

Tekrar kütüphane içine bir adım attım ve birinci kitaplığın önünde durdum. Yukarıdan aşağıya altıncı rafa indim. Geriye iki sayı kalmıştı. Bir ve sekiz. Birinci ve sekizinci kitapları raftan çıkardım. Sıradan, eski romanlardı. Sayfalarını açıp hızla içlerine bakındım. Herhangi bir yazı ya da not yoktu. İki kitabı da yerinde koydum. “Boş sulara geziyorum,” diye mırıldanarak rafın önünden ayrılacaktım ki bir ve sekizden sonra on sekiz sayısı zihnimde belirdi. Bu kez on sekizinci kitabı buldum ve raftan çıkardım.

Dünyaca meşhur *Küçük Prens*...

Ama normallerine göre çok daha kalın...

Küçük Prens kitabı incecikti. Fakat bu özel olarak ciltlenmiş, özel çizimlerle süslenmiş kalın bir kitaptı. Belli ki özel bir üretimdi. Kitabın sayfalarını rastgele çevirdiğimdeyse gözlerim bir anda parladı. Kitap, yirmi ikinci sayfadan sonra oyulmuş ve içine bir not defteri saklanmıştı.

Hızla not defterini çıkardım ve kapağını açtım. Karşıma çıkan ilk sayfadaki giriş cümlesi ise küçük dilimi yutturacak şaşkınlığı yaşamama yetmişti.

Oğlum, Eren'im...

Umarım bu yazdıklarımı bir gün okursun...

“Nasıl yani?” diye şaşkınlıkla defterin diğer sayfalarını çevirdim. Diğer sayfalardaki yazılarda da benzer şekilde Eren’e hitap edilmişti. Eren’in annesinden yıllar sonrası için mesajlar...

Defteri alıp kütüphanenin arkasındaki koltuğa yöneldim. Drogo beni fark edince yanıma geldi. “Bu nedir?” diye sorarak deftere feneri tuttu.

“Mektup. Uzun bir mektup. Eren’in annesi kaleme almış sanırım,” diye açıkladım ve yazılardan ilkinin hızla okumaya başladım.

Oğlum, Eren'im...

Umarım bu yazdıklarımı bir gün okursun.

Henüz çok küçüksün. Sana hiçbir şey anlatamıyorum. Ama senden başka bu yaşadıklarımı anlatacak kimsem yok.

Bu evde garip şeyler oluyor. Ne olduğunu bilmediğim, anlamadığım tuhaf şeyler. Ev benimle konuşuyor sanki. Bana bir şeyler anlatmak istiyor. Geceleri fısıltılarla uyanıyorum. Fısıltılar bazen kahkahalara bazen de çığlıklara dönüşüyor.

Birileri var bu evde. Sanki bu dünyaya ait değiller. Ne olduklarını inan bilmiyorum. Ama bildiğim tek şey; bana bir şeyler anlatmaya çalışıyorlar. Bir şeyler göstermeye... Bir görünüyorlar, bir kayboluyorlar. Onlardan kaçtıkça peşimdeler, onların peşinden gittikçe yok oluyorlar.

Eren'in annesi de tıpkı Eren gibi farklı şeyler yaşamıştı. Eren'in yaşadıklarının aynısını...

İlk yazıyı okuyunca tüylerim diken diken olmuştu. Eren'in anlatıkları sadece bir sanrı değil, bizzat gerçeklerdi. Beyaz Ev, doğaüstü olayların yaşandığı, belki de lanetli bir evdi.

Sonraki yazılar da hep benzer minvalde ilerliyordu. Eren'in annesi Eren'e bir şeyler anlatmaya çalışıyor ancak bir türlü tam olarak açıklayamıyordu. Okuduğum her satırda çaresizliği, bitkinliği ve korkuyu gözlemleyebiliyordum.

En son yazıya geldiğimdeyse yazının yarıda kesildiğini fark ettim.

Eren, oğlum.

Az önce senin önünden koşarak geçerken sana sarılamamak en büyük ıstıraptı bana. Sana son kez sarılamadım. Affet beni. Beni kanlar içinde görmeni istemedim. Ama bu evde yaşananlara daha fazla göz yumamam. Dayanamıyorum. Zaten ölü hayatı yaşıyorum. Seni görmeme bile izin verilmiyor, buna daha fazla katlanamıyorum. Keşke o gece duyduğum sesleri bir kâbus zannedip uyumaya devam etseydim.

Bazı adamlar var. Deden onlara engel olamıyor. Sanırım çok kötü şeyler yapıyorlar.

Sana iyi bir gelecek sunama

Bazı adamlar var... Deden onlara engel olamıyor... Sanırım çok kötü şeyler yapıyorlar...

Ne demekti bu şimdi?

Ne anlatmaya çalışıyordu Eren'in annesi?

Ve daha önemlisi, bu yazı neden yarıda kesilmişti?

Ben yazılanları okurken Drogo başımda beklemişti. Defteri kapattır kapatmaz, "Ne yazıyor? Önemli bir şey var mı?" diye sordu.

"Anlayamadım," diye yanıtdım ve yazılanları kısaca özetledim. Özellikle de son yazının yarım kalmasını...

Drogo da şaşırmıştı.

"Şimdi ne yapacağız peki? Eren'in bu defterden haberi var mı? Yoksa ondan saklayacak mısın?"

Derin bir nefes aldım. Eren'in bunları okumaya hakkı vardı. Ancak ben bulmuşum gibi ona gösteremezdim. Mecburen olması gerekeni yaptım ve defteri *Küçük Prens* kitabının içindeki oyuga yerleştirip kitabı aynı yerine bıraktım.

"Umarım tablodaki bu sırrı çözebilirsin Eren..."

34,5. Bölüm

Günlerimiz birbirinin ıpkısı gibi akmaya başlamıştı. Drogo hemen hemen her gün sahilde gözetleme yapıyordu, bense Beyaz Ev'e girip çıkıyor ve elimize geçen her fırsatı değerlendirmeye çalışıyordum.

Eve girişlerimin sıklaşması en çok Eren'in işine geliyordu. Gün geçtikte beni evin bir ferdi yerine koymaya başlamıştı. Gerek çalışanlar gerekse Eren tarafından Beyaz Ev'in hanımefendisi olma yolunda hızla ilerliyordum. Herkes hâlimden memnun görünüyordu. Bir kişi hariç. Emris...

Emris de Beyaz Ev'in yeni müdavimlerinden biri olmuştu. İlk başlarda eve gelip giderken daha çekingen bir tavır sergilerken, Eren'in ona gösterdiği dostluk sayesinde o da Beyaz Ev'i kendi evi gibi görenler listesine eklenmişti. Emris için ben, benim içinse Emris normalleşmeye başlamıştık. Ama yine de aramızda üstü örtülü bir gerilim yaşıyorduk. Vasilko'dan edindiğim bilgilerden sonra Emris'in belgelerin peşinde olma ihtimalini gözden çıkarmıştım. Gözlemlerim de aynı yöndeydi. Emris'in tek derdi ormandaki olayları çözmek ve sorumlusunu bir an önce yakalayarak içeri tıkmaktı.

Emris ile aramdaki mesafeyi Eren de hissediyordu. Birçok kez aynı ortamda bulunmuştuk ancak bunların hepsi bir denk geliştirdi. Ya ben evdeyken Emris'in gelmesi ya da Emris evdeyken benim gitmemden kaynaklıydı. Hiçbir zaman planlı şekilde bir araya gelmemiştik. Eren de bunun farkındaydı ve kendince yeni dostu ile sevgilisinin samimi olmasını istiyordu. Bu nedenle bizim için özel bir yemek da-

veti verdi. Ama bu kez biraz farklıydı. Davetin ev sahipliğini Eren'in yanında ben de üstlenmiştim. Evin hanımefendisi olarak... Konuklar ise Emris ve Sedat...

Tabii böyle bir davetin organizatörü de elbette ki Halil olacaktı. Eren'in *çok hazırlığa gerek yok* tembihlerine rağmen Halil yine duramamış ve bu özel geceyi şenlendirecek hamlelerini en baştan sıralamıştı. Sanki Orta Çağ'daki bir davet gibi Emris ve Sedat için özel davetiye bile bastırmıştı.

O gün ofisteki işleri toparlayıp son raporları da gönderdikten sonra kendi evimde davete hazırlanmaya başlamıştım. Siyah bir deri pantolon, üzerine de dantelli bir büstiyer seçmiştim. Küt saçlarımı da hafifçe kabartmıştım. Kıyafetlerimin rengine uyumlu siyah bir makyaj yaparken Drogo geldi. Onu karşıladıktan sonra makyaj masama döndüm. Arkamdan yatak odasına kadar yürüdü.

"Yine özel bir davet var anlaşılan," diye kafasını salladı, beni tepeden tırnağa süzerek...

"Evet," dedim, "ama bu kez Eren ile değil."

Bir anda surat ifadesi değişti.

"Emris ile," diye kafasını karıştırmaya devam ettim.

"Eren'den yeterince bilgi alamadığın için şimdi de Emris'e mi salça olacaksın!"

Drogo'nun bu doğal tepkileri çok hoşuma gidiyordu. Kahkahayı bastım. Kısa bir süre sonra da durumu açıkladım: "Eren işte, güya Emris ile aramızdaki buzları eritmek için özel bir yemek veriyor."

Drogo bunu duyunca, "Eve girip araştırma yapmak için yeni bir fırsat daha," diye gülümsedi.

"Neden olmasın," dedim, "ama benden haber gelene kadar girme. Herkes biraz çakırkeyif olunca söylerim sana."

Drogo hazırlanmamı bekledi. Hazırlıklarımı tamamladıktan sonra, "İstersen ben bırakabilirim yine," diye teklifte bulundu.

"Şimdilik gerek yok, bu Emris'in sağı solu belli olmaz," dedim. Hemen sonra da ekledim: "Sen nerede olacaksın?"

Yeniden gülümsedi. "Sence?"

Aynadan baktığım gözlerine, bu kez arkamı dönerek baktım.

“Kafaya koyduğun her işte bu kadar inatçı mısın?”

Bakışlarındaki tınıyı değiştirerek karşılık verdi: “Belli olmuyor mu?”

Aynı anda evden çıktık. Aynı istikamete...

Misafirlerden önce Beyaz Ev’e varmıştım. Eren her zamanki coşkusu ve bu kez farklı bir heyecanla beni karşılamıştı. Birlikte son kez hazırlıkları kontrol edip yemek salonunu teftiş ettik. Halil yine eksiksiz bir gece planlamıştı. Görünürde hiçbir sorun yoktu.

Makyaj tazelemek için Eren’in yanından ayrıldığımda Emris ve Sedat teşrif etmişlerdi. Eren onları karşılamış ve yemek salonuna götürmüştü. Ben de arkalarından salona giriş yaptım. Halil yemek servisi için salonun girişinde Eren’e sorular sorarken arkasından yaklaştım ve Emris ile Sedat’ın gözüne sokarcasına Eren’in yanağına öpücük kondurdum. Hemen sonra masada oturan misafirlere, “Hoş geldiniz,” dedim ve bir sandalye çekip oturdum.

Emris her zamanki mesafesinden ödün vermeyerek sadece, “Teşekkürler,” demekle yetindi.

Sedat ise daha sıcakkanlıydı. “Merhaba. Nasılsınız?” sorusunun ardından kibarlık göstererek, “Çok şıksınız,” diye ekledi.

“Ah, teşekkür ederim, çok nazıksınız Sedat Bey.”

Aslında Sedat’a karşılık verirken Emris’e laf sokmuştum. Fakat Emris hiç oralı olmamıştı.

Hepimiz Eren’in masaya oturmasını bekliyorduk. Eren’in gelmesinden sonra Emris ile yakınlık kurmaya kararlıyım. Hâlâ bana mesafeli durması beni rahatsız ediyordu. *İçten içe benden şüphe mi duyuyor?* diye hissettiriyordu.

Eren’i beklerken Sedat elleriyle koca göbeğini avuçladı. Gözleri masanın üzerindeki mezelerdeydi. Hemen sonra usulca Emris’in kulağına doğru eğildi ve “Şefim, ne zaman yemeğe başlayacağız?” diye fısıldadı.

Emris, kapının önündeki Eren ve Halil’i ima ederek, “Bruce ve Alfred ne zaman teşrif ederlerse o zaman,” diye karşılık verdi.

Sedat ve Emris’in fısıldaşmalarını duyuyordum. Ancak duymazlıktan gelmedim. Hatta tam tersine dikkatleri üzerime çekecek şekilde bir kahkaha attım.

“Sizin de benim gibi bir çizgi roman âşığı olduğunuzu söylesem yanılmış olur muyum komiserim?”

Gülmeye başladım.

Emris şaşkınlıkla gözlerini bana çevirdi. Kendince bu yorumumun altında vermek istediğim başka bir mesaj var mı diye ölçmeye çalıştı. Üstelik bunu yaparken, bile isteye bana hissettiriyordu.

Sedat, Emris’ten ses çıkmayınca araya girdi: “Oo, şefimin okumadığı çizgi roman ve polisiye kitap yoktur.”

Bunun üzerine Emris dik dik Sedat’a baktı. Sedat toparlamak için, “Değil mi şefim?” diye topu gönderdi.

Emris, “Evet, çizgi romanları da polisiye hikâyeleri de severim,” diye karşılık verdi.

Aradığım fırsat sonunda doğmuştu. İlk defa Emris’in özeline girebileceğim bir soru sormuş ve soruma zorla da olsa yanıt almıştım.

“Cidden merak ediyorum, siz polisler polisiye romanları okuyunca neler hissediyorsunuz? Yani sonuçta o romanlarda geçenlerin gerçeklerini yaşıyorsunuz. Belki de daha zorlarını... Ben olsam bana komik gelirdi sanırım artık romanlar.”

Sedat yine Emris’ten önce atılacaktı ki, Emris’in ikinci sert bakışıyla susmayı tercih etti. Hemen sonra Emris her zamanki kibirli tavıyla yanıtladı: “Adı üzerinde, roman... Gerçeklik penceresinden okumaya kalkarsan bir anlam ifade etmez ve komik gelir. Ama yine de doğru okumayı bilenlere birçok ufuk açıcı fikir verir. Polis bile olsun.”

Konuyu derinleştirmek için başka bir soru daha soracaktım ki Eren masaya geldi.

“Oo, siz başlamışsınız bile sohbete. Ne konuşuyordunuz?”

“Eren’den iyi polis olur mu diye soruyordum ben de. O da polisiye romanları çok sever demiştim,” diyerek konu içinde başka bir konunun penceresini açtım.

Emris, sorunun altında yatan tuzağı hemen sezmişti. Yanıtlamadı.

Sedat ise daha fazla dayanamadı. “Hem de çok iyi polis olurdu,” dedi, “ama ben onunla çalışmak istemezdim.”

Eren, “Neden benle çalışmak istemezmişsin?” diyerek çıkıştı. “Sana ne zararım oldu?”

Sedat gülümseyerek karşılık verdi: “Seninle alakası yok Eren Bey kardeşim. Ben Emris şefimden başkasıyla çalışmam, o yüzden dedim.”

Sedat’ın ve Eren’in sürekli orta yolu bulucu tavırları sayesinde masadaki sohbet bir anda güzelleşmişti. Birkaç kadeh içtikten sonra Emris de çözülmüş ve bana karşı daha rahat davranmaya başlamıştı. Hatta sohbetin devamında ketumluğunun sınırlarını zorlamış ve çeşitli polislik anılarından bile bahsetmişti.

Emris konuşurken gözüm sürekli olarak yüzündeki ize takılıyordu. Yara izine... Bir arbede ya da saldırı esnasına olduğu aşikârdı. Ancak şimdiye kadar anlattıkları arasında böyle bir olay geçmemişti.

“Merak ediyorum, yüzünüzdeki iz, bu iz de bir operasyon esnasında mı oldu acaba?”

Sorumla masada herkes bir an buz kesilmişti. Eren bunu sordüğüm için mahcup, Sedat ise rahatsızdı. En çok rahatsız olmasını beklediğim Emris ise tam tersine gayet rahat davranmıştı. Kadehinden bir yudum aldıktan sonra, “Evet, bir olayda kestaneyi çizdirdim,” dedi, “ama ne olduğunu sorma. Şimdi onu anlatmak istemiyorum.”

Emris’in sorumu ustalıkla savuşturmasının sonrasında Sedat yine üzerine düşeni yaptı ve araya girerek kendi meslek anılarından birisini paylaştı.

Gecemiz böyle bir tınıda ilerliyordu. Tam karşımda oturan Emris’e bakıyordum sık sık. Emris, yemek salonundaki meşhur devasa tablonun önünde oturuyordu. Gözüm bu kez tabloya kaydı. Tablodaki, nilüferle kaplı gölün kenarındaki hüznü kadının bakışlarına... Kadının gözleri yine üzerimdeydi sanki. Bana bir şeyler fısılda-maya çalışırcasına...

Kadının gözlerine o denli dalmıştım ki, masada sohbetten bir anlığına uzaklaşmıştım. Konuşulanları duymuyordum. Eren’in kulağıma eğilip, “İyi misin, dalıp gittin,” uyarısıyla irkildim.

“İyiyim, iyiyim. Sizi dinliyorum,” diye karşılık verdim. Yeniden sohbe katıldım.

Sohbe katılmıştım katılmasına ama o andan itibaren bir şeyler beni rahatsız ediyor gibiydi. Gözüm sürekli olarak tablodaki kadına

kayıyordu. Bakışlarına... Sanki kadın canlıydı ve sessizce bizi izliyormuş gibi ürperti veriyordu.

Bakışlarımı tablodan kaçırıp salona çevirdim. Gözümle tüm salonu taradım. Perdeler, döşemeler, kadife halılar... Daha önce bu salona defalarca girmiş, yemek yemiş ancak kendimi hiç böyle hissetmemiştim. Sanki bir paranormal çağrı kulaklarımda çınlıyor ve Beyaz Ev bana bir mesaj vermek istiyor gibiydi.

Yemek salonunda gözüm bir sağa bir sola kayarken birden salonun konumu aklıma geldi. Beyaz Ev'in orijinal hâline, yani yan bloklar eklenmemiş hâline denk geliyordu. Hemen yan oda ise sonradan eklenen koridorlara... Bunu fark eder etmez, Drogo ile bulduğumuz tünel ve ofiste Beyaz Ev'in çizimlerine çalışırken yakaladığım detaylar aklıma geldi. Eğer bir başka tünel varsa, tıpkı ilk tünelin bittiği yer gibi, Beyaz Ev'in eski sınırları içinde, yeni eklemelerle bitişik olmalıydı. Yerin altına ekstra uzanan kolonlardan dolayı...

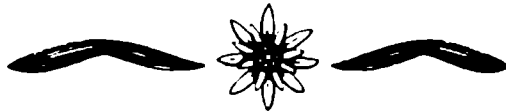
Ve birden aydınlanma geldi.

Burası...

Burası tam olarak öyle bir yerdi. Eğer ikinci bir tünel gerçekten varsa, tünelin bağlanabileceği tek mantıklı oda...

Gözlerim bu kez gizli bir tünel geçişi olabilecek yerleri aradı. Perdeler, duvarlara ve geri kalan her şeye bu gözle bakıyordum. Her şey sıradan, her şey normaldi. Gözlerim bir radar gibi duvarların arkasını görürcesine taramaya devam ederken, bakışlarım yine aynı yerde kilitlendi: Nilüferlerin yanında duran beyaz elbiseli kadında...

Yoksa?

Yemeğin ardından geniş balkona geçip sabahın ilk ışıklarına kadar sohbet etmiştik. Emris ve Sedat'ın evden ayrılmasının ardından biz balkonda Eren'le biraz daha kaldık. Güneş evin arka cephesinden yavaş yavaş yükselmeye başlamıştı. Önümüzde ise hâlâ geceyi gündüze bağlayan boğuk bir mavilik vardı. Sandalyeden kalktum ve bir kedi gibi Eren'in kucağına oturup boynuna sarıldım. O da bana sarıldı. O kadar

sıcak ve içten bir sarılmaydı ki bu, o an asla bitmesin istedim. Sonsuza kadar onun kollarında, nefesini boynumda hissederek kalmak hayatta ki en büyük dileğimdi sanırım. *Asla gerçekleştiremeyecek bir dilek.*

Kısa bir süre öylece kaldık. Hiç konuşmadan. Kafamı usulca kaldırıp Eren'i çenesinden tuttum ve onu öptüm.

Eren'i öldürmek mi?

Şaka yapıyor olmalısın!

Düşüncesi bile mideme krampların girmesine neden oluyordu.

Çaresizdim. Senelerdir kök salmış, bir ahtapotun kolları gibi neredeyse tüm dünyayı sarmalamış koca bir örgütü karşıma alamayacak kadar çaresiz... Buna ne gücüm yeterdi ne de zamanım.

Gözlerimden yaşlar süzölmeye başladı. Ne zaman bu kadar yumuşak başlı olmuşum ben... Eren yüzünde bir ıslaklık hissetmiş olacak ki birden durdu. Kafasını geriye doğru çekip, "Arden, neyin var?" diye sordu panikle.

Bir eliyle de gözyaşlarımı siliyordu.

"Bir şey yok, sadece bu anın sonsuza kadar sürmesini istiyorum, senin yanında kalmak istiyorum."

Ardından gözlerini gözlerimi kilitledi. Onun balköpüğü gözleriyle benim siyah gözlerim karşı karşıyaydı. Aramızda başka hiç kimse yoktu. Bizi hiçbir güç ayıramazdı. Alnıma bir öpücük kondurdu.

"Sonsuza kadar benim yanımda kalacaksın Arden, bunun olmasını sağlayacağım, merak etme."

Gülümsedim. İçimden ise şu cümleyi geçirdim:

Belki başka bir hayatta...

Kısa bir süre sonra Eren'in odasına geçtik. Bu sefer yemek salonuna yakın olan kendi odasında kalmıştık. Küçük tek kişilik yatakta sımsıkı sarıldık. Güneş perdelerin arasından odaya dolmaya başlamıştı. Eren kısa bir süre sonra gözlerini kapattı. Ben gözümü dahi kırpmadım.

Aklım ise aynı yerdeydi: Yemek salonunda...

Bir fırsatını bulmalı ve yemek salonunu gizli tünel geçidi gözüyle didik didik etmeliydim. Eğer ikinci bir tünel varsa, adamımıza bir adım daha yaklaşabilirdim. Belki de en büyük adımla...

Tüneli düşünürken, şüphelendiğimiz adama takıldı kafam yeniden... Adamdan uzun zamandır ses çıkmamıştı. En son olayın üzerinden neredeyse üç hafta geçmişti. Üç haftadır ortalıkta hiç görünmemişti.

Neden bu kadar sessiz kalmıştı?

Yoksa ormana uzuv bırakmaktan vaz mı geçmişti?

Eğer vazgeçtiyse neden vazgeçmişti?

Yoksa amacına ulaşmış mıydı?

Eğer amacına ulaştıysa, gerçekteki amacı neydi?

Üst üste binmiş onlarca soru... Vasilko'nun kesin talimatı olmasa belki de bu kadar önemsemeyecektim. Ama artık bu adam bizim için kilit bir roldeydi. Vasilko'nun Eren'e karşı dikkatini dağıtmak için bu adamı bir yem gibi öne sürmeli ve Vasilko'yu bu şekilde oyalamalıydım. Aksi hâlde...

Ertesi gün Eren ile geç bir kahvaltı yaptık. Kahvaltıda bana gün içinde neler yapacağımı sormuştu. Klişe yanıtlarımla geçiştirmiştim. Aynı soruyu bu kez ben de ona sordum. Emris ile birlikte olacağını belirtince dayanamadım:

“Uzun zamandır birlikte çalışıyorsunuz. Yok mu dişe dokunur bir gelişme.”

Kafasını ormana çevirip yanıtladı: “Maalesef. Farkında mısın bilmiyorum ama bıçak gibi kesildi yine ormandaki olaylar.”

Biraz sataşmak için, “Sanki kesildiğine üzölmüş gibisin,” diye karşılık verdim.

“Asla... Umarım bir daha yaşanmaz. Ama gel gör ki elimizde hâlâ hiçbir iz yok. Eğer bir daha olursa, belki bu kez bir ipucu çıkar diye umut ediyoruz sadece.”

“Emris...” diye mırıldandım. “Ne kadar güveniyorsun ona Eren?”

Bu soruma şaşırmıştı. Kaşlarını çatarak kafasını bana çevirdi.

“Ne anlamda ne kadar güveniyorsun? Adam komiser, soruşturmanın amiri. Güvenmemek için ne olması gerekirdi?”

“O anlamda demiyorum. Yani ne bileyim. Sonuçta bu soruşturma polislerin işi. Polislerin seni bu kadar içlerine alması bana garip geliyor. Ben olsam görevli olmayan birilerini asla işin içine sokmazdım. Ama sizin Emris ile aranızdan su sızıyor.”

Eren iyi niyetli ve saftı ancak salak değildi. Açıklamamın altındaki gizli soruyu anlamış ve hemen yanıtlamıştı: “Aklından geçenler Emris’in beni kullandığı ya da kullanmaya çalıştığı yönünde, değil mi?”

“Yani tam olarak öyle demek istemedim ama...” diye lafı geveledim.

“Meraklanma, her şeyin farkındayım. Ve evet, kullanmasına izin veriyorum çünkü kullanmasını en çok ben istiyorum. Şu hâlime baksana, dedemin cenazesi için İstanbul’a dönüyorum ve ormandan insan parçaları fıskırıyor. Garip geceler geçiyorum. Daha birkaç hafta öncesine kadar ana şüpheli de ben sayılırdım. Belki de Emris’in gözünde hâlâ şüpheliyim. Bilmiyorum. Emin ol, Emris’ten çok ben istiyorum her şeyin aydınlanmasını. Bu nedenle ister beni kullansın ister kullanıyor sansın, umurumda bile değil.”

O an Eren’in annesine ait kütüphanede bulduğum not defteri aklıma geldi. Eren ile bu bilgiyi o kadar paylaşmak istemiştik ki... Ancak sessiz kalmaya mecburdum.

“Bu açıdan düşününce haklısın... Hem de çok. Tamam, sözümü geri aldım.”

“Sözünü geri almana gerek yok, böyle düşünmende de haklısın. Öte yandan Emris’i çok sevdim ben. Yani ne bileyim... arkadaşlığı, dostluğu güven veriyor bana. Hele de Türkiye’de senden başka kimsem olmadığını hesaba katarsak.”

“Ne yani, ben sana yetmiyor muyum da Emris’e sarıyorsun!” diyerek şaka yollu üzerine gittim. Eren’in canını daha fazla sıkmak istemedim. Hemencecik açıklama yapmaya çabalamasıysa çok hoşuma gitmişti.

Kahvaltıdan sonra Beyaz Ev’den ayrılıp ofise geçtim. Kısa bir süre sonra Drogo hemen yanıma damladı.

“Nasılsın Edna?”

Sorusunu umursamadan hemen başka bir karşılık verdim: “Gece sakın bir yerlere ayrılma, işimiz var.”

Drogo bu hamleme ironik bir karşılık verdi: “Sen iste yeter. Her gece müsait olurum, ne işimiz olduğunu sormam bile...”

“Drogo!” diye çıkıştım.

“Tamam, tamam, ne işimiz var?”

“Sanırım ikinci tünelin çıkabileceği bir oda buldum Beyaz Ev’de. Yemek salonu. Gidip orayı kurcalayacağız.”

“Bana uyar. En sevdiğim iş, malum... Yalnız ben bu Beyaz Ev’den çok ilham alıyorum. Romanya’ya dönünce bunun bir kopyasını yaptıracağım. Yine gizli geçitler, labirent odalar falan...”

Geceye kadar Drogo ile birlikte vakit geçirmiştik. Emris’in arabasının ses kayıtları, ormandaki kamera görüntüleri, Beyaz Ev’in içindeki görüntüler... Beyaz Ev’in koridorlarında Eren ile benim görüntülerim düşünce Drogo’nun suratı değişmişti tabii ki. Mecburen hızlandırarak geçmiştim.

Gecenin ilerleyen saatlerine kadar bekledik. Beyaz Ev’de hiçbir ışığın yanmadığı anı kolladık. Çıkmadan önce Emris kanadını yeniden kontrol etmiştim. Emris’in arabası da Beyaz Ev’in ön bahçesinde park hâlinde görünüyordu. Belli ki Emris de geceyi yeni dostunun yanında geçirecekti.

Emris’in orada olduğunu görünce, “Bu gece girmesek mi?” dedim. “Riskli görünüyor.”

Drogo kendinden çok emindi. “Bence daha iyi... Emris orada olduğu sürece evin içindeki hiçbir hareketten şüphelenmezler.”

Pek mantıklı gelmiyordu. Sanki Drogo daha çok Eren ve Emris ile denk gelmek için fırsat kolluyor gibiydi. Denk geldiğinde ne yapacağını bilmeden... Öte yandan diğer adama karşı yeni bir avantaj sağlamamız şarttı. Sadece bu bile acele etmem için yeterliydi.

“Pekâlâ,” dedim, “daha geç girelim o zaman. Gece üç, dört... Sabaha karşı güneş doğmadan çıkarız. Herkesin en bitkin olduğu anda.”

Gece boyunca ofiste lambaları yakmadan bekledik. Saatimiz üçü geçmişken ofisten çıktık. Tünele kadar ilerledik. Tünelden girip Beyaz Ev’in içine sessizce yol aldık. Beyaz Ev’e vardıktan sonra her zamanki rotalarımızı kullanarak kimseye yakalanmadan yemek salonuna kadar ilerledik.

Yemek salonuna girdikten sonra Drogo üstünkörü salonu dolaştı. Perdelerin ve dolapların arkalarına bakındı. Bense hiç zaman kaybetmeden boyumdan büyük tablonun karşısında durmuştum. Feneri tabloya, kadının gözlerine tutuyordum. Yine manalı manalı gözlerini bana dikmişti tablodaki kadın. Beni çağırıyordu.

Drogo, “Efsunlanmış gibisin,” dedi, “yoksa bir ressam olarak ressama hayran mı kaldın? Ya da kıskandın?”

“Ressama değil ama kadına,” diye karşılık verdim. “Bu kadında bir şey var.”

Bunun üzerine Drogo tabloya doğru yanaştı. Parmaklarını bükererek, parmak eklemleriyle tabloya tıklattı. Tıklatma sonrası gelen ses, bir duvardan gelecek sesler gibi değildi. Daha ince, daha yankılı...

“Arkasında ince bir kartonpiyer var,” dedi, “sanırım tabloyu germek için yapmışlar.”

“Duvar, peki?” dedim. “Duvar var mı?”

Bilmiyorum manasında dudaklarını büzerek kafasını salladı. Hemen ardından cebinden bir çakı çıkardı. “İstersen hemen anlarız!”

“Hayır,” dedim, “tabloya zarar verirse anlaşılr. Başka bir yol bulmalıyız.”

Drogo hevesle çıkardığı çakısını cebine sıkıştırdı. Daha sonra tablonun işlemeli ahşap çerçevesine dikkat kesildi. Köşelerini, birleşim noktalarını inceledi. Aşağıya doğru kontrol ederek indi. Derken, tablonun tam altına eğildiğinde, “Bu da ne böyle...” diye mırıldandı.

“Ne oldu? Ne buldun?” diye merakla sordum.

Diz çökmüş hâlde çakısını yeniden çıkardı. Çakıyı sağ tarafında, çerçevenin ortalarında bir yere sıkıştırdı. Hemen ardından sağa sola ittirdi. Birkaç saniye sonra tablo sola doğru hareket etti.

“Sürpriz!”

Gözlerim bir anda parlamıştı. “Neler oluyor Drogo?”

Drogo hevesle doğruldu. Tablonun çerçevesinin kenarındaki boşluğa parmaklarını soktu ve tabloyu sola doğru itirmeye başladı. Drogo ittirdikçe tablo özel bir mekanizmayla sola doğru katlanarak küçüldü. Tamamen açıldıktan sonra, Drogo bir sihirbazın gösteri yapması gibi bana döndü ve elleriyle tablonun arkasındaki karanlık boşluğu gösterdi.

“Tablonun altında raylı bir sistem vardı. Aradığımız geçit bu olmalı... Aşırı derecede zekice...”

Feneri karanlıkta kalan boşluğa çevirdiğimdeyse Drogo'nun ne denli haklı olduğunu anladım.

Tablonun arkasında alt kata doğru inen gizli bir merdiven bulunuyordu.

Drogo, “Ben önden ineyim Edna,” dedi, “neyle karşılaşacağımızı bilmiyoruz.”

Tabloyu arkamdan kapattıktan sonra basamaklara doğru ilk adımımı attım. “Emin ol, senden daha fazla ölümle yüz yüze gelmişimdir Drogo!” dedikten sonra feneri aşağıya doğru çevirdim ve basamakları hızla inmeye başladım.

Demir merdivenler yaklaşık yirmi metrelik bir derinlikte sonlandı. Merdivenlerin sonunda geniş bir alan bizi karşıladı. Feneri gezdirdince, tıpkı bir önceki tünele benzer başka bir tünel gördüm. Adımlarımı tünele doğru çevirdim.

Tünele girdiğimizde, ilk tünelden farklı olarak çok ağır bir koku karşıladı bizi. Küf, nem ve tanımlaması güç başka kokular sanki iç içe geçmişti. Kokuya alışana kadar genzimiz yanmıştı.

Drogo, “Tiksinç bir koku,” dedi. “Sanki... sanki ceset kokuyor!”

“Birazdan anlarız ne koktuğunu,” dedim ve tünelin içindeki karanlıkta vakit kaybetmeden ilerledim.

Yaklaşık on beş metre yürüdükten sonra karşımıza bir kapı çıktı. Demir, paslanmaya yüz tutmuş bir kapı.

Drogo, “Ben yine doğrudan Boğaz’a ulaşınız sanmıştım,” dedi, “bu kapı da nereden çıktı böyle!”

“Bilmiyorum. Feneri kapıya tut,” diye karşılık verdim ve kapıda bir kulp aradım.

Kapının üzerinde herhangi bir kulp yoktu. Ancak orta kısmında bir kilit yuvası ve yuvanın içinde bir anahtar deliği bulunuyordu.

Deligi görünce elimi arka cebime attım. Yanımda getirdiğim çilingir setinden iki farklı aparatı çıkarıp deliğe soktum.

Kilitle uğraştığımı gören Drogo, “Sakın çilingirlikten de anlıyorum demel!” diye arkamdan seslendi. Bu esnada kilidi açmıştım. Kapı bir *çıt* sesinin ardından açılmıştı.

“Uzmanıyım,” dedikten sonra dirseğimle kapıyı ittirdim.

Kapının arkasında yaklaşık on metrelik bir oda çıkmıştı. Feneri odanın içinde gezdirerek ilerledik. Bir hayli büyük görünen, duvarları nemle kaplı bir yerdi. Drogo, az ileriye işaret ederek, “Şurada bir şeyler var,” dedi.

İşaret ettiği yere gittiğimizde eski yatakhanelerde kullanılan ince teneke dolaplara denk geldik.

Drogo, “Bunlar da ne böyle?” dedi ve kapaklardan birini araladı. Dolapların içinden çeşitli renklerde tulumlar çıktı. Kimyasal deney yapan laborantların giydiklerine benzer tulumlar... Drogo bir tanesini eline aldı ve detaylıca inceledi. “Sanki burası İkinci Dünya Savaşı’ndan kalma bir sığınak gibi,” dedi ve diğer dolapların kapaklarını açtı. Onlarda da aynı tulumlar yan yana dizilmişti. Fakat bazılarının altlarında kutular vardı. Kutuların bir kısmı sıcaklığı sabit tutan taşıma kutularına benziyordu. Diğer bir kutunun içinde ise farklı farklı kesici aletler çıkmıştı.

“Bunlar da ne böyle...”

Soğutucu kaplar ve kesici aletler... Üzerlerinde de sıvıya karşı dayanıklı sızdırmaz tulumlar...

Yoksa?

Yoksa burası...

Dolabın önünden çekilip odanın içinde başka bir şey var mı diye gezinmeye başladım. Burnumuzu gelen koku değişmişti. Az önceki tiksiniş kokunun yerini daha keskin kokular almıştı. Burnumu sıkarak duvarlara bakınırken bir elektrik şalteri gördüm. Şalterin düğmesini kaldırıncı cızırtılı bir ses yayıldı ve ardından eski sığınaklarda kullanılan etrafı telli birkaç lamba yandı. Lambaların yanmasıyla oda aydınlandı.

Drogo, “Vay be, bunlar hâlâ çalışıyor,” dedi ve bakışlarını yukarıdaki lambalara çevirdi. Ben de lambalara bakıyordum. Kafamı indi-

rince, az önce karanlıktan göremediğim bir kapı tam önümde belirdi. Başka bir odaya açılan ikili bir kapı...

“Bu taraftan,” diyerek Drogo’ya kapıyı gösterdim ve önden ilerledim.

Yeni odanın içi de kapkaranlıktı. Drogo duvarlara bakınırken bir elektrik panosu gördü. Doğrudan panoya doğru yürüdü ve panodaki çevirmeli düğmeleri rastgele çevirdi. Düğmeler çevrildikçe az önceki cızırtılı sesler yeniden yankılandı. Birkaç saniye sonra ise yeni girdiğimiz oda tamamen aydınlandı.

Drogo, “Vay canına... Edna, şunlara bak...” diyerek hızla ileriye doğru yürüdü.

Bu oda diğerinden çok ama çok daha genişti. Boydan boyaya uzanıyordu. Drogo’nun yürüdüğü bölgeye kafamı çevirdiğimdeyse gözlerime inanmakta zorlanmıştım.

Burası...

Burası bir ameliyathane gibiydi. Sedyeler, yeşil örtüler, cerrahi aletler... Pamuklar, bandajlar, sargı bezleri...

Az önceki ve şimdi gördüğüm tüm parçaları bir yapboz gibi birleştiren resim ortaya çıkmıştı.

Burası, bizzat insanların parçalandığı ve organlarının alındığı gizli bir tesisti...

Beyaz Ev, organ ticaretinin bizzat merkeziydi...

34,75. Bölüm

Seni ahmak yaşlı bunak! diye içimden geçirip, “Kafayı yemiş olmalısın!” mırıldandım.

Yaşadığı evin altında, ha!

Beyefendinin uzun yıllardır örgüt ile iş birliği içinde olduğunu, hatta Vasilko’nun en eski ortaklıklarından biri hâline geldiğini biliyordum ama bu kadarını ben bile hayal edemezdim.

İstanbul son yıllarda önemli bir ticaret merkezi hâline gelmişti. Organ ticareti. Adını örgüt içinde ara ara duysak da işleyişinden haberdar değildik. Orta Doğu’nun yönetimi de buradan yapılıyordu. Bir nevi bölge müdürlüğü sayılırdı. Ve bu tek bir el yönetiminde, tek bir çatı altından idare ediliyordu. Şimdi ise o el gitmiş, yerini kaos almıştı.

Şimdi tüm taşlar yerine oturmuştu. Beyaz evin bir labirent gibi inşa edilmesi... Sadece bir ana giriş ve çıkış kapısının olması... Sonradan odalar eklenerek büyütülmesi... Bu iş Beyefendi’nin büyük büyük dedelerinden ona miras kalmış, onlarca yıldır bir saltanat gibi devam ettiriliyordu.

Yaşadığımız kısa süreli şokun ardından uzun bir süre Drogo ile her yeri kurcaladık. Savım kesinlikle doğru çıkmıştı. Burada onlarca insanın organı alınmıştı. Duvarlardaki lekeler, üst üste binmiş izlere bakılırsa da... uzun, çok uzun bir süre kullanılmıştı. Üstelik yakın bir zamana kadar...

Drogo, “Yoksa bizim adam burayı biliyor mu?” diye sordu.

Drogo'nun bu sorusuyla birden irkildim. Vasilko'nun ne demek istediğini anlamıştı. Vasilko da buradan haberdardı ve o adamın burayı tespit ettiğini anlamıştı. Bu yüzden adamı ortadan kaldırmamı emretmişti. Belki de hesaba katmadığı tek şey, benim burayı bulmamdı...

Drogo bulduğumuz yerde gezinmeye devam ederken bana seslendi: "Edna, buraya gelsen iyi olur."

Odanın en derinine doğru ilerlemişti.

"Baksana, burada bir çıkış var. Tünelden biraz daha büyük bir dehliz."

Drogo'nun işaret ettiği yere doğru yürüdüm. Yürüdükçe yüzüme soğuk bir rüzgâr vuruyordu. Birkaç metre sonra ise dalga seslerini duymaya başlamıştım. Seslerle birlikte bir eğim başlamış ve eğimin metrelerce sonunda dalgaların vurduğu zemin görünmüştü.

Evet, burası da tahmin ettiğim gibi doğrudan Boğaz'a açılıyordu.

"Adamlar müthiş sistem kurmuşlar Edna. Burada organları alıp doğrudan Boğaz'a açılıyorlar. Hiç kimseye görünmeden... Boğaz'a çıktuktan sonra hız tekneleriyle dünyanın her yerine ulaşabilirsin. Ta Amerika'ya bile..."

Drogo gerçekten haklıydı. Beyefendi, inanılmaz bir sistem kurmuştu.

"Hatta dahası bile var Edna. Ben olsam, organları alınmış cesetleri de Boğaz'ın derin sularına gömerdim. Kimsenin fark etme ihtimali olmadan."

Yine mantıklı bir akıl yürütme... Her şey olasılıklıydı.

"Adamımızın asıl girip çıktığı yer burası olmalı," dedim. "İnsan parçalarını bulduğu yer de... Burayı daha önce keşfetseydik şimdiye dek yakalayabilirdik."

"Hâlâ şansımız var bence. Artık büyük bir düğümü çözdük. Geriye sabırla beklemek kaldı. Gerekirse ben günlerce beklerim burada."

Drogo yine haklıydı. Hâlâ şansımız devam ediyordu. Üstelik polislerden önce burayı tespit etmemiz bize büyük bir avantaj sağlıyordu.

Dehlizden geri dönüp ameliyathaneyi detaylıca inceledik. Evet, buranın yakın bir zamana kadar kullanıldığı kesindi. Hatta sanki

apar topar terk edilmişti. Belki Beyefendi'nin ölümü belki de ormandaki ilk uzvun bulunmasıyla... Terk edenler, arkalarındaki izleri umursamadan kaçıp gitmişlerdi.

"Gözden kaçırdığımız başka bir detay var mı Drogo?" diye sordum.

"Ne gibi?"

"Bilmiyorum. Buraya sık sık gelemeyiz."

"Meraklanma, evin içinden gelemeyiz belki ama Boğaz tarafından, dehlizin içinden rahatlıkla geliriz."

Ameliyathane gibi kullanılan yerden ilk bulduğumuz odaya geri döndüm. Dolapları tek tek boşaltıp gözden kaçırdığımız bir şey var mı diye bakındım. Şimdilik görünmüyordu.

Artık çıkma vakti gelmişti. Son kez fenerin ışığını duvarlara tutup kontrol ettim. Drogo'ya, "Hadi çıkalım," diye seslendim.

Droga yanıma doğru gelip, "Hangi çıkıştan?" dedi. "Malum, artık başka bir geçidimiz daha var."

Tam Drogo'ya yanıt vereceğim sırada ilk odanın sol duvarında ruhaflık sezdim. Yavaş adımlarla feneri tutarak duvara yaklaştım.

Drogo dikkatle duvara yanaştığını görünce, "Ne oldu Edna? Bir şey mi buldun" diye sordu.

"Şu duvar..." diye mırıldandım. "Baksana şu kısmına. Sıvaların rengi hafif değişik gibi."

Bu kez Drogo yaklaştı. Işığı farklı açılardan tuttu.

"Evet... Diğer kısma benzetilmeye çalışılmış. Benzetilmiş de. Ama biraz farklılık olduğu kesin."

O anda aklıma diğer tünelin çıktığı banyo geldi. Banyonun evin içine açılan kapısı... Onu fark etmek imkânsızdı. Tıpkı karşımda duran yer gibi...

Aynı şeyleri Drogo da düşünmüştü. Ben dile getirmeden o dile getirdi: "Burası diğer yer gibi olmasın sakın!"

Hemen ardından geriye doğru çekildi ve var gücüyle oraya bir omuz darbesi indirdi. Darbenin ardından duvarın bir kısmı geriye doğruldu.

Heyecanla hemen yeni bulduğumuz kapıyı araladık. Başka, bambaşka bir yere uzanan bir tünel daha çıkmıştı.

Drogo, "Al sana yeni bir tünel daha," dedi, "ve yepyeni bir gizem."

Şaşkınlıkla, karşımda karanlığa doğru uzanan tünele bakıyordum. Tünelin yönü sahil değildi. Tam tersine, Beyaz Ev yönünde ilerliyordu.

Drogo, "Bu kez de ben önden gideceğim," diyerek ilk adımı attı. Onun arkasından ben adım atacaktım ki... diğer odadan yankılanan bir ses duydum. Bir anda irkildim.

"Drogo, bekle, diğer odadan ses geliyor!"

Drogo hemen geri döndü. Elini beline götürüp tabancasını çıkar-
dı. Aynı refleksi ben de gösterdim ve sese dikkat kesildim.

Kısa bir süre sonra ses yeniden duyuldu. Drogo ile kafa sallayarak
gard pozisyonu aldık ve kapıdan geçtik. Ameliyathaneyi hızla taradık.
Görünürde kimse yoktu.

Birkaç saniye sonra ses yeniden duyuldu. Drogo, "Dehliz," diye
fısıldadı, "dehlizin oradan geliyor."

Seri adımlarla sedyelerin arasından geçip dehlize doğru yürüdük.
Yürüdükçe ses ritmik bir hâl aldı. Yaklaştıkça şiddeti çoğaldı. En so-
nuna vardığımızdaysa sesin kaynağını tahmin edebileceğimiz şekilde
belirginleştı.

Bir helikopter sesiydi...

Dehlizin hemen dışında, Boğaz'ın üzerinde uçan bir helikopter...
Ancak ses bir türlü kesilmiyordu. Çeşitli periyotlarla azalıyor ve artıyor-
du. Bu da helikopterin tam üzerimizde ring attığı anlamına geliyordu.

Drogo, "Yoksa tuzaga mı düştük Edna?" diye sordu. "Polisler ope-
rasyon yapıyor olmasın!"

"Bilmiyorum," diye karşılık verdim ve eğime doğru yürüdüm.
Dalgaların başladığı yere kadar... Hemen sonra diz kapaklarımın al-
tına kadar gelen suyun içine girdim ve suyun içinde ilerledim.

Güneş doğmaya yüz tutmuştu. Su seviyesi daha fazla yükselme-
den ilk kayalığın üzerine zorlukla tırmandım ve kafamı yukarı kaldır-
dım. Tam da tahmin ettiğimiz gibiydi. Bir polis helikopteri tepemiz-
de dönüp duruyordu.

Kayalıkların arasında gizlenerek yukarı doğru kıvrıla kıvrıla ık-
tım. Ormanlık alanı görebileceğim seviyede durdum. Etrafımı dik-
katle süzdükten sonra doğruldu ve ormanın altındaki yola baktım.

Gördüklerimse günün en şaşkınlık yaratan sahnesiydi. Onlarca polis arabası arka arkaya dizilmişti. İşin en tuhaf yanıysa, sadece polis arabaları bulunmuyordu. Yerel ve ulusal televizyon kanallarına ait çok sayıda canlı yayın minibüsü aynı yolda dizilmişti. Ormanın üzerindeyse dronlar uçuyor ve görüntü alıyorlardı.

Yeni bir uzuv mu bulunmuştu yoksa?

Madem öyle, bunca habercinin ne işi vardı?

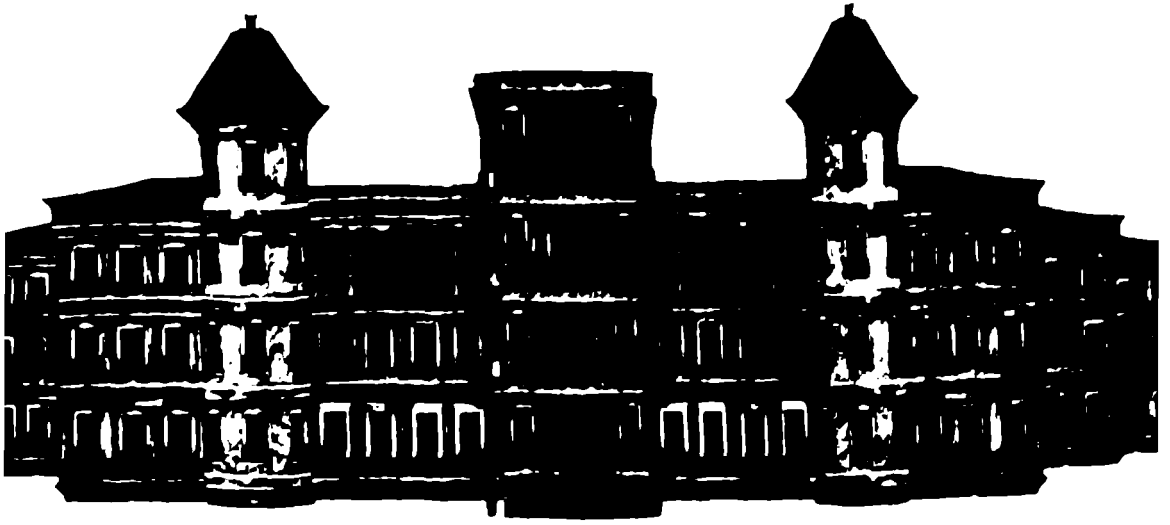
Telefonumu çıkardım ve internetten son dakika haberlerine baktım. Neredeyse hepsinde son dakika olarak aynı haber bulunuyordu. Ormanda kesik bir kol bulunmuştu.

Ama bu saçmalıktı!

Şimdiye dek kaç tane bulunmasına rağmen gazeteciler bir şekilde uzak tutulmuştu. Hele de Emris soruşturmayı titizlikle gizli tutmayı başarmıştı. Ancak şimdi tüm Türkiye'nin dikkati ormana ve Beyaz Ev'e çevrilmişti.

O anda jeton düşmüştü.

Evet, gizli bir el âdeta düğmeye basmış ve kesik kolu bütün habercilere sızdırmıştı.

35. Bölüm

Birkaç dakika sonra Drogo arkamdan belirdi.

“Neler oluyor Edna? Bu helikopter, bu minibüsler ne anlama geliyor?”

“Anlatırım sonra, şimdi hemen uzaklaşmalıyız.”

“Yeni tünel... Oraya bakmayacak mıyız?”

“Şu an riskli. Bakamayız. Şimdi tek yapmamız gereken kimseye fark edilmeden uzaklaşmak!”

Apar topar minibüslerin arasına koştuk. Minibüsleri kendimize sütre yaparak ormana paralel olarak bir süre ilerledik. Mahalleye çıkan ana yolun köşesine yaklaşırken Drogo şoförünü çağırmıştı. Araba yanaştı ve anında arabaya atlayarak uzaklaştık.

Beş dakika sonra, paçalarımız ıslak bir hâlde ofisimdeydik. Koşturmacadan nefes nefese kalmıştık. Üst kata çıktığımızda Drogo balkona çıkmış ve uzaktan ormanı izleyemeye koyulmuştu.

“Helikopter hâlâ dönüyor Edna, dronlar da uçuyor!”

“Balkonda görüntü verme Drogo, içeri gir lütfen.”

Bilgisayarımın başına geçmiş, haber kanallarını hızla taramıştım. İstisnasız hepsinde son dakika haberleri yer almaya devam ediyordu. Bazı TV kanalları ormanın içinden canlı yayın yapıyorlardı. Görün-

tülerin fonundaydı, olay yeri inceleyen polislerin şerit arkasındaki çalışmalarını yer alıyordu. İşin en tuhaf kısmıysa, habercilerin sanki tek bir elden besleniyormuşçasına, uzuvları bırakan kişiye özel bir lakap takmalarıydı: Cerrah...

Üstelik, yeni bulunan kesik kol vakasının Cerrah'ın ilk işi olmadığı, uzun zamandır süregelen olaylarda zincirin son halkası olduğunun altı özenle çiziliyordu.

“Kahretsin!”

“Hadi anlat Edna, ne anlatıyorlar haberlerde? Ne olmuş?”

“Yeni bir olay yaşanmış. Kesik bir kol.”

“Daha önce de bulunmuştu bir sürü parça, hiçbirinde bu kadar yaygara kopmamıştı.”

“Evet. Emris bir şekilde gizli kalmasını ve basına sızmasını engellemişti. Ancak şimdi tüm haberlerde bas bas bağırlıyorlar. Hatta adamımıza bir isim de bulmuşlar: Cerrah!”

Drogo arkamda durmuş, bilgisayar ekranıma bakarken, “Haksız da sayılmazlar isim konusunda,” dedi, “hele de az önce bulduğumuz ameliyathaneyi hesaba katınca.”

Artık tüm Türkiye'nin gündeminde aynı konu vardı. Dahası, henüz doğrudan Beyaz Ev'in ismi geçmese bile, görüntülerin çoğunda Beyaz Ev'in kuleleri *ben buradayım* diye kendini işaret ediyordu. Merakla birkaç gazetecinin mahallede yapacağı kısa bir araştırmayla, mahallelilerin dedikodularıyla olayların Beyaz Ev'e bağlaması an meselesiydi. Bu durumsa bize ayak bağı olan Emrislerden beter bir durumun göstergesiydi. Hâlihazırda belgeleri bulamamışken üstelik... Beyaz Ev'in içindeki tünelleri ve gizli ameliyathaneyi hesaba katmadan bile...

Haberi kimin sızdırdığı o an benim için büyük bir önem kazanmıştı. Haberi kim sızdırdıysa, bundan sonraki sürecin inisiyatifi de kesinlikle onda olacaktı. Kamuoyunu istediği gibi yönetebilecekti.

Aklıma ilk olarak Emris geldi. Tuzak kurma konusunda pek hevesli, Eren'e bile tuzak kurmuş Emris'in bunu yapma ihtimalini düşündüm. Esas sorumluyu manipüle etmek ve hata yapmasını sağlamak için...

Ancak pek mantıklı durmuyordu. Çünkü ormandaki insan parçalarının ülke gündeminde olması, üstesinden gelmekte zorlanacağı bir baskıyı da yanında getirecekti. Hem kamuoyu hem de üstleri tarafından... Emris, bile bile lades diyecek bir yapıda değildi. Böylesine gereksiz bir hamleye asla girişmezdi.

Emris'in ekibinden birilerinin para karşılığı ya da başka bir amaçla haberi sızdırma ihtimalini ele aldım sonra. Emris ekibini özenle seçmişti. Şu ana kadar hiç fire vermemişti. Eğer böyle bir sızma onun ekiplerinden olacak olsa, şimdiye dek çoktan olurdu.

Emris defterini kapattıktan sonra aklıma daha üst oyun kurucu Vasilko geldi. Vasilko, toplumları yönlendirme ve manipüle etme konusunda bir dehaydı. Ancak böyle bir haber yaptırdığında beni ve operasyonu zora sokmaktan başka bir sonuç çıkmayacağını gayet iyi biliyordu. Elde edebileceği bir menfaat yoktu. Kaldı ki Beyefendi'nin ve Beyaz Ev'in gündem olmasını ve geçmişlerinin araştırılmasını asla istemezdi.

Vasilko ihtimali de devre dışı kalınca Eren'i düşündüm. Eren'in de böyle bir hamle yapma ihtiyacı bulunmuyordu. Hele de Emris ile samimiyeti ve polislerle birlikte olayları aydınlatma çabasını hesaba katınca, hiçbir şekilde Eren'in parmağı olamazdı.

Geriye tek bir seçenek kalmıştı. Olayların bizzat sorumlusu olan kişi, peşinde olduğumuz o adam... En başından beri parça parça ilerlemesinin tek amacı buydu. İnsanların dikkatini ormana ve Beyaz Ev'e çekmek... Ancak Emris'in mahareti sayesinde istediği gündemi yaratamamıştı. Belki de en sonunda bizzat kendisi buna el atmıştı ve tüm habercilere bilgi sızdırarak olayların köpürtülmesini sağlamıştı.

Tabii ya...

Hele de gazetecilerin ortaklaşa uydurdukları ismi hesaba katınca... Cerrah...

Belki de bu ismi bile bizzat kendisi seçmişti. Kendisine karizmatik bir lakap bulmuş ve bununla anılmak istemişti.

Evet, başka bir seçenek kalmamıştı. Bu işin perde arkasında kesinlikle bizim adamımız, çiçeği burnunda ismiyle Cerrah yer alıyordu...

"Yine derin düşüncelere daldın Edna?"

“Basına kimin haber verdiğini düşünüyordum.”

“Bulabildin mi bari?”

“Evet. Cerrah. Yani peşinde olduğumuz adam.”

Drogo’ya düşüncelerimi özetleyince o da benimle aynı kanıya varmıştı. Kesinlikle bunun arkasındaki kişi Cerrah’tı.

“Cerrah bunu yaptıysa amacı belli, ülkenin dikkatini ormana çekmek. Daha doğrusu insan parçalarına... Ama asıl amacı ne? Kim bu Cerrah?”

Drogo sorulması gereken en mantıklı soruyu sormuştu.

“Niyetini bir türlü anlamış değilim ama içimdeki ses niyetini gerçekleştirmek üzere olduğunu söylüyor. Kim olduğuna gelince... İşte, orası tam bir muamma.”

“Çetenin içinden birisi olabilir mi? Beyefendi ile çalışmış, insanların organlarını çalan çetenin bir üyesi. Sonuçta Beyaz Ev’deki gizli tünelleri ve ameliyathaneyi biliyor.”

“Olabilir. Ama neden böyle bir şey yapsın ki?”

“Sen bu işleri pek bilmezsin Edna. Bu tarz yapılarda menfaat bitiği anda düşmanlık başlar. Ve düşmanlık başladıysa, taraflardan birisi bir diğerini yok edene kadar asla durmazlar.”

“Beyefendi öldü. O öldükten sonra bu adam ortaya çıktı. Ayrıca gördüğümüz kadarıyla ameliyathane de apar topar boşaltılmış gibi. Nasıl bir menfaati var ve bitmiş olabilir?”

“O kadar detayını bilemem... Bunu da artık Cerrah’ı yakaladığımızda sorarız.”

Drogo’nun bu iyimser yaklaşımına gülerek karşılık verdim.

“Sence artık yakalayabilecek miyiz? Ben belgeleri bulma konusunda bile umudumu yitirmek üzereyim. Cerrah da yapacağını yaptı ve herkesin gözüne ormanı soktu. Artık ortaya çıkacağını sanmam.”

“Çok umutsuzsun Edna... Şimdiye dek yaptıklarını düşün. Ortaya çıkardıklarımızı da... Ayrıca içimden bir ses Cerrah’ın henüz kaybolmayacağını söylüyor. Neden, bilmiyorum.”

İyimser olmak mı, mantıklı yaklaşmak mı? Arada kalmıştım. Bir yanım hız kesmeden devam etmemi söylerken diğer yanım ekranda-

ki haberleri gördükçe bir an önce operasyonu yarıda keserek İstanbul'dan ayrılmamı söylüyordu.

Tabii, Eren'den ayrılabilirsem...

Drogo yaşadığım ikilemi satır satır okuyormuşçasına devam etti: "Henüz araştırmalarımız tam olarak bitmedi. Yeni tünele girmedik bile. Ameliyathane desen, yüzeysel baktık. Yani daha çok işimiz var. Pes etmek yok!"

Drogo'nun inatçılığının bana motivasyon katabileceğini hiç ummazdım. Masamdan kalkıp balkona çıktım. Beyaz Ev'e doğru baktım. Tepede uçuşan helikopterler, dronlar; etrafta onlarca polis arabası ve yüzlerce polis ile gazeteci... Sanki Beyaz Ev farkında olmadan ablukaya alınmış gibiydi. O ablukanın içindeyse merak ettiğim tek bir kişi vardı: Eren...

Ormandaki son gelişmelerden sonra ne hissediyordu acaba?

Televizyondaki haberler nasıl bir etki yaratmıştı onda?

Dahası, bundan sonra ne yapacaktı?

"Bundan sonra ne yapacağız Edna?"

Drogo balkon kapısının eşiğine kadar yanaşmış, balkona çıkmadan arkamdan seslenmişti.

Derin bir nefes aldım ve Beyaz Ev'e bakmaya devam ettim.

"Abluka..." diye karşılık verdim. "Ablukayı deleceğiz."

36. Bölüm

O gün Eren ile yüz yüze görüşmemiştik. Ormandaki haberleri televizyonda duymuş gibi Eren'i aramış ve olan bitenleri sormuştum.

Eren'de farklı bir bilgi yoktu. O da aynı şeyleri bana anlatmış ve canının sıkkın olduğunu söylemişti. Yanına gelebileceğimi söylediğimdeyse kibarca reddetmiş ve polislerin gözüne batmamam gerektiğini bahane göstermişti.

Konuşmanın devamında ise Emris'i sormuştum. Emris'in ismi geçince Eren derin bir iç çekmişti. Belli ki Emris büyük bir sıkıntıya düşmüş ve baskılara göğüs germekle meşguldü.

Drogo ile bundan sonrasında neler yapabileceğimize dair beyin fırtınası gerçekleştirdik. İkimizin ortak kanaatleri vardı. Artık kaybedecek pek zamanımız yoktu ve elimizi daha çabuk tutmalıydık. Ormandaki yeni polis ve gazeteci kalabalığının dağılmasını beklemeden, ironik bir şekilde altını çizdiğimiz gibi ablukayı delecektik. İlk hamlemizi ise hiç vakit kaybetmeden, aynı gece yapacaktık.

Akşam karanlığı çökmeden dağılmış ve evlerimize geçmiştik. Bir süre dinlenip kıyafetlerimizi değiştirdikten sonra hazırlandık. Gecenin ilerleyen saatlerinde Drogo beni aldı ve Beyaz Ev'in yolunu tuttuk.

İlk durağımız hâlâ yoğun bir polis nüfusu bulunan sahil idi. Hedef noktamızdan birkaç yüz metre geride inmiş, iki sevgili gibi rol keserek el ele tutuşmuş ve sahilde yürüyüş yapmıştık. Son bulduğumuz geçidin yakınlarına gelince de kademe kademe kayalıklarda oturarak en alt kayalığa kadar inmiş, kimsenin dikkatini çekmeden ameliyathaneye uzanan dehlizin girişine ulaşmıştık.

Dehlize girer girmez etrafımızı kolaçan ederek ilerledik. Ameliyathanenin lambaları hâlâ yanıyordu. Sabaha karşı apar topar çıkarken kapatamamıştık. Anlaşılan o ki henüz kimse de buraya uğramamıştı.

Ameliyathaneyi geçtikten sonra bir önceki odaya geldik. Drogo, bir gece önce omuzladığı yere yeniden bir darbe indirdi. Gizli kapı yeniden aralandı.

“Hazır mısın Edna?”

“Hazırım.”

Bu kez Drogo’nun önden ilerlemesine izin vermiştim.

Tünel, ortalama bir insan boyundaydı. Drogo ise normal bir insandan uzun olduğu için kafası tavana değiyordu, bu yüzden eğilerek yürümek zorunda kalmıştı. Onu öyle görmek gülümsememe neden oldu. Bir süre düz ilerledikten sonra eğim başladı. Yukarı doğru yürürken zorlayıcı bir eğimle ilerledik. Yolun sonundaysa tünel tam ortadan ikiye ayrılmıştı.

Ayrımı görünce duraksadım. Drogo bana göre daha sakindi. Feneri iki farklı uca çevirip, “Sağdan mı soldan mı?” diye sordu.

“İlk olarak sağdan gidelim,” dedim ve Drogo’nun önünden geçerek sağdaki tünele girdim. Aynı eğim devam ediyordu. Deniz seviyesinden epeyce yükselmiştik, bir demir kapı bizi karşıladı.

Drogo, “Hadi bakalım, göster maharetini,” diyerek kapıdaki kilide feneri tuttu. Kilit sistemi biraz uğraştırdı ancak sonunda açmayı başardım. Kapının arkasında kırmızı tuğlalarla örülmüş, mahzeni andıran bir oda çıktı. Odanın farklı noktalarında eskimiş ahşap sandıklar yer alıyordu. Ayrıca bir köşesinde üst kata doğru uzanan bir döner merdiven bulunuyordu.

Sandıkları görünce heyecanlanmışım. “Yoksa belgeler burada mı?” diye mırıldanarak ilk sandığın başına doğru yürüdüm. Drogo

ise merdivenlere yönelmiş, döner merdivenlerden yukarı doğru çıkmaya başlamıştı.

Sandıklardan ilkinin açtığımda beni yüzlerce kalın dosya ve zarf karşıladı. Zarflardan bir tanesini çekip çıkardım. İçinden siyah beyaz fotoğraflar döküldü. Fotoğrafları fenerin altına tutup baktığımdaysa, çoğunluğu Beyaz Ev'in bahçesinde çekilmiş eski fotoğraflar olduğunu fark ettim. Hatta o derece ki, o zamanlar Beyaz Ev'in yan blokları henüz dikilmemişti. Sadece kulelerin bağlı olduğu ortadaki merkez bina fotoğraflarda yer alıyordu.

“Beyefendi'nin ailesi...” diye mırıldandım. Büyük ihtimalle fotoğraftakiler Beyefendi'nin bir ya da birkaç kuşak öncesinde kişilerdi. Kadınlar, çocuklar, erkekler... Şaşırmıştım. Beyefendi'nin tek başına yaşadığını hesaba katınca, fazlasıyla kalabalık bir aileden gelmesi ilginçti.

Dosyaların ve zarfların devamında da aynıları yer alıyordu. Hepsi de fotoğraflardan oluşuyordu. İkinci sandık ve üçüncü sandık da... Üçüncü sandığa geldiğimdeyse daha farklı bir şeyle karşılaştım. İstemsizce beni tebessüm ettiren fotoğraflarla...

Eren'in çocukluk fotoğrafları...

Eren'in annesi, babası ve dedesi...

Annesi gerçekten güzel, genç bir kadındı. Fotoğraflardaki Eren'e bakışları ise sevgi doluydu.

Beyefendi de öyle... Birçok fotoğrafta Eren'i ya kucaklamış ya da havalara fırlatıyordu. Bazı fotoğrafların fonlarındaysa hayatta olan başka bir tanıdık simaya rastladım. Halil'e... Oldukça gençti. Beyefendi'ye hep bir göz teması mesafesinde duruyor ve Beyefendi'nin Eren'e ilgisini hayranlıkla izliyordu.

“Eren'i gerçekten çok seviyormuş...” diye içimden geçirdiğim esnada Drogo arkamdan geldi.

“Açılmıyor.”

“Ne açılmıyor?”

“Merdivenlerin bittiği yerde bir kapak var. Üst kata açılan bir kapak. Sanırım bir odaya. Ama açılmıyor.”

“Ben hallederim.”

“Sen de halledemezsin çünkü elektronik bir şifrelemeyle korunuyor.”

Drogo birkaç saniye sonra elimdeki fotoğrafları fark etti.

“Kim bunlar? Şu adam Beyefendi’ye benziyor.”

“Evet, ta kendisi...”

“O zaman şu da...”

Beyefendi’nin kucağındaki minik Eren’i işaret ediyordu.

Fotoğrafları toparlayıp sandıkların kapaklarını kapattım. Drogo’ya çaktırmadan içlerinden bir tanesini araklamıştım. Eren’in annesiyle olan bir fotoğrafı... Belki bir gün ona hediye edebilirdim.

Sandıkların başından ayrıldıktan sonra merdivenlere yöneldim. Hızla merdivenleri tırmandım. Merdivenlerin sonunda, bahsettiği gibi odanın tavanına gömülü kare şeklinde, bir insanın rahatlıkla geçebileceği bir kapak vardı. Kapağın etrafındaysa çeşitli kablolar...

Kapağın bizim bulunduğumuz gizli odanın tavanında olması ve kabloları düşününce birden irkildim...

Çizimlerden tespit ettiğim gizli oda... Burası Beyefendi’nin yaptırdığı gizli iki odadan biriydi. Kapak ise ya yatak odasına ya da çalışma odasına açılıyordu. Defalarca aradığım ancak bulamadığım geçit...

Kabloların manası ise açıktı. Büyük ihtimalle Beyefendi, odanın içinde çeşitli yerlere gizlenmiş butonlar yerleştirmişti ve bu kapak o gizli butonlarla açılıyordu.

“Gerçekten dâhi bir adam... O zaman çataldaki diğer tünel...” diye mırıldandım ve koşarak merdivenlerden indim.

Drogo, “Ne oluyor, ne bu acele?” diye sordu.

“Diğer tünel, çataldaki diğer tünel. Orası böyle bir oda olmalı.”

Heyecanla koşmaya devam ettim. Eğimden aşağı koşmak işimi kolaylaştırmıştı. Çatala gelince hemen diğer tünele girdim ve bu kez eğimden yukarı koşmaya çalıştım.

Drogo’dan birkaç dakika farkla yeni tünelin kapısına varmıştım. Aynı kapı, aynı kilit sistemi... Bu kez ilki kadar uğraşmadan kilidi açtım. Kapıyı açtığımda Drogo arkamdan yetişti. Anında içeri girdim ve feneri gezdirdim. İlkinin kopyası sayılacak bir oda daha... Sol

köşede üst kata çıkan bir merdiven, sağ tarafta sandıklar... Bu kez iki tane... Daha küçük iki ahşap sandık...

Hemen sandıklarından ilkinı açtım. Dosyalar... Dosyalardan birini çekip çıkardım. Belgeler...

Hedefime ilk defa bu kadar yakındım. İlk belgeyi inceledim. Beyaz Ev hakkında bir belgeydi. Dosyadakilerin devamı da... Hemen sonra bir başkası, yine Beyaz Ev hakkında. Sonra bir başkası. Çok daha özel bir belge: Beyefendi'nin gizli bir örgütten aldığı üyelik nişanesi... Sonra bir belge daha derken aradığımı bulmuştum.

The Oathbound...

Vasilko'nun özel mührüyle...

Etrafı dört farklı köşeden sarı bir iple düğümlenmiş, düğümlerin ortası bal mumu mühürle kilitlenmiş zarf...

"İşte, bu kadar..."

Drogo arkamdan feneri tutarak baktı.

"Bu mühür... Tanıdık geldi... Edna, buldun galiba!"

"Evet!"

Sevinçle doğruldum ve Drogo'ya sarıldım. Vasilko'nun gizli belgeleri sonunda avuçlarımdaydı. Uzun uğraşlarım meyvesini vermişti.

Üstelik sadece Vasilko'ya ait değil, birbirinden farklı onlarca belge de sandıklarda yer alıyordu.

"Bunların hepsinin alalım," dedim, "içlerinde işimize yarayan başka belgeler de çıkabilir."

Vasilko, kurmuş olduğu istihbarat örgütünü büyötmek için geçmişte birçok örgüt ve önemli kişiyle anlaşmalar yapmıştı. Birbirinden farklı birçok alanda yaptığı bu anlaşmalarla zaman içerisinde büyümüş, en büyük olduktan sonraysa geçmişte yaptığı anlaşmaları tek tek bitirmeye karar vermişti.

Ancak o zamanlar suç örgütleri ve önemli ailelerle iş birliği yapmak kolay değildi. Karşılıklı güveni tesis edebilmek için büyük tavizler verilmesi şarttı. Hele de her iki tarafın her daim birbirini yok etme

potansiyeli göz önünde bulundurulduğunda, anlaşmalarının sağlanması için her iki tarafın da hayati derecede önem taşıyan tavizlerinin birbirlerine açması şarttı.

Tavizler ise her iki taraf için de aynıydı: Taraflar anlaşma sürecinde kendisi adına hayati önem taşıyan bir belgeyi karşıya veriyordu. Böylelikle her iki aile de birbirlerine karşı ömür boyu dokunulmaz hâle dönüşüyordu. Karşılıklı olarak takası sağlanan bu belgelere *The Oathbound*, yani “Teminat Belgesi” ismi veriliyordu.

Vasilko, geçmişte yaptığı anlaşmaları bitirme kararı almasının ardından bu görevi bana vermişti. Birbirinden farklı on iki grup, aile ya da kişiye verdiği belgelerin geri alınması ve rakiplerinin ortadan kaldırılması...

Farklı farklı ülkelerde on tane operasyonu başarıyla neticelendirmiş ve belgelere ulaştıktan sonra muhatapları yok etmiştim. On birincisi Karnovicler olmuştu. Karnovicler operasyonumda bir istisna uygulamış, onları öldürmek yerine Drogo ile uzlaşarak belgeleri teslim almıştım.

On ikinci ve son operasyonumsa Beyefendi olmuştu. Beyefendi'nin ölümü sonrasında belgeleri bulma sürecim sonunda nihayete ermiş ve teminat belgesini ele geçirmiştim. İstanbul operasyonumun ilk basamağı böylelikle tamamlanmıştı.

İkinci basamaksa Cerrah'ın bulunması ve yok edilmesi idi. Sırada o vardı.

Üçüncü basamaksa Eren'di... Eren konusunda ne yapacağımı, nasıl bir çıkış yolu bulacağımı ise hiç bilmiyor, düşünmek dahi istemiyordum.

Drogo ile belgelerin hepsini sırtlanmış ve evime getirmiştik. Vasilko'nun belgelerini ayrı tutarak geri kalan belgeleri hızla taramaya koyulmuştum. Sadece belge değil; pek çok defter, not ve fotoğraf da vardı. Beyefendi kendine devasa bir arşiv yapmıştı. Dedelerinden kalma evraklara kendi temin ettiklerini eklemiş, bazılarının yanına özel notlar iliştiirmişti. Belgelerin çok büyük bir kısmı yönettiği organ şebekesinin işlerine aitti. En çarpıcı olanlarıysa, dünya çapındaki birçok önemli siyasetçi, bürokrat ve ünlüye gönderdiği bazı özel paketlerdi. Kısaca “organlar”dı. Paketlerin ne zaman, hangi yolla, kimler

aracılığıyla kimlere ulaştırıldığını satır satır not almıştı. Belli ki olası bir durumda onlara karşı şantaj yapabilmek adına bunların hepsini saklamıştı. Burada geçen isimlerin kamuoyuna düşmesi, değil Türkiye, dünya çapında bir krize neden olabilirdi.

Belgelerde karşılaştığım en dramatik tabloya Eren'in babasına aitti. Maalesef ki Eren'in babası Beyefendi'nin en önemli adamlarından biriydi ve yaptıkları ticaretlerde kritik roller üstlenmişti. Beyefendi'nin tuttuğu nota göre, organlarını aldıkları birisini denize atarken kaza geçirmiş ve ölmüştü.

Eren'in babasını düşünürken birden annesi geldi aklıma... Annesinin Eren'e yazdıkları... Beyaz Ev'de kötü şeyler döndüğünü, göz yummak istemediğini, gece duyduğu bazı seslerin *keşke kâbus olsaydı* dileğini... Hatta evde bazı adamların olduğunu ve Beyefendi'nin onlara engel olamadığını da belirtmişti.

Eren'in annesinin yazdıklarını anımsayınca istemsizce irkildim. Evet, annesi Beyaz Ev'deki organ ticarini çözmüş ve engel olmaya çalışmıştı.

Belki de bu yüzden...

Lanet olsun...

Eren'in bu gerçekleri öğrenmesiyle yaşayacağı sarsıntıyı düşündüm. Dedesinin ve babasının yaptıklarını, annesinin neden öldüğünü... Asla, asla kolay kolay kaldırılacak şeyler değildi. Bir yanımda her şeyi öğrenmesini dilerken, diğer yanımda hiçbir şey bilmemesinin onun için daha sağlıklı olacağını söylüyordum.

"Belgelere daldın gittin... Var mı önemli şeyler..."

Drogo, belgeleri inceleme sürecimde bana saygı göstermiş ve burununu sokmamıştı.

"Beyefendi hakkında çok şey var," diyerek karşılık verdim.

"Vasilko peki? Onun belgelerine baktın mı?"

"Hayır."

"Nasıl bakmadan durabiliyorsun? Ben olsam şimdiye dek defalarca incelemiştim."

Aslında Drogo haklıydı. Şimdiye dek Vasilko'nun teminat belgelerini hiç açmamış, açma ihtiyacı da hissetmemiştim. Mühür ve zarfı hiç

bozulmadan teslim etmiştim. Ama şimdi, Beyefendi ile yaptığı rakasta neler olduğunu gerçekten merak ediyordum. Açmak istiyordum. Ancak mührün ve zarfın bozulmasına karşı bir çözümüm yoktu.

“Açtığımı anlaşırsa biterim,” diye geçiştirdim.

Doğruydu. Belgelerin açılması kesinlikle yasaktı. Bu, operasyonum içindeki en önemli kurallardan biriydi. Belgelerin sahibinin ya da ev halkından birinin mührü kırıldığını ima edip içindeki bilgileri okuyabilirdim ama bu pek inandırıcı olmazdı. İşin ilginç tarafı da bugüne kadar teslim aldığım belgelerden hiçbirinin mührü kırılmamıştı. Hepsini eksiksiz ve mühürleri belgelere yapışık bir şekilde Vasilko’ya iletebilmiştim. Çünkü teminat belgesinin verildiği ilgili kişi zaten içinde yazanları biliyordu, bu yüzden de belgeler onlardayken mührün tekrar kırılmasını gerektirecek herhangi bir olay olmamıştı. Bu sefer böyle bir işe girişirsem Vasilko bana kesinlikle inanmazdı. Romanya’daki şüpheli operasyon yüzünden mevcut durumum ve namlunun ucunda oluşum göz önüne alındığındaysa bu asla almam gereken bir riskti.

Ben düşüncelere dalmışken Drogo, “Eren konusunda hiçbir şey yapmadığın zaman da aynı riski taşıyacaksın,” dedi. “Yerinde olsam tereddüt bile etmezdim. Tabii sen bilirsin yine de.”

Drogo aklımı fena hâlde karıştırmıştı. Ve maalesef ki kesinlikle haklıydı da...

“Şimdilik kalsın,” dedim, “ihtiyaç olursa bir hal çaresine bakarız.”

Drogo çıktıktan sonra Beyefendi’ye ait tüm belgelerin fotoğraflarını tek tek çektim. Fotoğrafları kendime ait özel bir belleğe şifrelenmiş şekilde kaydettim. Daha sonra hem Beyefendi’nin hem de Vasilko’nun belgelerini kendi evimin içinde ayrı ayrı özel yerlere sakladım.

Vasilko’nun belgelerini sakladığım yerin kapağını kilitlerken, “Umarım seni kullanmak zorunda kalmam,” diye mırıldandım...

Sıra, sığınaktayken hızlıca göz gezdirdiğim, içinde Eren’in de fotoğraflarının olduğu dosyaya gelmişti. Onun bebeklik ve çocukluk fotoğrafına baktım hayran hayran. O zamanki mutlu, her şeyden habersiz etrafta koşuşturan küçük çocuğa. Dedesinin, Beyefendi’nin gençlik hâllerine. Tam o zamanlardan, ilk tanıştığımız zamanlardan

hatırladığım gibi. Ve annesine... Eren annesine çok benziyordu. Onun kollarında çok mutluydu.

Eren'in fotoğrafları arasına gizlenmiş anılarda daha fazla kaybolmadan kenara kaldırdım. Diğer fotoğraflara geçtim. Çoğunluğu Beyefendi'nin iş ilişkileri ile ilgiliydi. Toplantıları, yemek fotoğrafları, beraber içki içtiği kumar masasının etrafına topladığı dostları... Hızlıca tümüne göz gezdirdim. Beyefendi hepsinde vardı, diğerleri ise tanımadığım onlarca farklı simadan oluşuyordu. Fotoğrafları hızlı hızlı tararken aradan diğerlerine oranla daha küçük kare bir fotoğraf düştü. Oldukça eskiydi. Fotoğrafta güneşli bir günde yemyeşil bir bahçede yer alan geniş salıncakta oturan kumral bir adam, sarışın bir kadın ve küçük bir çocuk vardı. Fotoğraf çok net değildi, yüzleri pek seçilmiyordu.

Fotoğrafın düştüğü yere bakmak için diğerlerini araladım. Aynı boyutlarda başka bir fotoğraf daha vardı. Fotoğrafta aynı adam bir sandalyede oturuyordu, kucağında ise ise 4-5 yaşlarında diyebileceğim sarışın bir kız çocuğu vardı.

Arkasını çevirip, tükenmez bir kalemle acemice iştirilmiş minik nota ve altındaki tarihe baktım...

Magda

1980

Son rakamı tam okunmuyordu ama gördüğüm kadarıyla 1980'lerin ortalarına ait gibiydi.

Fotoğrafa tekrar baktım, sanki tanıdık geliyordu... Fotoğrafı yaklaştırıp yakından incelemeye çalıştım.

Bir anda gözlerim kocaman açıldı. Heyecanlandım. Kan basıncım yükseldi.

Bingo!

Aradığım şeyi bulmuştum.

Fotoğrafı cebime attım ve diğerlerini derleyerek yatağımın altına serpiştirdim.

Sonraki günlerde operasyonun ikinci basamağı için yine pusuya yatmıştık. Cerrah'in ortaya çıkması için fırsat kolluyorduk. Drogo ağırlıklı olarak aynı döngüde devam ediyordu. Bense hiçbir şey olmamış gibi davranarak Eren'in yanına gidip geliyordum.

Ormandaki polis rüzgârı kısmen dinmişti. İlk günkü kadar bir yoğunluk yoktu. Ancak önceki günlere göre tedbirler sıklaştırılmıştı. Bu süreçte dikkatimi çeken şeyse Beyaz Ev'in içindeki kameraların sökülmesiydi. Emris, artık Beyaz Ev'in içini izlemiyordu.

Eren ise o günden sonra daha düşünceli ve dalgın bir tavra bürünmüştü. Her ne kadar benim yanına gitmemden hoşnut kalsa da Emris ile yaptıkları konusunda kendini ketum bir çizgiye çekmişti.

Basına sızma olayından sonraki ilk görüşmemizde, "Emris ile araştırmalarınız nasıl gidiyor?" diye sordum.

Bitkin bir ses tonuyla, "Berbat..." diye mırıldandı.

"Neden berbat olsun ki? Artık tüm Türkiye'nin gündeminde. Emniyet yetkilileri Emris'e daha çok destek verirler sanırım."

"Tam tersine... Emris'in eli kolu bağlandı hatta. İçin içine bir sürü yetkili girdi, Emris rahat hareket edemiyor."

"İlginçmiş," diyerek konuyu kapattım. Ancak almam gereken mesajı almıştım. Emris'in soruşturmadaki yetkileri ya sınırlandırılmış ya da kontrol alanı daraltılmıştı. Tepesine de başka yetkililer bindirilmişti. Eren'in canının sikkınlığı da bundan kaynaklanıyordu. Hatta belki de evin içindeki kameralar aynı nedenden ötürü sökülümüştü. Emris giderayak Eren'e jest yapmış ve en azından özel hayatının başkaları tarafından izlenmesini engellemişti.

Sonraki günlerde dikkatimi Emris'e daha fazla verdim. Sık sık arabasındaki ses kaydını dinliyor ve konumunu takip ediyordum. Ses kayıtlarından hiçbir şey elde edememiştim. Çoğunlukla yalnızdı ve telefonla çok az konuşmuştu. Zaten arabasını da nadiren kullanıyordu ve rutin bir güzergâhta seyretiliyordu. Birkaç kez Emniyet merkezine gitmiş, geri kalan zamanlarının çoğunluğunu Beyaz Ev'in yakınında kurdukları karargâhta geçirmişti.

Ancak son birkaç günde garipsediğim bir durumla karşılaşmıştım. Emris neredeyse hiç evine gitmiyor, arabasını da karargâhta tutmu-

yordu. Arabası mahallede, Beyaz Ev'e yakın bir noktada park hâlinde duruyordu. Bu durum işkillenmem için yetmiş ve ofisten dürbünle izleyebildiğim kadar Beyaz Ev'in girişini gözlem altına almıştım.

Bu gözlemlerde ise iki kez Emris'in, üç kez de Sedat'ın ağaçların arasından geçerek Beyaz Ev'e girişine şahit olmuştum.

Peki Beyaz Ev'e giderken neden arabalarını bahçeye değil de uzak bir yere park etme ihtiyacı hissetmişlerdi ki?

Bunun anlamının tek bir yolu vardı. Onların evde olduğu bir zaman diliminde Beyaz Ev'e gitmek... Birkaç kez bunu yapmış ve Emris ile Sedat'ın evde olduğu zamanlarda Eren'in yanına gitmiştim. Her birinde de Eren beni tek başına karşılamış Emris ile Sedat'ın varlığını saklamıştı. Hatta ötesinde, beni alt katta misafir etmiş, geceyi yanında geçirmeme rağmen sık sık ortadan kaybolmuştu. Kiminde yirmi dakika, kiminde yarım saat, kiminde ise bir saat dönmemişti. Geri döndükten sonra nereye kaybolduğunu sorduğumdaysa, "Lavabodaydım, ufak bir işim vardı," gibi geçiştirme yanıtlar vermişti. Yalan söylemeyi ise hiç beceremiyordu.

Yine böyle bir gece, "Eren, bana anlatmadığın bazı şeyler olabilir mi?" diye sordum.

Eren panikledi. "Nasıl yani? Neyi anlatmamış olabilirim ki?" diyerek karşılık verdi. Soruma soruyla karşılık. Sakladığı aşikârdı.

"Ne bileyim. Son zamanlarda çok farklısın. Yanımdasın ama yanımda değilsin gibi. Benim ofisime de neredeyse hiç uğramaz oldun. Ben buraya gelmesem aklına düşeceğim bile yok."

"Yok canım, sen öyle hissetmişsin. Değişen bir şey yok," diyerek geçiştirdi.

Artık emindim. Emris, Eren ile birlikte Beyaz Ev'in içinde gizli bir çalışma yürütüyordu. Sadece benden gizli değil, herkesten, hatta belki de kendi üstlerinden bile... Bunu düşününce birden şimşekler beynimde çakmıştı. Kameralar... Beyaz Ev'in içindeki kameraları bu nedenle söktürmüştü. Sedat ve birkaç özel adamı dışında, Beyaz Ev'in içinde çalıştıklarını kimsenin bilmesini istemiyordu.

Emris, yine perde arkasından işlerini yürütüyordu.

Ancak bundan emin olmak zorundaydım. Sonraki bir akşam yine Beyaz Ev'e gittim. Eren beni her zamanki tavırlarıyla karşıladı. Birlikte zaman geçirdikten sonra alt kattaki odalardan birine geçtik. Her zamanki gibi üst kata çıkmama müsaade etmiyordu. Çeşitli bahanelerle beni genelde evin alt bölümlerinde tutuyordu. Yatak odasında bir süre takıldıktan sonra mayışmış rolüne büründüm. O ana kadar bilerek Eren'i tedirgin edecek hiçbir soru sormamış ve anın tadını çıkarmıştım. Mayışmamla birlikte sessizleşmişti. Aslında o esnada ikimiz de birbirimize karşı pusuya yatmıştık. Eren benim uykuya dalmamı, bense Eren'in yine kaçmasını bekledim. Yanımda kıpırdanıp yataktan çıktığında, "Nereye gidiyorsun?" diye uykulu bir ses tonuyla mırıldandım. "Lavaboya gidip geliyorum," diye karşılık verdi ve hemen sonra odadan çıktı. Eren'in çıkmasının ardından hızla yataktan kalktım ve Eren'in gömleğini üzerime geçirip, gayet doğal bir görüntüyle odadan çıktım.

Eren hızlı adımlarla üst kata çıkmıştı. Peşinden devam ettim. Üst kata çıkınca koridora hafifçe eğildim ve girdiği odayı gördüm. Ardında çıplak ayaklarımla sessizce yaklaştım ve kapıdan içeriyi dinledim.

Evet, haklıydım.

İçeriden Emris ve Sedar'ın konuşmaları geliyordu. Eren de yanlarına girmişti. Eren'in girmesiyle konuşmaları hararetlenmişti. Tahminlerim doğru çıkmıştı. Emris, Sedar ve Eren herkesten gizli olarak Beyaz Ev'in içinde kendilerine bir ofis yapmışlardı.

Ofisin gizliliğini göz önünde bulundurduğumda, ofiste işime yarayabilecek ipuçlarının olması kuvvetle muhtemeldi. Ne yapıp edip içeriye girmeliydim.

Karşımda iki seçenek bulunuyordu. Bunlardan ilki gizlice sızma- tı. Eren, Emris ve Sedar'ın olmadığı bir zaman diliminde girmek... Kapı muhtemelen kilitli olurdu, kilidi açmak sorun değildi. Ancak üçünün birden bulunmadığı zaman dilimini kestirmek zordu.

Diğer bir seçenekse her şeyin doğal akışında olduğunu göstermek ve içeriye girmemi normalleştirmekti. Böylece başka zamanlarda gir- menin de önü açılabilirdi.

Kararımı hızlıca verdim ve doğal olan yöntemi seçtim. Üzerimde Eren'in gömleği ve ev hâliyle yeterince doğal görünüyordum. Sanki meraktan gelmiş gibi pat diye kapıyı açtım ve içeriye damladım.

Emris elindeki bir evrakı okuyor, Sedat kurabiye atıştırıyordu. İkisi de beni karşılarında görünce donup kalmışlardı. Eren ise neye uğradığını şaşırmişti.

"Aa, kimler varmış burada? Komiserimin burada olduğunu neden söylemedin Eren?"

Eren, Emris ve Sedat'a karşı mahcup olmuştu. "Arden, senin ne işin var bu odada?"

"Merak ettim ve arkandan geldim. Rahatsız etmiyorum, değil mi?"

Eren ve Emris beni istemediklerini fazlasıyla belli eden bakışlarını sunarlarken, Sedat ağzında kurabiyeyle beni tepeden turnağa istemsizce süzdü. Rahat tavırlarımı esirgemedi odanın ortasına kadar yürüdüm. Eren'in kız arkadaşı olarak, olmam gerektiği kadar meraklı bakışlarla masaların üzerindeki evrakları ve dosyaları üstünkörü inceledim.

"Arden, hadi aşağıya inelim."

Eren yerinde duramamış ve ayağa kalkmıştı. Eren'i umursamadan ilk uzandığım evrakı elime aldım.

"Bunlar gizli evraklar falan mı yoksa? Çok heyecanlı!"

Eren hemen arkamdan atıldı ve elimdeki evrakı kaptı. "Senlik bir şey yok burada. Hadi çıkalım." Hemen ardından bileğimden yakaladı ve beni çekiştirerek odadan çıkarmaya çalıştı.

"Kolay gelsin size," diye el salladım ve gülücüklerle Eren'in beni çekiştirmesine müsaade ettim.

Kapıdan çıkar çıkmaz Eren, "Sen ne diye beni takip ediyorsun?" diyerek çıkıştı. İlk defa Eren'i bana karşı böylesine sinirli görüyordum. Belli ki çok bozulmuştu.

"Ortalıktan kaybolup ne haltlar karıştırdığını merak ettim."

"Bir şey yaptığım yok. Gördüğün gibi polislerle yardımcı oluyorum sadece."

"Olayların peşini bıraktığını sanıyordum. Ama sen adamlara özel oda tahsis etmişsin. Benden bile saklıyorsun. Beni bırakıp onların yanına kaçıyorsun!"

Verdiğim kıskanç yanıtlar sadece Eren için değildi. Kapının arkasından Emris ve Sedar'ın beni dinlediklerini biliyordum. Asıl mesajlarımı onlara yolluyordum. İçlerinden Eren'in düştüğü duruma güldüklerine emindim.

"Bildiğin gibi değil durumlar. Yani aslında bildiğin gibi ama işte... Gizli kalması gerekiyordu."

"Koca koca güvenli emniyet binaları dururken şimdi adamlar senin evinde gizlice çalışacaklar, öyle mi?"

"Mesele bina yokluğu değil. Ormana yakın olmak."

Eren kapının önündeki tartışmayı daha fazla uzatmak istemedi. Şimdilik benim için de yeterliydi. Eren beni yine çekiştirmeye başlayınca hiç direnmedim. Alt kata indikten sonra, "Bak Arden, bir daha üst kata çıkmanı ve o odaya girmeni istemiyorum. Anlaştık mı?" dedi.

"Tamam, tamam. Meraklanma, çıkmam yukarıya falan. Ama bu gece bana vakit ayırmanı istiyorum. Onlara değil." Cümlelerimden sonra boynuna sokulup çenesinin altından öptüm. Öpücüğümünden sonra gergin Eren gitmiş ve yerine yine pamuk gibi Eren gelmişti.

O gece yaptığım bu hamleyle gayet doğal bir izlenim oluşturmaya başarmıştım. O günden sonra birlikte çalışmalarını benden saklama gereksinimi hissetmemişlerdi. Hatta bazı günlerde akşam yemeklerini hep birlikte yemiştik. Yemekler esnasında hoş sohbet bir ortam doğmuştu. Bazen onlar bazen ben, geçmişteki anılarımızla sohbetleri süslüyorduk.

Hep birlikte yemek yediğimiz bir akşam, üçünün de derin bir sohbe daldığı anda yanlarından kaçtım. Lavaboya gitme bahanesiyle çalışma odalarına girdim. Elime geçen evraklardan rastgele taramalar yaptım. Özellikle Cerrah'a ait bir iz yakalayıp yakalayamadıklarını merakla araştırdım.

Odada çok sayıda dosya vardı. Dosyaların büyük bir kısmı, geçmişte haklarında kayıp ihbarları verilmiş ve Beyaz Ev ile ilişkili olabilecek kişilerden oluşuyordu. Esasında doğru yoldaydılar ancak katetmeleri gereken mesafe çok uzundu. Özellikle Beyaz Ev'in yakınlarında kaybolanların neden kaybolduklarına dair ellerinde hiçbir iz yoktu. Aslında aradıkları tüm cevaplar, yemek yedikleri salonda du-

vardaki dev tablonun arkasında saklıydı. Tablonun ardındaki tünelin organların alındığı bir ameliyathaneye çıktığını bilseler bakış açıları çok değişirdi.

Odada yaptığım araştırmada Cerrah'a dair hiçbir bilgiye denk gelmemiştim. Belli ki elleri hâlâ boştu. Bu nedenle onlarca kayıp vakasından yola çıkarak geçmişten günümüze ulaşmaya çabalıyorlardı.

Salona yeniden döndüğümde gözüm istemsizce tabloya takıldı. Karşımdaki üç kişi, Beyaz Ev'in gerçek sırrından habersiz, sırrın bizzat önünde oturuyorlardı. Günlerce süren mesaileri, gece gündüz harcadıkları emekleri; hepsi aslında iki dudağımın arasındaydı. Emris ve Sedat'ı pek umursamıyordum. Ancak Eren'in masum çabasını gördükçe içim parçalanıyordu.

O an aklıma bir fikir geldi. Benden onlara, aslında Eren'e minik bir hediye... Ertesi gün akşam yine onlar ofislerine kapanıp çalışmaya giriştiklerinde yemek salonuna geldim. Yanımda getirdiğim boyalarla hünerimi gösterdim ve tabloya minimal bir detay ekledim. Dikkatli baktıklarında görebilecekleri bir mesaj: kapı...

Tablodaki kadının arkasında kalan alana belirli belirsiz bir kapı figürü çizdim ve sessizce uzaklaştım.

Cerrah haberlerinin ülkeyi sarmasından sonraki yaklaşık bir hafta böyle geçmişti. Eren'le ilgili gelen görev güncellemesinden sonra ne yapacağıma karar veremediğim için belgeleri bulduğumu şimdilik kendime saklamayı tercih etmiştim. Onları açmamış, gizli bir yere saklamıştım. Plaza'ya sunduğum raporlarda ise bulduğum gizli tünel ve odalardan bahsederek Vasilko'nun iştahını kabartmayı tercih etmiştim. Böylelikle Vasilko sona yakın olduğumu düşünecek ve bana olabildiğince destek vererek rahat bırakacaktı.

Cerrah'tan ise yine ses soluk yoktu. Fakat Drogo inatla onun ortaya çıkacağını düşünüyor ve sık sık sahil bandında turluyordu. Hatta pasif direnişini yükseltmiş ve bir tekne kiralamıştı. Çeşitli zamanlarda tekneyle Boğaz'da dolaşıyor ve fırsat kolluyordu.

Drogo'nun kafayı Cerrah'a takması beni büyük bir yükten kurtarmıştı. Âdeta gücümün ikiye katlanmasını sağlamıştı. Beyaz Ev dışındaki zamanlarda, rutin bilgisayar başındaki kontrollerimi tamamladıktan sonra ben de Drogo'nun yanına gidiyordum. Son gittiğimdeyse kiraladığı tekneyle Boğaz'a açılmış ve renkli anlar yaşamıştık. Boğaz'dan Beyaz Ev'i izlemiş ve ben kahvemi o ise her zamanki gibi viskisini yudumlarken gerçekleşmesi imkânsız hayallerimize bir yenisini eklemiştik.

Gözlerimin Beyaz Ev'e daldığı dakikalarda Drogo usulca sordu: "Hâlâ istiyor musun bir çiftlik evi?"

Geçtiğimiz aylarda Romanya'da üzerimdeki komik pijamalarla yatağın içinde yaptığımız o konuşmayı hatırlayıp gülümsedim.

"Evet, neden olmasın."

"Arkasındaki çiftliği ve içindeki hayvanları da unutmadın, değil mi?"

"Yok unutmadım, merak etme. Ama daha önce de söylediğim gibi ben süt sağlamam."

Drogo bu sefer daha enteresan bir soruyla geldi: "Peki her şey bittikten sonra Beyaz Ev'de mi kalmak isterdin yoksa çiftlik evinde mi?"

Hiç düşünmeden, "Çiftlik evi!" diye yanıtladım.

Drogo'nun bir zafer kazanmışçasına sinsi kıkırdaması kulaklarıma çalındı. Hemen ardından ekledim:

"Çiftlik evinde ve Eren'le..."

Günler böyle geçerken Drogo'nun sabrı sonunda meyvesini vermişti. Tekne turu yaptığımızın ertesi günü, akşam karanlığı çökmek üzereyken Drogo beni aradı.

"Edna, ne taraftasın?"

"Ofisteyim. Birazdan çıkıp yanına gelmeyi planlıyordum."

"Acil bir durum yoksa hemen gelmelisin."

"Ne oldu?"

"Cerrah... Cerrah'ı gördüm ve şu an peşindeyim."

Drogo'dan duyduğum son cümleyle anında yerimden fırladım ve ofisin önünde arabama atladığım gibi sahile indim. Birkaç dakika sonra sahildeki trafiğe karışmıştım.

“Neredesin Drogo? Cerrah nerede? Emin misin o olduğuna?”

“Ben teknedeyim. Boğaz'da. Dürbünle izliyorum. Şu an sahil bandında yürüyüş yapan sıradan birisi gibi ilerliyor. İlk tünel girişini biraz geçince. Eminim, o!”

“Tamam, ilerliyorum. Telefonu kapatma.”

Kalbimin atışları bir anda hızlanmıştı. Uzun zamandır bu adrenalini yaşamadığımı fark ettim. Sahil bandında yavaş akan trafikte ilerledim.

“Tamam, senin arabanı gördüm Edna. Şu an çok yakınsın. Yaklaşık beş araba kadar önündeki hizada.”

Beş araba... Cerrah'a ulaşmama sadece beş arabalık bir mesafe kalmıştı.

“Üzerinde bol kesim bir eşofman takımı var. Siyah renkli. Kafasında kapüşon.”

Yavaş yavaş ilerlerken Drogo'nun tarifine uyan kişiyi arkadan gördüm. Arka profilden gayet Cerrah'a uyuyordu. Nefesimi tuttum ve kafamı o tarafa hiç çevirmeden ilerledim.

“Şimdi aynı hizadasın Edna!”

“Tamam, birazdan kontrol edeceğim.”

Aynı hizayı bakmadan geçtim. Birkaç metre ilerledikten sonra dikiz aynasının yönünü çevirdim ve...

Sonunda...

O, Cerrah'tı... Etrafını çaktırmadan süzerek kaldırımında ilerliyordu.

“Haklısın Drogo, bu Cerrah!”

“Demiştin sana... Şimdi ne yapacağız? Tekneyle yavaşayım mı?”

“Hayır. Aynı açıdan izlemeye devam et sen. Ben az ileride arabayı park edip peşine takılacağım. Sakın gözünden kaçırma!”

Drogo ile ortak operasyonumuz işe yaramıştı. Drogo bir süre dürbünle takip etmeye devam etti. Bu esnada ben uzaklaştım ve arabamı ilk uygun yere park ettikten sonra bir köşede bekledim. Cerrah beni

fark etmemiştii. Yürümeye devam ederek önümden geçti. Bir süre ilerlemesini bekledim ve peşine takıldım.

Yirmi dakika kadar yönünü değiştirmeden yürüdü. Beyaz Ev'in hizasından iki kilometre kadar uzaklaşmıştık. Hava kararmış ve karanlık işime gelmişti.

Açık sahilin bittiği, sahil bandında evlerin başladığı bir yere gelmiştik. Sol tarafımızdaki orman da sonlanmış ve dörder beşer kattan oluşan eski apartmanlar başlamıştı. Drogo, "Birazdan görüş açımdan çıkacak, Edna. Evler başlıyor," diye beni uyardı.

"Tamam, sorun yok, ben peşindeyim," diye karşılık verdim.

Tam evlerin başladığı yerde Cerrah durdu. Yönünü karşı yola alarak, arabaların geçmesini bekledi. Yol boşalınca karşıya geçti ve ilk ara sokaktan içeri girdi.

Hemen peşinden karşıya geçmedim. Girdiğı sokağı görebileceğim kadar aynı istikamette yürüdüm ve sokağı uzaktan izledim.

Cerrah'ın girdiğı sokak yokuştı. Yukarı doğru sakın adımlarla yürümeye devam etti. Birkaç dakika sonraysa sık sık arkasına dönmeye ve takip edilip edilmediğini kontrol etmeye başladı.

"Yakınlarda bir eve girecek olmalı," diye kendi kendime mırıldandım ve peşinden gitmedim. Risk alarak beklemeye devam ettim. Yaklaşık otuz saniye sonraysa solundaki bir apartmana giriş yaptı.

Cerrah'ın apartmana girmesiyle anında sokağı daldım. Solumdaki bina duvarlarına yapışık hâlde bir süre ilerledim. Girdiğı binayı tespit ettim. Üç katlı, yıkılmaya yüz tutmuş eski bir apartmandı. Zemin katta ışık yanıyordu. Birinci katta da... İkinci ve üçüncü katların ise lambaları kapalıydı. Birkaç saniye sonra üçüncü katın lambası yandı.

İşte, bu kadar...

No: 22 Laleli Apartmanı üçüncü kat daire dört...

Cerrah'ın kaldığı yeri artık tespit etmiştim.

Cerrah'ı evine noktaladıktan sonra istifimi bozmadan sokakta yürümeye devam ettim. Yaklaşık beş apartman geçtikten sonra, terk

edilmiş ve bir kısmı yıkılmış bir binanın önünde durdum. Binanın girişinde güvenlik amaçlı alüminyum perdeler dizilmişti. Perdelerin arasından girip yıkık binanın birinci katına çıktım ve hemen Cerrah'ın apartmanının girişini kontrol ettim.

Evet, bulunduğum noktadan net olarak görünüyordu.

Telefonun diğer ucundaki Drogo meraktan çatlamak üzereydi. Dikkatimi dağıtmamak için hiç konuşmamıştı.

“Drogo, hatta mısın hâlâ?”

“Evet, takip ediyor musun?”

“Hayır...”

“Nasıl? Yine mi kaçırdık elimizden!”

Drogo'yla biraz uğraşmak ve şaka yapmak keyifli olabilirdi. Ancak buna yeltenmedim.

“Kaçırmadık. Evine girdi. Evini tespit ettim.”

Kısa bir süre sonra Drogo peşimden geldi. Metruk binanın içinden Cerrah'ın evini gösterdim.

Drogo, “Sümbül Sokak Laleli Apartmanı,” diye tekrar etti, “artık ölsem de unutmam.”

Cerrah kendisine çok iyi bir semt seçmişti. Ormanın hemen diğer yakasında, Beyaz Ev'den sadece iki kilometre ötede... Üstelik mahallede pek meraklı kimse de bulunmuyordu. Özellikle sokağı gayet sakindi. Dikkat çekmeden yaşamak için en ideal yer...

Drogo, “Her zamanki soruma hazır mısın?” diye sordu.

“Şimdi ne yapacağımızı mı soracaksın?”

“Evet.”

“Bir süre Cerrah'ı izleyecek ve frekansını alacağız. Uygun bir zamanda evine girecek ve evi arayacağız. Evini öğrenmemiz büyük bir avantaj. Bunu lehimize çevirmeliyiz.”

“Peki burasının evi olduğunu nereden biliyoruz? Belki ziyarete geldi, belki başka birisinin evine girdi.”

“Cerrah girmeden önce üçüncü katın lambası yanmıyordu. O girdikten sonra yandı... Kaç yıllık tecrübeme dayanarak diyorum ki burası Cerrah'ın kaldığı yer.”

Açıklamamdan sonra Drogo elleriyle reverans yaparak saygısını sundu.

“Başka sorum yok, ne diyorsan doğrudur.”

“Yalnız burası gözetlemek için tekin bir yer değil. Cerrah'ın evden çıkışlarını tespit edebilmek için tedbir almamız gerek.”

“Nasıl bir tedbir?”

“Orasını sen bana bırak. Sana bu gece çok ihtiyacım var Drogo. Ben gelene kadar burada bekleyebilir misin?”

“Gerekirse sabahlarım. Senin aklın burada kalmasın.”

Cerrah'ın evini gözetleme işini Drogo'ya devrettikten sonra hemen çalışmalarına başladım. Sokaktan aşağı doğru inerken telefonumun kamerasını açtım. Sokağın farklı açılardan videolarını çekerek sahile indim. Sahil yolunda da her iki yönün görüntüsünü alarak arabama kadar yürüdüm.

Arabaya ulaşır ulaşmaz ofisin yolunu tuttum. Hemen bilgisayarıma başına geçtim. Kaydettiğim keşif görüntülerini bir dosyada derledikten sonra Plaza'nın sistemine giriş yaptım. Teknik destek birimine acil kodlu bir talep oluşturdum ve derlediğim görüntüleri yükledim.

Talebim gayet açıktı: Sümbül Sokak Laleli Apartmanı'nın girişinden ilk tünelin başladığı yere kadar gizli kamera desteği...

Yaklaşık on dakika sonra teknik destek biriminden yanıt geldi. Çalışmalara başladıklarını ve yaklaşık dört saat sonra sistemin kurulmuş olacağını belirtmişlerdi.

İşte, bu kadar...

Sadece dört saat kalmıştı. Dört saat sonra Cerrah tamamen benim kuskacım altında olacaktı...

Dört saatlik bekleyişim devam ederken sık sık Drogo ile temas hâlindeydim. Cerrah henüz bir yere çıkmamıştı. Durum stabildi. Bu esnada Emris'in arabasının konumunu da çeşitli aralıklarla kontrol ettim. Beyaz Ev'in yakınlarında sabitti. Eren ile birlikte çalışmaya devam ediyorlardı.

Aradan yaklaşık üç saat geçmişti ki ofisimin alt kattaki giriş kapısından bir tıklama sesi duyuldu. Sanki birisi kapıya vurmuştu. Ta-

bancamı yanıma alıp belimin arkasında saklayarak alt kata indim. Ofisin önünde kimse görünmüyordu. Kapıyı aralayıp etrafa bakınacakken, hemen girişte yerde bir kutu buldum. Kutuyu aldıktan sonra etrafı süzdüm ve kapıyı kapattım.

Kutunun içinden taşınması kolay büyüklükte bir tablet çıktı. Tabletleri görünce heyecanlandım. “Plaza...” diye mırıldandım ve tabletin düğmesine bastım. Kısa bir süre sonra tabletin ekranında karelere bölünmüş onlarca görüntü oynuyordu. Teknik destek ekibi talebimi eksiksiz yerine getirmişti.

Üst kata çıktıktan sonra Drogo’yu aradım. “Var mı herhangi bir gelişme?” diye sordum.

Drogo, “Hayır yok,” dedi, “az önce birisi motosikletle sokağa girdi. Motosikletini bir elektrik direğine bağladıktan sonra tıpış tıpış yürüdü ve gitti.”

Motosiklet... diye düşünürken tabletten Cerrah’ın evinin girişini gören görüntüyü açtım. Kameranın açısını oynattım.

“Motosiklet, Zambak Apartmanı’nın önünde mi tam?”

“Evet. Nereden bildin?”

Bu yanıtı aldıktan sonra gülümsedim. Teknik ekiptekiler evin önündeki kamerayı motosikletin sepetine gizlemişlerdi.

“Tamam, sorun yok. Artık ayrılabilirsin. Sahilde buluşalım.”

Kameraların yerleşmesinin ardından işimiz çok kolaylaşmıştı. Ve tabii Drogo’nun teknesi sayesinde de...

Tekneyi sabaha karşı âdeta bir yaşam alanına çevirmiştik. Sahilde, Cerrah’ın evine yakın bir noktada hazır tuttuk. Böylece Cerrah’ın evden çıkışını ve gittiğini yönü kameralar sayesinde tespit ettikten sonra duruma göre ya teknenin içinden uzaktan ya da bizzat peşine takılarak Cerrah’ı rahatlıkla takip edebilecektik.

Öncelikli amacım bir süre Cerrah’ı takip ederek, eğer varsa görüştüğü kişileri ya da temaslarını tespit etmektir. Tüm olan bitenleri tek başına mı yoksa birilerinin yardımıyla mı gerçekleştirdiği hayati

önem taşıyordu. Öte yandan henüz Cerrah'ın tam olarak kim olduğunu bilmiyorduk. Kim olduğunu ve amacını çözmemiz de bu sürecin en öncelikli hedeflerindendi.

Cerrah, ertesi gün öğlene doğru evinden çıktı. Apartmanın girişini gören kamerayı yakınlaştırmam sayesinde Cerrah'ın yüzünü ilk defa bu kadar yakından görmüştük. Yüzünde belirgin bir iz vardı. Sanki bir yanık izi... O denli büyük bir izdi ki, yüzünün bir yarısı neredeyse buruş buruştu.

Sokaktan çıktıktan sonra sağa dönmüştü. Beyaz Ev ve ormanın bulunduğu istikamete... Aynı kaldırımda bir süre yürüdükten sonra, kafe tarzında küçük bir çay bahçesine girdi. Bahçedeki masalardan birine oturup kahvaltı yapı ve uzun bir süre oyalandı. Kahvaltının sonrasında sahil tarafındaki kaldırımlara geçti ve yürüyüş yapan kalabalığın arasına karışarak orman ve Beyaz Ev hizasına kadar yürüdü.

Ormanın hizasına gelince banklardan birine oturup yan döndü. Boğaz manzarasını izliyormuşçasına dururken, aslında sıklıkla ormanı ve etraftaki gizli polisleri gözetliyordu.

Bir saatten fazla süreyi bankta geçirdikten sonra yerinden kalktı ve geldiği istikamette geri döndü. Sakin, yavaş ve kendinden emin adımlarla... Sokağına girdikten sonra da yine etrafına bakındı ve apartmanına girdi.

Akşamüzeri ise yine aynısı... Evden çıkış, sahilde yürüyüş, orman kontrolü ve eve geri dönüş...

Ertesi gün değişen hiçbir şey olmadı. Sabah ve akşamüzeri iki kez evden çıkış, rutin bir yürüyüş ve geri dönüş...

Drogo ve bense bu iki günde teknede yatıp kalkmış, sadece Cerrah'ın peşinden gitmek için tekneden inmiştik. Eren'e de işlerimin yoğunluğu ile alakalı çeşitli bahaneler sunarak Beyaz Ev'e uğramamıştım.

İkinci günün sonunda Drogo sabırsızlanmaya başlamıştı.

"Nereye kadar böyle bekleyeceğiz Edna?"

"Gittiği yere kadar..."

"Ne demek gittiği yere kadar? Adam iki gündür aynı rotada dolaşüyor, değişik hiçbir şey yapmadan. Evden çıkış, kahvaltı, ormanı izleme ve ev..."

“Senden ajan olmazmış Drogo... Kaç gün boyunca kayalıklara pusu atıp Cerrah’ı bekledin, gıkın çıkmadı. Şimdi Cerrah’ın peşinde iki günde söylenmeye başladın. Hem de Boğaz’ın ortasında bir tek-nede sefa sürerken...”

“Ben de işler böyle yürümüyordu, biliyorsun. Evet, adamı bulmak için günlerce bekleyebilirim ama bulduğum zaman da affetmem. Alır, sorgular ve bir şekilde konuştururum. Romanya’da yaptıklarım gibi.”

“Şu an İstanbul’dayız ve benim kurallarım geçerli, kusura bakma,” diyerek karşılık verdim, “beklemek zorundasın... Hatta bu gece tek başına bekleyeceksin.”

“Sen nereye gidiyorsun?”

“Beyaz Ev’e. İki gündür hiç uğramadım. Eren’in de merak ettiği yok.”

Eren’in konusu açılınca yine duramadı Drogo. Eskisi kadar olmasa da ufaktan dokundurdu: “Erensiz duramam diyorsun yani...”

“Hayır. O cephede bir gelişme var mı, kurcalamam gerek. Gece Eren’in yanında kalmazsam gelirim yanına.”

“Mutlaka bekliyorum!” Kadehini havaya kaldırmıştı. Sözcükler dudaklarından imalı bir tınıda döküldü.

Drogo teknesini kayalıklardaki bir iskeleyle yanaştırdı. Tekneden indikten sonra oyalanmadan Beyaz Ev’in yolunu tuttum.

Eren geldiğini görünce, “Neredesin iki gündür?” diyerek suçunu bastırmak istedi.

“Hiç üste çıkmaya çalışma,” diye geri püskürttüm, “iki gündür beni davet edecek misin diye seni test ettim. Ama tık yok!”

“İşlerin olduğunu sen söyledin!”

“Olsun, yine de ısrar etmen gerekmez mi?” İkimiz de kendimizce birtakım işler peşindeydik. İkimiz de cerrahın peşindeydik. Farklı rotalarda farklı haritalarla... O yüzden üstüne gitmedim, gülerek sataşmaya devam ettim.

Misafir odasının balkonuna çıkana kadar karşılıklı sataşmalı girizgâhımızdan sonra normale döndük. Normal bir Arden olarak kurmam gereken cümleleri ihmal etmeden sıraladım:

“Sen bu Emrislere çok kaptırdın kendini Eren. Artık biraz ağırdan mı alsan acaba?”

“Emris’e kaptırmak değil de tüm olan bitenleri fazla kafaya taktım galiba. Haklısın.”

“Bak kaç haftadır, hatta belki kaç aydır kendini harap ettin. Kısır bir döngüde gibisiniz. Eğer olmuyorsa oluruna bırakmak bazen daha iyidir.”

Bu esnada Halil kapıda belirdi. “Hoş geldiniz Arden Hanım. Ne arzu edersiniz?”

“Kafana göre takıl Halil Bey, çok kalmayacağım zaten.”

Halil’e verdiğim yanıtın sonra Eren ters ters baktı.

“Hemen gidecek misin Arden?”

“Pek kalmamı istiyor gibi bir hâlin yok Eren. Yakın zamanda aynaya baktın mı hiç? Gözlerinin altı morarmaya başlamış!”

Son çıkışmamdan sonra Eren yerinden kalktı. Ellerini balkonun korkuluklarına koyup karşısında uzanan ormana baktı.

“Haklısın Arden. Kendimi çok yıprattım. Ama sanki bir girdaba çekilmiş gibiyim. Sanki bu olayları çözemezsek ömrümün sonuna kadar bu girdapta kalacakmışım gibi.”

Aradıkları adamın iki kilometre ötede olduğunu bilse üzerindeki ölü toprağı kalkar ve yerinde duramazdı sanırım. Tabii anında da Emris’ine yetiştirirdi.

Özür dilerim Eren, dedim içimden, keşke yapabileceğim bir şey olsaydı...

“Umarım... Umarım tez zamanda nihayete erdirirsiniz. Sadece sen değil, ben de yıpranıyorum.”

Bunun üzerine Eren hemen yanıma damladı. Sandalyemin önünde diz çöktü. Ellerimi tuttu.

“Bana biraz daha sabret, olur mu? Hissediyorum, yakında çözeceğiz...”

Derin bir nefes aldıktan sonra suratına doğru eğildim. Gözlerine baktım. Gözlerinin içine... Ben hâlâ oradaydım. En derininde...

Yavaşça dudaklarına uzandım ve “Seni ömrümün sonuna kadar beklerim,” dedim, “ama sen yine de çok bekletme...”

İki günlük aradan sonra Eren'i görmek, ona dokunmak bana iyi gelmişti. Eminim Eren'e de.

Halil'in servis ettiği beyaz şarabı bitirdikten sonra ayaklandım.

"Gidiyor musun?"

"Evet... Bakma, sana sataşıyorum ama şu sıralar ben de çok yoğunum. Yeni bir projeye başladım, bahsettiğim gibi. Sık sık uygulama ölçümleri için ofis dışında oluyorum. Ofise uğrar ve beni bulamazsan meraklanma."

Ayağa kalktı ve bana sarıldı. Sıkıca. Sımsıkıca...

Sanki...

Sanki bir daha sarılamayacakmışçasına...

Ellerimi sırtında gezdirdim.

Kafamı göğsüne yaslayıp, göğüs kafesinin altında atan kalbini bir kere daha dinledim.

Kokusunu içime çektim.

Sonrasında gözlerinin içine baktım.

Eren'in yanından ayrılıp merdivenlerden indim ve bahçeye çıktım. Bahçeden ana çıkış kapısına doğru yürürken arkamı döndüm. Eren balkondan bana bakıyordu.

Gülümsedim...

Kollarımı açtım kucaklar gibi. Birkaç saniye öylece bekledim.

Önce Beyaz Ev'in kuleleri ile bakıştım, sonra Eren'le. Ve ona söylediğim kelimeleri yineledim:

Seni ömrümün sonuna kadar bekleyeceğim Eren...

Cerrah'ın peşinde birkaç gün daha geçirdik. Cerrah'ın hiçbir hareketi değişmemişti. Neredeyse her gün aynı rutinini tekrarlamıştı. Sanki son bir hamlesi kalmıştı ve o hamlesinden önce uygun şartların oluşması için fırsat kolluyordu.

Gün geçtikçe Drogo'nun sabırsızlığı da artmıştı. Olabildiğince tüm dikkatini Cerrah'a veriyor, giriş çıkışlarını eksiksiz takip ediyordu ancak risk atmıştı. Rutin giden her takip her zaman en büyük riskti.

Cerrah'ın yine evinden çıkacağı o gün, "Artık zamanı geldi," dedim.

Drogo heyecanla, "Neyin zamanı geldi? Gidip alıyor muyuz Cerrah'ı?" diye sordu.

"Hayır... Önce evine gireceğim. Evde ne var ne yok görmem lazım. Şu ana kadar hep tek başına hareket etti. İçin içinde başkalarının olmadığından emin olmalıyız."

Drogo'nun heyecanı bir anda sönümlenmişti.

"Desene beklemeye devam... Tamam, sen git hadi. Ben Cerrah'ı kontrol altında tutar, geri dönüşe geçtiğinde haber veririm."

Drogo uzaktan Cerrah'ı izlemeye devam ederken ben Cerrah'ın evinin yolunu tuttum. Eski apartmandan içeri girdim. Sakin adımlarla son kata kadar çıktım.

Evin kapısı ahşaptan ve eskiydi. Ancak kilit sistemi yenilenmişti. Yanımdaki aparatlarla kapıyı zorlanmadan açtım. İçeri sessizce girdim ve kapıyı kapattım.

Giriş kapısının arkasında beni hol karşılamıştı. Sol tarafımda bir askılık, sağ tarafımda bir ayakkabılık... Askılıkta Cerrah'ın giydiği kapüşonlu ince spor montlar asılıydı. Bir tane de naylon yağmurluk...

Hole bağlanan dört tane kapı bulunuyordu. Soldaki ilk kapı banyo. Banyonun yanında mutfak. Sağdaki iki oda ise yatak odası ve salon... Banyoya ve mutfaka hızlıca baktım. Ev aşırı derecede bakımsızdı. Dolapların köşeleri rutubetten şişmiş, boyları dökülmüştü. Mutfakta bir iki tabak ve bardak dışında bir şey bulunmuyordu.

Mutfaktan çıktıktan sonra yatak odasına girdim. Derme çatma kurulmuş bir bez gardırop ve eski bir karyola... Tül perde korniş yuvasından çıkmış, duvara iki uçtan çiviyle sabitlenmişti. Gardırobun içinde üç beş parça kıyafetten başka hiçbir şey yoktu.

Yatak odasından çıkıp salona girdiğimdeyse büyük bir sürpriz beni bekliyordu. Soldaki duvara boydan boya beyaz bir jelatin gerilmişti. Jelatinin üzerindeyse ispirtolu kalemle çizilmiş bir kroki bulunuyordu. Beyaz Ev'in ve hemen altındaki ormanın krokisi...

Krokiye yaklaşıncaya detayları görmeye başlamıştım. Cerrah ne-redeyse adım adım her yerin keşfini yapmış, tünel girişlerini, evin

içindeki gizli geçitleri tek tek çıkarmıştı. Karşımda âdeta Beyaz Ev'in röntgeni duruyordu.

Gerçekten bir labirent şeklinde inşa edilmişti. Ayrıca bazı odaların arkalarına gizlenmiş, birbiriyle bağlantılı bazı geçitler ve tüneller de vardı. Cerrah tespit edebildiği her şeyi buraya işlemişti. Bir diğer ilgi çekici şey ise 162 odalı olarak bilinen Beyaz Ev aslında 198 odalıydı, yani standart planlarda gözükmeyen 36 tane daha odası vardı.

Bir detay daha gözüme ilişti... Bizim Drogo ile tespit ettiğimiz ve Beyefendi'nin gizli iki odasına giden tüneli es geçmişti. Belli ki o geçidi fark edememişti.

Cerrah dersine gerçekten çok iyi çalışmıştı. Ayrıca aradığımız kişinin o olduğu da an itibarıyla tescillenmişti.

Krokideki detayları inceledikten sonra oturma odasındaki diğer eşyalara bakındım. Tüplü bir televizyon, uydu alıcısı ve iki tane kanepelerden birinin yanında bir sehpa duruyordu. Sehpanın üzerindeyse bir dizüstü bilgisayar ve onun üzerinde sayfaları şişmiş, kabarık duran büyük bir defter...

Defteri açınca asıl şaşkınlığı yaşadım. Defterin sayfalarına fotoğraflar yapıştırılmıştı. Beyaz Ev'in altındaki ameliyathanenin içinden, insanların organları alınırken çekilmiş fotoğraflar...

Hızla sayfaları çevirmeye başladım. Farklı zamanlarda çekilmiş fotoğraflar. Hemen hemen hepsi de ameliyathanenin içindendi. Bazılarında yüzlerinde ameliyat maskeleri bulunan kişiler yer alıyordu. Bu kişilerin yanına kalemle oklar çizilmiş ve okların sonuna isimleri not alınmıştı. Defterin sonlarındaysa yine el yazısıyla tutulmuş isim listeleri... Listelerdeki isimlerin karşılarındaysa meslekleri gibi kısa açıklamalara yer verilmişti. Neredeyse hepsi de önemli pozisyondaydılar...

Bu defter...

Bu defter âdeta ameliyathanenin bir kara kutusuydu. İçerideki herkes tek tek deşifre edilmişti. Cerrah bu bilgileri aylarca, belki de yıllarca toparlamış ve bir arşiv hâline getirmişti.

Fotoğraflara yeniden baktığımda başka bir detayı fark ettim. Fotoğrafların açılırları... Aslında bu fotoğraflar gizlice çekilen bir video-

dan ekran görüntüleri alarak derlenmişti. Eğer öyleyse içeride çekilen orijinal videolar da olmalıydı.

Bunu düşünmemle gözüm hemen dizüstü bilgisayara takıldı. Ekranını kaldırıp açma düğmesine bastım. Bilgisayar eskiydi ve açılması biraz zaman aldı. Açıldıktan sonra hızlıca tüm dosyaları taradım. Özellikle video türündeki dosyaları filtreledim. Ama tuhaf biçimde bilgisayarın içi bomboştı. Yeni format atılmışçasına, varsayılan klasör ve dosyalar dışında bilgisayar içinden hiçbir şey çıkmamıştı.

“USB bellek,” diye mırıldandım... Cerrah videoların ve diğer dokümanların orijinallerini bir USB bellek ya da hafıza kartında tutuyor ve yanında taşıyor olmalıydı.

Bilgisayarı eski yerine bırakıp defteri yeniden araladım. Cep telefonumla arkadaki listedeki isimlerin fotoğraflarını çektim. Hemen sonra ön sayfalardaki ekran görüntülerinden birkaç kare daha alacaktım ki Drogo aradı.

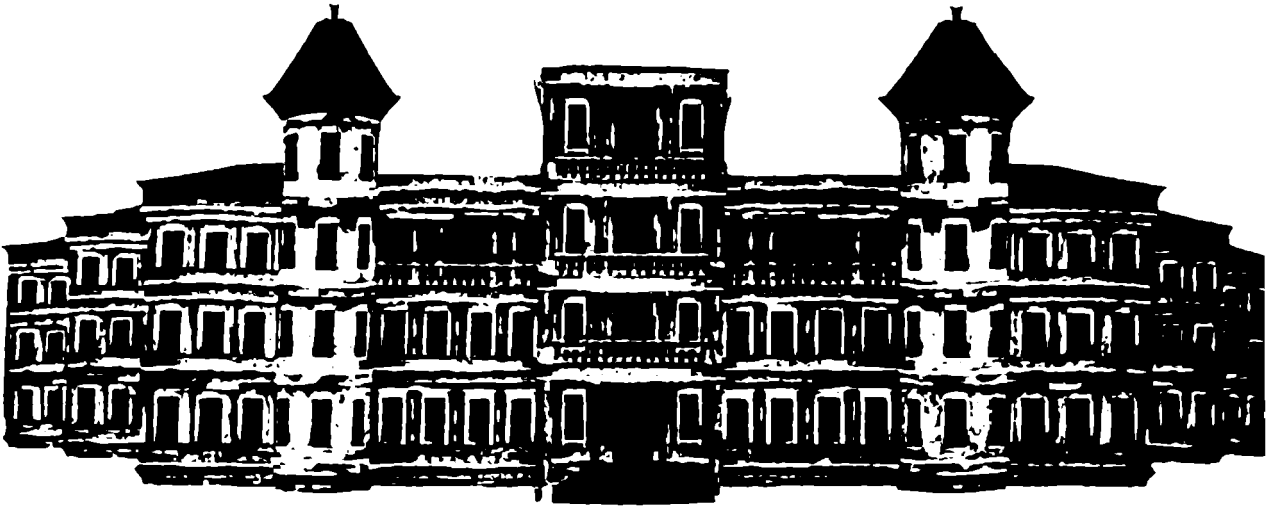
“Edna, Cerrah dönüşe geçti.”

Hızlıca birkaç fotoğraf daha çekip defteri tıpkı aldığım gibi yerine koydum ve anında evden ayrıldım. Apartman kapısından çıktuktan sonra sola döndüm ve Cerrah’la kesişmemek için sokağın yukarısına doğru koşar adım ilerledim. Sokağın çıkışında, sağdaki başka bir sokağa doğru yönümü değiştirdim ve gözden kayboldum.

Ara sokaklarda ilerlerken aklımda artık tek bir şey vardı: Cerrah’in kim olduğu...

Cerrah ya şebekenin içinden birisiydi ya da şebekenin görüntülerini ele geçiren kişiden bu görüntüleri ele geçirmişti...

Amacı ise hâlâ belli değildi.

37. Bölüm

“Edna, Cerrah sokağa girmek üzere, evde misin yoksa hâlâ?”

“Çıktım, birazdan yanında olurum.”

Cerrah evine dönerken ben de birkaç arka sokaktan geri dönüş almış ve sahil caddesine inmiştim. Kısa bir süre sonra Drogo’nun yanındaydım.

Drogo, “Evin içinde durumlar ne?” diye sordu. “Dişe dokunur bir şey var mı?”

“Evet,” diye yanıtladım, “aradığımız adam bu, Cerrah. Kesinleşti.”

Drogo bu yanıtıma gülümseyerek karşılık verdi.

“Senin hâlâ şüpheli mi vardı? Ne buldun?”

“Ormanın, Beyaz Ev’in ve tünellerin krokileri. Ayrıca ameliyathaneden bazı görüntüler.”

“Ne? Ameliyathaneden görüntüler mi?”

“Evet,” diye yanıtlarken telefonumu çıkardım. Çektiğim fotoğraflardan bazılarını Drogo’ya gösterdim.

Şaşkınlıkla, “Bu kadarını beklemiyordum,” dedi. “O zaman Cerrah... Cerrah içlerinden biri.”

“Kuvvetle muhtemel. Ama bunu da zaman içerisinde göreceğiz.”

Katettiğimiz mesafe gayet iyiydi. Drogo da hâlinden memnundu.

“O zaman şimdilik bunu kutlayalım,” dedi ve teknedeki minibardan bir şampanya çıkardı. Şampanyayı salladıktan sonra Boğaz’ın serin sularına doğru patlattı.

“Erkenden kutlama mı yapıyorsun?”

“Neden olmasın... Bu aşamaya gelmek asla kolay olmadı.”

Haklıydı yine Drogo... Cerrah’ı bulmak için kaç günümüzü harcamıştık. Ama ben yine de onun kadar sevinçli değildim. Orijinal görüntüleri bulamamam kafama takılmıştı.

“Yine daldın derin düşüncelere Edna... Ne düşünüyorsun?”

“Görüntüler... Görüntülerin orijinalleri evde yoktu. Yanında taşıyor olmalı.”

“Ben sana diyorum, gidip alalım hem görüntüleri hem de kendisini yok ederiz.”

“Bilmiyorum Drogo, acele etmek istemiyorum...”

Şampanyamın ilk kadehini yudumlarken uzaktan görünen Beyaz Ev’e baktım.

Acaba Eren nasıldı?

Biz adım adım ilerlerken onlar bir mesafe katedebilmişler miydi?

Drogo kadehini bitirdikten sonra ikincisini içmedi. Teknenin içinde koltuğuna kuruldu ve tableti önündeki mini masanın üzerine yerleştirdi. Ayak ayak üzerine attıktan sonra keyifle bir puro yaktı. Purosunu yarılana kadar aynı yerde oturdu. Daha sonra yerinden kalktı ve yanıma geldi.

“Sen biraz dinlen istersen Edna. Ben buradayım. Hem Cerrah’ın rutini devam ederse yarına kadar kıpırdamaz.”

Drogo’nun teklifi benim için çok makuldü. Kaç gündür ofis ve tekne arasında mekik dokumuştum.

“Seni yalnız bırakmak istemiyorum aslında.”

“Saçmalama. Ben iyiyim. Sen çok yorgun görünüyorsun. Git hadi dinlen biraz.”

Drogo tekneyi sahildeki bir cep limana yanaştırdı. Tekneden indikten sonra arabama atladım. Mahalleye doğru sürüp Beyaz Ev’in yakınlarında durdum. Arabadan inip patika yoldan Beyaz Ev’e ilerledim.

Emris'in arabası yine ağaçların arasında saklı duruyordu. Belli ki yine buradaydılar. Bahçenin girişine kadar seri adımlarla devam ettim. Tam kapıda durdum.

Üst kattaki ışık açıktı. Eren, Emris ile çalışma hâlindeydi.

O an nedense içimi bir sıkıntı kapladı. Normalde Beyaz Ev'e gidip Eren'i görmek için durmuştum. Ancak kapıda bu hissim kaybolmuştu. Odadan çıkan ışığa gözlerimi devirip öylece bir süre bekledim. İçimdeki sıkıntı geçmedi.

Tekrar arabama döndüm. Kapıyı aralamadan önce, ağaçların arasındaki bol oksijeni ciğerlerime doldurmak için derin derin nefes aldım. İçimdeki sıkıntı giderek artmıştı. Soluduğum temiz hava da fayda etmiyordu. Sanki bir şeyler ters gidiyor gibiydi. Sanki bir şeylerin kontrolü elimden çıkıyor, tüm elde ettiklerim parmaklarımdan arasından kayıp uzaklaşıyor gibi...

Kapıyı aralamak için uzandığımda, ağaçların arasında bir kıpırdanma hissettim. Birden duraksadım. Kıpırdamadan bakışlarımla etrafımı kolaçan ettim. Görünürde hiçbir şey yoktu. Şüphe çekmemek için doğal davranarak kapıyı araladım ve koltuğa oturdum. Kapıyı kapatırken yeniden görüş alanımı süzdüm. Yine görünürde hiçbir şey yoktu. Ancak karanlığın içindeki kıpırdanma hissi hâlâ devam ediyordu. İçimdeki huzursuzlukla paralel bir şekilde... Yeniden derin bir nefes aldım ve ana yola doğru hareket ettim. Eve gitmekten vazgeçip ilk kavşaktan U dönüşü yaptım ve az önce park ettiğim yerin karşı şeridinde durup ağaçların arasına odaklandım.

Yaşadığım his kesinlikle normal değildi. Kolay kolay böyle bir şüpheye düşmezdim. Birden aklıma Cerrah geldi. Beyaz Ev'i gizlice izlerken görmüştüm onu... Acaba yine o mu ormanda geziniyordu? Ancak ben hareket etmeden önce evine girmişti. Benden sonra çıkmış olma ihtimali düşüktü. Yine de emin olmak için Drogo'yu aradım.

"Herhangi bir hareket var mı Drogo? Cerrah evinde mi hâlâ?"

Drogo bu kadar kısa sürede aramamdan işkillenmişti.

"Ne o, yoksa güvenmiyor musun bana?" diyerek çıkıştı. "Meraklanma. Gözlerimi dört açtım. Adamımız evinde."

“Güvenmemek değil,” diye mırıldanarak karşılık verirken ağaçların arasındaki hareketliliği yeniden fark ettim. Bu kez emindim. Sadece bir his değildi. Gözlerimle görmüştüm. Birisi karanlığın içerisinde ağaçların gövdesine saklanarak ilerliyor ve bana görünmemeye çalışıyordu.

“Tamam, teşekkür ederim.”

“Neler oluyor Edna? Yarım yamalak cevap veriyorsun... Eve gitmedin mi?”

“Sonra görüşürüz Drogo, şimdi işim var.”

Telefonu Drogo’nun suratına kapattıktan sonra bakışlarımı ağaçların arasından çektim. Ormanın içindeki kişinin onu fark ettiğimi anlamaması gerekliydi. Gaza hafifçe dokundum ve kısa bir mesafe daha ilerledim. Sahile inen yolun ortalarına geldiğimde sağda bir market gördüm. Marketin önüne park ettim. Tabancamı doldurmuş yapıp belime yerleştirdikten sonra hiçbir şey olmamış gibi arabadan indim ve markete girdim. Marketten su alıp sakince çıktım ve kendimi göstermeye devam ederek sahil yoluna doğru yürüdüm.

Yürüyüşüm esnasında her fırsatta sol tarafımı, yolun diğer yakasına düşen ağaçları kontrol ettim. Ağaçların arasındaki karanlık benimle eşit mesafede paralel olarak ilerlemişti. Beni takip ettiğinden artık emindim.

Sahil yoluna kadar beni rahatça izlemesini sağladım. Ormanın içinden sahile kadar peşimden devam etti. Sahile çıkarken planımı kurdum. Bir süre sahilde ilerleyecek ve ormanın bitip apartmanların başladığı kısımda onu ara sokaklara çekecektim. Ara sokağa girmemizle birlikte de punduna getirip sıkıştıracaktım.

Sahile inmemle birlikte bir daha arkama bakmadım. Büyük bir ihtimalle ormandan çıkmış ve sahil yolundaki yaya kalabalığına karışmıştı. O andan itibaren yanıtlanması gereken tek bir soru kalıyordu: *Beni takip eden kişi kimdi?*

İlk ihtimal Cerrah’tı. Ancak Drogo’nun dediğini göre Cerrah evinden çıkmamıştı. Zaten bu kadar kısa sürede ormana gelmesi ve üst tarafa çıkarak Beyaz Ev’in girişine ulaşması imkânsızdı. Tabii bizi atlatıp farklı bir şekilde evden çıkış yapmadıysa.

İkinci ihtimal elbette ki Vasilko'nun adamlarından birinin olmasıydı. Ancak Vasilko'nun takip ekipleri asla tek başına hareket etmezlerdi. Bu denli uzun bir süre bir kişinin takip etmesi takip mantığına aykırıydı.

Üçüncü ihtimalse Emris'ti. Kimseye söylemeden benim peşime adam takmış olabilirdi. Ancak öyle olsa daha önce bu kişiyi fark ederdim. Emris yönündeki başka bir olasılıksa, güvenlik amacıyla Beyaz Ev'in girişine gizli polisler yerleştirme ihtimaliydi. Polislerden biri orada hazır beklerken, benim evi gözetlememin onlar için şüpheli bir durum yaratması nedeniyle peşime düşmeleri senaryosu mantık dışı değildi.

Son ve en karanlık ihtimalse şu an aklıma gelemeyecek birisinin peşimde olma olasılığıydı. Ya benim ya da Beyaz Ev'in...

Fikir yürütmelerimle sahildeki yolda bir hayli ilerlemiştim. Az ileride apartmanlar görünmeye başlamıştı. Birkaç dakika daha seri adımlarla yürüdükten sonra yolun karşısına geçmek için durdum. Arabalar azalınca yola çıktım. Orta refüjde bilerek duraksadım ve arkamdan geçen birisi var mı diye kontrol ettim. Henüz yola çıkan birisi olmamıştı. Refüjden indim ve diğer kaldırıma geçerek yeniden ilerledim. İlk apartmanları geçip, yukarı doğru uzanan sokağın köşesine gelince çaktırmadan arkama baktım. Yüzünü göstermemeye çalışan, vücut hatlarıyla orta yaşlarda olduğunu öngördüğüm ve siyah bir şapka takan birisi koşar adım refüjden benimle aynı hizadaki kaldırımlara geçti.

Hemen sokağa girdim ve test atabileceğim bir yere bakındım. Az ileride kasası muşamba ile kapatılmış bir kamyonet gördüm. Kamyonetin hizasına kadar yavaş adımlarla çıktım ve bir anda kendimi sola atarak kamyonetin diğer tarafına geçtim. Diğer tarafa geçer geçmez ayaklarımın görünmemesi için kamyonetin tekerine bastım ve üstteki bağlama iplerinden tutunarak bedenimi tamamen yukarı çektim.

Kısa bir süre sonra sokakta ayak sesleri duyuldu. Ayak sesleri gidecek hızlandı ve yakınlaştı. Muhtemelen beni kaybettğini düşünerek koşuşturmaya başlamıştı. Ayak seslerinin çoğalmasıyla birlikte sessizce indim ve aşağı yönde adımladım. Kamyonetin ön tarafından yeniden yola doğru çıktım ve kendimi göstermeden yukarı bakındım.

Evet, peşimdeki kişi koşar adım yürümeye ve merakla etrafına bakınmaya devam ediyordu. Bir süre sessizce izledim. Sokağın yukarısına doğru hızla devam etti. Daha sonra soldaki ilk ara sokağa girdi.

İşte, şimdi tam zamanı...

Önümde iki seçenek bulunuyordu.

İlk seçenek: Gizlice bu kez ben takip edecektim. İkinci seçenek: Sokağın çıkışında bekleyip geri döndüğü anda tabancamı şakağına dayayacaktım. Bu zorlu bir seçenektir, peşimdeki kişinin polis olma ihtimaline karşı riskliydi. Tabancayla kendimi ele verebilirdim.

En iyisi gidişata göre karar vermektir.

Kamyonetin önünden sokağa çıktım ve park hâlindeki arabaları kendime sütre yaparak ilerledim. Adamın döndüğü yere gelince yavaşladım. Duvarın tam köşesinde durdum. Derin bir nefes alıp belimdeki tabancamı çıkardım. İçimden üçe kadar sayacak ve dolduruş yaptıktan sonra sokağa çıkacaktım. Kafamı sol tarafa doğru hafifçe uzattım. Sokak karanlıktı. Hiçbir aydınlatma lambası yanmıyordu ve karanlıktan dolayı hiçbir şey görünmüyordu.

Derin bir nefes daha aldım ve üçe kadar saymaya başladım.

Bir...

İki...

Üç...

Tabancamı yere doğru kırk beş derecelik açıda hazır tutup dolduruş yaptıktan sonra sokağa girdim. Sokağın derinliğine doğru bir bakış atarak sağ taraftaki park hâlindeki arabalardan birinin arkasına geçtim.

İlk bakışta kimseyi göremedim.

Yeniden sokağa çıktım ve aynı hazır pozisyonda, ileriye bakınarak bir öndeki arabanın arkasına kadar yürüdüm. Yine kimseyi göremedim. Birkaç saniye bekledikten sonra yeniden derin bir nefes ve yeniden sokağa adım...

Hayır, kimse yoktu...

Sokakta hızlandım ve birkaç araba daha ilerledim.

Yine kimse yoktu.

Kısa bir süre sonraysa bulunduğum sokağın bir çıkmaz sokak olduğunu fark ettim. Yaklaşık yedi sekiz apartman sonrasında sokak kapanıyordu.

Ama nasıl olur?

Peşimdeki adamın bu sokağa girdiğinden emindim. Şimdi ise sokakta yoktu...

Acaba apartmanlardan birine mi girdi diye etrafıma bakınarak ilerlerken, sağ tarafımda, iki apartman arasında kalan boşlukta birisini fark ettim. Apartmanların bahçelerinin bittiği duvarın üzerindedi. Bana bakıyordu. Onu fark etmem ve namluyu o yöne çevirmemle birlikte bir anda kendini duvarın arkasında boşluğa bıraktı.

Koşarak bahçelerden birine girdim. Duvara yaklaşıncaya hızla zıpladım ve bir çırpıda duvarın üzerine tırmandım.

Ama geç kalmıştım.

Adam arkadaki apartmanın bahçesinden koşarak uzaklaştı ve saniyeler içinde tamamen gözden kayboldu.

Duvarın üzerinde nefes nefese kalmıştım. Kısa bir süre belki geri döner umuduyla bekledim. Ancak umduğumu bulamadım. Mecburen duvardan indim ve geldiğim yolu geri döndüm.

Yol boyunca sık sık kontrol etmeme rağmen bir daha denk gelmemiştim. Kıl payıyla elimden kaçmayı başarmıştı. Geride ise kocaman bir soru bırakmıştı: *Bu adam kimdi?*

Eve dönene kadar aynı soruyu defalarca sormuş ancak bir yanıt bulamamıştım. Bu içten içe bende panik yaratmıştı. Sıcak bir duş ve bornozla uzanma faslına geçene kadar panik hâlim devam etti. Düşünceler hâlâ beynimi kemiriyordu. Olayları bir mantığa oturtmaya çalıştım ama nafile. Çünkü mantıksızdı.

Kaosun içinde mantıklı davranmaya çalışanlara insan denirdi!

Aynı benim gibi...

Uzanırken aklımdaki düşünceler son yaşadığım olaydan tekrar Eren'e kaydı. Hâlâ Eren'i nasıl kurtaracağıma dair bir yol bulamamıştım. Vasilko'nun talimatı her aklıma geldiğinde bu düşünceleri öteleyip duruyordum.

Ancak giderek yolun sonuna yaklaşıyordum. Cerrah'ı bulmuş, elinde neler olduğunu tespit etmiştim. Cerrah'ı öldürmem ve operasyonu bitirmem an meselesiydi. Eren içinse hâlâ bir çözüm yolu bulamamıştım. Onu Vasilko'dan nasıl kurtaracağımı bilmiyordum.

Yatakta öylece uzanırken Eren’le yaşadığım anılar gözümün önünden geçmeye başladı. Sanki ölümümünden önce hayatımın gözümün önünden film şeridi şeklinde geçmesi gibi... Bakışları, tutkusu, heyecanı, kokusu, dudakları... Her anı, her saniyesi ruhumu iyileştiren bir ilaçtı... Eren, ruhumu zapt etti.

Eren...

Dünyayı incitebilirim ama seni asla!

Erenli düşlerimle uyuklayacakken hafifçe yerimden doğruldum. Bornozumun kuşağını bağlayıp salona yürüdüm. Bir kadeh şarap alıp koltuğa kuruldum ve ayaklarımı sehpanın üzerine uzattım.

Şarabımı içerken telefonumu elime aldım. Son çektiğim fotoğraflara ve isim listesine yeniden göz attım. Özellikle liste çok önemliydi. Fotoğrafları kaybolmadan yedeklemeli ve güvenle korumalıyım.

Bilgisayarımı almak için yerimden kalktım. Gizli dolabımın kapağını araladım. Bilgisayara doğru uzanırken gözüm Vasilko’nun belgelerine ilişti. Bir anlık duraksamanın ardından bilgisayarımın birliğinde Vasilko’nun belgelerinin bulunduğu zarfı da aldım ve sehpanın üzerine koydum.

Drogo’nun kurduğu cümleler aklıma geldi o anda... *Yerinde olsam tereddüt bile etmezdim...*

Esasında en az onun kadar ben de meraklıydım ancak mührü zarar verme ihtimalim elimi kolumu bağlıyordu.

Zarfı elime alıp her tarafını kurcalarken içimdeki sıkıntı daha da büyüdü... Vasilko’ya ait her şey bana Eren’in ölüm riskini anımsatıyordu. Hayatımın hiçbir döneminde böylesine bir kör kuyuya düşmemiştim. Şimdiyse o dipsiz kuyunun dibine doğru düşmeye devam ediyordum.

Acaba içinde ne var...

Kendi kendime mırıldanırken aklıma bir fikir geldi.

Riskliydi.

Ancak yine de denemeye değerdi.

Derin bir nefes aldım ve birden ayaklandım.

Nasıl olsa aşk, en büyük riski almak demektir...

38. Bölüm

Saatimi kontrol ettim. Henüz çok geç sayılmazdı. Apar topar hazırlandım ve belgeleri yanıma alarak evden çıktım.

Arabaya bindikten sonra rotam belliydi. Üsküdar'a doğru sürdüm. Yaklaşık on dakika sonra hedeflediğim yerdeydim. Üsküdar'ın tepesindeki mahallelerden birinde. Dar ve yokuşlu sokağı tırmandıktan sonra arabamı uygun bir yere park edip indim. Köşedeki evin bahçesinden girdim. Evdeki lambaların hepsi sönmüktü. Lambaların sönmük olduğunu görünce bir an vazgeçecek gibi oldum. Evin kapısına çıkan merdivenlerde durdum. Tam arkamı dönecekken yeniden karar değiştirdim. "Başladığın işi bitir," dedim kendi kendime, "tereddüt etme!" Hemen ardından basamakları tamamladım ve kapıya sertçe vurdum.

"Hadi bakalım... Ne olacaksa olsun..."

İçeriden henüz bir ses gelmemişti. Kısa bir süre sonra ikinci fasla geçtim ve yeniden vurdum. Bu kez daha fazla...

Bunun üzerine kapının arkasından tıkırtılar geldi. Birkaç saniye sonra bir ses.

"Kim o?"

"Benim. Arden."

Kapının kilitleri tek tek açıldı.

“İyi geceler Aleksandr. Rahatsız etmedim umarım.”

“Ne rahatsızlığı güzelim. Sadece bu saatte gelince şaşırdım.”

“Acil sayılabilecek bir durumdu. Kusura bakma.”

Aleksandr, içeri geçmem için eliyle işaret ederken diğer eli arkadaydı. Kapıdan geçtikten sonra arkasında sakladığı tabancıyı gördüm.

“Ben yerine bir başkası olsa vuracak mıydın?”

“Yıllardır gecenin bir yarısı bu kapıya gelen olmadı. Azrail geldi sandım, tedbirli indim aşağı. Hadi gel.”

Birlikte salona geçtik. Aleksandr salona girince lambaları yaktı. Nostaljik bir salonu vardı. Işıklarla birlikte gözlerimi kamaştırdı.

“Ne içersin? Ne ikram edeyim sana?”

“Hiç gerek yok. Sana da gece gece fazla rahatsızlık vermek istemiyorum.”

“Olmaz öyle. Madem geldin bir iki kadeh bir şey içelim. Likör sever misin?”

“Bayılırım,” diyerek salonda girdim ve döşemelerden birine oturdum.

Aleksandr birkaç dakika sonra elinde kesme kadehlerle geldi. Bir tanesini bana uzattıktan sonra çaprazımdaki koltuğa oturdu.

“Sana bir işim daha düştü Aleksandr.”

“Evet, seni dinliyorum. Birisine maske mı lazım?”

“Hayır. Maske değil. Ama maskeleri yapan o maharetli ellerin gerek.”

Övgüm hoşuna gitmişti Aleksandr’ın. İstemsizce tebessüm etti.

“Ancak biraz sıkıntılı bir iş. Yani... Nasıl desem... Kimsenin, hiç kimsenin bilmemesi gerekiyor.”

“Kızım, kaç yıllık adama ketumluk dersi mi vereceksin bu saatte!”

Bu kez ben istemsizce gülümsedim.

“Ne olduğunu görünce neden bu denli sancılandığımı anlarsın.”

“Neymiş?”

Oturduğum yerde kıpırdandım ve belime sakladığım zarfı çıkar-dım. Aleksandr’ın önündeki mermer sehpanın üzerine bıraktım.

Aleksandr hafifçe eğildi. Zarfı eline aldı. İplerini ve mührü inceledi.

“Voaav,” dedi. “Bunların varlığını duymuştum ama hiçbirini elim almamıştım. Hatta görmemiştım bile.”

Heyecanla gözleri açılan Aleksandr, “Oathbound...” diye fısıldadı. “Kimileri bunların birer efsane olduğunu düşünür, kimileri ise patronun örgütle ilgili bilgileri paylaşacak kadar aptal olamayacağını savunur.”

Onaylar bir şekilde başımı salladım.

“Demek bizim ihtiyar o kadar da akıllı değilmiş günün sonunda, ha!” diyerek güldü Vasilko’yu ima ederek.

“Bu zarfı açmamız gerek. Ancak açıldığını kimsenin anlamaması. Özellikle de sahibinin...”

Son cümlemden sonra ayaklandı. Holdeki vestiyere doğru yürüdü. Yakın gözlüklerini takarak eski yerine oturdu. Zarfı aldı ve mühür yakından inceledi. Mühürdeki detayları fark edince kaşları çatıldı ve gözleri kocaman açıldı. Gözlüğünün üzerinden bana bakarak konuşmaya başladı:

“Kızım, bu... Bunun kime ait olduğunun farkındasın, değil mi? Yani emin olmak için tekrar soruyorum.”

Kendimden emin bir şekilde *evet* manasında kafamı salladım, bakışlarımla kendimi acındırarak.

“Farkındayım Aleksandr. Bu yüzden sana geldim.”

“Bunu açtıktan sonra başımıza geleceklerin de farkındasın umarım.” Aleksandr tam bir kurttu ve her şeyi çok iyi biliyordu.

“Farkındayım... Ama benim için önemli olmasa...”

Cümlelerimin devamını getiremedim. Artık geri dönüşü yoktu. Aklımdaki en mahrem düşüncüyü, Vasilko’nun emektar adamlarından birine açmıştım.

Aleksandr’dan ses çıkmıyordu. Elinde tuttuğu zarfı incelemeye devam ediyordu. Fakat yüz ifadesinden her şey anlaşılıyordu. Yapmak istemiyordu.

Son umut yeniden şansımı denedim:

“Yapabilir misin Aleksandr? Bunu ancak sen başarabilirsin. Ben yaparsam kesin bir iz kalır.”

Aleksandr kafasını kaldırdı ve gözlüğünün üzerinden yeniden baktı. “Yapamam,” dedi ve zarfı sehpanın üzerine bıraktı.

O an çuvalladığımı anlamıştım. Artık tek yapabileceğim şey, Aleksandr’a bu konuştuklarımızın aramızda kalması için yalvarmak

olacaktı. Ya da hiç risk almayarak, istemeye istemeye tabancımı Aleksandr'ın kafasına dayamak...

“Şimdi yapamam...”

Aleksandr'ın devamındaki cümlesiyle irkildim.

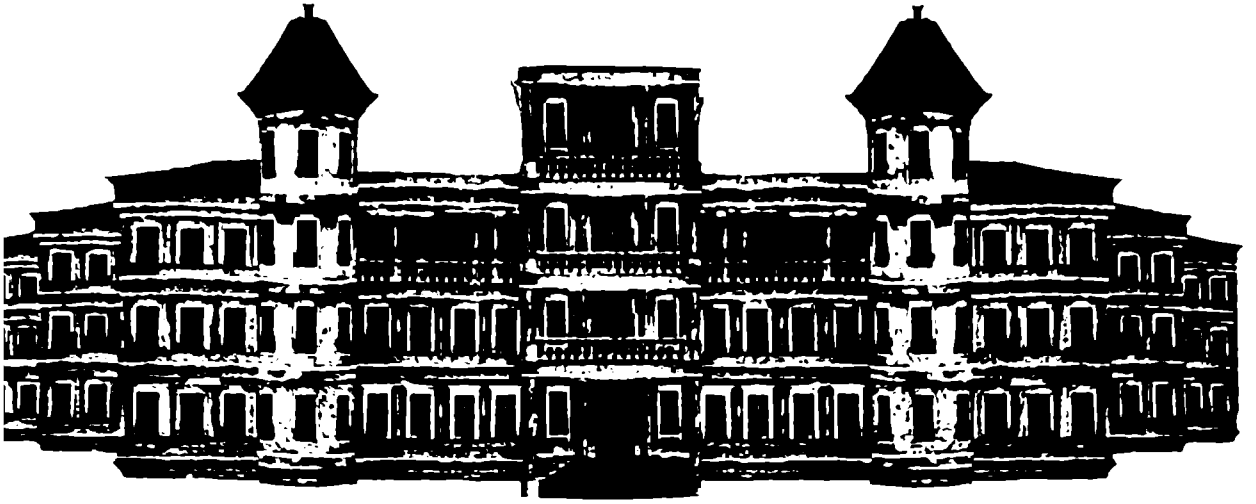
“Nasıl yani?”

“Kızım, bu ayık kafayla yapılacak bir şey değil. Üstelik uykudan yeni uyanmışım.”

Bu cümlesinden sonra kadehine uzandı ve “Hadi, şerefe!” diyerek kadehini bana uzattı. Hemen kadehimle karşılık verdim. Tokuşturmanın sonrasında tek seferde likörü kafasına dikti.

“Ohhhh...” diyerek derin bir nefes verdi. “Birazdan kanıma karışır. Ne gerekiyorsa hallederiz!”

O an Aleksandr'ın boynuna atlamak gelmişti içimden... Saniyeler içinde önce cehennemi göstermiş, ardından cenneti yaşatmıştı...

39. Bölüm

Aleksandr arka arkaya birkaç kadeh daha likörü kafasına diktikten sonra, “Ben kıvama geldim,” dedi, “bakalım bir şuna.”

“Olur,” diyerek karşılık verdim.

Zarfı yeniden eline aldı. Parmaklarıyla mühre uzun uzun dokundu. Ardından kalktı ve meşhur çantasıyla birlikte geri döndü.

Çantanın içinde maske yapımında kullandığı çeşitli aletler ve kimyasal maddeler bulunuyordu. İçlerinden bazılarını çıkardı. Bir tanesinin kapağında bir karışım yaptı. Karışım kısa bir süre sonra mührün rengini aldı. Hemen sonra başka bir karışım daha yaparak mührün üzerine döktü ve üfleyerek soğutmaya başladı.

“Eğer kalıbı düzgün çıkarsa oldu bu iş...”

Aleksandr gayet soğukkanlıyken ben heyecandan kıpırdanıp duruyordum. Hayatımda ilk defa Vasilko’nun bir özeline müdahalede bulunuyordum. Yıllardır emir aldığım, her emrini ölüm riskime rağmen sorgulamadan yerine getirdiğim Vasilko’nun...

Birkaç dakika sonra Aleksandr son döktüğü karışımı bir aparatla çekti. Kalıp donmuştu ve rahatlıkla çıktı. Hemen sonra donmuş kalıbı çantasından çıkardığı özel bir ışığın altında inceledi.

“Ölmeye hazır mısın?”

“Hazırım,” diye gülümseyerek karşılık verdim. Benim yanıttımdan sonra aynı aparatla iplerin birleştiği bal mumu mührü çekip kopardı. İplerini kenara sıyırıp zarfı bana uzattı.

“Sadece iki dakikan var. Macun kurumadan ne gerekiyorsa al.”

Heyecanla zarfı açtım. İçinden beş altı tane kâğıt çıktı. Üstünkörü kâğıtlara baktım. Herhangi bir yazı yoktu. Tüm sayfalarda sadece sayılar yer alıyordu. Kimisi tek haneli, kimisi çift haneli...

“Bu da ne böyle?” diye mırıldandım. Mırıldanmam Aleksandr’ın kulağına gitmişti.

“Ne olduğu beni ilgilendirmez! Elini çabuk tut, sonra incellersin. Hemen fotoğraflarını çek.”

Aleksandr haklıydı. İnceleme faslını sonrasına bırakıp her sayfanın fotoğrafını dikkatle çektim. Hemen ardından okunup okunmadığını tek tek kontrol ettim. Hepsi de okunuyordu.

“Tamam, işim bitti.”

Kâğıtları tekrar zarfa yerleştirdim ve zarfı Aleksandr’a uzattım.

Aleksandr büyük bir titizlikle ipleri yeniden köşelerden geçirdi. Ardından orta kısımda ipleri düğümledi. Hazırladığı macunu bir aletle iplerin ortasına koydu ve diğer eliyle kalıbı macunun üzerine bastırdı.

“Ne öyle boş boş duruyorsun. Benim nefesim yetmiyor artık. Üfle bakayım şuna!”

Huysuz ancak bir o kadar sevecen ihtiyarın emrini yerine getirdim ve macun donana kadar aralıksız üfledim.

İşlem bittikten sonra Aleksandr yeni yaptığı mührü aynı ışığın altına tuttu. Detaylıca inceledi ve zarfı bana uzattı.

“Kılcallarına kadar aynı... Vasilko bunu fark ederse bileğimi keserim.”

“Bileğini neden kesiyorsun? O bilekler bana daha çok lazım,” diyerek çıkıştım.

“Ne yani, kafamı mı kesseydim!” dedi ve ekledi: “Şimdi bir kadehi daha hak ettim.”

Çantasını topladıktan sonra iki kadehle yeniden geldi.

“Sormayacak mısın bunu neden yaptığımı?” diye sordum.

Hiç orali bile olmadı. Bir sigara yaktı. Dumanını havaya savurdu. “Aman, bana ne! Vasilko atmıştır sana bir kazık. Hak etmiştir.”

Vasilko’yu gerçekten çok iyi tanıyordu...

“Neden hiç korkmadın? Hiç çekinmedin?”

“Şimdi de ahiret sorularına mı başladın? Sana ne! Yardım ettiğime pişman etme beni...”

“Tamam, tamam. Sustum,” diyerek paketine uzandım ve bir sigara da ben yaktım.

Sigarasından bir fırt daha çekti. Ama bu kez çok derinden... Tıslayarak üfledikten sonra konuşmaya başladı: “Vasilko çok vicdansız bir adam... Kendi menfaatleri dışında hiçbir şey düşünmez. Ahlakı, kuralı, kaidesi yoktur. Acıması da... Onun için herkes, hepimiz sadece kullanılacak araçlarız. Ancak bunu fark etmesi zaman alıyor.”

Aleksandr’ın cümleleriyle kendimi düşündüm. Bana hep özel davranmıştı Vasilko. Hatta bir keresinde, “*Kızım gibi görüyorum,*” demişti. Bu yüzden en zorlu görevleri bana verdiğini itiraf etmişti. Ne kadar gerçektir, bilmiyorum. Bildiğim gerçekse, gerçekten acımasız olduğuydu. Belki de bu dünyadaki en acımasız kişi...

“Bir kız vardı. Prag’da. Bir operasyon için ona da maske yapmıştım. Ama sizinkilerden değildi.” Bir kadeh daha likörü mideye göndermek için es verdi. *Bizimkiler* derken “A” ve “AA” seviye ajanlardan bahsediyordu.

“Daha çok masabaşı işlerde takılıyordu. Kız görevini eksiksiz yerine getirmişti. Sevmiştim kızı. Prag’a gidip geldikçe kahve içiyorduk. Sevecen, temiz bir kızdı. Bir gün Prag’a yolum düştüğünde yine görüşmek istedim. Ama ulaşamadım. Plaza’daki dostlarıma kızı sorunca intihar ettiğini öğrendim.

Şaşırmıştım. Vasilko’nun zorlu eğitimlerinden geçeceksin, onca görevi atlatacağsın ve intihar edeceksin... Çelik gibi psikolojisi vardı kızın. İntihar ettiğine asla inanmadım. Biraz kurcaladım meseleyi. Gerçekten intihar etmiş.”

“Neden intihar etmiş?” diye merakla araya girdim.

“Bu kızın bir sevgilisi olmuş. Tabii herkesten saklamış. Uzunca bir süre... Ama gel gör ki kız hamile kalmış. Bunu da nasıl becerdiyse

kimseye çaktırmamış ve gizlice doğum yapmış. Aradan aylar geçmiş, Vasilko bu kızın bir bebeğinin olduğunu öğrenmiş. Malum, onun bizzat yetiştirdiği ve siz gibi doğrudan bağlı kişilerin çocuk sahibi olması yasak. Hatta bildiğim kadarıyla...” Utangaç bir bakış sundu bana. Cümlelerin devamını getirmedi.

Üst düzey olarak yetiştirilen ajanların çoğunun, neredeyse tamamına yakınının, çocuk sahibi olması yasaktı. Bu yasak keyfi bir tercih değil, kesin bir kuraldı; hatta bu kuralın ihlal edilmemesi için cerrahi müdahalelerle gerekli önlemler alınmıştı.

Aleksandr yutkunup konuşmasına devam etti: “Dokuz on aylık bebeğin, kızın gözleri önünde öldürülmesini emretmiş... Tabii sonrasında kız dayanamamış ve intihar etmiş.”

Aleksandr’ın anlattığı hikâyeye içime yeni bir ukde oturmuştu. Vasilko’nun acımasız cezalarını çok iyi biliyordum. Sonradan ölüm cezası almış çok kişiyle çalışmıştım. Ancak böylesini ilk defa duyuyordum.

“Bu kadar yeter! Ben ihtiyar adamım, uyumam gerek!”

Sigarasını bitirip kadehindeki son yudumu çektikten sonra kendi tarzıyla uğurlamaya girişmişti beni.

Ayağa kalktım ve teşekkür ederek kapının yolunu tuttum.

Kapıda tekrar vedalaşma faslı geçirirken, “Ne zaman başın sıkışır-sa gel, olur mu?” diye tembihledi.

“Çok teşekkür ederim,” diye karşılık verdim, “tüm yaptıkların için.”

Kapıdan çıktıktan sonra tekrar arkamı döndüm.

“Eğer bir sorun çıkarsa, suçu ben...” diye cümleye giriş yapmıştım ki susturdu beni:

“Bir sorun çıkmaz,” diyerek kestirip attı.

Ona sıcak bir bakış attım. Belki haddime değildi ama kelimeler o anda dilimden dökülüvermişti:

“Kızın burada olsaydı seninle gurur duyardı...”

Gözlerinin dolduğunu hissettim.

Kapıyı kapatmadan önce bir cümle de Alexandr’dan geldi ve söylediği bu sözcükleri ise kolay kolay unutamayacaktım:

“Hem ölüm senden çok bana lazım...”

40. Bölüm

Aleksandr'ın yanından ayrıldıktan sonra eve döndüm. Eve girer girmez çektiğim yeni fotoğrafları bilgisayara atıp Vasilko'nun belgelerini incelemeye başladım.

Bazıları alt alta bazıları yan yana sayılar...

Sayılardan başka hiçbir şey yoktu...

Bu sayıların bir manası olmalıydı. Sadece Beyefendi'nin bildiği ve Vasilko için hayati önem taşıyan bir mana...

Sayıların birer şifre olma ihtimalini düşündüm. Peki nasıl bir şifreleme? Neyin şifreleri?

İlk olarak aklıma özel birer tarih olabilecekleri geldi.

İlk kâğıtta "12.070" yazıyordu. Hemen yanında "22.08". Bir başkasında "03.11". İlk bakışta birer tarih gibi görünüyorlardı. Belki de bir gün ve ay... *12 Temmuz... Ağustos, kasım...*

Başka bir sayfaya geçtim. "12.278" yazıyordu, yan tarafında "49.291". Diğer sayfalar da bu şekilde rastgele gibi gözüken sayı ve rakamlarla donatılmıştı. Tarihler üzerinde durdum ama sürdürülebilir değildi. *12 Şubat 1978.*

Diğerlerine göz gezdirdim. Bir şeyler eksik kalıyordu. Yıl yoktu. Tarih dediğin eksiksiz olur; günüyle, ayıyla, yılıyla. Böyle yarım bırakılmış bir tarih kimsenin işine yaramazdı.

İkinci kâğıda geçtim. Orada 13, 21, 34 gibi sayılar yer alıyordu. Hemen dikkatimi çekmişti, bu sayıların arasında bir düzen vardı. Fibonacci dizisini anımsatıyordu. 13'ten sonra 21, ardından 34... Ama diğer satırlara bakınca işler karışıyordu. Araya bambaşka sayılar girmişti. 47, 52, 19... aralarda sıfırlar... Dizinin ritmi bozulmuştu. Eğer matematiksel bir dizi olsaydı, en azından bir mantık silsilesiyle devam etmesi gerekirdi. Demek ki saf matematik değildi. Belki birilerini yanıltmak için aralara sahte rakamlar serpiştirilmişti. Tam Vasilkoluk iş...

Üçüncü kâğıda göz attım. Aklıma bu esnada klasik Caesar şifresi geldi. Belki de her sayı bir harfi temsil ediyordu. 1=A, 2=B, 3=C... Eğer öyleyse, 12=L, 21=U, 34... Ama 34 hiçbir alfabede yok! O zaman çift hanelileri nasıl okuyacaktım? Ayrı ayrı mı, yoksa tek blok mu? Denedim, yine olmadı. Ortaya çıkan şey anlamsız harf yığınının ibaretti.

Sonra Polybius karesi aklıma geldi. Antik Yunan'dan kalma meşhur şifreleme yöntemi... Kareler hâlinde sayılar, her biri bir harfi temsil eder. Ama elimdeki rakamlar o düzene hiç uymuyordu. Kâğıtlardaki diziliş ne satır ne sütun yapısına benziyordu. Yine çıkmazdaydım. Eğer Vasilko bunları şifre diye yazdıysa, belli ki sıradan yöntemlerle çözülecek cinsten değildi.

Offf...

İşim gerçekten zordu...

Vasilko gibi bir psikopatın şifrelerini çözmeye çalışmak...

Ya Beyefendi'ye ne demeli?

Vasilko gibi biriyle yaptığı teminat belgesinde neden bu kadar şifreye izin vermişti ki?

Beyefendi'yi düşününce aslında böyle bir şifrelemenin onun tarzı olmadığını fark ettim. O saklama ve gizleme konusunda uzmandı. Beyaz Ev'i bir labirente dönüştürerek her şeyini gizlemeyi becermişti. Ancak ona ait dokümanların hiçbiri bu kadar karmaşık değildi. Gayet sade, net ve anlaşılırdı. Bu sayılarsa Beyefendi'nin tarzına tamamen aykırıydı.

"Beyefendi'nin tarzı..." diye mırıldandım.

Belki fazla kompleks düşünüyordum. Daha düz, daha basit ve daha sade düşünmeliydim. Beyefendi'nin zorlanmadan bilebileceği bir sadelikte...

Bu açıdan düşününce aklıma başka bir fikir geldi. Hemen internete girip haritalara geçtim. Haritalar özelliğinde elimdeki sayılardan bir grubu girdim.

Karşımdaki ekran anında bir liman şehrinde konumlanmıştı. Pasifik Okyanusu kıyısına yakın bir bölgeyi işaret ediyordu. Puerto Sandino ve El Tránsito civarındaki kıyı kasabaları. 12.070° N, 86.770° W. Konum işaretçisi tam olarak bir gemi limanını gösteriyordu.

Hemen sonra başka bir sayı grubuna aynı işlemi uyguladım. Bir başka liman...

Hemen sonra bir daha...

Sayıların hepsinin karşılığında bir liman yer alıyordu.

"Bunlar..." diye mırıldandım. "Bunlar koordinatlar... Vasilko'nun güvenli limanlarının koordinatları..."

Beyefendi'nin elindeki teminat belgesi, Vasilko'nun kullandığı limanların listesi idi. Vasilko'nun gemi merakını hepimiz biliyorduk. Beyefendi ondan, kullandığı tüm güvenli limanların listesini teslim almıştı...

"İşte, şimdi oldu..."

Peki bu bilgiler benim ne işime yarayacaktı?

Eren'i kurtarmam için nasıl kullanacaktım?

Her şeyi ayrı ayrı düşündüm. Sonra noktaları birleştirmeye çalıştım.

Arkama yaslandım ve derin derin düşünmeye başladım. Beyefendi, Vasilko, Eren...

Aleksandr'ın anlattığı hikâye gözümde canlandı. İntihar eden ajan ve bebeğinin gözünün önünde öldürülmesi...

Çağrışımlar beni bir anda Beyefendi'nin sandıklarında bulduğum dokümanlara itti. Beyefendi onları neden orada saklamak istemişti?

Ve birden, gecenin kör karanlığında gelen aydınlanma...

Tabii ya...

Çözümü bulmuştum.

Çözüm tahmin ettiğimden çok daha basitti.

Sadece bir plan gerekliydi. Basit bir plan...

Hemen saatime baktım. Gece dördü gösteriyordu ve güneşin doğmasına hâlâ vakit vardı. Elimi çabuk tutarsam, hemen bu gece halledebilirdim.

Apar topar bilgisayarımı topladım. Vasilko'nun belgelerini yanıma alıp çıktım. Olabildiğince hızlı bir şekilde ilerledim.

Arabayı park edip patika yolda yürüdüm. Beyaz Ev'in bahçe kapısına kadar geldim. Yanan bir ışık var mı diye kontrol ettim.

Evet, Beyaz Ev'deki tek ışık hâlâ yanıyordu. Eren, Emris ve Sedat'ın çalışma odaları...

Vasilko'nun belgelerini aldım ve sakın adımlarla bahçeden içeri girdim. Bahçede kimse yoktu. Evin girişinde de... Kapıyı zorlanmadan açtım. Sessiz adımlarla yemek salonunun yolunu tuttum. Salona girer girmez tabloyu araladım ve arkasındaki tünele inen merdivenlere bastım.

Kısa bir süre Beyefendi'nin gizli odalarından ilkindeydim. Aile albümlerinin bulunduğu sandıkların başında...

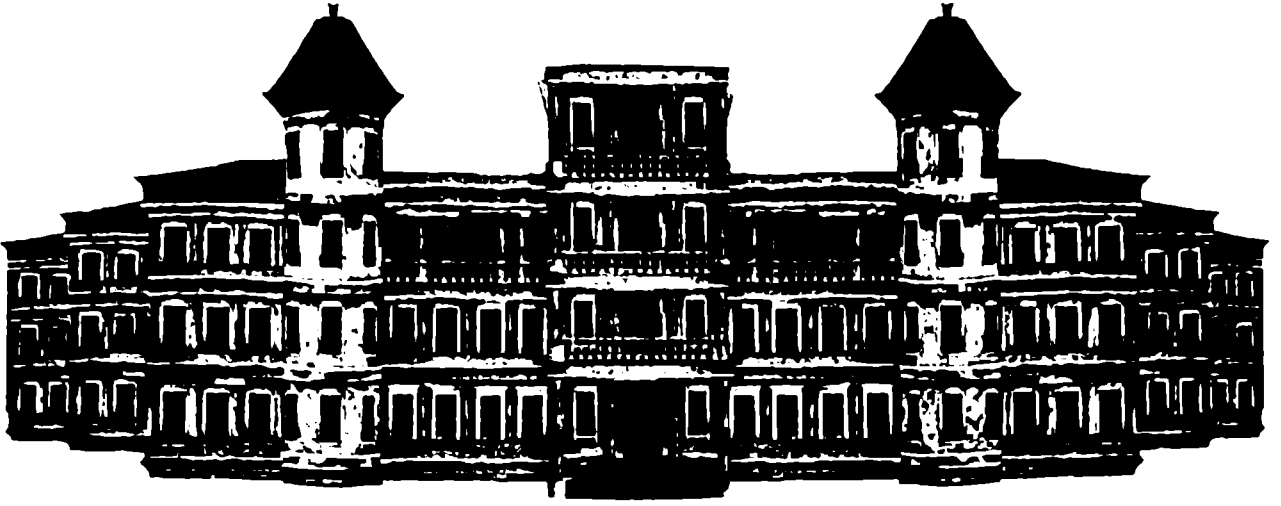
Bu gizli odayı şimdiye kadar benim dışımda kimse bulamamıştı.

Ve büyük bir ihtimalle başka hiç kimse de bulamayacaktı...

Sandıklardan birini açtım ve Vasilko'nun belgelerini albümlerin bulunduğu zarfların en altına yerleştirdim.

Şimdi her şey tamamdı...

Artık, gidişatın tüm kaderini değiştirebilirdim...

41. Bölüm

Beyaz Ev'den çıktıktan sonra kendi evime döndüm. Neredeyse sabah olmak üzereydi. Yorgun bedenimi yatağa bıraktığım gibi sızıp kalmıştım.

Uyandığımda saat ona geliyordu. Kalkar kalkmaz kahve yapmak için su ısıtıcısının düğmesine bastım. Kahvenin suyu ısınırken Drogo'ya aradım.

“Günaydın Edna. Dinlenebildin mi?”

“Günaydın. Eh işte. Dinlendim sayılır. Var mı bizim adamda hareketlilik?”

“Henüz yok. Daha dışarı çıkmadı.”

“Tamam. Ben ofise uğrar sonra yanına gelirim.”

Kahvemi içtikten sonra hazırlandım ve ofisin yolunu tuttum. Ofise girince bilgisayarımı açtım. Emris'in arabasının konumuna baktım.

Ama bu nasıl olur...

Emris'in arabası Edirne'de görünüyordu. Türkiye'nin Yunanistan'la doğal sınırını oluşturan Meriç Nehri'ne yakın bir noktada. Daha üç beş saat önce Beyaz Ev'de çalışıyorlardı.

Şaşkınlıkla ekrana bakarken ses kayıtları aklıma geldi. Hemen ses kayıtlarını açtım ve sabahtan itibaren kayıtları dinlemeye başladım.

Konuşmalara göre Emris tek başına değildi. Eren ve Sedat da yanındaydı. Arabayı Sedat kullanıyor, Emris dikkatli sürmesini söylüyordu. Sedat ise ayaklarına gelen bu fırsatı tepmemek için hızlı kullandığını belirtiyordu.

Ayaklarına gelen fırsat...

Konuşmaları pürdikkat dinlemeye devam ettim. Kendi aralarındaki diyaloglardan seçtiğim anahtar cümlelerle neler döndüğünü anlamaya çalıştım. Çoğunlukla Sedat konuşuyordu ve Sedat'ın gevezeliği işime yarayabilirdi.

“Eren Bey kardeşim, aşçı-inşaatçı ayrımını iyi yakaladın valla.”

“Şefim, bak Eren Bey'den çok iyi polis olur, benden söylemesi. Referans olalım, teşkilata alalım.”

“Şefim, ben bu Mustafa Kurtul'dan çok umutluyum. Kesin bir şey çıkacak.”

Kimdi bu Mustafa Kurtul?

İnşaatçı ve aşçı ayrımının altında ne yatıyordu?

Şansım yaver gitmiş ve Sedat gevezeliğinde merteye atlayarak, gece yaşadıklarının detayını Emris ve Eren'e sormuştu. Hemen sonrasında da övünmek için bizzat kendisinin adresi nasıl öğrendiğinin altını çizmişti.

Taşlar az çok yerine oturmuştu.

Beyaz Ev'de geçmişte çalışan kişilerin listelerine çalışma yaparlarken Eren bir detayı fark etmişti. Beyefendi'nin zamanında bahçede bir inşaat çalışması yürütülmüştü. Beyefendi dışında hiç kimse o inşaatın ne olduğunu bilmiyordu. Ancak çalışma bittikten sonra aradan geçen zaman diliminde, inşaatta çalışanlar tek tek ölmüştü.

Eren, ölen kişilerin geçmiş dosyalarını incelerken, ölen kişilerden Mustafa Kurtul isminde birinin sigorta kaydının, diğer çalışanlardan farklı olduğunu görmüştü. Diğer herkesin sigorta kayıtlarında, çalıştıkları iş yerleri ve meslek birimleri hep inşaat alanındayken, Mustafa Kurtul isimli kişininki aşçı olarak görünüyordu ve geçmişte hiç inşaat firmasında kaydı bulunmuyordu.

Eren'in bu tespitinin ardından Sedat emniyet merkezine gitmiş ve Mustafa Kurtul isimli kişi hakkında araştırma yapmıştı. Araştır-

ma sonucundaysa, ölen aşçı Mustafa Kurtul'un, yine Mustafa Kurtul isminde bir kuzeninin olduğunu tespit etmişti. Kuzen Mustafa Kurtul'unsa geçmişteki tüm iş kayıtları inşaat üzerineydi ve hâlâ hayatta görünüyordu.

Emris, Sedat ve Eren'in ortak kanaatleri aynıydı: Birileri geçmişte Beyaz Ev'deki inşaatla çalışan herkesi yok etmişti. Ancak Mustafa Kurtullar karışmış; gerçekte inşaatla çalışan Mustafa Kurtul yerine, aşçı Mustafa Kurtul öldürülmüştü. Gerçek Mustafa Kurtul hayatıydı. Sedat, polis çevresi sayesinde Mustafa Kurtul'un Edirne'deki adresini öğrenmiş ve oraya yola çıkmışlardı...

Geçmişten kalan tek kişinin peşine...

Emris ve Eren durmuş durmuş turnayı gözünden vurmuş olabilirlerdi. Geçmişteki inşaat her neyse, Mustafa Kurtul'a ulaştıklarında Beyaz Ev'in gizemi hakkında bilgi sahibi olabilirlerdi.

Ben gidişleri esnasındaki ses kayıtlarını dinlerken Emris'in arabası yeniden hareketlendi. Edirne'den ayrılıp İstanbul yönündeki otobanda ilerliyordu. Bu da demek oluyordu ki Mustafa Kurtul'un araştırmasını tamamlamışlardı.

Merakla yeni bir ses kaydı düştü mü diye yeniden taradım. Kısa bir süre sonra Sedat'ın ağzından çıkan cümleyle neler olup bittiğini anlamıştım:

"Şefim, bir tünel bir de gaipten gelen bir adamla dönüyoruz İstanbul'a. Ne yapacağız?"

Tünel...

Tüneli öğrenmişlerdi... *Tüneller* dememişti. Tek bir tünelden bahsetmişti. Acaba hangi tüneldi? İlk bulduğum tünelse, sadece sahile çıkarlar ve başka bir şey bulamazlardı. Ancak ikinci tünelse, ameliyathaneyi görürler ve her şeyi çözebilirdi.

Peki ya gaipten gelen adam?

Heyecanla dinlemeye devam ettim.

Emris, "Hem tüneli hem de adamı bulmaya çalışacağız," diye karşılık verdi. "Senin bir fikrin var mı bu konuda?"

Emris'in sorusu Eren'eydi. Eren yanıtladı: "Tünel... Bence öncelikle tüneli bulmalıyız."

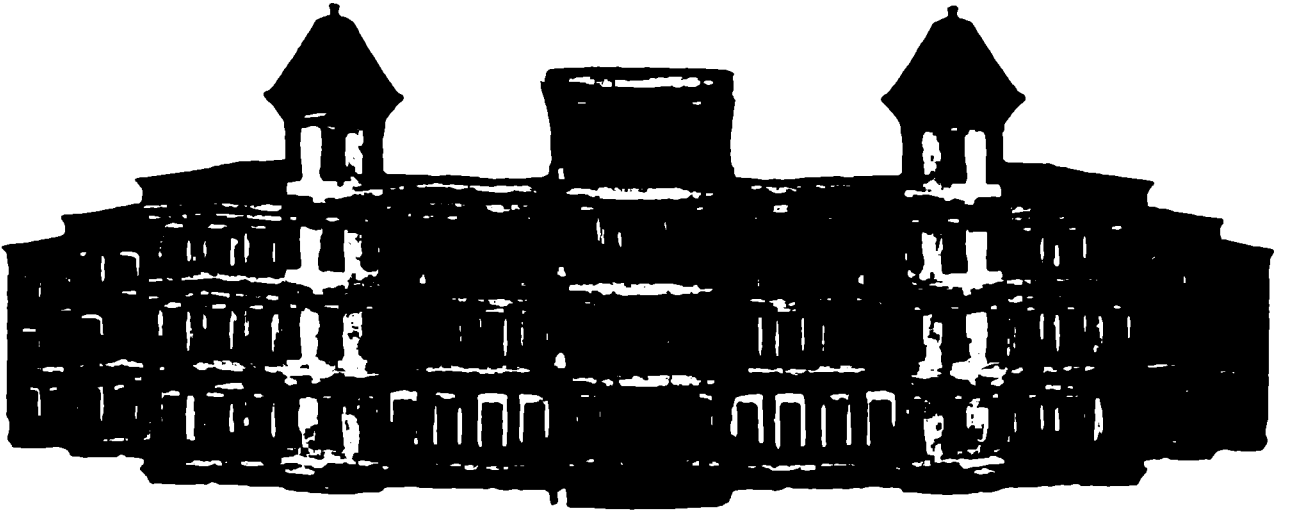
Sedat, “Yani elimizdeki bilgiler ışığında bulabiliriz diye düşünüyorum. Sonuçta kocaman tünel,” diye devam etti.

O an anlamıştım ki Mustafa Kurtul tünelin inşaatında çalışanlardan biriydi. Devamında Emris’in kurduğu cümleyse hedefe ne denli yaklaştıklarının bir göstergesiydi:

“Bu sonradan Mustafa Kurtul’un karşısına çıkan adam benim midemi çok bulandırdı. Tüneli bulsak bile sanki bütün düğüm o adamla çözülecek gibi.”

Emris yerden göğe kadar haklıydı.

Çünkü o adamın Cerrah’tan başkası olma ihtimali bulunmuyordu...

42. Bölüm

Emris, Eren ve Sedar üçlüsü, ellerinde güçlü bilgilerle İstanbul'a dönüyorlardı. Eren ve Emris'i az çok tanımıştım. Ne yapıp edip evin altını üstüne getirirlerdi ve o tünellerden birini bulurlardı.

Acaba hangi tünel? diye düşünmeye devam ederken, konuşmaların devamından çıkarmıştım:

Beyaz Ev'den sahile giden tünel...

Asıl işlerine yarayacak tünelden henüz haberleri yoktu.

Mustafa Kurtul ilk tünelde çalışmıştı ve ikinci tünelin nerede olduğunu bilmiyordu. Ancak yine de ilk tüneli bulmalarının ardından ikinci tünel için ipucu yakalamaları an meselesiydi. Hele de benim tabloya eklediğim kapı detayını yakalarlarsa...

Peki, Cerrah?

Komiser Emris ve ekibi oldukça iyi çalışıyordu ancak ben onlardan iki adım öndeydim. Hem tünelleri bulmuş hem de henüz kimliğini ifşa edemesem de Cerrah'ın yerini tespit etmiştim.

"Sanırım işin sonuna geldik..." diye mırıldandım. "Artık Drogo'yu dinlemeli ve Cerrah'ı ele geçirmeliyim."

Drogo'yu anmamla birlikte Drogo'nun beni araması bir oldu. Sesi heyecanlıydı:

“Edna, yakın mısın?”

“Ne oldu?”

“Cerrah evden çıktı. Ancak bu kez her zamanki sokaktan çıkınca sağa değil, sola döndü. Sahil yolunun diğer istikametinde ilerliyor. Ben tekneyle yaşıyorum, görüş açımdan çıkmak üzere.”

Bilgisayarın ekranı kapattığım gibi ofisten fırladım. Arabayı çalıştırıp gaza kökledim. Sahil yolundan Cerrah’ın sokağına yaklaşırken Drogo’yu aradım.

“Nerede?”

Drogo nefes nefeseydi.

“Minibüs. Minibüse bindi. Plakanın sonu yirmi iki. Aynı yönde.”

“Sen neredesin?”

“O yöndeki kaldırımında koşturuyorum.”

Konuşurken Drogo görüş açımı girdi. Klaksona basıp telefondan, “Atla çabuk,” dedim.

Drogo hemen bindi.

“Çok hızlısın. Sekiz on araba kadar önümüzde minibüs. Basarsan yetişiriz.”

Önümdeki birkaç arabayı solladıktan sonra minibüs görüş açımıza girmişti. Sık sık duruyor ve yol kenarında yolcu alıp indiriyordu.

Drogo minibüsü görünce, “Oh be,” dedi, “bir an kaçıracağız sandım. Her gün aynı yönde giden adam bu kez tarz değiştirdi. Acaba nereye gidiyor?”

“Kaybetmezsek öğreniriz,” dedim ve minibüsün peşinden ilerledim.

Cerrah Üsküdar meydanına gelince minibüsten indi. Kalabalığın arasında, yolun hemen kenarında bir süre bekledi. Hemen sonra önünden geçen ilk taksiye el kaldırdı ve taksiye bindi.

“Dolmuştan inip taksiye binmek de ne! Neden az önce binmedi ki?”

“Takip edilip edilmediğini test ediyor. Edildiğini hissetseydi taksiyi çevirmezdi.”

O andan itibaren taksinin peşindeydik. Taksi meydandan çıktı. Çeşitli ara sokaklardan geçtikten sonra büyük bir ana yolda devam etti. O ana yoldan da Anadolu Yakası’nı Avrupa Yakası’na bağlayan köprüye ilerledi.

“Avrupa yakasına gidiyoruz...”

Köprüden itibaren yarım saat kadar daha ilerledik. Köprünün devamındaki ana yoldan hiç sapmamıştı. Yarım saat sonraysa sağ taraftaki bağlantı yollarından birine girdi.

Trafiğin yoğun olması işime gelmişti. Sık sık trafik duruyor ve taksinin gözümüzden kaçmasını engelliyordu. Bağlantı yolundan başka bir caddeye, o caddeden başka bir sokağa doğru ilerledi.

Drogo, “Burası neresi acaba?” diye sordu.

“Bilmiyorum. Telefonundan navigasyon aç. Hangi semtteyiz, öğren,” diye yanıtladım.

Drogo dediğimi yaptı ve telefonunu çıkardı. Biraz kurcaladıktan sonra, “Tahmin et, neredeyiz?” diye sordu.

“Neredeyiz?”

“Güngören.”

“Güngören... Burayı nereden hatırlıyorum?”

Drogo manidar şekilde gülümsedi.

“Ne çabuk unuttun. Sana b12 takviyesi şart oldu. Emris ve Eren’in birlikte geldikleri semtti. Bana *not al* demiştin.”

Evet, doğruydı. Emris ve Eren bu semte gelmişler, akli dengesi yerinde olmayan bir adamla görüşmüşlerdi.

“Evet, 1399. Sokak,” diye devam etti Drogo. “İster misin, Cerrah da oraya gitsin.”

“Yok artık,” dedim, “ne alakası var ki?”

Drogo çoktan navigasyonun arama kısmına elindeki adresi yazmış ve aratmıştı. “Altı dakikalık mesafedeyiz. İşin garibi, taksinin gittiği istikamette,” dedi ve ekranı bana gösterdi.

Aradan birkaç dakika daha geçti. Taksi durdu. Cerrah taksiden indi.

“Tüh. Tutmadı. Daha vardı o sokağa...”

İlk gördüğüm ara sokağa saptım ve arabayı park ettim.

“Hadi, hemen takılalım peşine. Ben aynı hizada arkasında olacağım. Biraz geride. Sen karşı yolda, ikimizin ortalarında ol. Üçgen gibi.”

Sokaktan Cerrah’ın indiği caddeye yaya olarak geri çıktık. Drogo dediğimi yaptı ve hemen karşı şeride geçti. Ben de sakin adımlarla peşinden devam ettim.

Cerrah yine tedbirliydi. Sık sık etrafını kolaçan etmeyi ihmal etmedi. Ana caddeden üç farklı ara sokağa girip çıktı. En sonunda başka bir sokağa daha girdi. Sokağın ortalarında kalan bir eve kadar yürüdü ve evin tam önünde durdu.

Drogo, sokağın girişinde bana el işareti yaptı. Eliyle yukarıyı, üst kısmımda bir yeri gösterdi. Kafamı kaldırdığımda hemen arkamda duran sokak levhasını gördüm.

Aynı yer... Emris ve Eren'in geldikleri sokak...

Zihnimi zorlayıp bu evdeki adamın ismini anımsaya çalıştım.

Ahmet...

Ahmet Tezcan...

Beyefendi'nin geçmişte ticari ilişki kurduğu kişilerden biriydi. Akli dengesini yitireli çok olmuştu. Hatta Eren'i çocukluk arkadaşı sanmıştı. Bu olaydan sonra Emris ve Sedat, Ahmet Tezcan'ı araştırmaktan vazgeçmişlerdi.

Bakışlarımı yeniden Cerrah'a çevirdim. Aynı evi bir süre daha izledikten sonra yavaş adımlarla sokağın diğer tarafına doğru yürümeye devam etti.

Drogo'ya önce beklemesini, ardından da ilerlemesini işaret ettim. Merkezî pozisyona onu aldım. Drogo Cerrah'ın peşinden giderken bir süre bekledim. İkisi de sokağı döndüklerinde harekete geçtim.

Sakin adımlarla yürüdüm. Cerrah'ın izlediği evin önüne kadar... Hemen ardından bakışlarımı o eve çevirdim. Burası... Burası Ahmet Tezcan'ın evi olmalıydı. Cerrah'ın koca İstanbul'da başka bir eve gelmesinin pek ihtimali yoktu.

Yine de emin olmak için bir yol bulmalıydım. Etrafta pek kimse yoktu. Bahçenin girişine doğru birkaç adım attım. Normal, sıradan bir ev gibi görünüyordu. Bir posta kutusu gördüm. Kafamı uzatıp posta kutusunda yazan isme baktım.

Ahmet Tezcan...

Evet, aynı yer...

Cerrah'ın Ahmet Tezcan ile ne işinin olabileceğini düşündüm. Organ ticaretini yapan ekip hakkında elinde fazlasıyla bilgi vardı

Cerrah'ın. Acaba Ahmet Tezcan da bu olaylara karışan kişilerden biri miydi?

“İllaki kokusu çıkar,” diye mırıldanarak evin önünden ayrıldım ve dikkat çekmemek için karşı kaldırıma geçtim. Sokağın çıkışına doğru birkaç adım atmıştım ki evin olduğu taraftan bir kıpırdanma hissettim. Kafamı çaktırmadan o yöne çevirdim.

Evin içinden biri perdeyi aralamış, dışarıya bakıyordu. Dikkatimi bakan kişiye çevirince, yüzünün tanıdık bir sima olduğunu hissettim. Birkaç adım daha atıp yeniden bakınca, o kişinin kim olduğunu hatırladım.

Evet, kesinlikle oydu.

Eren'in gözaltına alındığı gün, Beyaz Ev'in önünde bir taşın üzerinde beklediğim esnada Beyaz Ev'e gelen o tedirgin çocuk...

43. Bölüm

Drogo, Cerrah'ın peşinden bir an olsun ayrılmamıştı. O çocuğu Ahmet Tezcan'ın evinde görmeyi vermiş olduğu şoku atlattıktan sonra adımlarımı hızlandırdım ve Drogo'ya yetiştim.

Cerrah, geldiği yöndeki sokaklardan geçerek ana caddeye çıktı. Ana caddeye çıkınca yeniden taksi çevirme ihtimali yükselmişti. Drogo'ya yaya olarak devam etmesini işaret ettim ve arabayı park ettiğim sokağa yöneldim. Arabayı çalıştırıp ana caddeye çıktım. Az ileride Cerrah'ın taksiye bindiğini gördüm. Tam Drogo'ya bakınırken Drogo camı tıklattı ve arabaya bindi.

“Al sana bir gizem daha,” dedi. “Cerrah, dediğim sokağa geldi, bak.”

“Haklı çıktın,” diye karşılık verdim, “o evde kimler yaşıyorsa Beyaz Ev ile bağlantıları olmalı.”

“Benim anlamadığım, onca yolu sadece eve bakmak için mi geldi? Ben birisiyle görüşecek sanmıştım.”

“Ben de öyle düşündüm. Ama demek ki görüşme değil, ya keşif amacıyla gelmiş ya da bu adamla ilgili bir yerden bir bilgi geçmiş eline.”

Cerrah'a dair bir soru işaretiyle dönüşe geçmiştik. Taksi köprüye bağlanan yola çıktı ve köprü yönünde devam etti. Cerrah evine dönüyor olmalıydı.

Sorunsuz bir şekilde Cerrah'ı takip ederken aklım yeniden Eren'e kaydı. İstanbul'a dönüş yolundaydılar. Belki çoktan dönmüşler ve Beyaz Ev'deki tüneli aramaya girişmişlerdi.

İlk tüneli rahat bulabilirler miydi acaba?

Mustafa Kurtul tünelin giriş ve çıkışı hakkında ek bir bilgi vermiş miydi?

Her bir soru, zamanla yarışmam için önem kazanıyordu. Ancak artık daha fazla riske girmek gereksizdi. Cerrah'ı ortadan kaldırmanın zamanı gelmişti. Bunun için en müsait anı, evine girdiği andı. Hem sokak hem de apartman, kimseye görünmeden operasyonu tamamlamak için en iyi yerdi.

"Drogo... Zaman geldi," diyerek konuyu açtım.

"Neyin zamanı?"

"Cerrah'ın... Evine döndüğünde işini bitireceğim. Tabii öncesinde güzel bir sorguyu hak ediyor. Sen apartmanın girişinde hazır bekle, olur mu?"

Drogo bir anda keyfe gelmişti.

"Yani, bu aynı zamanda İstanbul operasyonunun bitişi anlamına mı geliyor Edna?"

Hem sona yaklaşmanın verdiği gerilim hem de Cerrah'ın kimliği... Elindeki bilgileri ve asıl planlarını öğrenebilmek için oldukça beklemiştim. Ama beklemek artık çare değildi. Kafamızda daha fazla soru belirliyor, önümüze de daha fazla bilinmezlik çıkartıyordu.

Derin bir nefes aldım.

"Evet... Emris Beyaz Ev'deki tünellerden birinin varlığını öğrendi. Her şeyi çözmeleri an meselesi."

Drogo yine şaşırılmıştı.

"Öğrendi mi? Nasıl? Sen nereden biliyorsun?"

"Ses kayıtlarından biliyorum. Arabadaki. Bir adama ulaştılar. Edirne'de. Adam geçmişte tünel inşaatlarının birinde çalışmış. Şu an dönmüş olmalı. Her an tüneli bulabilirler."

Drogo bir süre sessiz kaldı. İçten içe İstanbul operasyonunun bitmesine sevinliyordu. Ancak bundan sonrasında ne olacağına dair

meraklanmıştı. Sessiz kalmaya daha fazla sabredemedi ve sorması gereken asıl soruyu sordu:

“Eren... Eren ne olacak peki, Edna?”

“Hiçbir şey.”

“Ne demek hiçbir şey?”

“Ne anlıyorsan o işte. Hiçbir şey olmayacak...”

“Edna! Benimle gizemli konuşmayı bırak lütfen.”

“Gizemli konuşmuyorum Drogo. Ne istiyorsan sorabilirsin. Çekinme. Yolun sonuna geldik artık nasılsa.”

“Vasilko... Eren’i öldürmeni emretti. Eren’i sen öldürmezsen il-laki birilerine öldürtür? Onu nasıl koruyacaksın? Planın ne? Onu da alıp kaçacak mısın?”

“Evet, kaçacağım. Ama Eren ile değil.”

Son cümlemden sonra derin bir nefes daha aldım.

“Seninle...”

“Benimle mi?”

Drogo’yu hiç beklemediği bir yerden vurmuştum.

“Benimle derken... Yani benimle birlikte mi? Nereye?”

“Bu soruların cevaplarını sonra tartışırız! Helikopteri hazırla. Her an kalkmaya hazır olsun.”

Drogo’nun şaşkınlığı artmış, keyfi katlanmıştı. Koltukta sağa sola kıpırdanmaya başladı. Kendi açısından mükemmel sonuçlanan bir operasyon... Sormak istediği onlarca daha sormo olduğundan emindim. Ama hiç umudu yokken onunla gitmek istediğimi dile getirmem bün-yesini altüst etmişti. Kararımın perde arkasını kurcalamak istemedi.

“Tamam, ayarlarım. Ne zaman istersen uçarız...”

Bu cümlesinden sonra susup kalmıştı. Dilinin ucuna birçok şey geliyor ancak söylemekten çekiniyordu. Kıvranır bir hâl almıştı.

“Drogo... Sormak istediğini sorabilirsin demiştim. Rahat ol lütfen.”

“Tek bir soru: Eren’i korumak amacıyla mı benimle kaçıyorsun?”

Tereddüt etmeden, “Hayır,” diye yanıtladım, “Eren ile hiçbir ala-kası yok. Onu korumakla da.”

“Ama Eren’i nasıl koruyacağını söylemedin?”

“Tek soru demiştin Drogo, soru hakkın bitti.”

“Pekâlâ,” dedikten sonra sustu. Sevinçle yumruğunu sıktı. O andan itibaren tek beklediği şey, Cerrah’ın ölmesiydi...

Cerrah, evinin yakınlarında taksiden indi. Taksiden indikten sonra sokağına doğru yürüdü. Birkaç dakika sonra apartmana giriş yaptı.

Drogo ile aynı anda izlemiştik apartmana girişini. Vakit gelmişti. Arabayı elli metre kadar ilerideki bir boşluğa park ettim.

“Hadi bitirelim şu işi,” dedim.

Kapıyı aralayıp ineceğim esnada Drogo bileğimden yakaladı.

“Edna, senden bir şey isteyeceğim.”

İsteyeceği şeyi çok iyi biliyordum. *Sen dışarıda bekle, ben Cerrah’ın işini bitiririm* diyecekti.

“Hayır, olmaz Drogo,” diyerek cümlesini kurmasına müsaade etmeden reddettim.

“Hemen itiraz etme,” diyerek diretti. “Biliyorum, sorgulayacaksın. Emin ol, ben de çok iyi sorgularım. Herhangi bir USB bellek falan varsa da alırım.”

“Hayır dedim Drogo, ısrar etme!”

Arabanın içinde Cerrah’ı kim öldürecek pazarlığı yaparken Cerrah yeniden sokağın çıkışında göründü. Üzerinde ince bir yağmurluk vardı. İkimiz de aynı anda fark etmiştik.

Drogo panikle, “Ne yapıyor bu adam?” diye söylendi.

Üzerindeki yağmurluğa dikkat kesildim. Hemen sonra, “Boğaz,” dedim, “Boğaz’a açılacak!”

Hızlıca arabadan indik. “Ben takip edeceğim, sen gidip tekneyi hazırla!”

Drogo koşar adım yanımdan ayrılırken, diğer şeride geçip Cerrah’ın peşine yeniden takıldım.

Cerrah’ın az ilerideki cep limanına gideceğini düşünüyordum. *Umarım Drogo ondan önce varır ve Cerrah’a görünmeden teknesini hareket ettirir,* diye düşünürken, Cerrah sahil yoluna çıktıktan sonra iki evin arasında bir boşluğa girdi. Boğaz’a dikine doğru yürümeye devam etti.

Arkasından hemen devam ettim. Evlerden birinin bahçe duvarını sütre yaparak saklandım. Cerrah iki bahçenin arasından sahile kadar yürüdü. Hemen sonra orada hazır duran bir kayığa yaklaştı. Kayığın iplerini çözmeye başladı.

Demek ki kayığını burada saklıyormuş...

Peki kayıkla işi neydi?

Cerrah kayığına binip arkasındaki motoru çalıştırana kadar Drogo'ya haber verdim. Drogo limana ulaşmıştı.

"Sen gelmeyecek misin Edna?"

"Yetişemem. Zaman yok. Sen dikkat çekmeden aıl."

"Yaklaşınca icabına bakayım mı?"

"Hayır! Kaç gündür peşindeyiz, ilk defa kayığını kullandığını gördük. Arkasından başka bir şey gelebilir. Benden haber gelene kadar sakın bir şey yapma!"

Cerrah Boğaz'da açılırken Drogo dürbünle takibine almıştı. Cerrah'ın bu olağan dışı hareketini kayıpsız atlatmıştık. Durum yine kontrolümüz altındaydı.

O andan sonra Cerrah'ın ne yapacağını merak etmiştim. Sahildeki banklardan birine yerleşip görebildiğim kadar görmeye çalışıyor ve Drogo'dan anlık rapor alıyordum.

Cerrah açıldıktan sonra Boğaz'da rastgele turlamıştı. İki kez tünellerin girişlerine yaklaşmış ancak pas geçmişti. Bir süre sonra kayalıklara yakın sayılabilecek bir mesafede durmuş ve oltasını çıkarmıştı. Oltayı suya salladıktan sonra hiç kıpırdaman beklemişti.

Oltanın ortaya çıkmasının ardından Drogo hemen aradı.

"Ne yani? Tüm bu heyecanımız Cerrah'ın balık tutma sevdası için miydi?"

"Bilmiyoruz," diye karşılık verdim, "bekleyip göreceğiz."

"İnanılmaz sabırlısın Edna! İzin verseydin şimdiye Cerrah'ı kendi oltamda sallandırırıyordum!"

Gerçekten de sonrası ikimiz için de müthiş sabır sınavı olmuştu. Cerrah birkaç kez hareket etmiş, aynı yörüngede turunu tamamladıktan sonra kayığı sabitlemişti. Her turda da tünellerin girişlerini kontrol etmişti.

Saatlerimiz böyle geçmişti. Hava çoktan kararmış, saat gece yarısını geçmişti. Ancak Cerrah'ta hiçbir kıpırdanma yoktu. Boğaz'ın ortasında, bir heykel gibi duruyordu.

Drogo şüphe çekmemek için kayalıklara doğru yanaşmıştı. Cerrah'ın bizi birkaç kez atlattığı, görünmeyen koylardan birine girmişti. Belki de hayatının en büyük sabrını gösteriyordu.

Saatler birbirini kovalamıştı ve neredeyse sabah olacaktı. Havanın karanlığı yerini seher maviliğine bırakmaya başlamıştı. Drogo tekneden, bense kayalıkların arasından Cerrah'ı izlemeye devam ediyorduk.

Cerrah yeniden hareketlendi. Klasik turuna başladı. Turu devam ederken, ikinci tünelin girişindeki dehlizin yakınlarında duraksadı. Şimdiye kadar hiç duraksamadığı kadar...

Bunu fark eder etmez Drogo'yu aradım.

"Görüyor musun?"

"Evet. Hemen yirmi metre önümde. Beni görmedi, tekneden şüphelenmedi, korkma."

"Neden durdu sence?"

"Bilmiyorum. Belki de tünele..."

Drogo'nun cümlesi bitmemişti ki Cerrah dehlize doğru kayığını sürmeye başladı.

"Edna, tünele yaklaşıyor!"

"Sen izlemeye devam et Drogo, ben yukarıdan yaklaşacağım."

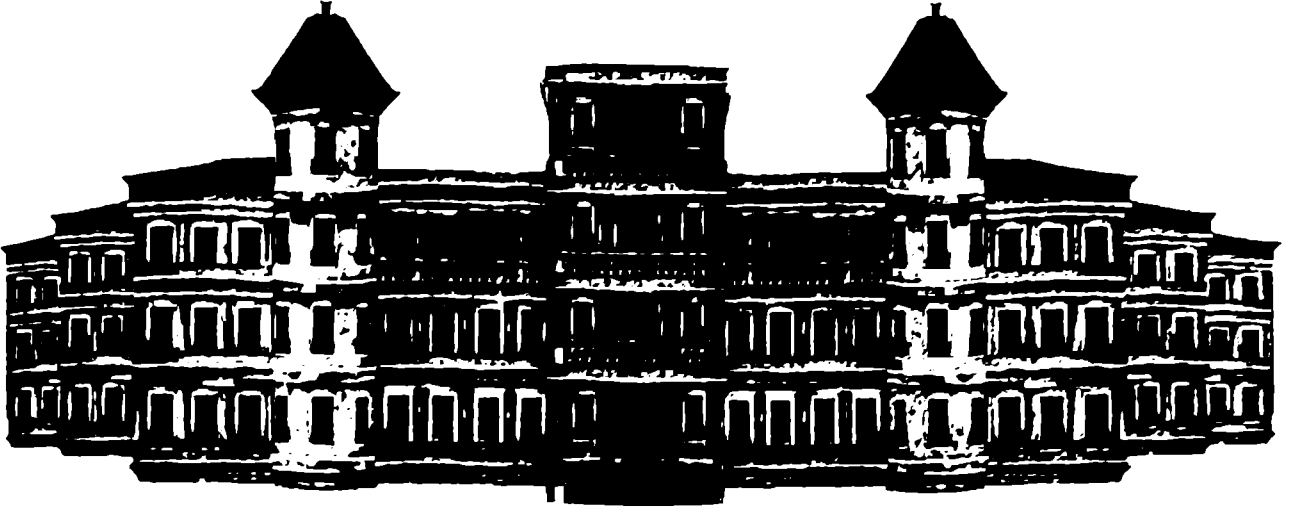
Telefonu kapattıktan sonra bir yılan gibi kıvrıla kıvrıla kayalıkların üzerinde ilerledim. Cerrah'a görünmemek için çoğunlukla çömelmiş ve sürünür bir vaziyetteydim. Cerrah dehlizin girişine tamamen yaklaştı ve kayıktan indi.

Bunu görür görmez ayağa kalktım ve hızlandım. Bir çırpıda, soluğu girişi görebileceğim bir kayalıkta aldım.

Ne yapacağım konusunda kararsızdım. Hemen inip peşinden dehlize girmeli mi yoksa bir süre beklemeli miydim?

Kararsızlığım devam ederken dehlizden bir ses duydum. Cerrah'ın sesini.

"Sonunda gelebildiniz!"

44. Bölüm

“Sonunda gelebildiniz!”

Cerrah’ın bu cümlesiyle donup kalmıştım.

Cerrah bunu bana mı demişti?

Takip ettiğimizin farkında mıydı?

Birkaç saniye sonra içeriden başka bir ses duyuldu:

“Sen de kimsin?”

Bu ses... Bu, Emris’in sesiydi.

Yoksa ikinci tüneli...

Evet, bulmuşlardı.

“Kaç gündür sizi bekleyen kişiyim!”

Cerrah’ın yanıtından sonra bir süre sessizlik oldu.

“Korkmayın, gelin!”

Emris, “Kimsin diyorum sana?” diye bağırdı.

“Size zarar verecek birisi değilim. Sadece gelin. Size anlatacaklarım var.”

Neler oluyordu böyle?

Cerrah ne yapmaya çalışıyordu?

Ve en önemlisi, ben ne yapacaktım?

“Bu kadar mesafe yeter. Kalın orada!”

Yine bir süre sessizlik...

Acaba Eren de orada mıydı?

Cerrah onlara bir zarar verecek miydi?

“Ben aradığınız kişiyim, meşhur Cerrah’ım!”

Cerrah bu cümlesinden sonra bir ışıldak yaktı. Işıldağın ilk ışıkları dehlizden dışarıya vurmuştu. Hemen sonra yönü değişti ve içeriye döndü.

Işığın içeriye dönmesiyle benim bulunduğum bölge ters ışıktan dolayı daha karanlık olmuştu. Kayalığın üzerinden bir hamle daha yaparak aşağı doğru süzüldüm. Dehlizin gerisinde, suyla aynı hizadaki bir taşın üzerinde durdum. Cerrah’ı arkadan görebiliyordum. O da bir kayalığın üzerinde duruyordu. Atış mesafemdeydi. Emris ve diğerleriye tahminimden çok uzakta, ta ameliyathanenin içindeydiler.

Emris, “Kapat şu ışığı!” diye seslendi.

“Kusura bakmayın, sizi daha iyi görmem lazım. Birazdan gözleriniz ışığa alışır. Komiser hanginiz?”

Emris, “Benim!” diye karşılık verdi.

“Sen onun yardımcısı polis. Sen meşhur Beyefendi’nin torunu Eren olmalısın. Seni zaten tanıyorum Kâhya Halil.”

Eren de içerideydi. Hatta Halil de...

Emris, “Ormandaki parçaları sen mi bıraktın?” diye sordu.

Cerrah, “Evet,” dedi, “beğendiniz mi sanat eserlerimi?”

Emris sinirlenmişti. “Neden öldürdün o insanları? Cesetlerinin geri kalanları nerede?”

Cerrah, “Cesetleri burada,” diyerek ayaklarına vuran dalgaları işaret etti, “ama bir yanlış düzeltelim. Onları ben öldürmedim.”

Sedat, “Dalga mı geçiyorsun bizimle?” diye çıkıştı. “Namlumun tam ucundasın. Beynini dağıtmam bir saniye bile sürmez!”

“Sakin ol polis! Her şeyi ama her şeyi size anlatacağım. Burada, bu evde, neredeyse yüzyıl boyunca nelerin döndüğünü herkesin bilmesini istiyorum.”

Cerrah’ın bu cümlesinden sonra Eren’in sesini duydum... İçimi acıtan o soruyu sormuştu:

“Annemin başına ne geldi? Senin bir alakan var mı?”

“Hayır. Annene ne olduğunu hiç bilmiyorum. Ama bu evde yaşıydıysa her şey olmuş olabilir.”

Emris, “Lafı dolandırma da anlat artık!” dedi. “Sabrımı zorluyorsun.”

Emris’in sert üslubundan sonra Cerrah uzun uzadıya anlatmaya başladı:

“Benim için her şey yıllar öncesinde başladı. O zamanlar gençtim. Köyden yeni gelmiştim İstanbul’a. Göç zamanları. Geçimimi sağlamak için kâğıt ve plastik topluyor, eskicilik yapıyordum. Bir gün yolum bu mahalleye düştü. Bu evin önüne... Benden biraz daha büyük bir adam, *evde eski eşyalar var, bedavaya alabilirsin* diyerek beni çağırdı. Hevesle koştum. Ama büyük bir tuzağa düşmüştüm.

Beyaz Ev’in en altına indik. Karanlık bir koridora. En son hatırladığım arkamdan bir kolun uzanıp burnumu ve ağzımı bir bezle kapatmasıydı. Sonrasında ise kendimi bir ameliyat masasında buldum. Yarı baygın bir hâlde anladım ki böbreğimi çalmışlardı. Acıdan kıvranıyordum ancak yine de ses etmedim. O an tek şansım, ikinci böbreğin alınmamasıydı. Birisine acil lazım olduğu için başımdan ayrıldılar. Beni de o telaşın içinde çok kan kaybettiğim için öldü sandılar.

İkinci şansım ise bir kazaydı. Ölmüş numarası yapmaya devam etmiştim. Beni eve ilk çağıran adam, sürükleyerek bir kayığa götürdü. Denize açıldık. Ayaklarıma ağırlık bağlayıp denize atacaktı. Ama o esnada başka bir tekne bize çarptı. O kazayla ayaklarım bağlanmadan denize düştüm. Can havliyle yüzerek uzaklaştım. Sonradan öğrendim ki o adam kazada ölmüş. Beyefendi’nin de damadıymış.”

Eren’in babası...

Eren’in gerçeklerle yüzleşme zamanı gelmişti. Herkes gibi ben de şaşkınlıkla dinliyordum Cerrah’ı. O ana kadar organ mafyasının içinden birisi sanmıştım hâlbuki...

Cerrah belini açtı ve karşısındakilere gösterdi. “Bakın, işte böbreği aldıkları yer.” Ardından devam etti: “Kendimi zar zor kıyıya atıp kurtuldum. Yakınlardaki bir adam buldu beni. Hastaneye götürmek istedi. Ama bu adamlardan korktuğum için gidemedim. Ne polise ne de hastaneye. O yaşlı adam dikti yaramı. Sonra tamamen kaçtım bu şehirden. Köyüme döndüm.

Ama her gece rüyamda bu anı yeniden yaşadım. Yıllarca... Dayanamadım ve intikam almaya karar verdim. İstanbul'a yeniden döndüm. Artık dürüst bir adam değildim. Kâğıt toplayıcılığı yerine ne kadar gayrimeşru iş varsa hepsini yaptım. İntikam almak için çok paraya ihtiyacım vardı. Aynı zamanda beni buraya ulaştırabilecek gayrimeşru pislik insanlara.

Birkaç kez bu eve gizlice girmeye çalıştım. Yeri geldi tamirci oldum, yeri geldi sucu oldum. Ama alt kata inmeyi başaramadım. Daha sonra o gayrimeşru çevrede organ ihtiyacım olduğunu duyurdum. Birileri beni buldu. Güvenlerini kazanmak için birkaç kez organ ticareti yaptım. Zaman içerisinde bana güvendiler. Güya onlara göre ortak iş yapmıştım. Artık güvenilir idim. Bir adam, iki adam derken onlarca adamla tanıştım. Büyük, devasa bir organ mafyası. Dünya çapında. Esas liderlerinin kim olduğunu kimse bilmiyor. Türkiye ayağını ise Ruslar ağırlıklı yönetiyorlar. Sanırım Türkiye'yi hiyerarşik olarak Ruslara bağlamışlar.

Sonradan öğrendim ki bu ev tamamen bu amaçla inşa edilmiş. İnsanlar hâlen bu evde parçalanıyormuş. Neredeyse yüzyıldan daha fazla bir süredir. Yeniden bütün dikkatimi bu eve yoğunlaştırdım. Girenler, çıkanlar derken yıllar önce buradaki bir inşaatta çalışmış bir adamı buldum. Tünelleri öğrendim. Tünelleri araştırırken bu dehlizi buldum. Aylarca bir tekmeden gizlice bu dehlizi izledim dürbünlerle. Organları parçalayanlar küçük bir tekneyle buradan girip çıkıyorlardı. Onları takip ettim. Neredeyse hepsi dilsiz, konuşma engelli kişilerden seçilmişti. Ya da sonradan dilleri kesilmişti. Bilmiyorum. Yine şanslıydım. Çünkü içlerinden bir tanesi bana benziyordu. Tek sıkıntı yüzündeki yaraydı.

Evet, sırf ona benzemek için yüzümü yaktım. Onu öldürdüm ve onun yerine geçtim. Gizlice buraya, bu lanet yere girmeyi başardım. Amacım burada neler döndüğünü kayıt altına almak ve tüm dünyaya göstermekti. Ancak bu adamların tahmin ettiğimden çok daha güçlü olduklarını burada anladım. Bir süre mecburen verdikleri görevleri yerine getirdim. Parçalanmış ve organları alınmış cesetleri tekneyle denize taşımak ve Marmara açıklarına atmaktı görevim.

Bu organ mafyasının temasta olduğu, el altından gizli iş birlikleri yürüttükleri o kadar çok kişi var ki! Doktorlar, profesörler, polis teşkilatından kişiler; hatta devlet büyükleri, üst düzey bürokratlar... İşin içinde kimlerin olduğunu bilseniz ağzınız açık kalır.

Tüm yapıyı çözdükten sonra sıra intikam almaya gelmişti. Beyefendi dediğiniz o adam, organ ticaretinin Orta Doğu sorumlusuydu. Bütün her şey ona bağlıydı. Herkesle koordinasyonu o sağlıyordu. Onun hastaneye kaldırılıp öldüğünü duyunca tamam dedim, vakit geldi. İçerisi paniklemişti. Yeni bir sistem kurmaya, yeni bir görevli atamaya çalışıyorlardı. Bu durum benim için elbette ki bir fırsattı. Artık herkes burada olup bitenleri duymalıydı.

Denize atılacak cesetlerden parçalar almaya başladım önce. Ormana, size bıraktım. Görün ve araştırın diye. İnsanlarla paylaşın diye. Ama bir süre sonra kimsenin duymadığını fark ettim. Kamera tuzağınızı da gördüm. Kör noktaları biliyordum. Yeni uzuvlarla devam ettim. Gazetecilere yine ben haber verdim.

Amacım bu işe bulaşmış herkesi öldürmekti. Ancak gücüm yetmedi. Beyefendi dedikleri adamın ölmesinden sonra toparlanmaya başlamışlardı. Çok kısa bir süre önce de kaçtılar. Hatta yurt dışından birileri yardımlarına geldi diye biliyorum. Kimse kalmadı.

Ben sadece bir kişiyi öldürdüm. O da yerine geçmek zorunda olduğum kişi... Bulduğunuz parçalar, bu organ mafyasının kurbanlarına aitti. Çoğunluğu kimsesiz kişiler. Tinerciler, kâğıt toplayıcıları, sokakta yaşayan insanlar ya da evlerini terk edenler. Son zamanlarda da mülteciler. Zaten ölmüşlerdi. Ben sadece onların ölü bedenlerinden tüm dünyaya bir mesaj vermek istedim.”

Cerrah’ın anlattıklarını şaşkınlıkla dinliyordum. Perde arkasında böyle bir hikâye olacağı asla aklımın ucundan bile geçmezdi.

Konuşmasını tamamladıktan sonra elini yağmurluğunun cebine soktu. Cebinden bir USB bellek çıkardı.

Görüntülerin orijinaleri...

“Bunu sana vereceğim komiser. Bana inanmayabilirsin belki. Burada gizlice kaydettiğim tüm görüntülerin bir kopyası var. Ayrıca bu işe bulaşmış kişilerden tespit ettiklerimin listesi de burada. Ben on-

lardan değilim. Ben sadece onların bir kurbanıyım. Ben suçsuz ve masumum.”

Emris, “Sen de suçlusun,” dedi, “en başta bize gelseydin onları yakalayabilirdik. Ayrıca bir kişinin de katilisin.”

“Hayır, asla yakalayamazdınız. Bu adamların her yerde gözleri var. En yakınlarınızda. Her şeyden anında haberdarlar. Sizin ormanda yaptığınız tüm çalışmaları da biliyorlardı mesela. Uzuvarın sağda solda bulunmasından sonra onlar da bir süre şaşkınlık yaşadılar. Yeni planlar yaptılar ancak yüzyıllık bir tezgâhı bir anda bırakmak ve ortadan kaybolmak kolay bir iş değildi.”

Sedat, “Yine de suçlusun,” diye araya girdi, “üstelik tüm bu anlatıklarını mahkemede de anlatman gerekiyor!”

“USB içinde kendi konuşma kaydım da var. Her şeyi, bütün düzeneği teker teker anlattım. Mahkemeler için yeterli olacaktır. Benden bu kadar. Amacıma ulaştım. Ben bu adamlar yüzünden cezaevine giremem. Beni aramaya çalışmayın, asla bulamayacaksınız!”

Artık yapacak hiçbir şeyim kalmamıştı. Cerrah’ın elindeki görüntüler ve listelerin polislerge geçmesi, Vasilko’nun daha acımasızca saldırması demekti. Önüne kim gelirse gelsin yok edecekti. Polis teşkilatındakileri, bu işe bulaşanları, Emris’i...

Eren’i de...

Tabancamı çıkardım ve nişan aldım.

Cerrah, elindeki USB belleği Emris’e fırlatmak için gerildiği esnada ateş ettim.

Tabancamdan çıkan ses dehlizden içeriye yankılandı. İçerideki herkes refleks olarak birkaç saniye geriye çekildi.

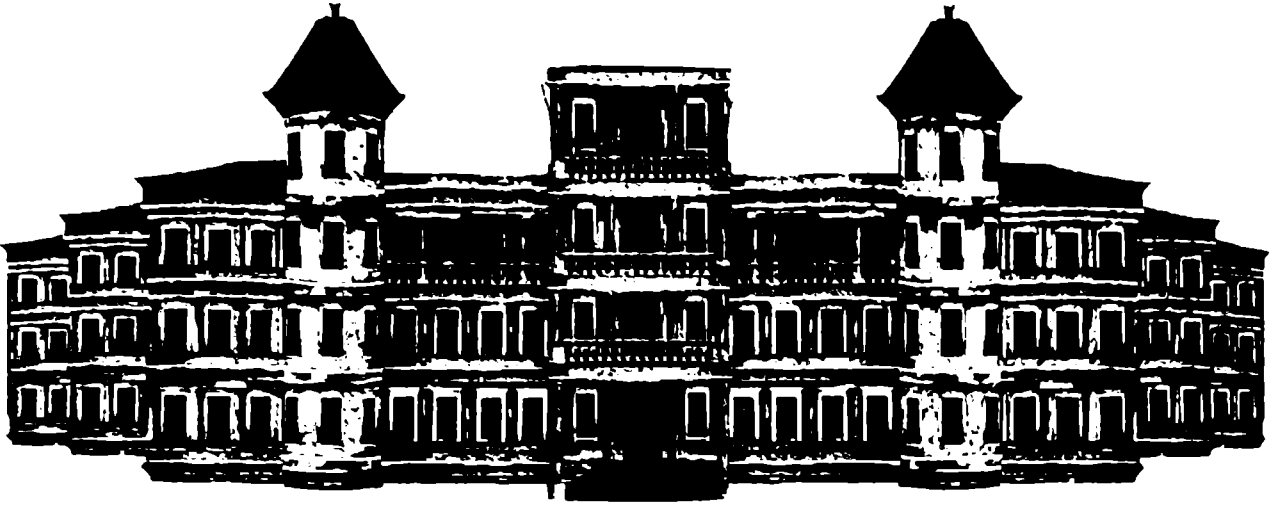
Emris ve ekibi silah sesinin yarattığı etkiyle yanlarında siviller olduğu için temkinli davranmış, diz çöker vaziyete geçmiş ve bir anda deniz tarafına koşmamayı tercih etmişlerdi. Bu da bana gerekli olan süreyi kazandırmıştı.

Aradığım fırsat doğmuştu. Işıldağın suya gömülmesiyle her yer karanlığa büründü. Cerrah, elindeki USB bellek ile geriye doğru devrilirken arkasından uzandım ve belleği kaptım. Ardından suya düşen Cerrah’ı suyun içinden çekiştirerek saniyeler içinde kayığına götür-

düm. Motoru hâlâ çalışır vaziyetteydi. Hemen dümeni kırdım ve sol taraftaki görünmesi zor olan koya doğru sürdüm.

Drogo ateş sesinden sonra kendi teknesinin arka kısmına kadar gelmişti. Kayıkla gelenin ben olduğumu anlayınca yardım etmek için uzandı. Anında Cerrah'ı tekneye attık ve uzaklaşmaya başladık.

Tekne dehlizin görüş açısından kaybolurken, hâlâ arkamızdan yetişen olmamıştı.

45. Bölüm

İstanbul o sabah farklı bir güne uyanmıştı. Son dakika haberlerinde, dünyanın en büyük organ mafyalarından birinin Komiser Emris Levi ve ekibi tarafından deşifre edildiği yazıyordu. Ayrıca Cerrah lakaplı kişinin etkisiz hâle getirildiği de ardından ekleniyordu. Organ naklinin yapıldığı yer, Beyaz Ev ismindeki tarihî bir malikâneydi. Bir liman görüntüsü altında organ ticaretinin yapılabilmesi için yüzyıl önce inşa edilmişti.

İnsanları en çok ürperten haber ise birkaç saat sonra ajanslara düştü. Marmara Denizi açıkları ve İstanbul Boğazı'nda yüzlerce görevlinin katılımıyla deniz altı araştırmaları yapılmış, araştırmalarda 440 kişinin cansız bedeni bulunmuştu.

Drogo ile Cerrah'in cesedini tekneye aldıktan sonra Boğaz'a açılmıştık. Şüphe çekmeyecek bir mesafeye kadar ilerledik.

Teknenin gömülü koltuklarında sessizce oturuyordum. Drogo, Cerrah'in öldüğünden emin olduktan sonra yanıma geldi.

"Neler oldu Edna?"

Kafamı sağa sola sallayarak, “Neler olmadı ki?” diye karşılık verdim.

“Neden bu kadar uzun sürdü ateş etmen?”

“Anlatacağım, hepsini anlatacağım. Şimdi acilen cesetten kurtulmamız ve güneş doğmadan karaya çıkmamız lazım.”

“Cesedi dert etme sen, benim adamlarım halleder. Hemen gidelim.”

“Adamların mı? Yalnız olduğunu sanıyordum!”

“Bunları sonra konuşuruz.”

İlk uygun yerde karaya yanaştık ve tekneden ayrıldık. İndiğimiz yer Cerrah’ın evine yakındı. Dolayısıyla arabama da...

“Arabama gidelim,” diyerek koşmaya başladım. Drogo da peşimden devam etti.

Arabaya binerken Drogo bir saniyeliğine duraksadı. “Sana güzel bir haberim var,” dedi. Ne olduğunu sorar gibi gözlerinin içine baktım.

“Jan’ın izini bulduk. Şu anda İtalya’da. İtalya’nın kuzeyinde.” Bir zafer nidasıyla söylemişti. Sesinde coşku vardı.

“O zaman istikamet İtalya!” dedim.

Arabaya biner binmez hareket ettim. Sahil yoluna girmeden ilk ara sokağa saptım.

“Helikopter hazır mı Drogo?”

“Evet. Benden talimat bekliyorlar. Talimatımdan on beş dakika sonra benim evin çatısında hazır olacaklar.”

Hemen sonra etrafına bakındı.

“Hızlı gidersen on beş dakikaya varırız. Trafik yoktur. Şimdi arıyorum.”

Telefonunu çıkarmıştı ki, “Hayır,” dedim, “küçük bir işimiz daha var.”

“Ne işi?”

“Ofis,” dedim, “ofiste ve evde önemli şeyler var. Onları almalıyım.”

Yola çıkar çıkmaz Sergei’ye Vasilko ile görüşmek istediğimi belirten bir not ilettim. Ardından Plaza’nın sistemine bağlanıp acil durum çağrısı bıraktım. Ofisin ve evin boşaltılması talimatını verdim. Bu çağrı öncelikli işlemler için kullanılırdı ve genellikle maksimum birkaç saat, çoğunlukla da daha kısa süre içinde tamamlanırdı.

Arabayla ormanın diğer yakasından dolaşarak mahalleye giriş yaptık. Ortalık henüz sakindi. Ofise inen yola döndüğümde, iki tane resmî polis arabası önümüze çıktı.

Drogo, polis arabalarını görünce tabancasına davrandı.

“Sakın,” dedim, “ateş edersen asla kaçamayız. Henüz bizi fark etmeleri imkânsız. Olay yerine gidiyorlardır.”

Drogo yine de eli tetikte bekledi. Polis arabaları bizi umursamadan, sahile inen yoldan devam ettiler. Gözden kaybolduklarında ikimiz de rahat bir nefes aldık.

Ofisin önüne gelince, “Sen direksiyona geç, ardından eve gidip toparlan” dedim. “Ben hemen arkandan geliyorum.”

Drogo ilk etapta tereddüt etse de itiraz etmeden kabul etti ve hızla mahalleden uzaklaştı.

Ofise girip hızla merdivenleri çıktım. Mutfaktan iki kalın çöp poşeti aldım. Alt katta ve üst katta bana dair ne varsa hepsini poşetlerin içine doldurdum. Son olarak bilgisayarımı ve kalan dokümanlarımı topladım. Merdivenleri inmeden geride bir şey kaldı mı diye son kez bakındım.

Hiçbir şey kalmamıştı. Hiçbir iz... Bana dair, İstanbul'daki Arden'e dair hiçbir şey...

Basamaklara ilk adımımı atacakken durdum. Eren aklıma geldi. Onu habersiz terk etmem...

Dayanamadım. Eren'e bir mesaj bırakmalıydım. En azından gerçek yüzümü benden duymalıydı.

Geri döndüm ve belimdeki Tokarev TT-22 tabancayı boş masanın üzerine bıraktım.

Biliyordum. Bana ulaşamadığı zaman ilk olarak buraya gelecekti. Tabancayla hangi mesajı vermek istediğimi anlamasa bile, Emris ona yardım edecekti...

Poşetleri Plaza görevlilerinin alması için kapıya bıraktım. Kişisel eşyalarımı çantaya tıkarak caddeden bir taksi çevirdim. Evime geldiğimizde taksiciye beklemesini söyledim ve yanından ayrıldım. Evdeki tüm dokümanları ve bilgisayarını da aldıktan sonra ise tekrar yola koyuldum.

Düşünceler beynimden katran misali akıyor, her yanıma ağır bir karanlıkla kaplıyordu.

Eren...

“Belki başka bir hayatta ölüm yoktur...

Belki başka bir hayatta sen ve ben...”

Belki başka bir hayatta, ne dersin?

Ataerkil toplumlarda kadın olmak çok zor... Bir adamın nefretiyle terk edildim... bir adamın hırsıyla parçalandım... bir adamın arzu-suyla öldüm... peki bir adamın sevgisiyle hayata dönebilir miydim?

Bu sorunun cevabını şimdilik bilmiyordum. Tek bildiğim, artık geri dönüşün olmadığıydı. Telefonumu çıkarıp Drogo’ya bir mesaj gönderdim:

“Artık haber verebilirsin Drogo...”

Drogo’nun kaldığı siteye varmamla helikopterin çatıya konması bir oldu. Sitedeki birçok kişi helikopter sesine uyanırken ben asansörle son kata varmıştım.

Piste çıktım ve helikopterin yanında beni bekleyen Drogo’yu gördüm.

Ağır adımlarla onun yanına doğru ilerlerken hem İstanbul’un keyfini son bir kez daha çıkartıyor, hem de yüreğime saplanan acının bir nebze de olsa hafiflemesini bekliyordum.

Nafile bir bekleyiş...

Gözümden bir damla yaş süzülürken cebimdeki telefonumu yokladım. Hattın diğer ucunda Vasilko’nun beklediğini biliyordum. Bıraktığım notu almış ve İstanbul’daki gelişmeleri çoktan işitmiş olmalıydı. Hevesle vereceğim güzel haberleri duymak istediğine emindim.

Sağ cebimden telefonumu çıkardım. Görüşmeye bağlanmak yerine mesajlar sekmesine tıkladım.

Sol cebimden ise günler önce cebime attığım, Beyefendi’nin dokümanları arasında bulduğum o eskimiş küçük kare fotoğrafı aldım. Fotoğrafın bir fotoğrafını çekip mesaj ile Vasilko’ya gönderdim. Kucağında bir kız çocuğu olan o adamın fotoğrafını...

Altına iliştirdiğim bir notla!

“Eğer İstanbul ekibindeki herhangi birinin, özellikle Eren’in başına bir şey gelirse Magda’ya elveda diyebilirsiniz!”

Vasilko bir kızı olduğunu bildiğimi artık biliyordu. Hayatımın kumarını oynamıştım.

Bu mesaj Vasilko ile aramda fırtınalar koparacak sessiz bir savaşın başlangıcı olacaktı.

Mesajı gönderdikten sonra telefonu bir daha açmamak üzere kapattım. Büyük bir risk almıştım.

Nasıl olsa aşk, en büyük riski almak demektir...

Helikoptere doğru adımlayarak hızlandım. Aklımda hiddetli bir kasırga vardı. Helikopterdeki Drogo’nun bana uzattığı elini tuttum ve helikoptere bindim.

İyi kızlar her daim kötü adamları severdi, değil mi?

Ama neyse ki ben iyi bir kız değildim...

Devam edecek...

